

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LAWYER
HUSBAND
FATHER

THE
DEFENSE

A NOVEL

STEVE CAVANAGH

CON ARTIST

HUSTLER
CRIMINAL

'A fantastic thriller writer'

MARK BILLINGHAM

THE DEFENCE

Win the trial.
Or lose his **LIFE**.

0:00:01

FROM
THE AUTHOR OF
THIRTY3EN

Steve Cavanagh

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

SAVUNMA

ST EVE CAVA N AG H

[Okumaya Başlayın](#)

[İçindekiler Yazar](#)

[Hakkında Telif Hakkı](#)

[Sayfası](#)

**Bu Flatiron Books e-kitabını satın
aldığınız için teşekkür ederiz.**

Özel teklifler, bonus içerik almak için,
ve yeni çıkan kitaplar ve diğer harika okumalar
hakkında bilgi almak için haber bültenlerimize
kaydolun.

Sign Up

Veya bizi çevrimiçi olarak ziyaret edin
us.macmillan.com/newslettersignup

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için

[buraya](#) tıklayın.

Yazar ve yayıncı bu e-kitabı size sadece kişisel kullanımınız için sağlamıştır. Bu e-kitabı hiçbir şekilde kamuya açık hale getiremezsiniz. **Telif hakkı ihlali yasalara aykırıdır. Bu e-kitabın okumakta olduğunuz kopyasının yazarın telif hakkını ihlal düşünüyorsanız, lütfen yayıncıyı şu adresten bilgilendirin:** us.macmillanusa.com/piracy.

Bridie ve Sam için

"Önce hüküm, sonra karar"

Lewis Carroll'ın *Alice'in Harikalar Diyarında Maceraları* kitabından

BİRİNCİ BÖLÜM

Baştan savma büyüdüm. Heteroseksüel olunca böyle oluyor.

"Dediklerimi aynen yap yoksa omurgana bir kurşun sıkarım."

Aksanı erkek ve Doğu Avrupalıydı. Sesinde hiçbir titreme ya da endişe belirtisi algılamadım. Ses tonu düzgün ve ölçülüydü. Bu bir tehdit değildi; bir gerçeğin ifadesiydi. Eğer işbirliği yap, vurulacaktım.

Sırtımın küçük kısmına bastırılan bir tabancadan gelen kusursuz elektrik basıncını hissettim. İlk içgüdüm namluya doğru eğilmek ve keskin bir şekilde soluma dönerek atışı vücudumdan uzaklaştırmak oldu. Adam muhtemelen sağ elini kullanıyordu, bu da doğal olarak sol tarafının açıkta olduğu anlamına geliyordu. Dönerken o boşluktan adamın yüzüne bir dirsek atabilir, bileğini kırmak ve silahı alına gömmek için bana yeterli zamanı verebilirdim. Eski içgüdüler, ama tüm bunları yapabilen adam artık etrafta değildi. Onu geçmişimle birlikte gömmüştüm.

Muslukta basınç olmayınca porselene düşen suyun . Islak ellerimi teslimiyetle kaldırırken parmaklarımın titrediğini hissettim.

"Buna gerek yok Bay Flynn."

Adımı biliyordu. Lavaboyu tutarak başımı kaldırdım ve aynaya baktım. Bu adamı daha önce hiç görmemiştim. Uzun boylu ve ince yapıydı, kömür rengi takım elbisesinin üzerine kahverengi bir palto giymişti. Kafasını kazıtmıştı ve yara izi sol gözünün altından aşağıya doğru dikey olarak uzanıyordu.

Çene çizgisi. Silahı sertçe sırtıma dayayarak, "Banyodan çıkarken seni takip edeceğim. Ceketini giyeceksin. Kahvaltının parasını ödeyeceksin ve birlikte gideceğiz. Konuşacağız. Eğer dediklerimi , iyi olacaksın. Yapmazsan ölürsün."

İyi bir göz teması. Yüzde ya da boyunda kızarma yok, istemsiz hareket yok, hiçbir belli etmiyor. Bir dolandırıcıyı gördüğümde tanırdım. Bakışı biliyordum. Yeterince uzun süre takmıştım. Bu adam dolandırıcı değildi. O bir katildi. Ama beni tehdit eden ilk katil değildi ve geçen sefer panikleyerek değil, düşünerek kurtulduğumu hatırladım.

"Gidelim," dedi.

Bir adım geri çekildi ve silahı kaldırarak aynada görmeme izin verdi. Gerçek görünüyordu: kalkık burunlu, gümüş bir tabanca. Daha ilk saniyeden tehdidin gerçek olduğunu anlamıştım ama kısa, şeytani silahı aynada görmek korkudan tüylerimi diken diken etti. Kalbim gaza basarken göğsüm sıkışmaya başladı. Çok uzun zamandır oyunun dışındaydım. Düşünmek ve paniklemekle yetinmek zorunda kalacaktım. Tabanca ceketinin cebinde kayboldu ve kapıya doğru eliyle işaret etti. Konuşma bitmiş gibi görünüyordu.

"Tamam," dedim.

İki yıl hukuk fakültesinde okudum, iki buçuk yıl bir hakimin yanında katiplik yaptım ve neredeyse dokuz yıldır avukatlık yapıyorum ve tek söyleyebildiğim şey *tamam* oldu. Sabunlu ellerimi pantolonumun arkasına sildim ve parmaklarımı kirli sarı saçlarımda gezdirdim. Banyodan çıkıp artık boş olan lokantanın zemininde beni takip etti, ceketimi kaldırıp giydim, kahve fincanımın altına beş dolar sıkıştırdım ve kapıya . Yaralı adam beni kısa bir mesafeden takip etti.

Ted's Diner düşünmek için en sevdiğim yerd. Masaları tıbbi kayıtlar, kurşun yarası fotoğrafları ve kahve lekeli yasal özetlerle kaplayan o kabinlerde kaç tane dava stratejisi üzerinde çalıştığımı bilmiyorum. Eskiden olsa her gün aynı yerde kahvaltı etmezdim. Çok riskliydi. Yeni hayatımda Ted'in yerinde kahvaltı rutininden keyif alıyordum. Rahatlamıştım ve

omzumun üzerinden bakıyorum. Çok kötü oldu. O sabah gergin olmak işime yarayabilirdi: Onun geldiğini görebilirdim.

Lokantadan çıkıp şehrin kalbine doğru yürümek güvenli bir yere adım atmak gibiydi. Kaldırım pazartesi sabahı işe gidip gelenlerle dolup taşıyordu ve kaldırım ayaklarımın altında güven verici bir his uyandırıyordu. Bu adam beni New York'ta, Chambers Caddesi'nde, sabahın sekiz on beşinde, otuz tanığın önünde vurmayacaktı. Lokantanın solunda, terk edilmiş bir nalbur dükkanının önünde durdum. Adamın ne istediğini merak ederken yüzümün Kasım ayının rüzgâra verdiği acıyla kızardığını hissettim. Yıllar önce onun için bir dava mı kaybetmişim? Onu kesinlikle hatırlayamıyordum. Yaralı adam eski dükkânın tahtalarla çevrili penceresinde bana katıldı. Yoldan geçenler tarafından ayrılmamamız için yakınımda durdu. Yüzü uzun bir sırtışıla çatladı ve yanağını ikiye bölen yara izini бүktü.

"Ceketinizi açın ve içine bakın Bay Flynn."

Ceplerimi ararken ellerimi beceriksiz ve sakar hissettim ama hiçbir şey bulamadım. Paltoyu tamamen açtım. İç kısmında yırtık gibi görünen bir şey gördüm, sanki ipek astar dikişten ayrılıyordu. Yırtık değildi. Paltomun içinde başka bir astar katmanı gibi ince siyah bir ceket olduğunu fark etmem birkaç dakikamı aldı. Onu daha önce görmemiştim. Bu adam ben banyodayken ceketin kollarını montumun içine sokmuş olmalıydı. Ellerimi sırtımda gezdirirken, belimin hemen üzerinde, duran bir cep için cırt cırtlı bir dikiş buldum. Bakabilmek için çekerek açtım, elimi içine soktum ve gevşek bir iplik hissettim.

Gizli cepten ipliği çıkardım. Ama bu bir iplik değildi. Bir teldi.

Kırmızı kablo.

Ellerim onu takip ederek ince plastik bir kutuya ve daha fazla kabloya benzeyen bir şeye, sonra da ceketin içinde sırtımın iki yanında duran iki ince, dikdörtgen çıkıntıya ulaştı.

Nefes alamıyordum.

Üzerimde bomba vardı.

Beni Chambers Caddesi'nde otuz tanığın önünde vurmuyacaktı. Tanrı bilir kaç kurbanla birlikte beni de havaya uçuracaktı.

"Kaçma yoksa cihazı patlatırım. Onu çalışma. Dikkat çekmeyin. Benim adım Arturas." Sürekli gülümseyerek *Ar-toras* diye telaffuz etti.

Metalik havayı keskin bir yudumla içime çektim ve kendimi yavaşça nefes vermeye zorladım.

"ol," dedi Arturas. "Ne istiyorsun?" "Ne istiyorsun?" dedim.

"İşverenim kendisini temsil etmesi için firmanızı tuttu. Bitmemiş bir işimiz var."

Korkum biraz azaldı: Bu benimle ilgili değildi. Eski hukuk büromla ilgiliydi ve bu adamı Jack Halloran'ın üzerine atabileceğimi düşündüm. "Üzgünüm dostum. Artık benim firmam değil. Yanlış adamla konuşuyorsun. Tam olarak kimin için çalışıyorsun?"

"Sanırım ismi biliyorsunuz. Bay Volchek."

Oh lanet olsun. O haklıydı. İsmi biliyordum. Olek Volchek Rus mafyasının başıydı. Eski ortağım Jack Halloran, Jack ve ben ayrılmadan bir ay önce Volchek'i temsil etmeyi kabul etmişti. Jack davayı üstlendiğinde, Volchek cinayetten yargılanmayı bekliyordu - bir çete cinayeti. Davanın belgelerine hiç bakamadım ya da Volchek'le tanışamadım bile. O ayın tamamını bir borsa simsarı olan Ted Berkley'i adam kaçırmaya teşebbüs suçlamasıyla savunmaya ayırmıştım ki bu dava beni tamamen yıkmıştı. O davadan sonra ailemi kaybettim ve sonra kendimi bir viski şişesinde kaybettim. Neredeyse bir yıl önce ruhumdan geriye kalanlarla birlikte hukuku bıraktım ve Jack hukuk büromu almaktan çok mutlu oldu. Berkley davasında jüri kararını verdiğiinden beri mahkeme salonuna adımımı atmamıştım ve yakın zamanda da hukuka dönmeyi planlamıyordum.

Jack farklı bir hikayeydi. Kumar sorunları vardı. Son zamanlarda şirketi satıp şehri terk etmeyi planladığını duymuştum. Muhtemelen ayrıldı ve Volchek'avansını da yanında götürdü. Eğer Rus mafyası

Jack'i bulurlarsa, para iadesi için beni aramaya geleceklerdi. Güçlü kol rutinini başlat. Sırtımda bir bomba varken, iflas etmiş olmamın ne önemi var? Ona lanet parayı getireceğim. Her şey yoluna girecekti. Bu adama ödeme yapabilirdim. O bir terörist değildi. O bir gangsterdi. Gangsterler kendilerine borcu olan insanları havaya . Sadece paralarını alırlar.

"Bak, Jack Halloran'a ihtiyacın var. Bay Volchek ile hiç tanışmadım. Jack ve ben artık ortak değiliz. Ama sorun değil; eğer ücretinizin iade edilmesini istiyorsanız, size memnuniyetle bir çek yazabilirim."

Çekin paraya çevrilip çevrilmeyeceği de ayrı bir konuydu. Hesabımda altı yüz dolardan biraz fazla para vardı, kiramın vadesi geçmişti ve ödeyemediğim rehabilitasyon faturalarım vardı ve gelirim yoktu. Rehabilitasyon ücretleri asıl sorundu, ancak içtiğim viski miktarıyla birlikte, bir kliniğe gidip yardım almasaydım ölebilirdim. Danışmanlık sırasında, Berkley davasında yaşananların hatırasını hiçbir Jack Daniel's'ın yok edemeyeceğini fark ettim. Sonunda içkiyi bırakmıştım ve alacaklılarımla nihai bir anlaşma yapmama iki hafta kalmıştı. Her şeye yeniden başlamak için iki hafta kalmıştı. Eğer Rus birkaç yüz dolardan fazlasını isterse, hapi yutmuştum.

-Büyük zaman.

"Bay Volchek parasını istemiyor. Sizde kalabilir. Ne de olsa onu kazanacaksın," dedi Arturas.

"*Hak* ne demek istiyorsun? Bak, artık avukatlık yapmıyorum. Neredeyse bir yıldır avukatlık yapmıyorum. Size yardımcı olamam. Bay Volchek'in avukatlık ücretini iade edeceğim. Lütfen şunu çıkarmama izin verin," dedim, ceketi kavrayıp çıkarmaya hazırlanırken.

"Hayır," dedi. "Anlamıyorsun, avukat. Bay Volchek onun için bir şey yapmanı istiyor. Onun avukatı *olacaksın* ve o da sana para ödeyecek. Bunu yapacaksın. Yoksa bu hayatta başka bir şey yapmayacaksın."

Konuşmaya çalışırken panik içinde boğazım düğümlendi. Bu hiç mantıklı gelmiyordu. Jack'in Volchek'e işi bıraktığını, artık beceremediğimi söyleyeceğinden emindim. Beyaz bir limuzin yanaştı.

kaldırımında. Parlayan balmumu cilasası çarpık yansımamı taşıyordu. Arka yolcu kapısı içeriden açılarak görüntümü silip süpürdü. Arturas açık kapının yanında durdu ve içeri girmem için başıyla işaret etti. Kendimi sakinleştirmeye çalıştım; nefesimi derinleştirdim, kalbimi yavaşlattım ve umutsuzca kusmamaya çalıştım. Limuzinin ağır renkli camları içeriye yoğun bir karanlık yayıyordu, sanki siyah bir suyla dolup taşıyordu.

Bir an için her şey dikkat çekici bir şekilde durgunlaştı; sadece ben ve o açık kapı vardı. Kaçarsam fazla uzağa gidemezdim, bu bir seçenek değildi. Eğer arabaya biner ve Arturas'a yakın durursam, cihazı patlatamayacağını biliyordum. O anda, becerilerimi keskin tutmadığım için kendime lanet ettim. Beni onca yıl sokaklarda hayatta tutan becerilerim, daha hukuk fakültesine bile gitmeden milyon dolarlık savunma avukatlarını dolandırmama yardımcı olan becerilerim, bu adamı bana on adım yaklaşımdan fark sağlayacak becerilerimdi.

Kararımı verdim ve tavşan deliğine girdim.

İKİNCİ BÖLÜM

oturmaz bombanın etime baskı yaptığını hissettim.

Limuzinin arkasında dört adam vardı, Arturas da dahil, beni içeri kadar takip etti, kapıyı kapattı ve sol tarafıma oturdu, hala o rahatsız edici gülümsemesini takınıyordu. Motorun mırıltısını duyabiliyordum ama park halinde kaldık. Puro dumanı ve yeni deri kokusu burnuma doldu. Daha renkli camlar aracın lüks arka kısmını sürücüden ayırıyordu.

Yerde beyaz deri bir spor çantası duruyordu.

Sağımda, koyu renk paltolu iki adam altı kişilik bir koltuğu doldurmuştu. Bir peri masalından fırlamış karakterler gibi acayip iriydiler. Birinin uzun sarı saçları at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Diğerrinin kısa kahverengi saçları vardı ve gerçekten devasa görünüyordu. Kafası bir basketbol topu büyüklüğündeydi ve yanındaki iri sarışın adamı kolayca cüceleştiriyordu ama beni en çok korkutan yüz ifadesiydi. Yüzü tüm duygulardan, tüm hislerden yoksun, yarı ölü bir ruhun soğuk, dehşet dolu bakışına benziyordu. Bir üçkâğıtçı olarak, bir "tell "i fark edebilmeye güvenirsiniz. Duyguları ve doğal insan tepkilerini manipüle etme yeteneğinize güvenirsiniz, ancak olağan hareketlere karşı bağıışıklığı olan bir sınıf insan vardır ve her dolandırıcı onları fark edebilir ve onlardan uzak durması gerektiğini bilir: psikopatlar. Kahverengi saçlı dev tam bir psikopat gibi görünüyordu.

Karşımdaki adam Olek Volchek'ti. Beyaz bir gömleğin üzerine siyah bir takım elbise giymişti ve gömleğin boynu açıktı. Grileşen kirli sakalları

Yüzü ve saçları da aynı renkteydi. Gözlerinde yakışıklılığını gölgeleyen kötü niyet olmasaydı yakışıklı görünebilirdi. Onu gazetelerden ve televizyondan tanıyordum; bir mafya babası, bir katil, bir uyuşturucu satıcısıydı.

Ama benim müvekkilim olmayacağı kesindi.

Hayatım boyunca Volchek gibi insanlarla arkadaş, düşman ve hatta müşteri olarak muhatap olmuştum. Bronx'lu, Compton'lu, Miami'li ya da Küçük Odessa'lı olmaları fark etmezdi. Böyle adamlar sadece tek bir şeye saygı duyarlardı, güce. Ne kadar korkmuş olsam da bunu görmesine izin veremezdim, yoksa ölü bir adam olurum.

"Beni tehdit eden insanlar için çalışmam," dedim.

"Başka seçeneğiniz yok Bay Flynn. Ben sizin yeni müşterinizim," dedi Volchek. Kalın bir Rus aksanıyla, biraz bozuk bir İngilizceyle konuşuyordu.

"Bazen, siz Amerikalıların dediği gibi, olur böyle şeyler. İsterseniz Jack Halloran'ı suçlayabilirsiniz," dedi Volchek.

"Bugünlerde çoğu şey için onu suçluyorum. Neden sizi temsil etmiyor? Nerede o?"

Volchek Arturas'a baktı ve bir an için Arturas'ın silinmez gülümsemesini yansıttıktan sonra bana dönüp şöyle dedi: "Jack Halloran davamı üstlendiğinde savunmanın imkânsız olduğunu söyledi. Bunu zaten biliyordum. Jack'ten önce dört farklı hukuk bürosuna davayı incelettim. Yine de Jack diğer avukatların şeyleri yapabiliyordu. Ben de ona ödeme yaptım ve Jack'e bir iş verdim. Ne yazık ki Jack anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getiremedi."

"Çok kötü. Benimle bir ilgisi yok," dedim sesimdeki gerginliği bastırmaya çalışarak.

"İşte burada yanıyorsun," dedi Volchek. Yanındaki altın bir kutudan çikolata renkli küçük bir puro çıkardı, ısırdı, yaktı ve şöyle dedi: "İki yıl önce Mario Geraldo adında bir adama suikast düzenledim. Küçük Benny'den bunu benim için yapmasını istedim. Benny işini yaptı. Sonra yakalandı ve FBI'a konuştu. Benny duruşmamda vur emrini benim verdiğime dair kanıt sunacak. Konuştuğum tüm avukatlar Benny'nin

savcılığın yıldız tanığı olacak. Onun kanıtları beni mahkum ettirecek. Buna hiç şüphe yok."

Çenem o kadar sıkılmıştı ki ağrımaya başlamıştı.

"Benny FBI gözetiminde. İyi korunuyor ve iyi saklanıyor. Bağlantılarım bile onu bulamıyor. Ona yaklaşabilecek tek kişi sensin çünkü sen benim avukatımsın."

Sesini alçalttı ve şöyle dedi: "Benny'yi çapraz sorguya almadan önce ceketini çıkaracaksın ve mahkeme boşken bombayı tanık sandalyesinin altına bantlayacağız. Benny yerine oturacak ve biz de bombayı patlatacağız. Artık Benny yok, dava yok, sorun yok. Bombacı sizsiniz, Bay Flynn. Hapse gireceksiniz. Savcının elinde yeniden yargılama için yeterli kanıt olmayacak ve ben de serbest kalacağım."

"Sen çılgın bir orospu çocuğusun," dedim.

Volchek ilk başta tepki vermedi. Öfkelenmedi ya da beni tehdit etmedi. Sanki seçeneklerini değerlendiriyormuş gibi başını eğmeden önce bir süre öylece oturdu. Kalbimin göğsümde sıkışmasından başka bir ses yoktu ve az önce kendime bir kurşun mu kazandım diye merak ettim. Gözlerimi Volchek'ten ayıramıyordum ama diğerlerinin de bana, sanki elini yılan çukuruna sokmuş bir adammışım gibi, neredeyse şaşkınlıkla baktıklarını hissedebiliyordum.

Volchek, Arturas'a başıyla işaret ederek, "Karar vermeden önce şuna bir bak," dedi.

Arturas beyaz spor çantasını aldı ve açtı. Jack'in kafası içindeydi.

Mideme kramp girdi. Ağzım tükürükle doldu. Öğürdüm, ağzımı kapattım ve öksürdüm. Tükürdüm ve hislerime tutunmak için savaştım ve tırnaklarımın deriyi sıyırdığını hissedene kadar altımdaki koltuğu kavradım. Sakin bir yüz ifadesinin tüm izleri beni tamamen terk etti.

"Jack'in bunu yapabileceğini düşünmüştük. Yanılmışız. Ama sizinle işimizi şansa bırakmayız Bay Flynn," dedi Volchek öne doğru eğilerek. "Kızınız elimizde."

Zaman, nefes, kan, hareket, her şey durdu. "Eğer ona dokunursan..."

Pantolonunun cebinden bir cep telefonu çıkardı ve ekranı görebilmem için . Amy karanlık bir sokak köşesinde, bir gazete bayisinin önünde duruyordu. Benim küçük kızım. Sadece on yaşındaydı. Onu New York'ta bir yerde dururken, soğuğa karşı kendini kucaklarken ve kameraya temkinli bir şekilde bakarken gördüm. haber afişinde Cumartesi gecesi Hudson Nehri'nde batan kargo gemisiyle ilgili manşet .

Ne kadar terlediğimi fark etmemiştim; yüzüm ve saçlarımla birlikte gömleğim de sıırıslıklam olmuştu ama artık korkmuyordum. Artık bomba, silah ya da ölü gözleriyle bana bir çift dilsiz dev umurumda değildi.

"Onu bana geri ver, ben de yaşamana izin vereyim," dedim.

Bu Volchek ve ekibinin gülüşmelerine neden oldu. Beni avukat Eddie Flynn olarak tanıyorlardı; eski Eddie Flynn'i bilmiyorlardı: üçkağıtçı, arka sokak dövüşçüsü, dolandırıcı. Doğrusu, ben de onu neredeyse unutmuştum.

Volchek konuşmadan önce başını eğdi. Her kelimeyi dikkatle düşünüyor gibiydi. "Tehdit edecek durumda değilsin. Akıllı ol. Sana söylediklerimi yaparsan kızına hiçbir şey ," dedi Volchek.

"Bırakın gitsin. Onun güvende olduğunu bilene kadar hiçbir şey yapmayacağım. İstersen öldür beni. Aslında beni öldürsen iyi edersin, çünkü onu şimdi bırakmazsan mezara başparmaklarımı gözlerine sokarak gideceğim."

Volchek purosundan bir nefes çekti, ağzını açtı ve bir an için dumanın şişman dudaklarında oynaşmasına izin vererek tadını çıkardı.

"Kızınız güvende. Dün onu okul gezisine götürecek otobüsü beklerken okulunun önünden aldık. Ona göz kulak olan adamların sizin için çalışan güvenlik görevlileri olduğunu düşünüyor. Geçmişte ölüm tehditleri aldınız ve o bunu biliyor. Eski eşiniz Amy'nin okul gezisinde olduğunu, Long Island'da yürüyüş yaptığını sanıyor. Okul onun sizinle olduğuna inanıyor. Bir gün bile özlenmeyecek.

İki. Eğer talimatlarını yerine getirmeyi reddedersen, onu öldürürüm. Ama bu bir rahatlama olacak. İşbirliği yapmazsanız kızınız acı çekecek. Adamlarımdan bazıları..."

Doğru kelimeleri arıyormuş gibi yaparak, hayal gücümün bana bir kabus inşa etmesine izin vererek, kasıtlı olarak sözünü kesti. Tüm vücudum sanki fiziksel bir saldırıyı püskürtmeye hazırlanıyormuş gibi gerildi. Adrenalinin sistemimi öfkeyle yıkadığını hissettim.

"Bazı adamlarımın güzel küçük kızlara karşı *alışılmadık bir iştahı* var."

Volchek'e doğru at. Ne yaptığımı yerimden fırladım. Sıkışmıştım, kendimi tutamıyordum, başımı eğmişim ama ateşliydim, yine de Volchek'in sol yanağına sert bir sağ kroşe indirmeyi başardım. Puro pis ağzından uçup gitti. Sol elimi geri çektim ve boğazına yumruk atmadan önce kendimi dengeledim.

İkinci yumruğu atamadan kocaman bir el beni yakaladı ve yerden kaldırdı. Döndüğümde dev psikopatin beni tuttuğunu gördüm. Eski alışkanlıklarım devreye girdiğinde beni serseri bir çocuk gibi kıcımın üstüne yatırmak üzereydi. Sağ elimle yüzünü sertçe kavradım ve tırnaklarımı etli alnına geçirdim. Bu otomatik, bilinçsiz bir tepki ve dikkat dağıtmaydı. Sol elim iri adamın ceketinin içine kayd ve cüzdanını kaldırdım. Yarım saniye sürdüHızlı ve yumuşak. Ne de olsa yıllar içinde hızımdan pek bir şey kaybetmemiştim. Temiz bir kaldırıştı. İri adam fark etmemişti; kafamı koparmaya çalışmakla meşguldü. Cüzdanı cebime atarken, yüzümün önünde yemek tabağı büyüklüğünde bir yumruk belirdi. Darbeye doğru döndüm ve darbenin kafatasımın arkasını yaktığını hissettim. Başımı limuzinin zeminine çarparak düştüm.

Güvertede kaldım ve acının başımda kükrediğini hissettim. Bu on beş yıldır ilk cep dalışımdı. İçgüdüsel; öylece çünkü ben buydum.

Hayır, ben *buyum*.

Başarılı bir dolandırıcı olarak geliştirdiğim ve kullandığım beceri ve teknikler - dikkat dağıtma, yanlış yönlendirme, ikna etme, telkin, yükleme, değiştirme, düşürme - bu yöntemleri yıllar önce sokakta kullandığım gibi son dokuz yıldır mahkeme salonunda da kullanıyordum. Aslında değişmemiştim. Sadece dolandırıcılığı değiştirmiştim.

Yoğunlaşan karanlığa teslim olurken gözlerim ve zihnim kapandı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Deri koltukların üzerinde uyandım, başımın arkası ağrıyordu. Gorillerden biri boynuma bir torba buz tutuyordu. İsveçli bir heavy metal grubundaki yerini yeni kaybetmiş gibi görünen iri yarı sarışın adamdı. Volchek'in purosundan yayılan tatlı ve keskin koku midemi bulandırdı. Limuzinin zemininden alınıp koltuğa atıldığımı . Dumandan gözlerim biraz yandı ama beni bayıltan dev psikopatın artık arabada olmadığını anlamam sadece bir saniye sürdü. Buz torbasını aldım ve yere bıraktım.

"Şu anda adliyedeyiz," dedi Arturas. Ayağa kalktım.

"Neden adliyedeyiz?" Dedim.

"Çünkü Bay Volchek'in duruşması bu sabah başlıyor," dedi Arturas.

"Bu sabah mı?" Dedim ki. Kızımın görüntüsünü gözümün önüne getirdim.

Volchek'in telefonunu aradım ve öfkenin boynumda daha fazla ağrıya ve kaslarımda demir gerginliğine yol açtığını hissettim.

"Duruşma bir saat içinde başlıyor. Gitmeden önce bunu yapabileceğini bilmemiz gerekiyor. Aksi takdirde seni şimdi, aileni de sonra öldürürüz," dedi Arturas. Tabancasını çıkardı ve katlanmış dizinin üzerine koydu.

Arturas bana pahalı görünümlü bir bardak uzattı, içinde idrar renginde bir sıvı şırıl şırıl akıyordu. Burbon gibi kokuyordu. Yuttum ve o tanıdık, ekşi sıcaklığı hissettim. Alkol bağımlılığı rehabilitasyonundan çıktığımdan beri içtiğim ilk içkiydi. Bir an için düşündüm ki

Kliniğe hala ne kadar borcum olduğunu düşündüm, sonra bu düşünceyi aklımdan çıkardım. Vagondan düşmenin de bir yeri ve zamanı vardı ve tam da o an bunun için iyi bir zaman gibi görünüyordu. Bir tane daha içmek için elimi uzattım ve Arturas kristal sürahidten bardağıma biraz daha likör döktü. Hızlıca yuttum ve yanmanın tadını çıkardım. Güçlü alkolün etkisiyle bedenimi bir ürperti kapladı ve başımı salladım. Sihirli 8 Topu sallarm gibi zihnimi temizlemeye çalışıyordum; hiçbir cevap bulamadım.

"Kızım nerede?"

"Şimdilik güvende ve mutluyum," dedi Arturas. Bana bir içki daha doldurdu. O içkiyi bir kenara koydum ve düşünmeye başladım.

"Jack'i neden öldürdün?" Ben sordum.

Volchek, Arturas'a başıyla onay verdi; ayrıntıları onun anlatmasına izin vermekten mutluydu.

"Görüşüğümüz tüm avukatlar Benny'nin kanıtlarının Volchek'i mahkum edeceğini söyledi. Bu yüzden Benny'yi öldürmek mantıklı geldi; basit bir çözüm ama onu bulamıyoruz. Jack'i ceketini giymeye *ikna ettik*, böylece Benny'yi mahkemeye çıktığında öldürebilecektik. Ama o bunu yapamadı."

Jack üzerinde ne tür bir ikna yöntemi denediklerini merak ettim. İşkence gördüğüne hiç şüphe yoktu. Pisliğin ve kumar bağımlısının tekiydi ama benim ortağımdı ve o zaman ona karşı hislerim biraz yumuşamıştı. Jack eskiden ne olsun, bomba taşımak için yaratılmamıştı. Çoğu gün evrak çantasını kendi ayağına takılmadan taşıyabilirse şanslıydı. Onu çok çalıştırmış olmalılar.

"Neden Jack?" Ben sordum.

"Belli bir tür avukat olmalıydı. Senin ve Jack'in o şirketi tefeci parasıyla kurduğunuzu biliyoruz. Jack'in yalan söylemek ve borçlarını ödememek konusunda kötü bir şöhreti vardı. Paraya ihtiyacı vardı; sen ayrıldıktan sonra müvekkiller firmayı terk etmeye başladı ve bombayı güvenlikden geçirebilecek birine ihtiyacımız vardı. Adliyede güvenlik iyidir. Bugün daha iyi olacak. Oraya bomba sokamayız; içeri herkes aranıyor, vücut taraması yapılıyor ve sonra

Sen ve Jack hariç herkes. Bunu biliyoruz. İkinizi de aylarca her gün o mahkeme binasına girerken izledik. İkiniz de hiç aranmadınız. Güvenlik görevlileri eski dostlar gibi geçmenize izin verdi. Jack'e de sana söylediğimizi söyledik; bombayı yerleştir ve suçu üstlen."

Arturas koltuğunda arkasına yaslandı ve Volchek'e hızlı bir bakış attı. Sanki ikili bir takım gibiydiler; Arturas gerçekleri açık ve net bir şekilde ortaya koymuştu. Bundan sonra gözdağı verme işini patronuna bırakmaktan mutlu görünüyordu.

"Jack şu anda bulunduğunuz yerde oturuyordu, Bay Flynn, sadece üç gün önce. Sizinle aynı ceket giyyordu, içinde de aynı bomba vardı. Size söylediklerimizi ona da söyledik. Bu arabanın kapısını açtım ve ona gidip işini yapmasını söyledim," dedi Volchek, gözlerini yere indirerek.

Başı dumanın arasından çıktı ve devam ederken yüzünü gri sisin içinde çerçeveledi. "Jack dondu kaldı. Bir ... ne diyorsunuz ona? Epileptik mi? Kriz geçiriyormuş gibi. Bacağından aşağı çiş akıyordu. Kapıyı kapattık ve onu evimize götürdük."

Puroyu tekrar emdi ve ucundaki sıcak parıltıyı izledi.

"Onu bir sandalyeye bağladım. İstedığımı yapmazsa kız kardeşini öldüreceğimi söyledim. Victor burada"- sarışın adamı işaret etti-"kız kardeşi bize getirdi. Bıçağımı aldım ve onun önünde yüzünü kestim. "*Şimdi yapacak mısın?* Ona sordum. Hiçbir şey demedi. Bıçağımla onun üzerinde çalışmaya başladım ve o öylece oturdu."

Neredeyse göğsüme bir kelepçe indiğini hissediyordum. Bu canavar küçük kızımı ele geçirmişti. Bir ses beni hafifçe irkiltti; yumruğumdaki gerginlikle parmak eklemlerim çatırdıyordu. Diğer elimde boş burbon bardağını tutuyordum ve vazgeçmeden önce Volchek'in gözüne yumruk düşündüm. Onu alt etmek için yaptığım son girişimin çok kötü gittiğini düşününce, bir kez daha denemek istemedim.

Henüz değil.

"O zaman Jack'e güvenemeyeceğimi anladım. Onu öldürmeden önce, kız kardeşimi biraz tatmin ettim. Ona bıçağımı uzattım. Onu kesmesine yardım ettim, kötü kesmesine."

Bakışlarında cehennemi bir ateş tutuştu ve gözlerini ışıkla yıkadı. Bu anıyı lezzetli buluyor gibiydi.

"Jack boyundan büyük işlere kalkıştı, ben de onu öldürmeden önce kestim ve kız kardeşine verdim. O cesurdu. Kardeşi gibi değildi."

Yerdeki spor çantasına baktım, şimdi merhametle kapalıydı ve Jack'i düşündüm. Fikrim tekrar ondan nefret etmeye döndü. Eğer yapabilseydim, kesik kafasını Hudson Nehri'ne atardım. Sadece tekmelerdim. Jack o batık geminin yanında, nehrin dibinde yatmayı hak ediyordu.

Arturas, "Sizin için deneme yapacak vaktimiz yok," diye devam etti. "Bombayı şimdi siz teslim alın Bay Flynn. Kendinizi sakinleştirin. Kızınızı hatırlayın. Bombayı içeri sokarsanız ona bir adım daha yaklaşmış olursunuz. Eğer yakalanırsanız, bir kamu binasını havaya uçurmaya çalışmaktan hapse girersiniz. Müebbet yersin, şartlı tahliye yok. Ne düşünüyorsun?"

Haklı olduğunu düşünmüştüm. Bu şehirde kamu binalarını havaya uçurmaya çalışan insanlar genellikle cezalarını pek iyi çekmezler. Şüphesiz müebbet hapis cezası için yarışıyor olurdum. Beni kurtaracak tek şey, bombayı kızımı tehdit ettikleri için yerleştirmiş olmam olurdu. Aşırı baskı mutlak bir savunma değildir, ama müebbetten kurtulabilirim.

Arturas'ın yüzüne bir kez daha o mide bulandırıcı gülümseme yayıldı. Neredeyse ne düşündüğümü tahmin edebildiği izlenimine kapıldım. Volchek purosunu söndürdü ve sönmekte olan dumanın arasından bana baktı. İkisinin de zeki ve acımasız adamlar olduğunu düşündüm ama her ikisinin de zekâsı farklıydı. Arturas bir danışman gibi görünüyordu, olasılıkları düşünen ve riskleri dikkatle tartan planlı bir adam, hesaplı bir düşünür. Patronu ise çok daha farklıydı. Volchek'hareketleri yavaş ve zarifti, uzun otların arasında oturmuş avını takip eden büyük bir kedi gibiydi; zekâsı ilkel, içgüdüsel, neredeyse vahşiydi. İçgüdülerim bana

Bu adamlar ne olursa olsun hikayemi anlatmama izin vermeyeceklerdi.

"Uzun zamandır o binaya adımımı atmadım. Bugün aranmadan içeri girebileceğimi size düşündüren nedir?"

"Güvenlik görevlilerini tanıyorsun ve daha da önemlisi onlar seni tanıyor," dedi Arturas. Sesi yükselmeye başladı ve meramını anlatmak için öne doğru oturdu. "Uzun zamandır adliyeyi izliyoruz avukat bey. Bunu en ince ayrıntısına kadar planlamak için neredeyse iki yılımı harcadım. Bombayı taşıyan kişi gardiyanların güvendiği, hiç beklemedikleri biri olmalı. Bombayı o binaya sokmanın başka bir yolu yok. Sizi bizzat izledim, mahkemeye geç kaldığınız için kapıdan koşarak giriyorsunuz, sensörlerden geçip alarmı çalıştırdığınızda masadaki görevliye el sallıyorsunuz. Görmezden geliyorlar ve el sallıyorlar. Gardiyanlarla konuşuyorsun. Sizi tanıyorlar. Telefonlarınıza bile ."

Cep telefonu taşıımıyordum. Birinin yerimi en yakın istasyonuna kadar tespit edebileceği düşüncesinden hiç hoşlanmamıştım. Jack'in bana birden fazla cep telefonu almasına rağmen bu eski günlerden kalma bir alışkanlıktı. Hepsini kaybettim. Avukatlık yaparken günün büyük bölümünde adliyede olurdum. Biri bana acil ihtiyaç duyarsa, lobideki ankesörlü telefonu arardı. Genellikle güvenlikten biri hangi mahkemede olacağımı iyi bilir ve beni almaya gelirdi. Noel'de güvenlik görevlileri için birkaç şişe viski ve Şükran Günü'nde birer sepet bu tür bir yardım için ödenecek küçük bir bedeldi.

Kafam biraz rahatlamaya başladı.

"Neden bu adamı başka bir şekilde öldüremiyorsunuz? Mahkemeye giderken bir keskin nişancı onu öldürebilir."

Arturas başını salladı. "Bunu düşündüm. Her olasılığı düşündüm. Nerede olduğunu ya da mahkemeye nasıl gideceğini bilmiyoruz. Tek yol bu. Davaya bakan pek çok hukuk firması var. O büyük firmalar şehrin her yerinde çalışıyordu. Sen ve Jack neredeyse tüm

Chambers Sokağı'ndaki davalarınız. Personeli tanimalısınız. Diğer avukatlar saati 900 dolar alıyor. Sence güvenlik görevlisiyle konuşacak zamanları var mıdır? Hayır. Seni ve Jack'i güvenlikten geçerken, alarmı çalıştırırken ve kimse gözünü kırpmazken ilk gördüğümde bunun bir yol olması gerektiğini biliyordum. Sen bana yolu gösterdin."

Buradaki beyin Arturas'tı. Bu açıkça onun planıydı. Bir şekilde tarafsız, soğukkanlı ve mantıklı görünüyordu ve tetiği çekmeye geldiğinde bile böyle olacağını düşünmüştüm. Volchek için tam tersi söylenebilirdi. Ona vurduktan sonra sakın görünse de, ölçülü duruşunun ardında bir canavarın yattığını, her an serbest kalmaya hazır bir şekilde yüzeyi tırmaladığını hissedebiliyordum.

Başımı ellerimin arasına alıp derin ve yavaş nefes aldım. "Bir şey daha var Bay Flynn," dedi Volchek. "Yapmanız gereken savaşçı olduğumuzu bilin. Gururluyuz. Biz Bratva'yız: Bu *kardeşlik* demektir. Bu adama güveniyorum." Elini Arturas'ın omzuna koydu. "Ama pek çok şey ters gidebilir. Ceketini içeri sokmalısın. Kızının ölümü bir telefon uzaklığında. İçeri gireceksin. Bunu biliyorum. Senin içinde de bir savaşçı görüyorum. Benimle dövüşme."

Bir puro daha yakmak için durakladı.

"Arturas ve ben buraya yirmi yıl önce hiçbir şeyimiz olmadan geldik. Bulunduğumuz yere gelmek için çok kan döktük ve savaşmadan kaçmayacağız. Ama biz aptal adamlar değiliz. Duruşmanın üç gün planlanıyor. Size iki gün veriyoruz. Daha fazla risk alamayız. Küçük Benny'yi o koltuğa oturtmak için iki gün, böylece onu öldürebiliriz. Yarın saat dörtten önce ölmezse, başka seçeneğim yok. Kaçmak zorunda kalacağım. Dava ne kadar , savcının kefaletimi iptal etme ihtimali de o kadar artar. Saatte dokuz yüz dolar kazanan bir avukat söyledi bunu bana. Onun haklı olduğunu bilecek kadar akıllısın."

Bunun daha önce de olduğunu görmüştüm. Çoğu savcı, sanık kefaletle serbest bırakılmak için başvurduğunda en zarar verici kanıtlarını mahkemeye sunmaz. DNA ve uzman kanıtlarının hazırlanması zaman alır. Ama dava duruşmaya geldiğinde, savcılık

ve savcı kanıtları iyi değerlendirirse, sanığın kefaletini iptal etmek için hakime başvuruda bulunacaktır. Bu genellikle sanığın kaderini belirler. Jürinin sanığı kelepçeli olarak görmesi için gözaltı memurunun küçük ama kasıtlı bir gecikme yapması yeterlidir. O bileziklere bir saniyelik bir bakış ve her şey biter - jüri her seferinde mahkum edecektir.

Volchek'e başımı salladım. Savcılık taktiklerini bilecek kadar deneyimli olduğumu biliyordu, yüzden inkar etmenin bir anlamı yoktu.

Volchek ultiomatomunu verirken, gerçek doğasının acımasızlığını sesinden gizlemek için mücadele etti.

"Kefalet şartlarımın bir parçası olarak pasaportum mahkemede. Yılda üç kez Rusya'dan özel uçakla buraya çok uzak olmayan bir ticari piste mal getiriyorum. O uçak yarın saat üçte gelecek ve altıda kalkacak. Eğer Benny saat dörtte hala hayattaysa, zamanınız tükenmiş demektir. Uçağa yetişmek için saat dörtte mahkemeden ayrılmam gerekecek. O uçak Birleşik Devletler'den çıkmak için son şansım. Kalmak istiyorum. Savaşmak istiyorum. Küçük Benny yarın dörtten önce ölmeli, yoksa seni ve kızını öldürürüm. Bunu ciddi bir yemin olarak bilin."

Viski bardağı elimde paramparça oldu.

Düşüyormuşum gibi hissettim. Vücudum çöktü, çenem titredi ve takırdamasınlar diye dişlerimi sıkıca kapattım. Avucumdaki bir kesikten kan damlıyordu ama acıyı hissedemiyordum. Hareket edemiyordum. Düşünemiyordum. Nefesim kısa, alçak bir iniltiyle çıkıyordu. Eğer Amy'ye bir şey olursa, bu acı beni öldürürdü. Beynimin, kaslarımın ve kalbimin bu acının düşüncesiyle yandığını hissedebiliyordum. Karım Christine benden çok şey : ofiste geçirdiğim uzun saatler, polisler müşterilerimden birini tutukladığı için sabahın üçünde şehrin dört bir yanındaki polis karakollarından gelen telefonlar, kaçırdığım akşam yemeği randevuları ve her şeyi onun ve Amy için yaptığımı dair kendime uydurduğum bahaneler. Bir yıl önce şişeye vurduğumda, beni dışarı attı. Sahip olduğum en iyi şeylerden birini kaybetmiştim. Ya kızımızı kaybetseydim? O dehşeti düşünmeye bile başlayamazdım.

Bir yerden babamın sesini duydum, bana dolandırıcılığı öğreten adamın, bir dolandırıcılık sırasında yakalanırsam *ne* yapmam gerektiğini söyleyen adamın - *ne olursa olsun* kendimi tutmamı söyleyen adamın.

Gözlerimi kapattım ve sessizce dua ettim, *Sevgili Tanrım, bana yardım et. Lütfen küçük kızıma yardım et. Onu çok seviyorum.*

Gözyaşlarım akmadan önce gözlerimi sildim, burnumu çektim ve dijital saatimin menüsünde gezindim, alarm çağrımı ve zamanlayıcıya geldim. Geri sayıma ayarladım.

"Bir karar vermeniz gerekiyor avukat bey," dedi Arturas, tabancayı parmaklayarak.

"Ben . Sadece Amy'ye zarar verme. O daha on yaşında," dedim. Volchek ve Arturas birbirlerine baktılar.

"Güzel," dedi Arturas. "Şimdi git ve güvenlikten geçtikten sonra beni lobide bekle."

"Geçebilirsem demek istiyorsun."

"Kızınıza sizin için dua ettireyim mi?" dedi Volchek.

Cevap vermedim. Limuzinden tek başıma indim ve kaldırıma adım attığımda Arturas'ın arabadan bana baktığını gördüm.

"Unutma. Biz seni izliyoruz ve erkekler de kızını izliyor," dedi Arturas.

Başımı salladım ve "Seninle dövüşmeyeceğim." dedim. Yalan söyledim.

Tıpkı bana yalan söyledikleri gibi. Ne söylerlerse söylesinler, bana ne söz verirlerse versinler, yarın saat dörtte Benny adliye binasının tavanında bir lekeye dönüşmüş olsa bile Amy'nin gitmesine izin vermeyeceklerdi. Beni ve küçük kızımı öldüreceklerdi.

Otuz bir saatim vardı.

Rus mafyasına kazık atıp kızımı geri çalmak için otuz bir saatim vardı. Ve bunu nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Paltomu etrafımda katladım. Düğmelerini ilikledim, yakasını çevirdim ve adliyeye doğru döndüm. Babamın sesi hâlâ kulağımda usulca çınılıyordu -*birlikte* tutun. Elimin kanaması durmuştu. Şimdi daha da soğuk hissediyordum; donmuş ve önüme düşmüş gibiydi. Babamın

O soğuk sis dağıldığında, o adliyede dokuz yıl boyunca her gün çalıştığım halde daha önce hiç görmediğim bir şey gördüm: muhabirler, avukatlar, tanıklar, sanıklar ve televizyon ekiplerinden oluşan yaklaşık kırk kişilik bir kuyruk, hepsi de güvenlikten geçmek için bekliyordu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Büyük bir duruşmanın başlangıcında garip bir elektrik hissi vardır. Sıranın en arkasına geçtiğimde kalabalıktan yükselen heyecanı hissettim, tıpkı Teksas'ın uzaktaki bir asfaltında parıldayan ısı gibi. Kalabalığın bir kısmı *New York Times*'in ilk baskısını taşıyordu. Öndeki adamın kollarında ön sayfayı görebiliyordum. Gazetenin başında Volchek'in resmi ve RUS MOBİL DAVASI BAŞLIYOR manşeti vardı. Önümdeki adam bir suç muhabirine benziyordu. Muhtemelen serbest çalışıyordu ya da bir paçavraya bağlıydı. Tipini bir mil öteden tanıyabilirdiniz: kötü bir takım elbise, kötü bir saç kesimi ve parmaklarındaki nikotin lekeleri onun sigara tiryakisi olduğunu gösteriyordu. Başımı kıvrımlarına eğdim ve ona bakmamaya çalıştım.

New York Chambers Street Mahkeme binası, Victoria döneminden kalma Gotik tarzda bir adliye binasıydı. Yirmi bir mahkeme on dokuz kata yayılmıştı.

sırada yirmi kişi saydım.

Adliye binası ziyaretçileri, en son altmışlı yıllarda dekore edilmiş köhne bir giriş salonunu koruyan bir sıra Korint sütununa çıkan elli ayak genişliğinde taş bir merdivenle karşılıyordu. Merdivenleri ağır ağır çıkarken daha fazla insan gelip arkamda durdu. Binaya yukarıdan bir bakış attım. Heykeller, eski başkanların ve New York'un ilk yargıçlarının büstleri, çıkıntılar boyunca oturuyordu, ancak zaman ve hava eski yere zarar veriyordu.

Son basamağı tırmanırken yanağımdan aşağı ter aktığını hissettim. Gömleğim sırtıma yapıştı ve sıcak ve yabancı hissettiren bombanın daha da fazla farkına varmamı sağladı. Önümde sadece on iki kişi saydım.

Adliyeye aranmadan girebilmek limuzinde görüldüğünden daha da uzak bir ihtimal gibi görünüyordu. Bilinçli olarak cebimden çıkarmadan, aniden sağ elimdeki kalemimin farkına vardım. Yavaşça girişe doğru yürürken, kalemimi dalgınca parmaklarımın arasında dolaştırdım. Farkında bile olmadan kendimi sık sık bunu yaparken buluyordum. Bir şekilde düşünmeme yardımcı oluyordu. Kalem Amy'den bir hediye idi.

O zamanlar bu bir veda hediyesi gibi gelmişti. İttiğim zamanlarda eve nadiren gelirdim. Babalar Günü'nden yaklaşık bir hafta önce Christine taşınmam gerektiğine ve Amy'nin bunu bilmeye hakkı olduğuna karar verdi. Christine bana artık beni tanıyamadığını ve Amy'nin benim daha fazla düşüşümü izlemek zorunda kalmamasının daha iyi olacağını söyledi.

Çocuklar zekidir ve Amy çoğundan daha zekidir. İkimizin de yatak odasının kapısında dikildiğimizi gördüğünde ufukta kötü bir şey olduğunu anlamıştı. Bilgisayarında çalışırken gözüne kaçmasın diye uzun sarı saçlarını toplamıştı. Her zamanki gibi pijamalarının üzerine en sevdiği kot ceketini giymişti; eğer uyumuyor ya da okulda değilse, gülen yüzler ve rock grubu logoları olan iğnelerle kaplı bu ceket giyerdi. Bir ay boyunca haftalık harçlığını biriktirip ucuz bir giyim mağazasından almış, sonra da kendi tarzına göre süslemeye koyulmuştu. Bir süre ona baktım - ikimiz de baktık. Biz bir şey söyleyemeden dizüstü bilgisayarını bir kenara bıraktı ve ağlamaya başladı. Ona bir şey söylememize gerek yoktu. Bunun olacağını bir mil öteden görmüştü. Her zamanki soruları sordu: Ne kadar süreliğine gideceğim? Bu kalıcı mı? Neden iyi geçinemiyoruz? Benim hiçbir cevabım yoktu. Sadece yatağın üzerinde yanına oturdum, ona sarıldım ve güçlü olmaya çalıştım. Bunun yerine, utandım. Dizüstü bilgisayarına baktığımda, oymalı kalemler satan bir web sitesine baktığını ve üzerinde DÜNYANIN EN İYİ BABASI yazan bir kalem seçtiğini fark ettim.

Kalem elimde durdu, Amy'nin evden taşındıktan hemen sonra bana verdiği kalemdi bu. Parlak alüminyum gövdesine kazınmış tek kelimeye baktım-BABA. Onunla neredeyse kalbimi kırıyordu. Kalemi kalça cebime soktum ve satırı kontrol ettim.

on kişi var.

Ağır makinelerden gelen bir vızıltı dikkatimi gökyüzüne doğru çekti. Belediye başkanı adliye binası için kapsamlı bir dış cephe restorasyonuna izin vermişti ve çatıdan sarkan devasa bir asma iskele sahnesi, taş işçilerini yaklaşık dört kat yukarıdan sarıyordu. Yerden işçileri seçmek zordu ama bu mesafeden bile sahnenin rüzgârda hafifçe sallandığını görebiliyordum. kiri temizliyor ve kırılmış süslemeleri onarıyorlardı. Müteahhitler adliye binasını yıkmak ve adaleti daha ucuz yerlere taşımak istiyorlardı. Belediye Başkanı eski bir avukat olduğundan, bir dilekçenin nüfuzlu meclis üyelerinin desteğini alması uzun sürmemişti. Adliye binası kalabilirdi. Dışını restore edip içinin çürümesine izin vermeye devam edeceklerdi. New York bazen böyleydi, cilalı kaplamanın bodrumdaki çürüyen cesedi gizlemesine izin vermekten memnundu. Gerçek şu ki Chambers Street Adliyesi, Amerika Birleşik Devletleri'nde kurulan ilk gece mahkemesi olduğu için tarihi bir değere sahipti. Gece mahkemesi şehirdeki en önemli mahkemedir. Her sanığın suçlandığı andan itibaren yirmi dört saat içinde hakim karşısına çıkarılması gerekir. Sadece Manhattan'da günde üç yüz tutuklama olduğu düşünülürse bu, akşam beşten sabah bire kadar fazladan bir mahkeme oturumu anlamına geliyordu. Artık Chambers Street'te günde yirmi dört saat ceza mahkemesi vardı. Adalet bu adliyede uyumuyordu ve son iki yıldır kapılarını hiç kapatmamıştı.

Sıra yavaşça ilerlerken, güvenlik ekipmanından ara sıra gelen *bip* seslerini duymaya başladım. Neyse ki güvenlik görevlilerini isimleriyle tanıyordum. Başarılı bir davanın sırlarından biri de

mahkeme çalışanlarının hepsini tanımak. Ne zaman bir iyiliğe ihtiyacınız olacağını asla bilemezsiniz - acil bir faksın alınması, yoldan çıkmış bir müvekkilin bulunması, kahve makinesi için bozuk para ya da benim durumumda, lobideki ankesörlü telefona acil bir çağrı geldiğinde birinin gelip beni alması.

sekiz kişi var.

Giriş holü güvenliğini daha iyi görebilmek için muhabirin omzunun baktım. Barry ve Edgar kapıyla ilgileniyorlardı. New York mahkemelerinin çoğunda güvenlik, adı dışında gerçekte polis olan güvenlik görevlileri tarafından sağlanır. Silah taşırlar ve üniforma giyerler. Sizi tutuklayabilirler, zapt edebilirler ve eğer yeterince tehdit oluşturunursanız sizi kalıcı olarak yere yatırabilirler.

Barry çanta tarayıcısının arkasında duruyor, tepsileri tutuyor, cep telefonlarını, anahtarları, cüzdanları ve çantaları topluyor ve insanlar metal dedektörünün kemerinin altından geçip *bip* sesi çıkmamasını umarken onları X-ışını tarayıcısından geçiriyordu. Edgar üst araması yapıyor, kişinin üzerinde unutulmuş rahatsız edici eşyaları çıkarıyor ve tatmin olana kadar gri kemerden tekrar geçiriyordu.

O adamların ötesinde, tanımadığım genç, sarı saçlı bir muhafız gördüm. Onun arkasında dördüncü bir koruma gördüm. Güvenlik girişinden on adım geride duruyordu, elleri silah kemerinin üzerindeydi, başparmakları derinin arkasına sıkışmıştı, kolları şişmiş karnının üzerine sarkıyordu. Lobide yedek olarak fazladan bir güvenlik görevlisinin bulunması alışılmadık bir durum değildi. Bu adamı tanıyamadım; bıyığı ve küçük, domuz gibi siyah gözleri vardı. Onu daha önce gördüğümü hatırlamasam da, beni açıkça tanıdığı için onunla tanışmış olmam gerektiğine karar verdim. Barry, Edgar ve yeni çocuk sıranın başındaki insanları kontrol etmeye odaklanmışlardı. Şişman gardiyan gözlerini benden hiç ayırmıyordu.

Güvenlik kontrolü ile aramda altı kişi vardı.

Gözlerimdeki teri sildim.

Sırada beklersem, prosedüre tabi tutulacaktım. Genelde nasıl hatırlamaya çalıştım. Benim için, girmek

Bu bina dişlerimi fırçalamak gibi bir şeydi; her sabah bunu yapıyordum ama bununla ilgili tek bir şey bile hatırlayamıyordum. Güvenlik kontrolünden geçip öylece içeri mi girmiştım? Herkes gibi bekledim ve sonra el sallayarak mı geçtim? Sırada ellerim titreyerek, ağzım kuru ve acı bir şekilde dururken paniğe kapılmak üzereydim. O kapılardan geçtiğim tek bir olayı bile hatırlayamıyordum.

Önde sadece dört kişi var.

Bomba her adımda daha büyük ve daha ağır geliyordu. Şişman gardiyan hâlâ bana bakıyordu. Belki de bu adamların dikkat etmek üzere eğitildikleri tüm uyarı sinyallerini veriyordum. 11 Eylül'den beri kolluk kuvvetleriyle uzaktan yakından ilgisi olan herkes potansiyel bir terör tehdidini nasıl fark edecekleri konusunda eğitim alıyor.

Amy'nin gözyaşlarını pijamalarına sildiğini ve gitmemem için bana yalvardığını düşündüm.

Hayır. Kızımı hayal kırıklığına uğratmaktan bıkmıştım. Anında kararımı verdim. Teröristler sıraya girmezler. Beklerler. Araya karışmak ve göze çarpmamak isterler. Küstah, kibirli bir hıyar olmaya ve şişko gardiyanın beni potansiyel bir bombacı değil de sadece bir pislik olarak görmesini umarak mümkün olduğunca gürültücü ve iğrenç olmaya karar verdim.

Ben yanlarından geçerken insanlar arkamdan seslendi. Muhabirin "Pislik" diye mırıldandığını duydum. Kalp atışlarım yeniden hızlandı, sıranın başına yaklaştıkça daha da hızlandı.

"Hey, Barry. Çabucak içeri girmeme izin ver. Büyük geri dönüşüme geç kaldım," dedim metal dedektöründen geçerken ve gerçekten yüksek bir *bip sesine* neden oldum. Muhtemelen herkes için aynı derecede yüksekti ama bana sağır edici geldi. Bakışlarımı şişman güvenlik görevlisine çevirdim. Hareket etmemişti. Sadece bakıyordu. Edgar ise sıranın başındaki bir adamı aramaya odaklanmıştı.

"Eddie!" dedi Barry. Tarayıcı ekranındaki koltuğundan kalktı ve makinenin etrafını karıştırdı. "Seni bir saniye görmem gerek."

Adımlarımı hızlandırdım ve koridora doğru ilerledim ama genç, sarışın gardiyan ellerini kaldırarak yolumu kesti. Ellerini orada, haç pozisyonunda tuttu ve benim de aynı pozisyonu almamı istediğini anlamam bir saniye sürdü - böylece beni arayabilecekti. Ellerimi aşağıda tuttum.

Şişman muhafız ilerlemeye başladı. Yapılmış mıydım?

düşündüm. Herkesi yolumdan çekip kalabalığı yararak dışarı fırlamayı. Arkamda, kocaman, sakallı bir adam kapı aralığında durmuş, gün ışığının çoğu dahil her şeyi kapatıyordu. Onu geçmek imkansızdı. İçimdeki koşma isteğini bastırdım ve bacaklarım titremeye başladı.

"Hey, evlat, genelde önce bana yemek ısmarlaman gerekir," dedim. "Sadece ellerinizi kaldırın, efendim. Hızlı bir arama yapmam gerekiyor."

"Bak evlat, gitmem gerek. Seninle daha önce hiç tanışmadım ama inan bana, yaklaşık on yıldır burada yaşıyorum. Ben bir avukatım. Barry'ye sor," dedim onu geçmeye çalışırken.

Açık avucu Beretta'sının kabzasının birkaç santim üzerinde duruyordu ve parmakları eski bir kovboy filmindeki kötü bir aktör gibi bükülmüştü.

"Ne? Benden çizim yapmamı mı isteyeceksin, kovboy?"

Arkamdaki insanların yoldan çekildiğini hissedebiliyordum. Yürüyen bir çörek dükkânı ve sadece işini yapmak isteyen aptal bir çocuk sayesinde her şey bir anda sona erecekti.

"Hank, Eddie'nin geçmesine izin ver," dedi Barry, beni kurtarmaya gelerek.

Hank kollarını indirdi, gözlerini devirdi ve kenara çekildi.

Şişman muhafız durdu ve ellerini karnının üzerinde kavuşturdu.

Barry bana parmağını salladı, kıkırdadı ve "O piç Aziz Christopher bugünlerde sana da bir arama yaptıracak" dedi.

Bunu nasıl unutmuş olabilirim? diye düşündüm. Gömleğimin bir düğmesini daha açarak gümüş zinciri çıkardım. Beyaz altın Aziz Christopher madalyasını Barry'ye doğru savurmadan önce gergin bir şekilde güldüm.

Her şey geldi.

Avukatlığa ilk başladığımda ve bu adliyede müvekkillerimi temsil etmeye başladığımda, her gün alarmı çaldırırdım. Barry, Edgar ve diğerleri beni arar, hiçbir şey bulamaz ve sonra aynı *bip sesini* duymak için beni tekrar tarayıcıdan geçirirlerdi. O madalya gençliğimden beri boynumdaydı. Hiç çıkarmadım; fazladan bir uzuv gibiydi. Bunu hiç düşünmedim. Gardiyanlar bana bacağımda çelik bir plaka olup olmadığını sorarken, kıyafetlerimin çoğunu çıkarırken ve neden hala bip sesi çıkardığıma inanamayarak kafalarını kaşırlarken, arkamda bir sıra oluşmaya başladılar. Sonunda zinciri bulan, ıslak bir Çarşamba sabahı Barry oldu. Tüm güvenlik görevlilerine bundan bahsetti. Geriye dönüp baktığımda, ondan sonra arandığımı hatırlamıyorum. Bip sesi duyarsam yoluma devam ediyordum ve eğer bir güvenlik görevlisi beni aramak için yerinden kalkmaya zahmet ederse, zincirimi çıkarıp yanından geçerken ona sallıyordum. 11 Eylül'den sonra bile aranmadım. O zamana kadar tanınan biriydim; her gün oradaydım. Beni aramak hakimleri aramak gibi bir şey olurdu. Birkaç gardiyanı bile temsil etmiştim. Beni mahkemede bir demirbaş, bir arkadaş olarak görmeye başladılar. Bir arkadaşını aramaya gerek yoktu. Adrenalinden, içinde bulunduğum durumun şokundan, içkiden ya da koca Rus'un kafama indirdiği darbeden olsa gerek, Barry kadar nedense madalya hakkında hiçbir şey hatırlamıyordum.

"Bu adamın kim olduğunu bilmiyor musun?" dedi Barry. "Bu Bay Eddie Flynn. O kadar uzun süredir burada olmadığını unutmuşum. Bu adam New York'taki en iyi avukattır. Sen ona göz kulak ol, o da sana göz kulak olsun. Bir şeye ihtiyacı olursa beni ara."

Hank isteksizce başını salladı ve arkamdaki kişiye dönerek onu metal dedektöründen geçirmesini söyledi. Barry muhtemelen her vardiyanın her dakikasında bu çocuğun canını sıkıyordu.

Şişman muhafızın dönüp uzaklaşmasını izledim. Bu çok yakındı, çok yakındı.

"Barry, gerçekten gitmeliyim, dostum. Çok geç kaldım. Bu sabah başlayacak bir mafya davam var ve hangi mahkemede olmam gerektiğini bile bilmiyorum."

"O pisliği temsil ettiğini bilmiyordum. Yine de şanslısın: Yargıç Pike o davaya bakıyor ve hâlâ kahvaltı ediyor. Edgar ve ben on beş dakika içinde onu almaya gideceğiz. Çocuk için üzgünüm. Ona bir şeyler öğretmeye çalışıyordum ama öğrenemeyecek kadar aptal. , buraya gel. Bir saniye bile sürmez."

Etrafıma baktığımda Volchek'in ekibinden kimseyi göremedim. Ama henüz fark et başka gözleri de olabilirdi. Kulaklarım nabzımın sesiyle çınılıyordu. Barry'nin ne istediğini bilmiyordum. *Ya Jack'ten bir şeyler kokladıysa? Ya Ruslar beni Barry ile fısıltıyla konuşurken gördüyse?*

Onunla konuşmak zorundaydım. Eğer bir şeyler olduğunu anlayacaktı. "Elbette," dedim, başım her yöne dönüyordu. Lobinin köşesinde. Barry yaklaşmamı işaret etti.

"Terry arıyor," dedi Barry. "Seninle RSI vakası hakkında konuşmak istiyordu." Tanrı'ya sessizce şükrettim. Barry arkadaşı için bedava bir şey yakalamak istiyordu. Barry'yi severdim. Altmışlı yaşlarındaydı ve emekliliğine az kalmıştı, vardiyası bitene kadar bir X-ray cihazının arkasında oturup sonra da bara gitmek isteyen eski bir polisti.

"Terry Hollinger ve Dunne ile birlikte ve ona bir servete mal oluyorlar. Tüm bunların başında ona gidip seni görmesini söyledim ama o sendika avukatıyla gitmek istedi. Onu vazgeçiremedim. Şimdiden altmış bin dolar aldılar ve sadece bir doktora göründü. Dava dosyasına bir göz atabilir misiniz?"

O anda Terry'ye bir öpücük ve Ritz'de yedi çeşit yemek verebilirdim, eğer bu beni güvenlikten uzaklaştıracaksa, tekrarlayan zorlanma yaralanması davasında ücretsiz bir gezintiyi bir kenara bırakın.

"Onu ücretsiz temsil edeceğimi söyle," dedim.

Barry gülümsedi. "Ona söyleyeceğim, . Onu arayacağım. On ikide."

"Bak, gerçekten gitmem gerek, Barry."

"Sorun değil. Ve teşekkürler. Şimdi ona söyleyeceğim. Buna inanamayacak."

Barry'nin büyüünden umduğumdan daha çabuk kurtuldum ve o da tarayıcının arkasındaki koltuğuna geri döndü.

İçerideydim.

Dönerek sırtımı serin mermere dayadım ve girişe akan insan kuyruğuna bakarken bombanın omurgama yapıőtığını hissettim.

Saatim dokuz buçuğu gösteriyordu. Duruşma başlamadan önce belki yarım saatimiz vardı.

Arturas güvenlikten geçti ve X-ray cihazından geçtikten sonra Samsonite marka büyük bir valizi silindirlerin üzerinden aldı. Valizi yere bıraktı ve yanına gelirken arkasından sürükledi.

"Aferin," dedi.

Hiçbir şey söylemedim. Arkamdan uzandı ve asansörün düğmesine bastı.

Asansörün kapıları açıldı ve ben on altıncı mahkemenin bulunduğu on dördüncü katın düğmesine bastım. Arturas en üst kata, on dokuzuncu kata bastı.

"On altı numaralı mahkemedeyiz. On dördüncü katta," dedim.

"Üst katta bir odamız var. Mahkeme için üstünü deęiőtirmen gerekiyor," dedi Arturas.

Kapılar kapandı ve yavaşça yükselmeye başladığımızda karşı ağırlığın havalandığını duydum.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Asansörle en üst kata çıkarken, hayatımın büyük bir bölümünü şekillendirmiş olan eski adliye binasını düşünmeden edemedim. Chambers Street Adliyesi beni hem yaratmış hem de yıkmıştı. Alt mahkemelerde savunma pazarlığı yapan eski tüfekler buraya "Drakula Oteli" diyorlardı ama kimse nedenini tam olarak bilmiyordu. Bazıları bunun sebebinin Bela Lugosi'ye çarpıcı bir benzerlik gösteren uzun süredir görev yapan bir yargıç olduğunu söylüyordu. Benim için bu adliye binası, avukatlık mesleğimin son altı ayında otelim olarak hizmet vermişti. Jack Halloran ve ben umutsuzca ekonomik durgunlukla mücadele etmeye ve şehirde artan suç oranından faydalanmaya çalışıyorduk. Doğru ceza avukatları için altın madeni olabilirdi. Bu yüzden ceza mahkemelerine sıkı sıkıya sarıldık. Gündüzleri davalarımızı hallediyor, sonra da gece mahkemesinde yeni tutuklananları takip ediyorduk. Çoğu sanığın gece mahkemesinde avukatı yoktu çünkü çoğu hukuk bürosu kapalıydı ve yirmi dört saat acil servis hizmeti veren sınırlı sayıda güvenilir ceza hukuku muayenehanesi vardı.

Normalde dokuzdan beşe kadar çalışıyorduk ve sonra vardiyaları bölüşüyorduk; Pazartesi günü ilk mahkeme oturumunu saat beş buçuktan gece bire kadar ben yapıyordum; sonra Jack mezarlık vardiyasını alıyordu. Ertesi gün vardiyalarımızı değiştirirdik ve bu böyle devam ederdi. Bir davayı gece üçte ya da bazen sabah beşte bitirdiğimde eve gitmemin pek bir anlamı olmazdı, bu yüzden başımı bir konferans odasına koyardım ya da bazen diğer avukatlar müvekkilleriyle konuşmak ya da bir şeyler almak için oraya önce varırlarsa

Bazı katipler meslektaşlarının ofisinde uyumama izin veriyordu. Ya da Yargıç Harry Ford'un odasındaki kanepede uyuyakalmadan önce onunla bir içki içmiş olabilirim. Drakula Oteli'nin tek iyi yanı ücretsiz olmasıydı.

Eski adliye binasının önümüzdeki altı ay içinde sağlık kontrolünden geçmesi gerekiyordu. Belediyenin dış kabuğun yenilenmesi için harcadığı para, şehir yönetimi tarafından savurganlık olarak rapor ediliyordu. Eski dosya dolapları ve kurtarılmaya değmeyecek mobilyalar dışında üst katların çoğu boştu. Destek personelinin birçoğu caddenin karşısındaki yeni ofislere taşınmıştı, bu da binayı kurtarma kampanyası için bir başka darbe oldu.

Asansörün kapısı on dokuzuncu katta açıldı: kullanılmayan ofislerden oluşan koca bir kat. Bir sonraki duruşmamdan önce uyumak için daha önce de erken saatlerde oraya çıkmıştım. Hatırlamak istemediğim kadar çok geceyi adliyenin farklı bölümlerinde uyuyarak geçirmiştim. Binada çok az tesis vardı ve asıl sorun müvekkilinizle özel olarak konuşabileceğiniz konferans salonlarının olmamasıydı. Danışmak için yukarıdaki eski ofislerden bazılarını kullanmıştım. Ancak ara sıra müvekkiliyle fısıldaşan bir avukat ya da şekerleme yapan bir avukat dışında kimse oraya çıkmazdı.

Duvarlardan küf kokusu yayılıyor gibiydi. Bir süredir kimse temizlik yapmak için yukarı çıkmamıştı. Asansörden sağa döndük, geniş bir koridor boyunca yürüdük ve sonra sağdaki ikinci kapıda durduk. Arturas ceketinin cebinden bir dizi anahtar çıkardı ve birini kilide soktu. Kilit yepyeni görünüyordu. Arturas beni buraya getirmeyi planlamıştı. Kapıyı açtı ve bavulu arkasından sürükleyerek içeri girdi. Benden sonra kapıyı kapatıp kilitledi. İçerideki oda bir yargıcın odası için geniş bir kabul alanı olarak hizmet veriyordu. Resepsiyon alanında lekeli bir masa, üç yeşil deri, çivili kanepeler ve eski bir fotokopi makinesi vardı.

Masanın üzerinde *Mona Lisa*'nın sararmış, çerçeveli bir baskısı duruyordu.

Koltukların ötesinde, odalara açılan bir iç kapı gördüm. Özel odanın kapısını açtım ve tam karşımda uzun kanatlı bir pencere gördüm. Sol tarafta bir kitaplık odayı boydan boya kaplıyordu. İçinde hukuk raporları ve güncelliğini yitirmiş ders kitapları vardı. Küçük bir masa ve sandalye kitaplığa yaslanmıştı. Diğer duvarda, soyulmuş, çiçekli duvar kâğıtlarının üzerine yerleştirilmiş, çorak İrlanda kır manzaralarını tasvir eden oldukça kötü iki sanat eseri vardı. Resimlerin altında asık suratlı bir kanepe oturuyordu. Her yer eski gazete kokuyordu ve her yüzeyde kalın bir toz tabakası vardı.

Resepsiyon odasına geri döndüm ve Arturas'ın Samsonite bir takım elbise çantası aldığını gördüm. Çantayı açtı ve bana düzgünce katlanmış siyah bir takım elbise pantolonu uzattı. Ceket sandalyenin üzerine koydu. Ardından hâlâ ambalajında duran beyaz bir gömlek ve yeni bir kırmızı kravat çıkardı.

Paltomun dışında, açık renk bir chino pantolon ve mavi bir gömlek üzerine lacivert bir blazer ceket giydim.

"çıkart," dedi Arturas.

Paltomu çıkardım ve bunu yaparken bombanın içinde bulunduğu ince ceket de çıktı ve dışarı kaydı. Yere düştüğünde, ölümcül içeriği onu toprağa doğru sürüklerken, hakim odasına daldım ve başımı kapattım.

Hiçbir şey.

Sonra kahkahalar.

Kendimi aptal gibi hissederek kalktım ve odaya geri döndüm. Ceket yerde buruşuk bir şekilde duruyordu ve Arturas gülümsüyordu.

"Merak etmeyin. Bombayı patlatmak için bir yüke ihtiyacın var. Duvarlardan sektirsen bile patlamaz. Patlatmak için buna ihtiyacın var." Kahverengi paltosunun cebinden küçük ve siyah bir şey çıkardı. Bir arabanın merkezi kilitleme pedine benziyordu: yaklaşık bir kibrit kutusu büyüklüğünde küçük bir plastik oval. İki düğmesi vardı; biri yeşil, diğeri kırmızı. "Bir düğme bombayı ateşlemek için, diğeri de patlatmak için. Bomba çok büyük değil. Dört ya da beş metrelik bir öldürme alanı var, daha fazla değil," dedi Arturas.

İnce ceketini aldı ve resepsiyon masasının üzerine düz bir şekilde koydu.

Biri kapıyı çaldı. Arturas kapıyı limuzinde tanıştığım, Volchek'in Victor dediği uzun boylu, sarışın Rus'a açtı. İri adam kapıyı kapattı ve gözlerini bana dikti.

Arturas resepsiyon masasına döndü, ince ipek ceketin cırt cırtlı dikişini açtı ve malzemenin içinden hissettiğim cihazı çıkardı: üzerinde devre kartına benzeyen bir şey olan iki ince, dikdörtgen sert macun bloğu. Kablolar devre kartından başka bir şeye uzanıyordu. Eski bir çağrı cihazı ya da onun gibi bir şeyin iç işleyişi olabilirdi. Bundan da beyaz plastik patlayıcıya giden başka kablolar vardı. Her şey yaklaşık olarak bir cep not defteri büyüklüğündeydi. İnceydi ve verebileceği zarara rağmen fazla ağır değildi. Arturas sandalyenin üzerinde bıraktığı takım elbise ceketini kaldırdı. Ceketini ters çevirerek masanın üzerine koydu ve ellerini ceketin astarında gezdirmeye başladı. Mahkeme için bir takım elbiseye ihtiyacım olacağını biliyordu. Bu, cihazı ceketin arkasındaki gizli bir cepte saklamak için özel olarak dikilmiş gibi görünüyordu. Bombayı sabitledikten sonra dikişini kapattı, sonra ceketini kaldırdı. Arkada gizli bir şey olduğunu anlayamadım. Tamamen normal görünüyordu.

"Üstünü değiştir," dedi Arturas.

Pantolonumu, gömleğimi, kravatımı ve paltomu kaldırarak odadaki ofise geçtim. "yok değil mi?" Dedim.

Başını iki yana salladı.

Pantolon oldu. Beyaz gömleğin yakası çok büyüktü ama zaten üzerimde olan mavi düğmeli gömlek işimi görürdü. Diğer giysilerimi ve kravatı odada bıraktım ve ceketini denemek için kabul odasına geri döndüm. Arturas bir satıcı gibi ceketini benim için açtı. Dönerek kollarımı arkama uzattım, o da kolları kollarıma geçirdi ve omuzlarımdan geçirdi. Gömlek gibi biraz büyük olduğunu düşünmüştüm. Arturas

etrafımda dolaşıyor, açıları kontrol ediyor, malzemeyi düzeltiyor, normal göründüğünden emin oluyordu.

"İyi iş çıkaracak. Beyaz gömlek çok mu büyüktü?" dedi.

"Evet. Yakası çok genişti."

Başını salladı.

Başka bir şey söylemeden odaya geri döndüm ve kravatımı takabilmek için yakamı yukarı katladım. Ruslar çevresel görüş alanımdaydı. Arturas hâlâ oldukça dolu görünen büyük bavulu kapatıyordu. Victor Arturas'ı izliyordu. Onlar fark etmeden önce paltomu elime aldım ve limuzindeki iri Rus'tan aldığım cüzdanı çıkardım. Ceket bir ya da iki beden küçük olsaydı, cüzdanı yeni takım elbisemin iç cebine gizlemek sorun olurdu. Ekstra genişlikle kimse fark etmezdi. Henüz cüzdana bakma riskini göze alamazdım; beklemem gerekecekti. Muhtemelen işe yarar bir şey bulamayacaktım. Ama onu aldığım için çok memnundum. Kimseye görünmeden cüzdanı cebe indirebilmiş olmam bile, uzun zaman önce öğrendiğim becerilerin beni tamamen terk etmediğine dair bana biraz umut vermişti. Yumruklarımı açıp kapayarak ve omuzlarımı yuvarlayarak kendimi sakinleştirmeye ve zihnimin durumu özümsemesine izin vermeye çalıştım.

Kitaplığın köşesinde kirli bir ayna duruyordu. Üzerindeki toz tabakasını sildim ve kravatımın düzgün olduğundan emin oldum.

İnkâr etmek mümkün değildi; takım elbisemi her giydiğimde ve aynaya her baktığımda bir avukat görmüyordum. Bir dolandırıcı .

Tıpkı babam gibi bir adam.

Gözetlenmeden bir cüzdanı kaldırmak kolay bir iş değildir. Mükemmel bir cep dalışının nasıl yapılacağını öğrenmek uzun zaman alır. Hızlı, kolay ellere, sabit sinirlere ve hedefi ya çıkarma ya da indirme yeteneğine ihtiyacınız vardır. Ben bu işi en iyi topçulardan birinden, gerçek bir yankesici olan babam Pat Flynn'den öğrendim. Çoğu yankesici kendilerine "yankesici" denmesinden hoşlanmaz ve her zaman kendilerinden topçu olarak bahseder. Babamla ilgili unutamadığım anım, televizyonun karşısındaki koltuğunda oturmuş, gözleri ağırlaşmış, yavaşça nefes alıp

Neredeyse ölmek üzereydi ya da uyuyordu ve bu sırada elindeki çeyrekliği, bir çatalın üzerinden kayan cıva damlacıkları gibi parmak eklemlerinin üzerinde gezdiriyordu.

İri bir adama göre narin, küçük elleri vardı ve her bir parmağı bir dansçı gibi hareket ederdi: hızlı, akıcı, temiz. Annemin onaylamamasına rağmen babam Brooklyn'deki McGonagall's Bar'ın arkasında yasadışı bir kumar çetesi işletiyordu. Amerika'ya bilet alacak kadar para biriktirene kadar Dublin'de dolandırıcılık ve kaçakçılık yapmış. Gemiden indiğinde doğruca en yakın lokantaya gitmiş ve ilk hamburgerini sipariş etmiş. On dokuz yaşındaki garsona bahşış vermemiş ve garson da onu yakalayana kadar dört blok boyunca peşinden koşmuş. Ona yüklü bir bahşış verdi, Tanrı vergisi cazibesini kullandı ve çıkmaya başladılar. Garson kız Isabella adında ikinci nesil bir İtalyan kıızıydı. Annem ve babam, Pat ve Isabella, bir yıl sonra gizlice evlenmişler.

Okuldan sonra bara gider ve babamın ekibini çalıştırmasını izlerken bir soda . Küçük operasyonunun zirvesindeyken, köpekler, atlar, boks ve futbolda aksiyona koşan belki kırk koşucusu vardı. Koşucularını hallettikten sonra bilardo oynardık. Sonra beni bir bar kaldırır, yıpranmış kırmızı kitabını yanına koyar ve bana bir kartı, bir onluğu, bir gümüş doları, bir saati nasıl avuçlayacağımı, hedefin gözlerine bakarken deri için nasıl daldıracağımı, on dolarlık bir banknotu nasıl katlayacağımı ve yüz gibi göstereceğimi, daldırma yaparken mükemmel bir dikkat dağıtma için shill'inize nasıl işaret edeceğinizi, parayı kimsenin bulamayacağı şekilde kıyafetlerinize nasıl saklayacağınızı ve daha fazlasını, çok daha fazlasını öğretirdi. Dr. Peppers'ın tadını, tıraş losyonunun narenciye kokusunu, cilalı gül ağacı çubuğun pürüzsüzlüğünü ve onun altında babamın sihrini konuşturan güzel ellerini hâlâ hatırlıyorum.

İlk başta bana öğretmeyi reddetmişti. O zamanlar, sekiz yaşındayken bile ikna edici olabiliyordum ve sonunda onu yıprattım. Bana öğretmeyi iki şartla kabul etti. Birincisi, dersleri gizli tutmamızdı; annem asla bilmeyecekti. İkincisi, eğer öğretecekse

Beni sokakta becerilerimi geliştirmekten alıkoyamayacağını biliyordu, bu yüzden aklındaki bir sonraki en iyi şey, bir hata yaparsam kendimi savunabileceğimden emin olmaktı. Barda bir saat kadar formum üzerinde çalıştıktan sonra beni spor salonuna götürür ve nasıl boks yapılacağını öğrenmemi izlerdi. Annemin bunlardan haberi yoktu. Geç saatlere kadar çalışır, on blok ötedeki bir restoranda garsonluk yapardı. Bu bizim sırrımızdı, benim ve babamın. Annem vardiyadan eve döndüğünde, babam her zaman onu sıcak bir şeyler hazırlardı. Sonra bir aşk romanıyla kanepeye kıvrılırdı, ne kadar değersiz olursa o kadar iyiydi ve uyuyana kadar okurdu. On dört yaşıma geldiğimde, benden iki ve üç yaş büyük çocuklar da dahil olmak üzere bölgedeki tüm iyi dövüşçüleri yenmiştim. Hızlıydım, sert vururdum ve kolay pes etmezdim. Babam daha iyi olmamı istiyordu, bu yüzden bardaki seansımızdan sonra E treniyle Lexington Avenue'ye giderdik ve 54. Cadde'de Mickey Hooley'in spor salonunda Hell's Kitchen'ın sunduğu en iyi genç boksörlerle antrenman yapardım. Ekibimde yer alan çoğu adamla orada tanıştım. Özellikle de Jimmy Fellini adında, balyoz gibi bir sağ kroşesi olan bodur bir çocukla... Kısa sürede en iyi dostum oldu. Jimmy ileride gelecek vaat eden bir amatör boksör olacaktı ve ben onun her dövüşünü izledim. O zamanlar kardeş gibiydik. Ama Jimmy profesyonel olma şansını kaçırdı.

Ailevi yükümlölükleri vardı.

Mickey'nin spor salonuna katıldıktan iki yıl sonra babam hastalandı. Fakir değildik ve babam hayattayken tüm ailenin sağlık sigortasını her ay tam zamanında öderdi. Nadir görülen bir kanser türüne yakalanması poliçe kapsamına girmiyordu. Babam bulabildiği en ucuz avukatı tuttu. Sigorta şirketi büyük bir hukuk firmasıyla anlaştı ve dava mahkemeye taşındı. Babamın avukatının çarmıha gerilmesini izledim. Bu onun hatası değildi; umutsuzca rakipsiz kalmıştı. Davayı kaybettik ve arkadaşlarımızdan ve Jimmy'nin ailesinden gelen parayla bile hastane masraflarını ödeyecek kadar paramız yoktu. Uygun tedavi yapılmadığı için babam altı ay içinde öldü.

Öldüğünde orada değildim. Hastanedeki odasında, zayıf, iskelet gibi elini on bir saat boyunca elimde tuttuktan sonra makineden soda almak için kalkıp gitmiştim. Geri döndüğümde annemin odanın kapısında beni beklediğini gördüm. Öldüğünü biliyordum. Hiçbir şey söylemedi. Sadece bana Aziz Christopher madalyasını verdi ve ağladı. Ondan sonra sadece ben ve annem kaldık ve annem bana elinden geldiğince iyi baktı. Pekiyi aldığım sürece boks yapmama bile izin verdi. Sözümü tuttum ve sınıf birincisi olarak mezun oldum. Restorandan eve döndüğünde onu peynirli makarna ya da bir tabak yumurta beklerdi. Çoğu gece yemezdi ama bana teşekkür etmekten de geri kalmazdı. Bir bok pişiremezdim ve o da bunu biliyordu, ama evin erkeği olduğum ve babamın küçük bir parçasını hayatta tuttuğum için bana teşekkür ediyordu. Aşk romanları okumayı bırakmıştı. Onun yerine yatmadan önce benimle biraz televizyon izledi.

Okulu bitirdiğimde, bir yıl boyunca yasadışı dövüş piyasasına girdim ve bir yandan da birkaç dolandırıcılık yaptım. Bir yıl dolmadan, operasyonum için yeterli param olmuştu. On sekizimde sokağa çıktım ve her şeyi hazırladım: mükemmel bir dolandırıcılık, babamı öldüren insanlardan -sigorta şirketleri ve onları koruyan zengin avukatlardan- çalabileceğim son kuruşa kadar çalmanın kesin bir yolu.

Geriye dönüp baktığımda, hiç şansları yoktu.

"Avukat," dedi Arturas, kabul odasından. "Zaman doldu. Gitmek zorundayız. Duruşma başlamak üzere."

ALTINCI BÖLÜM

Ceketimi ve pantolonumu odadaki ofiste bırakarak ve yeni takım elbisemi giyerek kapıda Ruslara katıldım. Arturas bavulu arkasından sürükledi.

"Çantada ne var?" Ben sordum.

"Volchek'in dosyaları, Jack'in duruşma için hazırladığı tüm evraklar."

"Savcılığın tanık listesi var mı?"

"Evet, Benny de listenin sonunda."

Ben de o kadarını tahmin etmiştim. Savcılık her zaman en iyi tanığını sona saklar.

Asansörle on dördüncü kata ve on altıncı avluya çıktık. Asansörler geniş bir salona açılıyordu. Beyaz taş duvarlar, İkinci Dünya Savaşı'nda savaşı ve ölen avukat ve yargıçların isimlerinin sıralandığı dört büyük plaketle süslenmişti. Tuvaletler ve otomatlar köşelere serpiştirilmişti. Asansörlerin solunda uzun mermer merdivenler üst kata çıkıyordu.

Tam önümüzde, tıklım tıklım dolu bir mahkeme salonuna açılan açık, meşe çift kapı vardı.

On altıncı mahkeme, binadaki en büyük mahkeme salonuydu. Sol duvardaki dört büyük kemerli pencere tanıdık bir ufuk çizgisini gözler önüne seriyordu. Mermer zemin solgun sabah güneşini yudumluyor gibiydi. Yeni yerleştirilen çam banklar halka açık galeriyi oluşturdu. İki yargıç yeni sıraları almazlarsa istifa etmekle tehdit etmişti çünkü

Eski tiyatro tarzı koltuklar yıllar içinde pirelerin istilasına uğramıştı; bunun nedeni hiç şüphesiz ceza mahkemesinin çektiği müşteri tipiydi. İstila yargıçlara da yayılınca, koltukların değiştirilmesi aniden bir öncelik haline geldi.

Orta koridorun her iki yanında iki bölüme ayrılmış yaklaşık yirmi beş sıra sıra vardı. Bir parmaklık galeriyi yasal masalardan ayırıyordu: savcılık masası solda ve savunma masası sağdaydı. Her iki masa da yargıca dönüktü. Savcılık masası boştu. Savunma masasının arkasındaki küçük bir koltuk kümesi Volchek ve beraberindekiler için ayrılmıştı. Savunma masasına doğru ilerlerken birkaç kişi tarafından adımın fısıldandığını duydum. Mahkemenin arka tarafında, maun bir mahkeme arkasında yargıcın deri koltuğu bekliyordu. Savcılık masasının yaklaşık on beş metre önünde tanık sandığı duruyordu. Üç basamakla çıkılan küçük bir yarım kapıdan geçilen masif meşe kutunun içinde yıpranmış, döşemeli bir koltuğa sahip, düz arkalıklı tek bir çelik sandalye bulunuyordu. Tanık kürsüsünün tam karşısında ve savunma masasının on metre sağında, on iki boş sandalyenin bulunduğu jüri kürsüsü yer alıyordu. Jüri kürsüsü hem tanık kürsüsüne hem de arkasındaki pencerelere bakıyordu. Yerime otururken aklıma bir düşünce geldi.

"Jüri seçimi tamamlandı mı?" Arturas'a sordum. "Evet, ama..."

Arturas cevap veremedi, New York Bölge Savcısı Vekili Miriam Sullivan, yanında savcı yardımcıları ve yardımcı avukatlardan oluşan bir grupta mahkemeye girdi ve hemen ardından koyu renk takım elbiseli üç adam daha geldi. Hareketlerine ve bakışlarına bakılırsa, arkadan gelenlerin FBI'dan olduğunu tahmin ettim.

Her New Yorklu gibi ben de bu davayı gazetelerden takip etmiştim. İtalyan bir suç ailesiyle bağlantısı olan kırklı yaşlarında bir adam iki yıl önce evinde vurulmuş olarak bulunmuştu. Olay yerinde kimliği belirsiz bir adam tutuklanmıştı: şimdi Küçük Benny olduğunu bildiğim adam. Benny cinayet silahı ve cesetle birlikte suçüstü yakalandı. Volchek'in bıraktığı boşlukları doldurarak, FBI'ın cinayeti işlediğini tahmin ettim.

Volchek'i yıllardır izliyorlardı ve Benny ile bir anlaşma yapmak için devreye girdiler. Tetikçinin üzerine fazla gitmeyip gerçek patrona ulaşmak istediler. Volchek tutuklandıktan sonra *Times*'ın haberine göre yargıç kefaleti beş milyon dolar olarak belirledi. Volchek bu miktarı yarım saat içinde nakit olarak ödedi.

Cinayet eyalet sınırlarını aşmamıştı ve anladığım kadarıyla uyuşturucuyla ilgili değildi, bu yüzden NYPD ve bölge savcılığı davayı elinde tuttu. Federaller de davayı takip edebilmek için tanıdığı ellerinde tutuyorlardı. Davanın alışılmadık bir özelliğini hatırladım, gazetelerdeki haberleri ilk okuduğum andan beri beni rahatsız eden bir şeydi bu. Sadece tek bir suçlama vardı: cinayet. Volchek uyuşturucu kaçakçılığı, haraç toplama ya da olağan organize suçlardan herhangi biriyle suçlanmamıştı. Birinci derece cinayetten tek bir suçlamayla karşı karşıyaydı.

Savcılık ekibi dosyalarla dolu karton kutuları masalarına taşıdı, fazladan koltuk kaptı ve masalarının üzerine kağıttan bir kale inşa etti. Jüri için psikolojik taktikler - *bu adama karşı elimizdeki tüm kanıtlara bakın*. Eyaletin en iyi savcılardan oluşan bir ordusu, su götürmez bir dava hazırlamak için ayları ve sınırsız bir bütçesi vardı.

Miriam havalı ve profesyonel görünüyordu, her santimiyle tecrübeli bir dava avukatı gibiydi. Etekli siyah bir takım elbise giymişti. Klasik anlamda güzel değildi ve oldukça sade yüz hatlarına sahip olarak tanımlandığını duymuştum. Ancak mahkemeye geldiğinde tavrı değişti; gözleri neredeyse hipnotize edici bir yoğunluğa büründü. Bacakları ve düzgün fiziği de eklenince jüri için iyi bir görsel paket ortaya çıkıyordu. Avantaja ihtiyacı olduğundan değil. Danny DeVito'ya benzeyebilirdi ve bu hiçbir şeyi değiştirmezdi. Miriam sadece yıkıcı bir avukattı. Cinsel suçlara geçmeden önce adını ahlaksızlık alanında duyurmuştu. Miriam'ın cinsel suçluları yargıladığı beş yıl boyunca, tecavüzden mahkumiyet oranı neredeyse iki katına çıkmıştı. Cinayet masasına terfi etmişti ve şu ana kadar, seçim sezonu geldiğinde başsavcılığın yolunu tutuyordu.

Arturas bavulu savunma masasının altındaki yere koydu ve arkamdaki sıranın sonundaki yerine oturdu. Kalabalıktan ağır ayak sesleri ve mırıltılar duydum ve Volchek'in giriş yaptığını anlamak için arkamı dönmeme gerek kal. Çantayı açtım ve içinde muhtemelen toplam altı ya da yedi bin sayfa içeren yedi dosyaya baktım.

Kalabalığın gürültüsü daha da arttı. Arkamı döndüğümde Volchek'in orta koridorda tek başına yürüdüğünü gördüm. Sonra Hispanik bir erkek kalabalığın ortasında ayağa kalktı. Kırmızı ve mavi bir bandana, beyaz bir gömlek ve eşofman giymişti. Dövmeler boynundan çenesine ve yüzüne doğru yayılıyordu. Gözüme çarpan sadece ayağa kalkmış olması değildi; yaptığı şeydi. Ellerini yavaş bir tempoyla çırpı. Koyu renk takım elbiseli Asyalı bir adam ayağa kalktı ve alkışlara katılmaya başladı, aynı anda bir başkası da hazırola geçti. Üçüncü adam da Hispanikti. Bordo bir tişört giymişti ve ayrıca çıplak kollarında ve boynunda siyah, telli dövmeler vardı.

Volchek yanlarından geçerken her bir adama kibarca başını salladı ve savunma masasında yanıma oturdu.

"mı?" Dedim.

"Hayır. Onlar dost değil. Onlar benim düşmanım. Düşüşümü izlemeye geldiler."

Volchek'e yönelik yavaş ve kesik kesik alkışlar .

"Peki bu düşmanlar tam olarak kim?" diye sordum.

"Porto Rikolular ve Meksikalılar New York'ta Güney Amerika kartelleri için hat işletiyorlar. Diğer adam ise Yakuza. Eğer hapse girersem, benim ve operasyonum için geleceklerini göstermek için buradalar. Onları bir sürpriz bekliyor" dedi.

YEDİNCİ BÖLÜM

Az sayıdaki kadın kâtipten biri olan Jean Denver, hâkimin odasının girişinden çıktı. Bana göz kırptı. Jean'i severdim; zeki, eğlenceli ve mahkemenin verimli çalışmasını sağlayan biriydi. Ağır bir el arabası taşıyordu. İçinde kalın kağıtlarla dolu beş klasör vardı. Yargıcın dava dosyaları. Yargıç Pike duruşmaya çıkmaya hazır olmalı. Bu, jüriye ilk kez bakacağım anlamına geliyordu. Dünyanın en bilgili avukatı olabilirsiniz ve harika bir çapraz sorgucu olabilirsiniz, ama bir jüriyle nasıl konuşacağınızı bilmiyorsanız, başınız büyük belada demektir. Onlarla konuşmadan önce, onları anlamanız gerekir. Çoğu jüri üyesi jüri üyesi olmak istemez. Aktif olarak jüri üyesi olmak isteyen azınlıktan her ne pahasına olursa olsun kaçınılmalıdır.

Boynumdaki kasların her dakika daha da sıkılaştığını hissedebiliyordum, sanki bombanın kabloları beni boğmak için sırtımdan yukarı kayıyordu.

Miriam masama doğru yürüdü ve yanımda durdu. Boşluğa bakarken başım saatte yüz mil hızla koşuyordu. Miriam'ın gülümsemesinin sıcaklığını hissedebiliyordum. Elinde sarı bir post-it üzerine el yazısıyla yazılmış bir mesaj vardı ve masaya yapıştırmadan önce bana doğru salladı.

*MÜVEKKİLİNİZ HAPSE GIRIYOR. AKŞAM 5'E KADAR KEFALETİNİ
IPTAL ETTİRECEĞİM.*

Ağzım kurumuştı. O not Amy için bir ölüm fermanıydı. Eğer Miriam haklıysa ve Volchek'in kefaletini iptal ettirmeyi başarırsa, Amy ve ben Volchek'in bileklerindeki kelepçeler ısınmadan ölmüş olacaktık. Topuklarımın mermer zeminde zıpladığının farkındaydım ve sessizce küfredip sakinleşmek ve düşünmek için mücadele ettim.

Miriam normalde bu kadar kişiselleşmezdi. Çoğu iyi avukat gibi Miriam da genellikle mesafeli dururdu. Geçmişte birkaç kez karşı karşıya gelmiş ve ödeşmiştik. Miriam'a karşı açtığım ilk davada onu fena halde hafife almıştım. O beni yere serdi. Müvekkilim bir okulun dışında meth satarken yakalanmıştı. Savunma için anlaşma yoktu, bu yüzden savaştık ve pisliğim ağır ceza aldı. Jüri karşısındaki performansı kusursuzdu; soğukkanlılığını korumuş, ölçülü davranmış ve jüriye sadece gerçekleri anlattığı, duygularıyla oynamadığı izlenimini . Duruşmadan yaklaşık bir ay sonra birisi bana Miriam'ın oğlunun o okula gittiğini ve müvekkilim tarafından uyuşturucu teklif edildiğini söyledi. Bana bundan bahsetmemiştii ve kolay, tarafsız bir zafer kazandı. Doğru karar ve jüri için kolay bir karar olmasına rağmen, bu zaferi elde etme şekli beni etkiledi.

Bana verdiği not savunmayı kızdırmak içindi. Bu Miriam'ın endişelendiği anlamına geliyordu. Bu sıradan bir cinayet değildi. Miriam'ın kariyer davası bugün başlıyordu. Bu açık ve net mucizeyi kaybederse, işinden olacaktı. Savcılar böyle bir davada genellikle daha fazla baskı hissederler çünkü kazanmaları beklenir ve eğer bir karar alırsa, federaller yıldız tanığının elini tutarken, zafer haberi doğru çevrelerde dolaşacaktı. Notu Volchek'e uzattım. Birincisi, savcıyla bomba hakkında not alışverişi yapmadığımı görsün diye, ikincisi de korkmasını istediğim için. Korkan insanlar seçenekleri sever. Eğer böyle şeyler var olsaydı, dolandırıcının İncil'inin birinci sayfası, duruşma avukatının el kitabının ilk sayfasıyla aynı olurdu: *İnsanlara istediklerini ver.*

"Kefaletini hemen ödemek istiyor," dedim.

Arturas dinlemek için parmaklığın üzerine eğildi. Volchek'in solgunlaşmasını ve Arturas'a doğru dönmesini izledim.

Volchek, "Bunu beklemiyordunuz," dedi.

"Henüz bunu yapamaz. Diğer avukatlar bize savcının bunu deneyeceğini ama alamayacağından emin olduklarını söylediler," diye cevap verdi.

"Sence davanda yer almak istedikleri için iyimser davranıyor olabilirler mi?" Dedim. Arturas'ın yüzünün gerginleşmesini, gözlerinin kısılmasını izledim.

"Harika bir ilk tanığı olduğunu düşünüyor olmalı: ezber bozan bir tanık. İyi bir duruşma avukatı davaya her zaman güçlü bir tanıkla başlar. Miriam Sullivan harika bir avukat. İlk tanığın sizi kelepçelemeye yeteceğini düşünüyor."

Volchek dişlerini göstererek hırladı: "Arturas, bana her şeyi düşündüğünü söylemiştin. Plan yapmak için iki yılın vardı. Önce Jack, bırakın güvenlikten geçmeyi, bombalı limuzinden bile . Şimdi de bu..." Kolu Arturas'ın yüzünü pençeleyecekmiş gibi uzandı ama son anda geri çekildi. "Eğer beni yine hayal kırıklığına uğratırsan..." Başını iki yana salladı.

Arturas yanağındaki yara izini okşadı. Onu izlediğimi gördü ve elini yüzünden çekti. Yakından bakınca yara izinin tam olarak iyileşmediğini gördüm. Gözünün hemen altındaki yaranın kırmızı, büzülmüş bir bölümünden yarı saydam bir sıvı sızıyordu. Arturas gibi adamlar bu tür bir tedavi için acil servise gitmezler ve yarasını kim diktiyse pek de iyi bir iş çıkarmamıştı. Kendi kafayı bulmuş arka sokak doktorları hijyene gösterdikleri ya da iğne kullanma becerileriyle tanınmazlar. Yara izi keloid ve enfeksiyonlu görünüyordu ve muhtemelen öyle kalacaktı; hasarlı doku bazen asla tam olarak iyileşmez.

O yara izini merak etmeye başladım. Belki de geçmişteki bir başarısızlık için Volchek'in verdiği bir cezaydı. Arturas öfkesini bana odakladı.

"Kefaleti iptal etmesine izin vermeyeceksin. Kızınızın hayatı buna bağlı. Küçük boğazının kesilmesi için tek bir telefon görüşmesi yeterli" dedi.

Öfke sesimdeki endişeyi yok etti. "Sakin ol. Bunun izin vermeyeceğim. Volchek'in kefaletini ilk günden iptal ettirmek için inanılmaz bir şey yapması gerekir. Her ne olsun, başa çıkacağım," dedim.

Yargıcın odasının kapısının açıldığını duydum. Hakkında hiçbir şey bilmediğim bir davaya başlamak üzereydim. Miriam'ın elinde bu kadar iyi olan ne varsa, hepsini jüriye yapacağı açılış konuşmasından öğrenecektim. Kravatımı düzelttim, ceketimi ayarladım ve bombanın ağırlığını sırtımda hissettim.

"Mahkemede sessizlik! Sayın Yargıç Gabriella Pike, 552192 dosya numaralı davada, Olek Volchek'e karşı birinci dereceden cinayet suçlamasıyla yargılanıyor." Mahkeme memurunun bu anonsuyla birlikte, koyu renk cüppeli, ufak tefek, mütevazı bir esmer koşarak mahkeme salonuna girdi ve anons bitmeden ve çoğu kişi koltuklarından kalkmadan çok önce yerine oturdu. Yargıç Pike her şeyi yüksek hızda yapıyordu. Hızlı konuşur, hızlı yürür ve hızlı yemek yerd. Savunma avukatı olarak zorlu bir avukattı, çünkü diğer her olduğu gibi, ayakları üzerinde şaşırtıcı bir hızla düşünebiliyordu. Bu onu yıkıcı bir çapraz sorgucu yapmıştı. Bir anda taktik değiştirebiliyordu ve yetenekleri kısa sürede doğru insanlar tarafından fark edildi. Son derece hırslı olan Gabriella'nın eyalet tarihindeki en genç yargıç olması uzun sürmedi ve eski bir savunma avukatı olduğu için tüm savunma avukatlarına zor anlar yaşatmaya özen gösterdi.

Memur, "Lütfen Sayın Yargıç'ın izniyle oturun," diye bağırdı ve insanlar yerleşti.

Yargıç Pike bana baktı. "Bay Flynn, ortağınızın bu davada avukat olduğunu sanıyordum," dedi. Hafif seyrelmiş bir Brooklyn aksanıyla konuşuyordu ama hızlı konuşması aksanın genişliğini iyi gizliyordu.

Başımda zonklayan bir ağrı başladı.

"Duruşma süresince arkadaşımın yerine geçiyorum - Sayın Yargıç'ın bir itirazı yoksa?" Bunu bir umutla söyledim.

başka bir şey. İtirazı olmayacağını biliyordum ve o da öyle söyledi. Kayıt avukatının değiştirilmesi çok sık oluyordu. Suçlu müvekkiller sürekli avukatlarını kovuyor ve tutuyorlardı. Bazı sanıklar davaları süresince beş ya da altı kez avukat değiştirirlerdi; bunun nedeni genellikle kendilerine verilen tavsiyeyi beğenmemeleri ya da avukatlarının kendilerine yüklü bir yasal fatura göndermesiydi.

"Jüriyi alabilir miyiz, lütfen?" dedi Yargıç Pike kimseye belli etmeden, ama jüri görevlisi onun işaretini duydu ve onları getirmek için yan kapıdan çıktı. Bana biraz umut getirecek küçük bir ara için dua ettim. Yargıç jüriyi yakından izleyecekti. Savcının açılış tanığı gerçekten güçlüyse ve jüri Volchek'e karşı tavır alıyorsa, bu durum Yargıç Pike'a zamanı geldiğinde Volchek'in kefaletini iptal edecek kadar güven verebilirdi. Başımdaki ağrı daha da kötüleşti ve midemin bulandığını hissetmeye başladım. Şu anda önümdekiyle başa çıkmaktan başka seçeneğim yoktu. Jack iyi bir avukattı. Eminim iyi bir jüri seçmiştir.

Jüri içeri girdi ve yerlerini aldı: altısı ilk sırada, altısı da arkadaki yükseltilmiş sırada.

Herhangi birini seçebileceğimden şüpheliydim.

İlk jüri üyesi kırklı yaşlarının başında beyaz bir adamdı. Ekose bir gömlek giymiş ve gözlük takmıştı. , orta derecede zeki görünüyordu ve muhtemelen en kötü seçim olarak sıralanıyordu. Geri kalanlar Volchek'in akranları değildi; ellili yaşlarının sonlarında ya da altmışlı yaşlarının başlarında, çiçekli elbiseler giyen beş küçük siyah kadın, çekici bir görünüme sahip ama Rus mafyasının dostu olmayan güçlü bayanlar. Sonra otuzlu ve kırklı yaşlarında dört kadın daha: ikisi beyaz, biri Hispanik ve biri Çinli. Beyaz gömlek giymiş ve kırmızı papyon takmış siyah bir adam gördüm. Papyonlar duruşma avukatları için tehlike anlamına gelir; hiç kimse görüşlerinde papyonlu bir adamdan daha sert olamaz. Son adam Hispanikti ve gömleği iyi ütülenmiş, her iki kolunda da keskin kırıksıklıklar vardı. Temiz, iyi giyimli ve sessiz bir zekâyâ sahip görünüyordu. O da iyi bir seçim sayılmazdı ama muhtemelen kötü bir grubun en iyisiydi. En azından

dinlerdi. Dinlemeye istekli bir jüri üyesine sahip olmak çok önemlidir. Onların yüzü sizin başarı barometreniz olabilir: Bu yüz hesaplayıcı olduğu ve ara sıra gülümseyip sizin söylediklerinizi başıyla onayladığı sürece şansınız var demektir. Diğer jüri üyeleri onu dinleyebilir ve onun tarafından yönlendirilebilir.

Yargıç, "Bayan Sullivan, açılış konuşmanızı yapın lütfen," dedi.

Odaya beklenti dolu bir sessizlik çöktü. Arturas çantaya uzandı, not almam için bir bloknot ve kalem çıkardı. Her şeyi düşünmüştü. Defteri açtım, kalemi ittim, DAD kalemimi çıkardım ve not almaya hazırlandım.

İlk notum genellikle davanın adı, hâkim ve savcının adı olur. Not defterime baktığımda tek bir şey yazmıştım: Amy. Bir yıl öncesine kadar pazar günlerine değer verirdim. O gün bizim günümüzdü. Hangi davaya karışmış olursam olayım ya da ne kadar çok çalışmış olursam olayım, Pazar günleri kahvaltı için krep yapardım ve Amy ile öğleden sonra Prospect Park'a giderdik. Bu bizim zamanımızdı. Nethermead Arches Köprüsü'ne giden patikada bisiklete binmeyi öğrenmişti ve Christine'e anlatmak için eve gitmek için sabırsızlanıyordu; hayvanat bahçesinden dönerken omzumda uyuyakalmış ve gömleğimin her tarafına salya akıtmıştı; göl kenarında dondurma külâhı yerken kayıkhanenin üzerinde uçan kazları izliyor, en iyi arkadaşlarından ve biraz farklı olduğu için ona zorluk çıkaran çocuklardan . Amy son çıkan erkek gruplarını ya da hip-hop sanatçılarını dinlemez ve fazla televizyon izlemezdi. Okumayı ve The Who, Stones ve Beatles gibi eski rock gruplarını dinlemeyi severdi. Eğer yağmur yağıyorsa, çok fazla patlamış mısır alır ve eski bir film izlemeye giderdik. Pazar günlerini hep iple çekerdim. Ama artık o gün bizim günümüz değildi; ayrıldığımızdan beri Christine Amy'nin okula dönmek için hazır olmasını istiyordu, bu yüzden Cumartesi günlerine geçmiştik. Her Cumartesi öğleden sonrasının sonunda onu bırakıyor, veda öpücüğü veriyor ve boş daireme gitmek üzere evden ayrılıyordum.

Duruşma salonuna baktım ve herkesin savcının başlamasını beklediğini gördüm.

Miriam dirseklerini masaya dayadı ve ellerini nazikçe yüzünün altında tuttu. Bunu daha önce de yaptığını görmüştüm. Bütün gözler onun üzerindeydi. O kırılgan elleriyle güvenilir yüzünü çerçeveleyerek sizi içine çekiyordu. Yerinden kalkarak jüriye yaklaştı ve kendinden emin bir şekilde sırayla her birine bakmaya başladı, gözlerini adli bakışlarında tuttu. Onlarla, her biriyle bağ kurma yöntemiydi bu ve onlar da bağ kurdular. Eğer jüriye Volchek'in suçlu olduğunu o anda söyleseydi, jüri onun sözüne inanırdı.

"Jürideki bayanlar ve baylar, benim adım Miriam Sullivan. Bay Volchek'i cinayetten yargılamaktan sorumluyum. Birazdan size kanıtların bir özetini vereceğim. Size bu cinayete ilgili gerçeğe bir yol haritası vereceğim. Bu harita size Bay Volchek'in suçlu olduğunu söylemeden önce izlememiz gereken yolu gösterecek. Bu davanın televizyon yayınlarını izlediniz; Bay Volchek birçok kişi tarafından Rus Mafyasının başı olarak görülüyor. Baş tanığımız size Bratva'nın, yani bu suç örgütlerine Rusça verilen ismin içindeki yaşamı anlatacak. Gerçekten de bayanlar ve baylar, sanığın aleyhinde dağ gibi bir kanıtla karşı karşıya olduğunu göreceksiniz." Beklediği gibi, manikürlü bir elini örnek olarak ekibinin masasına doğru uzattı. Muhtemelen masadaki kanıtların iki ya da üç kopyası vardı ve muhtemelen Volchek'in katil olduğunu kanıtlayan pek bir şey yoktu. Ancak, önemli olan izlenimdi.

Devam etti. "Değerlendirmeniz gereken şey de bu, yani kanıtlar. Basın haberlerini değil. Şimdi size devamızdan ve Mario Geraldo'nun öldürülmesini Bay Volchek'in emrettiğini söyleyecek olan uzman tanıktan biraz bahsedeceğim."

Uzman tanık Miriam'ın neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yoktu ama bunun onun açılış tanığı olduğunu, Volchek'in kefaletini iptal ettirmek için bir fırsat olduğunu seziyordum.

"Ancak bu davada uzmandan daha önemli olan tetiği çeken adamdır. Bu adam size patronu olan Rus Mafyasının başı Olek Volchek'in kendisine Bay Volchek'i öldürmesini emrettiğini söyleyecektir.

Geraldo. Bay Geraldo'yu vuran adam FBI koruması altında. Bu davada eski ve yeni kimliğı korunacaktır çünkü Bratva'nın eski bir üyesi olarak bu adam ölüm tehdidi altında yaşamaktadır. Bu davada bu adam Tanık X olarak bilinecektir."

Miriam etkili olması için durakladı ve bana az önce yazdığım notları okumam için zaman tanıdı. *Bu adam ölüm tehdidi altında yaşıyor* cümlesini tekrar *okudum* ve altını çizdim. İki kez.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Miriam bir saat boyunca ispat yükümlülüğü hakkında konuştu. Jüriye, Volchek'in suçluluğuna makul bir şüphenin ötesinde ikna olmaları gerektiğini açıkladı. Jüri konuşmanın bu kısmı boyunca başını salladı ve Miriam hangi kanıtların bu yükü karşılayacağını açıklamaya devam etti.

"Sayın jüri üyeleri, iddia makamından dinleyeceğiniz ilk tanık Dr. Irving Goldstein, ünlü adli belge incelemecisi. Kendisi el yazılarını inceleyerek kimin tarafından yazıldığını tespit eden kişidir. Dr. Goldstein sanığın el yazısını bizim, yani savcılığın elde ettiği kamuya açık belgelerden biliyor. Daha sonra başka bir el yazısı örneğine bakabilir ve sanığın yazıp yazmadığını bilimsel doğrulukla belirleyebilir."

Miriam'ın yüksek topuklu pahalı ayakkabıları savcılık masasına doğru ilerledi ve oradan mühürlü plastik bir kanıt torbası içinde bir çeşit para gibi görünen bir şey aldı.

"Bu savcılığın 12 numaralı delili. Bu, ikiye bölünmüş eski, tek rublelik bir banknot. Bir yarısında işaret yok; diğer yarısında ise keçeli kalemle yazılmış bir isim var. Bu isim *Mario Geraldo*, bu davanın kurbanı. Tanık X size bu banknotun bir yarısının -işaretsiz yarısının- patronu sanık Olek Volchek tarafından kendisine verildiğini ve daha sonra bilinmeyen bir kurye tarafından üzerinde kurbanın adı yazılı olan diğer yarısının da kendisine verildiğini söyleyecektir.

kurbanı öldürme emriydi. Tanık X size Rus mafyasının yönteminin bu olduğunu söyleyecektir; öldürme emirleri sanık tarafından bu şekilde veriliyordu. Sanığın kurbanın adını faturaya yazdığını nereden biliyoruz? İşte burada Dr. Goldstein devreye giriyor. Dr. Goldstein size bu nottaki el yazısının sanığın el yazısıyla birebir uyuştüğunu söyleyecektir."

Miriam durakladı, not hâlâ elindeydi. Bu oyunun kurallarını değiştirecekti. Bu kanıt onun kefaletini kesinlikle ortadan kaldıracaktı. Jüri üyelerinden Volchek'e sert bir bakış fırlattı.

Sandalyemde geriye doğru sallandım ve yanımdaki koltukta oturan Volchek'e fısıldamadan önce kollarımı kavuşturdum, "Arkana yaslan. Gülümse. Jüri sana bakıyor. Rahatlamış gibi davran. Jüri bu kanıtla ilgili en ufak bir endişe duymadığımızı ve her şeyi tamamen düşünecek."

İkimiz de gülümsedik.

"Benimle dalga geçiyorsun, değil mi? Nasıl oldu da kefaletle serbest bırakıldın?"

"Savcılığın elinde duruşma için bu kanıt yoktu. El yazısı raporunu sadece yılın başında hazırladılar," dedi Volchek.

Bir an düşündüm. "Neden bir vuruş için emir yazasın ki? Bu şimdiye kadar duyduğum en aptalca şey. Bana yalan söylediğini ve buna karşı koyacak bir şeyimiz olduğunu söyle," dedim.

Volchek'in gülümsemesi kayboldu. Kaşları çatıldı ve sesi derinleşti. "Benim hakkımda ya da işimi nasıl yürüttüğüm hakkında bir şey bildiğinizi sanmayın. Bu eski bir yöntem. Sovyetler Birliği'nde çeteler çılgınca çalışırdı ama patrona sadakat her zaman vardı. Bu sadakat her zaman aşağıya, sizin askerler dediğiniz *vorlara* kadar uzanmazdı. Eğer bir asker Bratva saflarında yükselmek istiyorsa, bunun en kolay yolu en büyük rakibini öldürmektir. Ama bunu kendi başına yapamaz. Bunun yerine diğer askerleri kullanır. Onlara patronu *Pakhan*'ın rakibinin öldürülmesini emrettiğini söyler. Diğer askerler kesinlikle itaat eder ve *pakhan* çok geç olana kadar hiçbir şey bilmez. Ben

Tüm Bratva'nın bu şekilde birbirini öldürdüğünü gördüm. Bunun olmamasını sağlamak için eski yöntemi kullanıyorum. Eski yöntem bu," dedi ve Miriam elini indirip yavaşça savcılık masasına doğru yürürken sergiyi işaret etti.

Devam etti. "Örgütümde vur emri verebilecek tek kişi benim. Tüm cinayetleri ben kontrol ederim. Bu şekilde diğer çetelerle savaş başlatmam ve adamlarımın birbirlerini öldürmemelerini sağlarım. Bunu yapmak için torpidom olan bir adamım var." *Tor- pedd-o* diye telaffuz etti. "Sovyetlerde tetikçiye verilen eski bir isim. Bu adam bana ve yalnız bana gelir. Önünde, eski, bir rublelik bir banknotu ikiye ayırıyorum. Yarısını ona veriyorum. Bu şekilde torpido olur. Bir adamın öldürülmesine ihtiyacım olduğunda, banknotun yarısına o adamın adını yazıyorum ve torpidoya gönderiyorum. O da faturanın kendi yarısının kendisine gönderilenle eşleşip eşleşmediğini kontrol eder. Eğer eşleşirlerse, siparişin gerçek olduğunu ve doğrudan benden geldiğini bilir. Bu şekilde eski yöntemle, adamlarım bana güvenir ve ben de onlara tam sadakat gösteririm."

"Ve bu Tanık X, Küçük Benny, o senin torpilin, değil mi? O zaman neden notu sakladı?" Dedim ki.

"Sovyetler Birliği'nde *bir* rublelik banknota *tseikovy*, yani *bütün* banknot derdik. Bu, torpidonun sonsuza kadar güven ve sadakat içinde tüm kalbime sahip olduğu anlamına gelir. Torpidonun işten sonra banknotu yakması gerekir. Çoğu yakmaz. Rublelerini saklarlar. Eski ruble banknotları bugünlerde bulmak zor olabilir. Onlar bir onur nişanı gibidir. Bazılarının sırtında bir rublelik banknot dövmesi bile var. Dövmeye izin vermiyorum. Gururumuzu gözlerimizde taşıyız, derimizde değil."

Jüri beni görür diye tepki veremiyordum ama ellerimi başımın üzerine koyup çığlık atmak istiyordum. Mahkeme salonu artık büyük gelmiyordu. Küçük, halka açık ve tehlikeli geliyordu. Amy'nin nerede tutulduğunu merak ettim. O da kendini kapalı, kapana kısılmış ve korkmuş hissediyor muydu? Ona neler olduğunu merak etmeme izin verirsem delirebilirdim.

Onun yerine düşünmeye başladım. "Dava dosyalarını bana ver," dedim.

Volchek bavulun içine baktı. Belirli bir dosya arıyor gibiydi. Bir tane buldu ve uzattı. Klasörün sırtında BELGE İNCELEMECİLERİ yazıyordu. Göz gezdirmeye başladım. Volchek eyaletteki neredeyse her büyük savunma firmasına gitmiş ve birçok adli belge inceleme uzmanından rapor almıştı. Bu dosyanın indeksinde on bir tane uzman raporu olduğu yazıyordu. Volchek çaresiz kalmış olmalı. Her bir raporun sonuç özetine göz attım. Hepsi de aynı şeyi söylüyordu; onlara göre Volchek ruble banknotunun üzerine o ismi yazmıştı.

Miriam açılış devam etti.

"Jürinin bayan ve bay üyeleri, kurbanın ailesini de dinleyeceksiniz. Kurbanın kuzeni Tony Geraldo'yu dinleyeceksiniz. Size kuzeninin sanıkla olan tartışmasını anlatacak. Sanığın Mario Geraldo'nun hayatına yönelik tehditlerini anlatacak. Size sanığın kuzenini öldüreceğinden ya da öldürülmesini ayarlayacağından korktuğunu söyleyecek."

Bu isim, Tony Geraldo, bende bir şeyler çağrıştırıyor gibiydi ama o kadar gergindim ki düşüncenin izini süremiyordum. Miriam güzel bir ritim tutturdu.

"Sanığı tutuklayan ve sorgulayan polis memurunu dinleyeceksiniz. Bu memurun soruşturmasını anlatışını dinleyeceksiniz..."

İlgim dağıldı. Evrak dosyasında tanık listesini bulmuştum. Toplamda beş tanık dinleyecektik. Küçük, sıkı, iyi hazırlanmış bir grup. Miriam savcılığın alışlagelmiş makineli tüfek yaklaşımından kaçınıyordu; vur-kaç taktiğine dayanıyordu, tanık üstüne tanıkla *devam ediyordu* ve bir yerlerde bir şeyler mutlaka . Bundan daha iyisini biliyordu. Adli belge incelemecisi Dr. Irving Goldstein ilk tanıktı. İyi bir strateji diye düşündüm. Sıkıcı kısmı aradan çıkarmak ve ilk günden sanığın eline dumanı tüten bir silah vermek. Ama bunu en büyük şansım olarak gördüm. Volchek tüm o raporları almak ve tüm o avukatlara ödeme yapmak için bir servet harcamış olmalı.

Her seferinde aynı sonucu almak için. Bu *senin el yazın*. Ona göre bu tanık ümitsiz vakaydı. Goldstein'in kanıtlarına itiraz edecek başka bir uzman bulamadı. Volchek'in tuttuğu her avukat ona Goldstein'in su götürmez olduğunu söylemişti.

Başka seçeneğim yoktu. Eğer Dr. Goldstein Miriam'ın umduğu kadar iyi bir tanık olursa, Volchek birkaç saat içinde kefaletini iptal ettirebilirdi ve Amy bunu hayatıyla ödeyecekti. Goldstein'in kanıtlarını yok etmek zorundaydım. Bunu yapabilirsem, iki şeyi başarmış olacaktım. Birincisi, bu işten sıyrılmak için kalan yirmi sekiz saatimi kullanacaktım, ikincisi de Ruslar bana güvenmeye başlayacaktı. Eğer Volchek, Benny'yi öldürecek kadar uzun süre hapiste kalmaması için uğraştığımı düşünürse, ilk o bombayı kışına soktuğumu fark etmezdi. Ama dolandırıcılıktan önce onun güvenini kazanmam gerekiyordu.

Güven oyununda buna *ikna edici* diyorduk.

Miriam konuşmasını tamamladı. "Bayanlar ve baylar, eğer bu basit önerinin doğru olduğunu düşünüyorsanız, o zaman sanığı suçlu bulmalısınız. Biz size onun suçlu *olduğunu* göstereceğiz ve siz de onu mahkum edeceksiniz."

Miriam . Jüri yorgun görünüyordu.

Yargıç Pike, "Bay Flynn, jüriye şimdi mi hitap edeceksiniz yoksa savcılığın kanıtlarının bitiminde mi?" diye sordu. Yavaşça sandalyemden kalktım ve "Sayın Yargıç, jüri Bayan Sullivan'ın konuşmasını özümsemek için zaman isteyecektir. Onlara bir ara bir şeyler atıştırmaları için zaman tanımak daha iyi olmaz mı? Jüriye hitap etmeden önce müvekkilimden bazı talimatlar almam gerekecek."

Bu benim her zamanki taktiğim ve çoğu savunma avukatının da uyguladığı bir taktikti. Müvekkilimle her zaman savcının açılış konuşmasını dinledikten sonra konuşmayı severdim. Genellikle savunma makamı ancak o zaman savcılığın kanıtlara nasıl bir anlam yüklediğini öğrenirdi. Bu da savcının söylediklerinden herhangi birinin doğru olup olmadığını görmek için davalı ile tekrar görüşmek anlamına geliyordu. Ayrıca jürinin beni sevmesini de istiyordum. Neredeyse iki saat boyunca oturup Miriam'ı dinlemişlerdi. Kurtarıcı olmak istedim. Beni ayağa kalkarken görmelerini istedim.

Hızlıca bir şeyler hazırlayıp kahve ve hamur işi getiriyorum. Bir molaya ihtiyaçları olabileceğinden endişeleniyorum; onlarla ilgileniyorum, bağlantı kuruyorum ve onları . Çok yakında şehirdeki tek gösteri ben olacağım.

Miriam jüriyi büyüünden kurtarmak için elime geçen fırsatı gördü ve onların iyiliğini geri kazanmaya çalıştı. "Sayın Yargıç, korkarım bu sabah çok uzun konuşmuş olabilirim. Belki kahve yerine öğle yemeği için ara verebiliriz?"

Yargıç Pike, "Bir saat içinde buraya dönün," dedi.

Mahkeme salonu boşalmaya başladı ve omzumda güçlü bir el hissettim. Arturas, "Konuşmak için yukarı çıkacağız." dedi.

Konuşacak zamanım yoktu. Sekiz bin sayfa okuyup hayatımın en iyi açılış konuşmasını ve en iyi çapraz sorgusunu hazırlamak için bir saatim vardı. Yerimde kıpırdandım ve dosdoğru ona baktım. "Daha sonra konuşabiliriz. Çalışmak zorundayım. Ve yardımına ihtiyacım var."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Victor daha önce on dokuzuncu katta kullandığımız resepsiyon odasının kapısını kapatıp kilitledi. Arturas kollarını kavuşturmuş ayakta duruyor ve ayağını yere vuruyordu. Gergin ve öfkeliydi. Patronu ise koltuğa kıvrılıp onu izlemekle yetindi.

"İnternet erişimi olan bir dizüstü bilgisayara ya da akıllı telefona ihtiyacım var," dedim. "Ne için?" diye sordu Arturas.

Arturası görmezden geldim ve doğrudan Volchek'le konuştum - müvekkil oydu; cevaplara ihtiyacı vardı ve kararları o veriyordu. "Diğer avukatlarınız Dr. Goldstein'a doğrudan karşı çıkmak için uzman ifadesi almaya çalıştı. Başka bir el yazısı uzmanının cinayet notunun sizin tarafınızdan yazılmış olamayacağını söylemesini istediler. Dava dosyasındaki rapor gördüm; bu görüşü sunacak kimseyi bulamadılar. Çünkü böyle bir görüş . En azından yasal olarak. Muhtemelen bir uzmana el yazısının size ait olmayabileceğini söyletebilirsiniz ama o adamlarda Goldstein'ın referansları yok ve iş uzman tanıklarla Meksika'da bir çatışmaya geldiğinde, genellikle en iyi özgeçmişe sahip olan kazanır."

Volchek başını salladı. O inanıyor gibi görünüyordu ama Arturas inanmıyordu. "Ne yapabilirsin ki? Diğer firmaların bu kanıta itiraz etmek için ayları vardı. Siz bir saat içinde ne yapabilirsiniz?" dedi Arturas.

"Bir şeyler yapmak zorundayım. Bu kanıtın tartışılmamasına izin verirsek, Miriam Sullivan kefaletini iptal ettirecek ve Goldstein tanık sandalyesinden kalkmadan önce kelepçelenmiş olacaksın.

Bu da her şey boka sararsa yarın bir uçağa atlayıp gitme lüksüne sahip olmadığınız anlamına geliyor."

Arturas'ın dişlerini gıcırdattığını duyabiliyordum. Ağırlığını bir diğerine kaydırmaya başlarken dudakları yüzünü buruşturdu. Bu soygunu uzun zamandır planlıyordu ve maddi olmayan şeyleri sevmezdi. Ama mahkeme hukuku böyleydi. Bir mahkeme salonuna adım atmak Vegas'a gidip zar atmak gibidir; her şey . Volchek dinlemeye devam etti. Söz konusu olan onun özgürlüğüydü.

"Bir sanık gözaltına alınırsa ve bir tanığın başına bir şey gelirse sonucun ne olacağını söylememe gerek yok. Tam bir soruşturma yapıp aklanana kadar kefaletle serbest bırakılmanız mümkün değil. Bu ne kadar sürer? İki, belki üç yıl? İçeride her şey olabilir. Devlet bombayı doğrudan sizinle ilişkilendiremeyebilir, ama bu sizi dört yüz kiloluk bir yamyamla aynı hücreye koymayacakları anlamına gelmez. Tabii kartellerin askerlerinden kaçabilirsiniz. Evet, mahkeme salonundaki dostların seni içeriden kolayca yakalayacaktır. Amy'nin güvende olacağı anlamına geliyorsa, suçu üstlenebilirim. Bununla yaşayabilirim. Alternatifinden daha iyi. Ama hapse girersen kaybedersin."

Volchek Arturas ile bakıştı. Pantolonunu düzeltti ve bilmiş bir sırıtışı bastırmaya çalıştı. Az önce Volchek'e söylediklerime rağmen, bu işin sonunda beni ya da Amy'yi sağ bırakmayacaklarını biliyordum. FBI'a kızımın kaçırıldığını ve mahkeme salonuna bomba yerleştirmeye zorlandığımı söylememi istemiyorlardı. Ama Volchek ve Arturas'ın onların saçma hikâyesine inandığımı düşünmelerine izin vermem gerekiyordu.

"Hâlâ diğer avukatların yapamadığı neyi yapabildiğini bilmek istiyorum," dedi Arturas. Haklı bir soruydu ve ben de ona basit bir cevap verdim. "Diğer firmalar kanıtlara karşı koymaya çalışıyorlardı. Bu yanlış bir yaklaşım. Bu futbola benzer; diyelim ki küçük, beş parasız bir futbol takımıınız ve büyük bir oyun kurucuya sahip zengin bir takımla karşı karşıyasınız. Düz bir müsabakada kazanamazsınız. Ben tereddüt etmem.

Eğer rekabet edemeyeceğim yetenekli, şimşek gibi hızlı bir dağ adamı varsa, yapacağım şey çok basit: Onu oyundan çıkarırım Onu sakat bırakırım. Ona o kadar sert ve hızlı vururum ki sezon bitene kadar uyanamaz. Eski bir sözdür, bazen top yerine adamlarla oynamanız gerekir. Dava da aynıdır; eğer delilleri yok edemiyorsam, delilleri veren tanığı yok etmek zorundayım. Eğer jüri Goldstein'in güvenilir olduğunu düşünmüyorsa, ne söylediği gerçekten önemli değil. Onu araştırmak için internete ihtiyacım var. Bak, başka seçeneğimiz yok gibi. Ya bana yardım edersiniz ya da mahkeme güvenlik görevlisi sizi kelepçelerken ceketinizi tutarım. Bu kadar basit."

Volchek ve Arturas başlarıyla onayladılar.

"Bir saat içinde ne bulacaksın?" dedi Arturas.

"Görene kadar bilemeyeceğim." Gerçekten bilmiyordum. Ama nereye bakacağıma dair bir fikrim vardı. Volchek'in dudaklarında bir gülümsemenin belirmeye çalıştığını görebiliyordum. Meraklanmış görünüyordu.

"Tamam," dedi Arturas, iPhone'unu çıkararak. "Sen bana ne arayacağımı söyle."

"Wisconsin Üniversitesi'nden. Üniversite biyografisiyle başlayın ve ardından çalışmalarının bir listesini verin. 2000, 2004 ve 2008 yıllarında yayınlanmış makalelerini göreyim."

"Neden?" diye sordu Arturas.

"Eğer herhangi bir akademik tanığı çapraz sorguya alıyorsanız, o yıllardaki yayınlarına bakmanız gerekir. O yıllar ARAE idi: Amerikan Araştırma Değerlendirme Çalışması. Akademik personel ARAE'de ne kadar çok makale yayınlarsa, üniversitelerine o kadar çok fon gelir ve bu inekler evlerine o kadar çok para götürür. O yıllarda herkes deli gibi makale yazıyor ve gayet makul akademisyenler normalde yazmayı hayal bile edemeyecekleri saçmalıklar yazıyor. Hacim için yazmak iyi teorileri teşvik etmez ve çok geçmeden periler ve UFO'lar üzerine makaleler yazmaya başlarlar. O zamanlar makaleler para demektir. Yani Goldstein hakkında bize bir şeyler verecek bir şey varsa, onu bulacağımız yer orası."

Birkaç akademisyeni çapraz sorguya çekmiştim ve ARAE hakkında her şeyi birkaç yıl önce öğrenmiştim. Bana cepbane vermekte asla başarısız olmadı. Tıpkı hayattaki diğerk her şey gibi; parayı takip edersiniz ve o sizi her zaman gitmeniz gereken yere götürür.

Arturas internete bakarken ben de Goldstein'in bilirkişi raporunu okudum. Bir keresinde Archie Mailor'ı bir ek dolandırıcılığı iddianamesinde temsil etmiştim, bu yüzden daha önce de böyle raporlar okumuştum. Archie, sigorta dolandırıcılığı yaptığım dönemde benim sahtekr adamımdı. Yetenekliydi. Archie'den aldığım kimlikler genellikle oldukça iyiydi. Davası sırasında, Archie'nin el yazısı ve sahte ekler hakkında ifade veren bir adli belge inceleme uzmanını çapraz sorguya çekmek zorunda kaldım. Bu adamların nelere baktığı hakkında biraz bilgim vardı ama uzun üzerinde düşünmemiştim. Hatırladığım, kelimelerin başındaki büyük harflere bakma eğiliminde olduklarıydı. Goldstein'in raporunu taradığımda, gerçekten de Volchek'in faturanın üzerine keçeli kalemle yazdığı "Geraldo" kelimesinin başındaki büyük "G" harfine odaklandığını gördüm. Goldstein'in raporunun arkasında bir olay yeri inceleme uzmanının ifadesini buldum. Bir rublelik banknotu parmak izi için incelemişti. Görünüşe göre, Küçük Benny'nin ve Benny'nin eşyalarını muhafaza eden karakol memurunun parmak izleri, diğerk tüm tanımlanabilir parmak ya gizlemiş ya da silmişti.

Arturas'ın niversitenin web sitesinde doğru sayfayı bulması yedi dakika sürdü - *2008 Yayın Listesi* - *hiçbir şey yok*. 2004'e baktık ve sayfadan hiçbir şey çıkmadı.

2000 yılına girdik ve işte oradaydı, bir tavadaki altın gibi bana bakıyordu. Goldstein, oğru akademisyen gibi, dolarları sıcakken istiyordu. İş hacmini, itibarını ve maaşını artırmak için yarım düzine aptalca makale yazmıştı.

Ve özellikle kötü bir tane yazmıştı. Bu bana harika bir fikir verdi.

"Bu makalenin çıktısını almam lazım. Bir fotokopi makinesine, kâğıda, sıcak kahveye ve bırakılmaya ihtiyacım var," dedim. Arturas dinlerken, Arturas'ın iPhone'undan yargıcın katibi Jean'i aradım ve tatlı tatlı-

makaleyi benim için basmaya ikna ettim. Ona bir kutu çörek borçlu olduğumu söyledim ve makaleyi internette nerede bulabileceğini söyledim. Miriam'ın muhtemelen Jean'in adını bile bilmediğini düşündüm. Başarılı avukatların çoğu "küçük insanlar" olarak adlandırdıkları mahkeme personelini görmezden gelir. Bunu tehlikeye atarak ve bedelini ödeyerek yaparlar. Çoğu zaman, küçük insanlar aslında en iyi insanlardı.

Sonunda odamda huzur vardı. Victor dış resepsiyonda fotokopi makinesini çalıştırmaya çalışıyordu. Çalıştırdığında, jürinin daha iyi görebilmesi için birkaç sayfanın fotokopisini çekip gerekecekti. Masanın üzerine birkaç kâğıt yaydım ve boşluğa bakarak planın aklıma gelmesini bekledim. Limuzinde kafamın arkasına yediğim yumruk yüzünden başım hâlâ ağrıyordu. Ruslara kazık atmaya kalkışacaksam bile onları rahatlatmalı, bana güvenmelerini sağlamalıydım - böylece arkamdan bakmayı bırakacaklardı. Babam bana dürüst bir adamı dolandıramayacağını söylerdi, ama işin zor kısmı dürüst olmayan bir adamın sana güvenmesini sağlamaktı. İyi dolandırıcılık tamamen güvenle ilgiliydi.

"Volchek," dedim. Bana yanındaki kanepelerden birine oturmamı işaret etti. "Eski avukatlarının hepsi mükemmel, yetenekli profesyonellerdi. Bunu sana söylememe gerek yok, değil mi? Bu adamların oyunlarının zirvesinde olduklarını biliyorsun. Sana el yazısı uzmanının savunmanı öldüreceğini söylemişlerdi."

Volchek'in her hareketi durmuş, düşünülmüş, planlanmış gibiydi. Sanki gerçek doğasını gizlemek için kendini tutmayı öğrenmiş gibiydi. Bir puro yaktı ve cevabını düşünürken yanmasına izin verdi. Sonunda, "Bana bunun tek başına beni mahkum etmeye yetmeyeceğini söylediler," dedi.

"Doğru, ama Benny ölmüş olsa bile bunun kefaletini ödemeye ve savcılığın yeniden yargılanmasını sağlamaya yeteceğini söylemediler."

Hiçbir şey söylemedi. Ben devam ettim.

"Ve eski avukatlarınızın bu adamın kanıtları üzerinde çalışmak için ayları vardı, değil mi?"

"Doğru."

"Ona meydan okuyamadılar, değil mi?"

Volchek içini çekti. "Doğru. Nereye çalışıyorsun?"

"Bilirkişinin kanıtlarını yok edeceğim ve siz de Küçük Benny'yi çorbaya çevirmeden bu davayı kazanmam için bana bir şans vereceksiniz."

Arturas'a Volchek'in Goldstein'in makalesini okumasına izin vermesini söyledim. Arturas'ın iPhone'undaki makaleye göz gezdirdi ve ekranın üzerine puro külü düştü.

"Bu bir şey değil. Bunun ne faydası var?"

"Onu bana bırak. Bu herifin işini bitirirsem, Benny'ye karşı bana bir şans vermelisiniz. Kızımı kurtarmak için ne gerekiyorsa yaparım. O benim dünyam, hayatım ve onu korumak için hapse girerim. Ama hayatımın geri kalanını altıya sekiz bir hapisanede geçirmek istemiyorum. Benny'ye bir şans ver. Onu çapraz sorguya çekmeme izin verin ve eğer işler iyi gitmezse, o düğmeye basar ve onu kendim cehenneme gönderirim."

Dolandırıcıların İncil'inin ilk kuralı: İnsanlara istediklerini verin.

Başını Arturas'a çevirmeden önce Volchek'in gözlerinde ateş gördüm. Canlı mahkemede bir tanığı havaya uçurmak zorunda kalmak istemiyordu. Risk çok büyüktü. Kaçmak da aynı derecede büyük bir riskti. Bu davayı kazanma umudunu uzun zaman önce yitirmişti. Ve ben bu umudu ona geri veriyordum.

"Bu davayı kazanma şansınız yok avukat bey. Daha iyi, daha akıllı avukatlar tüm bunları daha önce inceledi," dedi Arturas.

"Denememe izin vermenin sana bir maliyeti yok. En azından Goldstein konusunda başka seçeneğim yok. Onun kanıtları üzerinde çalışmak zorundayım yoksa patronun kefaletini kaybeder."

Oda sessizleşti. Victor'un ağır nefes alışını duyabiliyordum. Fotokopi fanlarının uğultusu. Dışarıda bir araba kornası. Volchek bunu istiyordu, bunu söyleyebilirim. Ben onun dualarının cevabıydım.

"Bir şey daha var," dedim. "Ne?" diye havladı Arturas.

"Bana henüz kahvemi getirmedi," dedim.

Purosunun külünü yere döken Volchek, "Victor, Bay Flynn'e biraz kahve getir," dedi.

ONUNCU BÖLÜM

Öğle yemeği zaten bir saat on beş dakika sürmüştü.

Saatimi kontrol ettim ve yirmi altı saat kaldığını gördüm. Saatim LCD ekranlı, yirmi dolarlık bir dijital saatti. Ucuz, kötü ve şimdiye kadar sahip olduğum tüm diğer saatlerden daha çok seviyordum. Amy ve ben aynı doğum gününü paylaşıyorduk - 1 Eylül. Son doğum günümüzün sabahında onu almış ve alışverişe götürmüştüm. Christine ve ben Haziran sonundan beri ayrıydık. Queens'te bir zamanlar ailemle paylaştığım eve gitmek bana garip gelmişti ve onun yerine Amy ile dışarı çıkmıştık. On yaşındaki bir çocuğa ne alacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden onun bir şeyler seçmesi gerektiğini düşündüm. Broadway'de küçük bir kuyumcunun önünden geçerken Amy'nin kolumu çektiğini hissettim. Vitrinde satılan dijital saatleri gördü. İçeri girdik ve birbirinin aynısı iki saat istediğini söyledi; biri benim için, diğeri de kendisi için. Ona zaten bir saatim olduğunu, annesinin hediye ettiğini söyledim. Beyaz-sarı saçlarını cam tezgâhın üzerine koydu ve seçtiği saati inceledi. Christine sık sık kızımızın ne kadar ciddi konusunda endişelenirdi; ben onu dinlememiştim. Amy'nin kendi yaşındaki çoğu kızıdan daha olgun olduğunu ve bir yetişkinin zeki merakına sahip olduğunu düşünüyordum.

Amy küçük parmaklarını saatin etrafına doladı ve "Baba, iyileşmek için doktorlarla kalacaksın, değil mi?" dedi. Geçici olarak imzaladığım yatılı alkol kliniğinden bahsediyordu.

Christine'in ısrarı üzerine. Mağaza görevlisi bize biraz yer açarak arkadan yürüdü.

Sanki bizim sırrımızmış gibi planının geri kalanını fısıldadı. "Eğer ikimiz de bu saatlerden alırsak, alarmı saat sekize kurabiliriz diye düşündüm. O zaman beni aramayı hatırlarsın ve konuşuruz ya da bana bir hikaye okursun."

O kadar içten, o kadar ciddi ki. Yaşına göre uzun boylu, inanılmaz derecede sevimli ve hatta zaman zaman yaramaz olmasına rağmen, kalbindeki güzellik yaptığı her şeyde parlıyordu. Onun iyiliği o gün hayatımı kurtardı; son doğum günümüzde o saatleri almamış olsaydık, rehabilitasyondan sağ çıkamazdım. Her gece saat sekizde alarmlarımız aynı anda çalıyor ve ben onu arıyordum. Onu klinikten aramıştım ve telefonda ona *Alice'in Harikalar Diyarı'ndaki Maceraları'nı* okumuştum. Kız evlat olmakta, ebeveyn olmakta benden çok daha iyiydi.

Savunma masasında otururken kalemimle oynamamaya çalıştım; bu beni gergin gösteriyordu. Jean, Goldstein'in ARAE kâğıdını sandalyemin üzerine bırakmıştı.

Bu yargıç, yapabildiği için tatlı zamanını aldı. Mahkeme salonunun büyük bir kısmı muhabirlerden oluşuyordu. Tanık X'in hayatına yönelik tehdit algısı nedeniyle bu duruşma televizyonda yayınlanmayacak, sadece basılı haber yapılacaktı. Yargıçlar mahkeme salonundaki kameralar konusunda her zaman hassas davranmışlardır. Çoğu filme alınmaktan hoşlanmaz ve kameraları dışarıda bırakmak için herhangi bir eski nedene memnuniyetle güvenirdi. Mahkeme salonlarında kamera bile yoktu. Hiçbir yargıç gafil avlandığında aptalca bir şey söylerken kaydedilmek istemez.

Odadaki beklentiyi hissedebiliyordum. Miriam'ın açılış konuşmasını dinleyen herkes bunun savunulacak bir dava olmadığını biliyordu. Daha önce gördüğüm Asyalı çete lideri şimdiden başını sallıyor, gecikmenin nedenini merak ediyordu. Volchek'in şimdiye kadar suçlu bulunması gerekirdi.

Amy'yi daha fazla düşünemezdim. Eğer düşünürsem, delirirdim. Volchek sanık koltuğunda yanıma oturdu. Arturas ve Victor

Duygularımı, korkumu, şüphelerimi yuttum ve müşterimin tehditkâr yüzüne bakmak için döndüm.

"Kızım nerede?"

"Yakınımızda ve durumu iyi. Zaman zaman kontrol ediyorum. Patates cipsi yiyor ve televizyon izliyor. Sen iyi olmaya devam et, belki başka bir fotoğrafını görmene izin veririm," dedi Volchek.

Birkaç dakika daha geçti ve yargıçtan hâlâ bir iz yoktu. Açılış konuşmam basit olacaktı ama Dr. Goldstein'a karşı yapacağım çapraz sorgulama beni endişelendiriyordu. Çapraz sorguyu zihnimde canlandırdım -soru, cevap, soru, cevap, tekrar tekrar, tarzımı mükemmelleştirmeye çalıştım.

"Sen," dedi Volchek. "Umarım bu gecikme senin yüzünden değildir." Suçlayıcı bir bakış takınmıştı. Bu adamı ikna etmek düşündüğümünden daha zor olacaktı.

"Biliyorsunuz, babam bir savaş kahramanıydı," diye devam etti Volchek. Ebeveynini hatırlarken mahkeme salonunun süslü tavanına baktı. "Stalingrad savaşında bütün bir keskin nişancı timini tek başına öldürdü. Stalin onu şahsen ödüllendirdi. Annem kamplardan kurtarılmış bir Polonya Yahudisiydi ve kahraman babama aşık olmuştu." Annesini düşündükçe yüz hatları yumuşadı ve sesi anılarına paralel olarak alçalıp yükseldi. "Bana 'Olek' adını verdi. *Koruyucu* anlamına geliyor. Savaştan sonra fazla yaşamadı."

"Çok kötü. Rusya'da zor, değil mi?" Dedim. Kızımı geri aldıktan sonra onun da fazla yaşamayacağını istedim.

"Annem öldükten ve iki bacağını da şeker hastalığından kaybettikten sonra babam içki içmeye başladı. Bir şişe votkayı yudumlarken madalyaları göğsünde gururla parlarken onu Moskova'nın doğusundaki barlarda gezdirirdim. Sadece on iki yaşındaydım, kızınızdan çok da büyük değildim. Babamla gurur duyuyordum."

"Gerçekten sarhoş olduğunda bu gurur kayboldu. Sonra istedi ki

Kavga. İçindeki aslan bacaklarının gittiğini hatırlamıyordu. Sorun çıkarırdı; sonra ayakta duramayacağını anlar ve "*Oğlum benim için dövüşecek*" derdi ve ben de hakaret ettiği sarhoş ya da pezevenk her kimse dövüşmek zorunda kalırdım. Belki de annemin bana verdiği isme uygun yaşamamı istiyordu; belki de bu onun için annemin bir parçasını canlı tutuyordu. On altı yaşına geldiğimde onu öldürdüm, madalyalarını sattım ve ilk silahımı aldım. Ama onu seviyordum. Onu hep sevdim. Bir kavgayı kaybettiğimde bana attığı dayaklar kötüydü; onun hayal kırıklığı ise daha kötüydü. Eğer beni hayal kırıklığına uğratırsan, avukat, kızın senin için dövüşebilir."

Kafasını koparmak istedim. Öfkemi odakladım, gözlerimi onunkilere kilitledim ve "Hareketlerimi izleyerek hakkımda çok şey biliyorsun. Muhtemelen nerede yaşadığımı ve son birkaç aydır ne yaptığımı biliyorsun ama mahkeme salonunda neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikrin yok. Gördüğünüz diğer avukatlar, benim gibi bir tanığın üzerinde nasıl çalışacaklarını bilmiyorlar. Savcılığa nasıl hata yaptıracaklarını ve bir jüriyi davanıza nasıl ikna edeceklerini . Ben biliyorum." Kendimi tutamayarak ayağa kalktım ve bunu iyice vurgulamak için üzerine eğildim. "Bu tanık senin davayı ve kefaletini ortadan kaldırmaya yeter de artar bile. Onu durduracağım ve sen de bana Küçük Benny için bir şans vereceksin. Bir şeyi anlamalısın. Bu davayı kazanmak için bombaya ihtiyacın yok. Zaten bir tane var. Bomba benim."

Volchek'e bu sözleri söylerken ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissedebiliyordum; omuzlarımın gerildiğini hissedebiliyordum, daha önce de yaşadığım bir duyguydu bu, o sabah Arturas tabancayı sırtıma dayadığında banyoda benden kaçan bir duyguydu. Hayatını kazanmak için dolandırıcılık yapmak şakaya gelmez. Tehlikeye karşı bir içgüdü geliştirirsiniz, sizi hedefin ve polislerin bir adım önünde tutan altıncı bir his. Kafanızın içindeki o sesi ya ölürsünüz ya da hapse girersiniz. Herkes bu içgüdüye sahiptir ama pek çoğu bunu benimsemez. Hepimiz izlendiğimiz hissine kapılmışızdır; bir barda otururken arkanızda birinin gözlerini kafanızın arkasına diktiğini bilirsiniz. Bunlar

içgüdülerinden yararlanırlar. Bu duyguları geliştirir ve onlara güvenmeyi öğrenirler. O anda alarm zilim yüksek sesle çaldı. Erken uyarı sistemim genellikle ne zaman izlendiğimi, ne zaman kandırıldığımı ve ne zaman kaçma zamanı geldiğini bana bildirirdi.

O anda Volchek'ten başka gözlerin de üzerimde olduğunu anladım.

Odayı taramak için başım anında yukarı kalktı. Kalabalık, ayı çukurunda ilk kez kan görmek isteyen açgözlü bir kalabalık gibi, yaklaşmakta olan savaşın gergin beklentisi içinde konuşuyor ve gülüyordu. Arka duvara odaklandım ve çevresel görüşümün görüşümdeki tutarsızlıkları yakalamasına izin verdim. İşte o zaman onu gördüm. Diğerlerinden farklı bir adamdı; gergin değildi, konuşmuyordu. Tamamen hareketsizdi; hareket denizinde bir heykel gibiydi.

Onu görür görmez, insan kalabalığının içinde onun tekil varlığını neden hissettiğimi hemen anladım. Banklarda oturan yüz kadar insan arasında tek başına hareketsiz bir şekilde oturmuş, dikkatle bana bakıyordu.

Ve nedenini biliyordum.

Adı Arnold Novoselic'ti. Onunla yaklaşık dört yıl önce karşılaşmıştım ve onu hiç unutmamıştım. Bu zaten beklenen bir şey değildi, çünkü Arnold'un nadir bulunan ve değeri bilinmeyen bir özelliği vardı; göze çarpmayan biriydi, hiç kimse arasında hiç kimse, izole ruhlardan oluşan bir şehirde zararsız bir adam. Saç çizgisi neredeyse şişman boynunun tepesine kadar iniyordu. Onunla ilk tanıştığımda giydiği kahverengi takım elbiseyi, fildişi gömleği ve büyük, siyah çerçeveli gözlükleri takıyordu ama onu unutulmaz kılan görünüşü değildi. Aslında Arnold, mümkün olduğunca akılda kalıcı olmamak için dış görünüşünü kasıtlı olarak büyük bir özenle hazırlamıştı. Görünüşü ve bunun başkalarında uyandırdığı kayıtsızlık onun saklanma yeri, zırhıydı.

Arnold'un yeteneklerinin gözlemde yattığını biliyordum. Doğal bir röntgenci olarak her zaman dışarıya bakar, kendine çok az dikkat ederdi ve belki de bu yüzden kimse ona dikkat etmezdi. Sektördeki en iyi jüri danışmanlarından birine çok uygun bir yetenek. Belirli bir jüri üyesinin ne yönde oy kullanacağını, jüri içinde sosyal dinamiklerin nasıl işlediğini, grubun liderlerinin kimler olduğunu ve kimin

hangi oyu verdiğini takip etmek. Bunu kişisel çalışma, istatistiksel analiz, ırksal profillem ve Arnold'un gizli tutmayı sevdiği özel bir beceriyle yaptı.

Arnold'la dört yıl önce, bir ilaç şirketine karşı hazırladığım davada jüri danışmanı olmak için mülakata girdiğinde tanışmıştım. Arnold Novoselic'in şahsından hiç etkilenmediğimi ve biraz da ürktüğümü hatırlıyorum. Kağıt üzerinde Arnold'un mesleğinde en iyi sonuçlara sahip olduğu açıktı. Hiçbir çağırıcıyı kaçırmazdı. Şimdiye kadar baktığı her davada jürinin kararını tam olarak tahmin etmişti. Bu beni endişelendiriyordu ama beni daha da şüphelendiren şey, danışmanlık yaptığı dört davada, her bir jüri üyesinin kararını, onlar yoklanmadan *önce* doğru bir şekilde tahmin edebilmiş olmasıydı. Bu, dört davanın dördünde yüzde yüz doğruluk oranına ulaştığı anlamına geliyordu. Jüri işinde mükemmel tahmin diye bir şey olmadığını biliyordum. Bu yüzden ona o anda, ofisimde, sırrının ne olduğunu sordum.

Arnold benden bir şey saklayamayacağını biliyordu ve ilk kez doğruyu söyledi. Bana sırrını söyledi. Diğer jüri danışmanları sadece jürinin ne konuştuğunu merak ederken, Arnold ne konuştuklarını tam olarak biliyordu çünkü Arnold yetenekli bir dudak okuyucuydu.

Jürilerin kilitli ve çok özel jüri odası dışında hiçbir yerde dava hakkında konuşmaması gerekiyordu. Gerçekte, neredeyse sürekli olarak birbirleriyle konuştular. Tanıklarla ilgili yorumlarını birbirlerine fısıldadılar ve hatta davanın kritik noktalarında küfür ettiler. Arnold bunların hepsini gördü ve okudu. Ve kullandı.

Volchek'in arkasından bakarken, gözlerim yirmi beş adım ötede oturan Arnold'a odaklandı. Her ne kadar kendini gözlerden uzak tutmayı sevse de, ne kendini ne de yüz ifadesini benden saklayabiliyordu. Küçük şişman burnundan neredeyse korku damlıyordu. O anda Arnold'un Volchek'le konuşmamı dudaklarından okuduğunu anladım. Arnold bombayı kesinlikle biliyordu. Ama Arnold'un neden orada olduğunu ya da bu bilgiyle ne yapabileceğini bilmiyordum.

Volchek'e döndüm ve "Bana bir dakika verin. Konuşmam gereken biri var-" Ama cümlemi bitiremedim; ayı çukuruna geri dönerken mahkeme salonundaki herkes Yargıç Pike için ayağa kalktı.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Yargıç Pike, "Bay Flynn, açılış ifadenizi vermek isterseniz, lütfen," dedi.

Pikey'nin bugün keyfi yerindeydi. Elinde medyanın ilgisini çekecek büyük bir dava ve tanınmış bir Rus gangsterini içeri tıkararak kariyerini ilerletme şansı vardı.

Açılış konuşması her zaman önemlidir. Jüri için davayı çerçeveleme şansınızdır. Miriam jüriye pek çok bilgi verdi. Onlara mahkumiyet için yeterli kanıttan daha fazlası olduğunu söyledi. Sesi gerçek bir insan gibiydi, avukat gibi değil. Bunu değiştirmem gerekiyordu. Ayağa kalktım ve hemen ceketimle oynamaya başladım. Bomba garip, ağır ve nedense sıcak hissettiriyordu. Kendimi oldukça serin hissetmeme rağmen sırtım terliyordu. Kendime bir bardak su doldurmak için sürahiyi eğerken ellerim biraz titredi. Uzun ve soğuk bir içkiden sonra kendimi hazır hissettim. Miriam oturmuş, savunma davasıyla ilgili bolca not alıyordu. Uzman tanığı Dr. Goldstein, Miriam'ın üç sıra arkasında oturuyordu. Öğleden sonraya ya da yarın sabaha kadar ifade vermesi . Onu üniversitenin web sitesindeki fotoğrafından tanıdım. Mümkünse, korkunç fotoğrafından çok daha fazla süper ineğe benziyordu.

Jüriye döndüm ve onlara gülümsedim.

"Jüri üyeleri, burada sizlerle birlikte olmak benim için bir zevk. Bayan Sullivan bugün yaklaşık iki saat konuştu. Ben de şimdi yaklaşık iki dakika konuşacağım." Jüriden bir kahkaha dalgası. "Bu dava

korkunç bir suç içeriyor. Olek Volchek'in bu suçu işlediğini size kanıtlamak savcılığın görevidir. Bu davanın sonunda, Olek Volchek'in bu işleyip işlemediği konusunda makul şüpheleriniz varsa, o zaman beraat kararı vermek sizin kutsal görevinizdir. Ama bu sizin seçiminiz. Bayan Sullivan size Bay Volchek'i suçlu bulmanızı *söyledi*. Biz size bir şey yapmanızı *söylemeyeceğiz*. Sizden kanıtları değerlendirmenizi *isteyeceğiz*, sizi davaya ilişkin görüşümüzü değerlendirmeye *davet* edeceğiz ve kararı *size* ve sağduyunuza bırakacağız. Bu noktada söyleyeceklerim bu kadar."

Bir ceza davasında, jürinin iki kapı vardır: suçlu ya da suçsuz. Miriam jüriyi kendi kapısından içeri itmeye çalıştı. Ben kapımı onlara açık tutmak ve onları içeri buyur etmek istedim. Jüriler de tıpkı sokaktaki diğer insanlar gibi davranır; herhangi bir şeye itilmekten hoşlanmazlar; seçim şansına sahip olmayı severler.

Dr. Goldstein gergin bir şekilde kâğıtlarına baktı. O ne kadar şaşırır ve dengesini kaybederse benim için o kadar iyiydi. O noktada önümde bir seçenek vardı; ya tedbirli davranacaktım ya da Miriam'a bir tuzak kuracaktım. Tuzak kolayca geri tepebilecek bir riskti. Öte yandan, eğer işe yararsa, jürinin gözüne girmemi sağlayabilirdi.

Şansımı denedim.

Miriam'a doğru eğildim ve Arturas ne dediğimi duymak için kendini zorladı. Ona dikkat etmesini, eğer doğru hissedersen bunu yapabileceğimi söylemiştim. Miriam'ı bombadan haberdar ettiğim izlenimini vermek istemedim.

"Goldstein-o bir grafolog. Onu arama, yoksa pişman olursun," dedim.

"Grafolog da neyin nesi?" diye sordu Miriam, beklediğim gibi. Onun için cevabımı çoktan hazırlamıştım.

"Goldstein bir adli belge incelemecisidir. Onun işi bir el yazısı örneğinden yazarın kimliğini tespit etmektir; bu bilimsel bir analizdir. Grafoloji, yazarın kişiliğini el yazısından yorumlamaya çalışır; bu bir saçmalıktır. Bu, dinazor kemikleri çıkaran Hristiyan bir arkeoloğun dünyanın sadece beş farklı türden oluştuğuna tanıklık etmesi gibi bir şeydir.

bin yaşında. Aynı anda iki okulda birden olamazsın; bu ikiyüzlülük olur. Onu arama."

Onu arayacaktı.

Gururlu yüz hatlarına bir öfke ifadesi yayıldı. Yargıç ona baktı. Açılış konuşmamı bitirmiştım. Savcılığın kanıtlarına başlama zamanı gelmişti. Miriam'ı hazırlıksız yakalamıştım. Goldstein mahkemedeki tek savcılık tanığı gibi görünüyordu. Ayağı kalktı.

"Sayın Yargıç, Dr. Irving Goldstein'ı çağırıyorum."

Adını bu kadar erken duyunca şaşırın Dr. Goldstein hızla kâğıtlarını katladı, ceketinin düğmelerini ilikledi ve ilerledi. Yüzüne yayılan gülümseme sinirlerini maskeleyemeyi başaramadı. Ne de olsa bu kariyerinin en büyük vakasıydı. Çalışmalarım sonuç verirse, bu kariyerinin son davası olacaktı. Tanık kürsüsüne giderken bir sandalyenin ayağına takıldı ve elindeki kâğıtlara sıkıca tutundu. Rapor onun dayanağıydı ve ona sıkıca sarıldı. Kendinden emin olmak için her türlü hakka sahipti, çünkü raporu doğru, iyi yazılmış ve gerçektir. Tek bir kelimesine bile itiraz edemezdim.

Kimsenin haberi olmadan, Miriam'ın tahmin edilebileceğı gibi zeki olduğuna güvenmişim. Onu harika bir dava avukatı olarak düşünmüştüm. Onun durumunda ben ne yaparsam o da aynısını yapardı. Rakibimin en iyi noktasını alır ve onu kullanırdım. Doktora grafoloji hakkında soru sorardım. Soruyu kontrol edebilir, kulağı normal, sıradan, hatta sıkıcı gelmesini sağlayabilirdim. Rakibimin en iyi noktasını kirli bir paçavra gibi atarak, cevabını tam olarak açıklaması için ona dünyadaki tüm zamanı verebilirdim. Miriam da aynı şeyi yapardı.

Buna güvenmişim.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Goldstein ellili yaşlarındaydı ve bana yaklaşık otuz yıldır elli yaşındaymış gibi göründü. Takım elbisesi ondan daha yaşlı görünüyordu ve üstüne üstlük bir de papyon takmıştı.

Yemin için ayağa kalktı. Kartı okurken gözlüklerini ayarladı ve kendisini benim alanıma sokan kelimeleri dikkatle okudu. Kendine iki bardak su koyarak kürsüdeki maraton seansına hazırlandı. Miriam Goldstein'a karşı hızlı olacaktı. İyi bir avukat tüm uzman tanıklara karşı hızlı olmalıdır çünkü çoğu zaman çok sıkıcıdırlar. Kanıtları hayati önem taşır, ancak açıklama konusunda oldukça kötüdürler, bu yüzden kısa tutmak zorundasınız: *Siz kimsiniz? Neden alanınızdaki diğer kişilerden daha zekisiniz? Bize bilmemiz gerekeni söyle ve sonra kapat.* Miriam muhtemelen ona bir gün boyunca kutuda kalacağını söyledi. Bir ya da iki saat içinde girip çıkacağını bilmiyordu.

Miriam, Goldstein'ın raporunu sanki gazetenin kendisi onu gerçeğe ve Volchek'in mahkûmiyetine doğru yönlendiriyormuş gibi önünde tuttu.

Miriam, "Dr. Goldstein, lütfen jüri için özel uzmanlığınızı ve sahip olduğunuz ilgili nitelikleri özetleyin," dedi. Sorusu doktoru ikna etmek için tasarlanmıştı. *Jürideki insanlara neden bu kadar zeki olduğunuzu anlatın.* Doktoru konuşturur, onu rahatlatır.

"Ben adli belge incelemecisiyim. Yazarın kimliğini belirlemek için el yazısını analiz ediyorum. ..." Ve beş dakika boyunca doktorun parlaklığı üzerine konuşuyoruz. Bunu . Daha fazla

Jüriye ne kadar zeki olduğunu söyledikçe, ben onun üzerine gittikçe daha da aptal gibi görünecekti. Doktor biraz gergin görünmeye başladı, muhtemelen çok uzun süredir konuştuğunu düşünüyordu. Papyonuyla oynamaya başladı. Miriam işaretleri okudu ve onu kurtarmak için devreye girdi.

"Teşekkür ederim, Doktor. Etkileyici bir özgeçmişiniz var. Lütfen jüriye bu davada savcılık tarafından neden görevlendirildiğinizi açıklayın."

"Elbette. Jüri paket D, sayfa 287'yi açarsa, cinayet notunun bir kopyasını göreceksiniz. Bunlar bir rublelik bir banknotun iki yarısıdır ve bir yarısında kurbanın adı yazılıdır. Bana bu notun Tanık X'in kullandığı arabada bulunduğu söylendi. Tanık X'in notun ne anlama geldiği ve kurbanın öldürülmesindeki önemi konusunda ifade vereceği söylendi. Bu konuda yorum yapamam. Nottaki el yazısının sanığa ait olup olmadığını belirlemek için savcılık tarafından görevlendirildim."

Miriam jürinin sayfayı bulması için durakladı. Notu görsünler. El yazısını görsünler.

Mario Geraldo.

"Doktor, bize bu notu nasıl incelediğinizi anlatın." Miriam, hakimi kızdırmadan "doktor" kelimesini mümkün olduğunca sık kullanmaya dikkat . Bir uzmanın resmi unvanının tekrarlanması jürinin güvenini kazanmasına yardımcı oluyordu.

"İhtilafı el yazısı budur. Sanık bunun kendi el yazısı olduğunu kabul etmemektedir. Bu ihtilafı el yazısının sanığa ait olup olmadığını belirlemek için, adli karşılaştırma amacıyla sanığın bilinen el yazısı kaynaklarının bilimsel bir analizini yaptım."

Miriam, "Sanığın bilinen el yazısına dair bu kanıt nereden elde ettiniz, Doktor?" diye sordu.

"Vergi beyannameleri, sosyal güvenlik kayıtları, pasaport başvuruları, vatandaşlık başvuruları ve sanığın imzasını ve/veya el yazısını taşıyan kamuya açık diğer belgelerden."

"Peki *adli muayenenizde* ne buldunuz?"

"İhtilafı örnek de dahil olmak üzere tüm örneklerde farklı ve benzersiz karakterler ya da sizin deyiminizle harf oluşumları olduğunu tespit ettim. Başka bir deyişle, harfleri oluşturma şekli ve her bir harfi oluşturmak için kalemi hareket ettirdiği özel ve farklı tarz, kesin bir el yazısı modelini tanımlamak için yeterliydi. Buradan yola çıkarak, davalının önünüzde gördüğünüz notun yazarı olduğunu büyük bir kesinlikle söyleyebilirim."

Büyük nokta. İyi bir avukatın yapması gerektiği gibi, Miriam durakladı ve jüriye baktı.

Miriam, "Bize bir örnek verir misiniz Doktor, lütfen?" dedi. "Elbette," dedi Goldstein ve "G" harfinin bir kabartmasını getirdi.

Bu harfin, tartışmalı el yazısı kaynağından alınan "Geraldo" kelimesinin başındaki "G" harfi olduğunu açıkladı. Ayrıca, sanığın el yazısının bilinen kaynaklarından olduğunu açıkladığı benzer görünümlü "G" harflerinin biraz daha küçük kopyalarını da üretmiştir. Tüm büyütülmüş kopyaları jürinin incelemesi için geniş A çerçeveli şövale üzerine yerleştirdi.

"Geraldo'daki 'G' harfinin yapısına bakıldığında, 'G'nin üzerinde belirgin bir kuyruk olduğu ve bu kuyruğun karakterin üst kıvrımından aşağı doğru inen kesintisiz bir çizgiyle oluşturulduğu görülebilir. Karakter ya da harf daha sonra 'G' harfinin kavisinin içinden başlayan ve soldan sağa doğru hafifçe yükselen yatay bir çizgi ile tamamlanır. Bu harf ya da karakter, sanığın bilinen el yazısı örnekleri de dahil olmak üzere incelediğim tüm örneklerde aynı şekilde oluşturulmuştur. Bu nedenle, büyük bir kesinlik derecesiyle, kurbanın adını bu tek rublelik banknotun üzerine yazanın sanık olduğunu söyleyebilirim."

"Ne derece eminsiniz, Doktor?"

"Yüzde doksan beş ila doksan sekiz oranında kesin." "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?"

"Bu karakter, incelediğim tüm el yazılarında benzersiz ve tutarlı bir yapıya sahip. Not sadece sanık tarafından yazılmış olabilir."

"Doktor, grafoloji nedir?" diye sordu.

Miriam g n n geri kalanında Goldstein'in kanıtlarını anlatabilirdi ama a ılış konuşmasında  ok fazla zaman harcadığı i in b yle bir l ks  yoktu. J ri i in işleri devam ettirmek zorundaydı. Ayrıca, Miriam ş phesiz tanıkla saatler ge ireceğime inanıyordu. Bilirkişiyi uzun s re  apraz sorguya  ekmek, bazı avukatlar tarafından bir bilirkişiyi etkisiz hale getirmenin en iyi yolu olarak g r l r. Her teoriyi ortaya atmak; kafa karıştırmak, şaşırtmak ve kanıtlar anlamsız ve sıkıcı hale gelene kadar uzmanla her konuda tartışmak. Benim o kadar vaktim yoktu. Amy'nin de yoktu.

Dr. Goldstein, Miriam'ın sorusu karşısında biraz şaşırmış gibi g r nd , ama bariz rahatsızlığına rağmen g l msemeyi . Koltuğunda kaykıldı, bacak bacak attı ve dudaklarını ıslattı. Grafoloji kalbine yakın olmalıydı ve belli ki bunun olası bir saldırı hattı olduğunu biliyordu.

"Grafoloji nedir? El yazısının incelenmesi ve yazıyı yazan kişinin kişiliğ-i, hastalığı ya da psikozu ile ilgili olarak ortaya koyduğı şeyleri tanımlamak i in kullanılan bir terimdir. Belirli bir belgeyi kimin yazdığını belirlemekle ilgilenmez. Daha  ok yazarın kişiliğini yorumlamakla ilgilidir."

Devam et, Miriam. Sor ona. İstedini biliyorsun, diye d ş nd m.

"Doktor, bazıları her ikisini de uygulayan tek bir kişinin Adli belge incelemesi ve grafoloji, yeniden doğmuş bir Hristiyan olan bir arkeoloğun d nyanın sadece beş bin yaşında olduğuna tanıklık etmesine benzer. Başka bir deyişle, bu bir  elişkidir."

Bingo.

"İtiraz ediyorum, Sayın Yargı ." Ayağ-a fırladım ve Miriam'ı yakaladığım i in duyduğum sevince rağmen  ok kızgın g r nmek i in elimden yaptım.

"Hangi gerek eyle?" diye sordu yargı .

"Dini inan  nedeniyle, Sayın Yargı : Ben Tanrı'ya inanıyorum ve savcı tarafından sorgulanmasını istemiyorum; ne de Rabbimiz İsa Mesih'in

savcılık tarafından yasal bir tartışmaya sürüklenmiştir. Bu Hristiyanlara karşı ayrımcı bir ifadedir; savcı adına ateist bir inancı ima etmektedir ve anayasal din özgürlüğü hakkına aykırıdır. Savcı neye inanıyor olursa olsun, bu inançları başkalarına dayatmak ya da bir noktayı kanıtlamak için benim inançlarımla alay etmek yanlışır."

Miriam beni öldürmek istiyormuş gibi görünüyordu. Onu suçlamadım. İğrençti ve o da buna kanmıştı.

Jüri beni omuzlarında seve seve eve taşıyacakmış gibi görünüyordu. Şehrin bu kısmında Hristiyan bir jüri olacağına güvenmiştim ve haklıydım. Dört jüri üyesi haç takıyordu. Bir jüri üyesinin idolünü bulmak ve onu önlerinde tutmak, onları kendi tarafınıza çekmenin en kesin yoludur. Sadece doğru idolü bulmanız gerekir. Vegas'ta olsaydım bu Elvis ya da Sammy Davis Jr. olurdu; futbol delisi Teksas'ta Sammy Baugh; Oklahoma'da Mickey Mantle. New York'un bu bölgesinde, liberal ve Hristiyan bir şey her zaman işe yarar. Jürinin çoğu bana gülümsedi ama gülümsemeyenler de Miriam'a kötü kötü bakmakla meşguldü.

Büyük skor.

Ama yargıç hiç etkilenmedi. Bunun olacağını bir mil öteden görmüştü.

Yargıç, "Bayan Sullivan, belki de son sorunuzu yeniden ifade etmeyi düşünebilirsiniz," dedi.

Miriam'ın işi bitmişti.

"Başka bir şey yok, Sayın Yargıç."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ayaklarımın üzerinde, savunma masasının arkasında, aksesuarlarım hazır, ucuz bir sihirbaz gibi masanın altına sıkışmışken, birden hazırlıksız olduğumun, her an kış üstü düşebileceğimin bilincine vardım. Kendime ağırdan almamı söyledim. Gözlerim bir anlığına kapandı. Derin bir nefes almak için yeterli bir süreydi ama yine de karanlıkta onu göreceğimi biliyordum. Hanna Tublowski. Çoğu gece uyumadan önce onu görürdüm. Aynı görüntü beni her sabah uyandırırdu. Bu görüntüyü burbon ve soğuk birayla yıkamaya çalıştım. Onu ilk gördüğümde kalbimin sonsuza dek bir yara izi taşıyacağını ve o zamandan beri avukatlık yapmadım. Hayatımın yolu ikiye bölünmüş gibiydi, Berkley davasını almadan önce olanlar ve sonrasında olanlar açısından görülen bir hayat.

Gözlerim açılıp kafam rahatladığında Goldstein'a baktım ve aklımdaki soruları tekrar görebiliyordum.

"Dr. Goldstein," dediğimi duydum, "el yazısı örneklerini karşılaştırıyorsanız, en iyi uygulamanın benzer belgeleri benzerleriyle karşılaştırmak olduğunu söylersem doğru söylemiş olur muyum? Örneğin, iki özgeçmiş, iki pasaport başvurusu, iki ehliyet başvurusu."

"Evet, ama bu her zaman mümkün değil. Tabii müvekkiliniz insanların öldürülmesi için iki farklı emir yazmadıysa ve ben de ikisini de inceleyebilirim," dedi Goldstein, gözlüğünün kenarından bana bakarak. Seyirciler arasında gergin bir kahkaha tufanı koptu. Goldstein'ın

Doktor kendinden ve verdiği cevaptan oldukça memnun g r n yordu. Daha dikkatli olmalıydım.

"Notun bilinmeyen yazarı ile  rnek belgelerin bilinen yazarı olan m vekkilimin aslında aynı kişi olduğu kanaatine vardığınızı s ylediniz. Ve bu sonuca, harflerin oluşumunu ve yapısını inceleyerek mi vardınız?"

"Evet," dedi Goldstein. Belli ki ona benimle sıkı fıkı olması, cevaplarını kısa ve  z tutması s ylenmişti. Aptalların apraz sorguda hayatta kalma rehberi - çok fazla şey s yleme ve çok fazla zarar veremezsin.

"Grafolojinin yaptığı da bu değil mi? Harf ve kelime oluşumunun yorumlanması değil mi?"

"Evet."

"Yani analizde g l  bir benzerlik var?" "Bir dereceye kadar."

"Yani analizde g l  bir benzerlik var?" Yaramaz bir çocukla konuşur gibi yavaşça tekrarladım ve soruyu anladığından emin oldum. şimdi daha kesin bir cevap vermek zorundaydı ya da j rinin  n nde yalancı ya da geri zek lı gibi g r nme riskini g ze almalıydı. Soruyu tekrarlama y ntemim zaten onun kaçamak cevaplar vermesine neden oluyordu.

"Evet. Analizde g l  bir benzerlik var."

M kemmel, diye d ş nd m.

"Savcı size grafoloji hakkında sorular sormaya çalıştı. Sanırım size bunun meşru bir analiz sistemi olup olmadığını sormaya çalışıyordu. Peki, yasal mı?"

"Evet. Tabii ki  yle."

"Bir grafologun John Wayne'in imzasındaki bir lekeyi bilinçaltının ona akciğer kanseri s ylemesi olarak yorumladığı doğru değil mi? Bu doğru, değil mi?"

J riye duyduğum en çılgınca şeymiş gibi inanmaz bir bakış attım ama y z ifademi g rmemesi için tanığa sırtımı d nd m. Aslında, ona bir grafologun

John Wayne hakkında bu yorumu yaptı ve elbette bunun doğru olduğunu biliyordu. Ancak jüriye güçlü bir görsel sağladığım için, jüri farklı bir sorunun cevabını duydu.

"Evet," dedi. Doğru cevap verdi, bir grafolog gerçekten de bu yorumu yapmıştı ama yüzümü çektiğim için jüri onun çılgın teoriye katıldığını söylediğini duydu, teorinin var olduğu gerçeğini değil.

"Yani daha çok falcılık gibi mi?"

"Hayır. Bu meşru bir yorumsal analiz yöntemidir."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum, Doktor." Jüriye döndüm ve yüksek maaşlı avukatın bile bu adamın neden bilmediğini anlatmak için ellerimi havaya kaldırdım. Gülümsediler.

"Bakalım pratik bir gösteri yapabilecek miyiz?"

Doktor görmeden üssü doldurmanın zamanı gelmişti. Üst kattaki fotokopi makinesinde yaptığım "G" harfinin kabartmasını çıkardım ve jüri için havaya kaldırdım. Doktorun görebileceği şekilde çevirdim ve sonra şövalenin üzerine, tek rublelik nottaki "G" harfinin yanına yerleştirdim. Her iki resim de yan yanaydı ve aynı görünüyorlardı. Çoğu savcı bu noktada itiraz eder ve uzmanın bulgularını test edip edemeyeceğim konusunda tartışırdık. Normalde yargıç çapraz sorgu için biraz izin verir. Miriam itiraz etmedi çünkü istediğimi alacağımı ve bunun jüriye tanığını koruduğu izlenimini verebileceğini biliyordu. Miriam mümkün olduğunda tanıkların kendi ayakları üzerinde durmasına izin vermeyi severdi.

"Doktor, bu 'G' harfi ihtilafli nottaki 'G' harfine ve müvekkilimin bilinen imza örneklerine benzer bir şekilde oluşturulmuş, doğru mu?" Kabul edeceğini umuyordum. Sadece o ve jüri önlerindeki büyük harflere bakarken bir dakika geçmiş gibiydi. Goldstein harfleri dikkatle incelerken yüzünü buruşturdu.

Onu dürtmek zorunda kaldım. "Bu şişirmedeki 'G' harfi notadaki 'G' harfine benziyor, değil mi?"

"Olabilir, evet."

"Benzer, değil mi?"

"Evet."

"Peki ya bu?" Başka bir büyük kâğıt çektim. "G" harfi benzer görünüyordu ama farklı bir örnekti; bu kopyada başka bir harfin bir kısmı görünüyordu. Goldstein uzun uzun baktı ama bir önceki kadar uzun değildi.

"Evet. Çok benziyor."

"Grafologlar, bir kişinin 'G' harfini oluşturma biçimine dayanarak insanlar hakkında yargıda bulunurlar, doğru mu?"

"Doğru."

"Ve bir grafologun bu 'G' harfini yazan kişinin *cinsel sapkın* olduğunu söylemesi doğru değil mi?" Son iki kelimenin cümleye hakim olmasına izin vererek sesimi yükselttim ve bu kelimelerin mahkeme salonunda yankılanmasına izin verdim - herkesi uyandırmak için harika bir yol. El yazısı sıkıcıdır. Seks ilginçtir. Cinsel sapkınlık çok ilginçtir.

"Evet," dedi. "Yazarın ya da o 'G' harflerini yazan kişinin cinsel yaşamında sapkınlık eğilimleri olabilir."

Durakladım. Jürinin zihninin çalışmasını ve bu ifadeyi sorgulamasını istedim.

"Dünyanın bu bölgesinden sorumlu bölge savcısı vekili Miriam Sullivan ile tanıştınız mı?"

Birden gerildi. "Evet. Tabii ki biliyorum." "Miriam Sullivan cinsel bir sapkın mı?"

"Ne? Tabii ki hayır!"

"Sayın Yargıç..." Miriam ağladı.

"Evet. Sorun yok Bayan Sullivan," dedi Yargıç Pike. "Bay Flynn, lütfen uslu durun."

"Özür dilerim Sayın Yargıç, ancak Sayın Yargıç'ın herhangi bir cinsel sapkınlığa düşkün olup olmadığını sorabilir miyim?" Şimdi, bu tamamen çirkindi. Tüm jüri puanlarımı kaybetme ve mahkemeye itaatsizlikten aşağıdaki hücrelere düşme tehlikesiyle karşı karşıyaydım.

Yargıç Pike gözlüklerini estetik olarak düzeltilmiş burnunun ucuna kadar çekti ve tıpkı bir seri katilin küçük kurtçuğu ezmeden önce sıcak bir Chevy'nin kaputunun üzerinden avını incelemesi gibi o jantların üzerinden bana baktı. "Bay Flynn, sizi hapse atmadan önce on saniyeniz var." Jüri fiziksel olarak şok olmuş görünüyordu.

Sırtımın alt kısmında iki titreşim patlaması hissettim. Arturas cihazı tetiklemişti. Daha önce uzaktan kumandalı fünye hakkında söylediklerini hatırladım: iki düğme, biri kurmak, diğeri patlatmak için. Bombanın artık hazır ve canlı olduğunu anladım.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Arturas bana annesinin boğazına bıçak dayamışım gibi baktı. Bombayı kurmanın bir uyarı olduğundan emindim - eğer gözaltına alınırsam, Arturas cihazı tetikleyecekti.

Yargıç Pike sanki yanaklarında kaynayan öfke onu fiziksel olarak koltuğundan kaldırmaya yetecekmiş gibi sandalyesinden kalktı.

"Sayın Yargıç, jüri üyeleri, lütfen B paketinin yedinci sayfasını açın," dedim.

Sayfaların daha önce hiç bu kadar öfkeyle çevrildiğini görmemiştim. Yargıç Pike dosyasını doğru sayfaya açtı ve öfkeli bakışlarını bana çevirdi. Jüri şaşkın görünüyordu.

Demek istediğimi vurgulamak için kendimi şövalenin yanına yerleştirdim.

"Sayın Yargıç, burada patlattığım ilk karakter, yedinci sayfadaki listeleme belgesindeki imzanızdaki ilk 'G' harfi - Gabriella Pike. Doğru mu?"

"Evet," dedi, hâlâ kızgındı ama şimdi biraz da meraklıydı.

"Dr. Goldstein, bulgularınıza göre yargıç ihtilafı notu yazmış olabilir."

"Hayır."

Pantolonumun cebinden sarı bir post-it not çıkardım ve iyi giyimli İspanyol jüri üyesine uzattım.

"Bu not bana bu sabah savcı tarafından verildi.

Lütfen bunu jüri üyesi arkadaşlarınıza dağıtın."

*MÜVEKKİLİNİZ HAPSE GIRIYOR. AKŞAM 5'E KADAR KEFALETİNİ
IPTAL ETTİRECEĞİM.*

"Jüri 'going' kelimesinin başındaki 'G' harfinin aslında burada, bu posterde patlattığım harfle aynı olduğunu görecektir. İhtilafı el yazısının yazarı tarafından kullanılan aynı inşa yöntemi. Öyle değil mi, Doktor?"

"Zaten benzer olduğunu söylemiştim."

"Kanıtlarınıza göre, cinayet notu sanık, hakim ya da savcı tarafından yazılmış olabilir mi?"

"Hayır. Her şeyi çarpıtıyorsun."

"Jürinin nota bakmasına izin verelim. Kararı onlar verebilir."

Not jüri arasında dolaştırıldı. Teker teker nota baktılar. "Gidiyor "daki şişirilmiş "G "baktılar ve Miriam'a baktılar. Bakışlar aynıydı; Miriam eli şeker kavanozunda bir çocuk gibiydi. Başını ellerinin arasına aldı. Jüri onu küstah, ukala bulacaktı, onlardan biri değildi.

"Bu konuda açık olalım, Doktor. Bazı grafologlar, 'G' harfine belirgin bir kuyruk koyan bir kişinin cinsel sapkın eğilimleri olduğunu söyler, ancak tüm grafologlar aynı görüşe sahip değildir, değil mi?" Ona bir ip attığımı sandı ve ipi yakaladı.

"Bu doğru."

"Doktor, alfabedeki harfleri evde ya da okulda bize ilk öğretilen yazım şekline göre oluşturmamız doğru değil mi?"

"Bu büyük etken ama tek etken değil. Bazı insanlar yaşlandıkça el yazılarını değiştirir, ama büyük ölçüde değil; bunu kabul ediyorum."

"Yani, Katolik okulunda bana yazı yazmayı öğreten rahibeler. Tahtaya yazarken 'G' harfinin üzerine bir kuyruk koyup kopyalamama izin verselerdi, bu onların cinsel sapkın oldukları anlamına gelmezdi, değil mi?"

Haç tatan jüri üyeleri biraz daha dik oturuyor gibiydiler.

"Hayır. ."

"Ve bu, yargıç ya da savcının ya da bu bir rublelik banknotu yazan kişinin sapkın eğilimleri olduğu anlamına gelmiyor. Bu büyük olasılıkla onlara öğretilen yazma şekliyle ilgili ve pek çok normal insan bu mektubu tamamen aynı şekilde oluşturuyor, değil mi?"

"Haklısın."

"Bu mektubu oluşturmanın oldukça yaygın bir yolu mu?" "Evet."

"Bu mahkemede belki iki yüz kişi var. Kaç kişi alfabenin o harfini aynı şekilde oluşturabilir? Dörtte biri mi? Üçte biri mi?"

"Pek çok kişi bunu bu şekilde kurgulayacaktır," dedi. Hızla geri adım atıyordu. Suyundan bir yudum alırken elleri titriyordu. Onu gerçekten gitmek istemediği bir yere götürmüştüm ve Goldstein mümkün olduğunca çabuk çıkıp yoluna devam etmek istiyordu.

Jüri Miriam'ın notunu dağıtmayı bitirdi ve mahkeme görevlisi notu yargıca verdi. Mümkünse Miriam'a benden daha kızgın görünüyordu. Goldstein'la işim neredeyse bitmişti; tabutun kapağı ve onu çivilemem gerekiyordu.

"Sadece el yazısına bakarak birinin cinsel açıdan anormal olup olmadığını söylemek imkansız, değil mi?"

"Evet demek zorundayım. Düşündüğümde, bu imkânsız," diyerek grafolojiyle ilişkisini kesmekte gecikmedi. Ne yazık ki bu Dr. Goldstein'in sonu oldu.

"Şimdi bunun imkansız olduğunu söylüyorsunuz, ancak 2000 yılında *El Yazılarından Tekrarlanan Cinsel Suçluların Tespit Edilmesi* başlıklı bir makale yazdınız. Bu makalede tecavüzcüleri, pedofilleri ve sapkınları vergi beyannamelerinden başka hiçbir şeye bakmadan tespit edebileceğinizi söylüyorsunuz. Bu makaleyi siz , değil mi?" Jüri için havada tuttum.

Goldstein dümdüz önüne baktı. Başını sallayana kadar çenesi ve ağzı sessizce çalıştı.

"Sanırım bu 'evet' demek. Doktor, bugünkü yeminli ifadenizde el yazısından cinsel pratikleri tespit etmenin imkansız olduğunu söylediğinize göre, 2000 yılında cinsel tacizcileri el yazılarından tespit etmekle kalmayıp, ne tür bir tacizci olduklarını da anlayabileceğinizi iddia eden bir makale yazdınız..." Durakladım. Aslında henüz bir soru sormamıştım ama bu duraksama jüriye sanki sorumu onlardan alıyormuşum gibi bakmamı sağladı. "Bu jürinin yanıtını isteyeceği soru şu: Doktor, 2000 yılındaki makalenizde yalan mı söylüyordunuz, yoksa şimdi mi yalan söylüyorsunuz? Hangisi yalan?"

Cevaplanamayan bir soru kesinlikle en iyi türdür. Ne söylediği önemli değildi; kimse tek kelimesine bile inanmazdı. Aslında, hiçbir şey söylemedi. Sadece başını eğdi. Jürideki iki siyah kadın, yüzlerinde sağlıklı bir tiksinti ifadesiyle Dr. Goldstein'dan fiziksel olarak geri çekildi. Jürinin geri kalanı doktora kızgın baktı ya da ona hiç bakamadı ve onun yerine ayakkabılarına baktı.

Miriam'dan tekrar inceleme yok. Bana bu fikri onun notu vermişti. Notundaki "G" harfi Goldstein'ın raporunda üzerinde durduğu "G" harfine benzer bir şekilde yazılmıştı ve dava dosyasında benzer bir başka mektup bulmak uzun sürmedi. Neyse ki yargıçtan gelmişti. Doktor Goldstein utangaç bir tavırla tanık kürsüsünden inerek mahkemenin arka tarafındaki yerini aldı.

Yargıç Pike, "Bugün buna daha fazla dayanamayacağım," dedi. Silahlı muhafız, jüri ayrılmadan önce odalarına kadar eşlik etmek üzere mahkemeye geri geldi.

"Herkes ayağa kalsın," dedi güvenlik görevlisi. Pike çıkarken odasının kapısını çarparak kapattı. Mahkeme salonu boşalmaya başladı. Saat dört . Miriam ekibiyle bir araya geldi. Ceket omuzlarıma ağır gelmişti. İkna geldiğince çalıştırdım; eğer işe yarasaydı, Volchek'in dans ediyor olması gerekirdi. Ne zaman ki

Bakışlarım ona takıldı, onun gülümsediğini gördüm, ama Arturas'ın gülümsemediğini fark ettim.

Muhabirler dışarı çıkarken, akıntıya karşı duran bir adam gördüm: Arnold Novoselic. Ceketinin düğmelerini ilikledi ve sıraların arasından kayarak savcılık masasına doğru ilerledi, bakışları sürekli benim üzerimdeydi.

Başımı salladım ama bakışları hiç kesilmedi ve kararlı görünüyordu. En azından Arnold'un sadece gözlemlemek için burada olmadığını biliyordum: Savcılık için vuruş yapıyordu.

Miriam, Arnold'un yaklaştığını fark ettiğinde ekibini görmezden geldi. Masasına ulaşmadan onu karşıladı ve birlikte boş bir banka oturdular. Volchek'e baktım ve onun kollarını kavuşturmuş bir şekilde oturmaya devam ettiğini gördüm. Tekrar banklara baktığımda hem Miriam'ın hem de Arnold'un gözlerini benden kaçırdıklarını gördüm: Arnold Miriam'a bombadan bahsetmişti.

Birlikte ayağa kalktılar ve kapıya yöneldiler. Miriam'ın ekibi liderlerinin ayrıldığını gördü ve hızla dosyalarını toplayıp onu takip ettiler. Miriam kapıya varmadan önce geri döndü ve şaşkın bir ifadeyle bana baktı. Bunun sadece kötü haber olabileceğini düşündüm. Az önce yediği dayaktan sonra bana arabasını anahtarlamışım gibi bakıyor olmalıydı. Bakışlarını kaçırarak boşalan odayı taradı ve gözleri federal olduklarını tahmin ettiğim şık takım elbiseli üç adamı buldu. Arnold ve Miriam kapıda beklediler ve birlikte ayrılmadan önce Miriam'ın jüri danışmanını FBI ile tanıştırdığını gördüm.

Başımı öne eğdim ve nefesimin altında küfrettim. Mükemmel bir iknacıydım ve umarım Bratva'nın yeterince güvenini kazanmıştım ama tüm bunlar değişmek üzereydi. Mahkemeden çıkarken Miriam'ın yüzündeki ifadeden, mahkeme salonundan dışarı adımımı attığım anda tutuklanma şansımın yarı yarıya olduğunu ve Amy'nin bir an bile fazla yaşamayacağını biliyordum.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Mahkeme salonu boşaldıkça kendimi daha da rahatsız hissettim. Ruslar yerlerinden kımıldamadılar. Bir dakika içinde mahkeme salonunda onlarla yalnız kalmıştım.

"Victor, kapıya bak," dedi Volchek.

Koca Victor her kapıdan içeri girebilecekmiş gibi görünüyordu. Kocaman omuzları ve Michelin lastiği gibi bir boynu vardı. Victor ayağa kalkarken ellerini parmaklığın üzerine koydu ve parmak eklemlerinin şekilsiz ve yaralı olduğunu fark ettim. Burnu kötü bir kırılmadan sonra uygunsuz bir şekilde düzeltilmiş gibi görünüyordu ve onun bir dövüşçü olduğunu düşündüm. Mahallenin en sert çocuğuydum ve kısa sürede Brooklyn'in en iyi genç boks yeteneği haline gelmiştim. Ancak Mickey Hooley'de antrenman yapmaya başladığımda, profesyonel bir boksör olmak için gerekenlere sahip olmadığımı hemen anladım. Yine de antrenmanları seviyordum. On sekiz yaşına kadar, eğer sokakta çalışmıyorsam, spor salonunda bir şeylerin canına okuyordum. Bu uzun zaman önceydi ve biraz yeteneğim olsa da Victor'a karşı şansımı pek yüksek görmüyordum.

Victor yavaşça çıkışa doğru yürüdü. Geniş sırtını çift kapıya dayayarak girişi engelledi. Küçük bir konuşma yapacakmışız gibi görünüyordu.

"Kızım ile konuşmak istiyorum," dedim.

"Bu soruyu bir daha sorarsan kızına tecavüz eder ve öldürürüm," dedi Arturas.

Ona ne olduğunu bilmiyordum. İşlerin bu kadar iyi gitmesinden memnun olmalıydı. Çenemi kapattım ve eğer bu işten sıyrılırsam Arturas'ın acı çekeceğine dair sessizce yemin ettim. Öte yandan Volchek çok daha mutlu görünüyordu.

"İyi iş çıkardınız avukat bey. Eğer istediğimi yaparsan, kızın sana zarar görmeden geri dönecek," dedi Volchek, şimdi Arturas'ın alametifarikası olan gülümsemesini takınmaya çalışarak.

"Güvenlik kontrollerini tekrar riske atmayacağız. Adliye bütün gece açık kalıyor ve gece mahkemesi için binanın her yerinde insanlar var. Siz üst kattaki küçük ofiste kalacaksınız. Merak etmeyin. Gregor yakında dönecek. Bir sürü arkadaşın olacak. Victor ve Arturas da sana göz kulak olmak için burada kalacaklar," dedi Volchek.

O zaman limuzinde ışıklarımı söndüren canavarın Gregor olduğunu düşündüm. Limuzinin koltuklarında uyandığımda gitmişti.

Bu mahkeme salonunda birden fazla gece geçirmiştım ve geriye dönüp baktığımda her birinden pişmanlık duyuyordum.

Christine bir keresinde bana evliliğimizde kendini yalnız hissettiğini söylemişti. İlişkimizin son yılında aslında evimizde pek sık uyumamıştım. Jack ve ben günde yirmi dört saat mahkemelere bakmak için kendimizi paralıyorduk ve ben ailemi özlemiştim. Kendime bunu onlar için, daha iyi bir hayatları olsun diye yaptığımı söylemiştim. Ama Christine ve Amy gerçekten sadece beni görmek istiyorlardı. Tüm bu ekstra işlere rağmen para hala çok hızlı gelmiyordu. Christine bana gerçekten çalışıp çalışmadığımı ya da bir ilişkim olup olmadığını sordu. Gerçekten bir ilişkim olduğunu düşünmüyordu; sadece kızgındı. Beklediği hayat bu değildi. Berkley davası ve avukatlık lisansımın altı aylığına askıya alınmasının ardından evde kalmak yerine bara gittim ve en çok sevdiğim insanlardan uzakta daha fazla zaman geçirdim. Christine'in karşısına çıkıp ona Dracula Oteli'nde geçirdiğim onca geceyi çöpe attığımı; Amy'nin okul oyunlarını ve spor günlerini bir yargıyla mahkemede kapışmak için kaçırdığımı; evliliğimizi bir dava uğruna feda ettiğimi söylemek istemediğimi fark ettim.

Hiçbir şey. Geçen yıla kadar Christine'le oldukça iyi bir evliliğimiz vardı. Queens'te güzel bir evimiz, akıllı bir kızımız vardı ve çok fazla para kazanmamama ve imkansız saatler çalışmama rağmen makul ölçüde mutluyduk. Ya da ben öyle sanıyordum.

Christine ile hukuk fakültesinde tanışmıştım. Okulun ilk ayı boyunca onunla konuşmadım. Cesaretimi toplayamadım. Sınıfımda bir sürü güzel, zengin kız vardı ve derslere yırtık kot pantolonları, tişörtlerinde yağ ve nefeslerinde hala dün geceki biranın kokusuyla gelen benim gibi çok fazla erkek yoktu. O zamanlar kötü görünümlü bir adam değildim ve bir gece için varoşlarda takılmak isteyen kızların ilgisinden yoksun değildim. Ama ben Christine'i istiyordum. İlk kez Aziz Patrick'in ertesi günü tanışmıştık. Sabah dokuzda Flannery's'den tökezleyerek çıktım, hâlâ sarhoştum ve beni sınıfa için bir taksiye atladım. Taksi şoförü hareket etmeden önce yolcu kapısını bir kız açtı ve yanıma atladı; Christine'di.

"Benim yolumdan gidiyorsun, değil mi?"

dedi. "Doğru," dedim.

Taksi uzaklaştı ve kadın iç çamaşırlarına kadar soyunmaya başladı. Üstünü ve kot pantolonunu çıkarıp taksinin zeminine attı, çantasına uzandı, biraz deodorant ve yeni bir pantolon ve üst giydi. Bütün gece süren bir içki seansına da katılmıştı. Bu performans boyunca tek kelime etmedi. Taksici ve ben sadece ağzımız açık baktık. Hukuk fakültesinin girişinde durduk ve taksiciye ücreti ödedi, indi, uzun kahverengi saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı ve bana "Özür dilerim. Şok mu oldun?" dedi.

"Hayır," diye cevap verdim. "Çok memnun oldum."

Bu her şeyin başlangıcıydı. Aynı akşam tekrar buluştuk ve bir sürahi bira ve parasını ödemediğim bir kova karidesle birbirimize aşık olduk.

O özgürdü. Onda sevdiğim şey buydu. Evlendikten ve bana ilk kez Amy'yi kucağıma verdikten sonra onu daha da çok sevdim. Amy de annesiyle aynı özgür ruha sahipti.

Omuriliğimin tabanında yine o titreşimi hissettim, daha önce mahkemede hissettiğim titreşimin aynısını ve bunun Arturas'ın cihazı devre dışı bırakması olduğunu tahmin ettim.

"Bugün beni en çok ne memnun etti biliyor musunuz?" dedi Volchek. "Bombanın ateşlendiğini hissettiğinde hiç irkilmedin. Arturas'ın bombayı ateşlediğini gördüm. Kızını almak ve bu işten kurtulmak için şimdi ne yapman gerektiğini anlıyorsun." Tanık sandığını işaret etti. "Sana Benny'yi çapraz sorguya çekme şansı versem, ona ne sorardın?"

"Henüz bilmiyorum. Aklıma bariz sorular geliyor, kendini kurtarmak için seni suçlamaya çalışıyor. Müebbet hapis cezasından kurtulmak için savcılıkla bir anlaşma yaptı ve sıradan bir hapishane muhbirinden daha güvenilir değil." Düşüncelerim beni bir soruya yöneltti, gazetede ilk okuduğumdan beri bu davayla ilgili beni rahatsız eden bir şey vardı. Volchek tek bir cinayet, Mario Geraldo cinayetinden yargılanıyordu. Volchek milyonlarca dolarlık büyük bir suç örgütünün başıydı. Benny bir suikastın ortasında kaldıysa, neden iyi bir anlaşma yapmadı? Neden Volchek'in tüm operasyonu hakkında FBI'a içini dökmedi ve onu bir cinayet için ele vermek ve tüm bunlar sona erdiğinde ciddi bir hapis cezası almak yerine tanık koruma programına girmediydi?

"Görüyorsunuz, Küçük Benny'ye muhbir olduğu için saldırmak biraz kusurlu çünkü o sadece bu cinayet için sizi ele verdi. Federallere operasyonunuzun geri kalanını anlatmadı. Bu ona tanık olarak biraz güvenilirlik kazandırıyor. Onlara söyleyebilirdi, değil mi?" Dedim.

Hem Volchek hem de Arturas sessiz kaldı. Bunu evet olarak algıladım. "Çoktan mahkum oldu, değil mi? *Times*'da okudum ki Rus mafyası davasında isimsiz bir tanık zaman kazandı. Bunu okuyan herkes senin davan olduğunu biliyordu. Ne kadar ceza aldı? On yıl mı?"

"On iki," dedi Arturas.

"Peki iyi maldan vazgeçmesine ne engel oldu? Bu hiç mantıklı değil. Neden tüm operasyonundan vazgeçip

FBI'ın izniyle yeni bir kimliğe sahip özgür bir adam olarak mı?"

Volchek yere tükürdü ve yüzü bana dönük olmasına rağmen, "Belki de Küçük Benny'nin hâlâ bazı sadakatleri vardır," derken gözleri Arturas'ı aradı. Kasvetli, vahşi bakışları bana döndü.

"Önemli değil. Bu davayı kazanabileceğinizi sanmıyorum Bay Flynn. Deneyebilirsiniz. Buna izin vereceğim. Ama yarın gelip bombayı koltuğun altına yerleştireceğiz. Temizlikçi bulur diye gece yerleştirme riskine girmeyeceğiz. Yarın bombayı yerleştireceğiz, tıpkı Arturas'ın planladığı gibi," dedi Volchek ve teğmeninin adını söylerken yüz ifadesinde yine bir tür karanlık, kanlı arzu gördüm, sanki daha önce işlenen cinayetler ve gelecek ölümler Volchek için sadistçe bir zevk kaynağıydı. Bu adam örgütün başıydı ve yine de Jack ile kız kardeşine işkence etmek için zaman ayırmıştı. Arturas tamamen iş adamıydı, Volchek ise ıslak işlerden zevk alıyordu.

Volchek'in Bratva'dan, sadakat ve güvenden söz etmesi, adamı yakalandığında parmağını doğrudan patrona, *pakhan'a*, ona o ruble banknotunu verirken *tselkovy'sini*, *tüm kalbini* vermiş olan adama doğrulttuğu gerçeğini değiştirmiyordu. Büyük suç örgütlerinde belli bir güven seviyesine sahip olmanız gerekir. Sadakat talep edersiniz, yoksa bu işte uzun süre kalamazsınız. Volchek'in ellili yaşlarının başında olduğunu tahmin ediyordum. Bırakın hapse girmemeyi, o yaşa kadar yaşayan pek az gangster vardır ve bu gerçek Bratva'nın saflarında var olan sadakatin bir kanıtıydı. Sadakatin beraberinde yüksek beklentiler getirdiği açıktı ve bu beklentiler karşılanmadığında sonuç kaçınılmazdı. Arturas'ın yanağındaki yara izi muhtemelen bu talebin bir tür kanıtıydı. Volchek Küçük Benny'den nefret ederdi. Birini havaya uçurmak Bratva saflarındaki herkese bir mesaj gönderir. Dünyadaki tüm kolluk kuvvetlerine bir mesaj gönderir. Her rakip çeteye bir mesaj gönderir: Sizi her yerde yakalayabiliriz. Rus mafyasına ihanet et ve öl.

Karanlık düştü üzerinde ve bina olarak a
kocamanyağmur bulut başının üzerinden
geçerek sönmekte olan ışığı susturdu.

Bir duydum, yüksek ve acil. Birisi mahkeme salonunun kapısını
yumrukluyordu.

ON ALTINCI BÖLÜM

Victor ve Arturas'ın dizlerinin üzerine çöküp ayakkabılarından bir şey çıkarmalarını izledim. Her birinin bot topuklarındaki gizli bölmede kısa, kötü bir şekilde kıvrılmış bıçaklar saklanıyordu. Aynı malzemeden yapılmışlardı; büyük sapları yoktu, sadece ince, gri, tek parça bıçaklardı. Seramik olduklarını tahmin ettim. Bu malzeme metal detektörlerinde görünmezdi. Bıçaklar muhtemelen çok para ediyordu. İyi bir bıçağı yetmiş beş dolara alabilirsiniz. Bu bıçakların tanesi muhtemelen yetmiş beş yüz dolar.

Bu onların yedeğiydi. Eğer her şey boka sararsa, bıçaklarını çıkarırlar. Silah yok. Arturas'ın üzerinde her ne varsa, o büyük tabancayı yanında taşımadığını biliyordum. Eğer bombayı içeri sokamadılarsa, güvenlikten silah da geçiremeyecekleri kesindi.

Victor kapıyı dinliyordu, sol elindeki bıçağı yan tarafında aşağı doğru tutuyordu, bıçağın ucu tavana doğru yukarı kalkıktı. Arturas bıçak konusunda daha başarılı görünüyordu. Bıçağı çekti, ters çevirdi ve bıçağı ideal dövüş tutuşuyla yere doğru tuttu: kesmesine, saplamasına ve kaçmasına izin veriyordu. Ters tutuş bıçağı gizli tutar ve rakibinizin silahı elinizden düşürmesi için kolay bir hedef oluşturmanızı önler. Buna ek olarak, aşağı doğru vurmak çok daha fazla güç üretilmesini sağlar ve bıçağı yukarı doğru sürmekten çok daha hızlıdır. Geçmişte korunmak için bıçak kullanma fırsatım olmuştu.

Arturas kapıda Victor'a katıldı.

Dinlediler.

Hiçbir şey.

BANG! BANG!

Arturas bana işaret ederek, "Biz kapıyı açacağız. Sen orada kim varsa onunla konuş ve icabına bak."

Victor sol taraftaki kapıyı aldı. Arturas sağa doğru ilerledi, fünüyeyi sol elinde tutuyordu. Bomba tekrar titreşti ve ilk defa fünüyenin üzerinde kırmızı bir ışık noktası fark ettim, bunun bombanın hazır olduğu anlamına geldiğini tahmin ediyordum.

Mahkeme salonu nefeslerimizle usulca yankılandı. "Ya federallerse?" Ben söyledim.

Arturas, "Federaller neden sizinle konuşmak istesin ki?" dedi.

"Savcı bir jüri danışmanı tuttu. Bugün onu mahkemede gördüm. Adı Arnold Novoselic. Arnold ünlü bir dudak okuyucudur. Beni ya da içinizden birini bombadan okumuş olabileceğinden endişeleniyorum."

Volchek başını salladı ve "İmkânsız. Bak bakalım kapıda kim var."

Arturas ve Victor kapı kollarını kavrayıp birbirlerine baktılar.

Kapıları çalkantılı bir ışık nehrine açtılar.

* * *

Bir idam mangası gibi dizilmişlerdi ama namlu flaşı yerine bir düzine kameranın hızlı ateşi altında boğuldum. İçgüdüsel olarak ellerimi yüzüme götürdüm ve gözlerimi ani floresan saldırısından korudum.

Hukuk büromuzu kurduğumuzda Jack reklam çekimleri için ısrar etmişti. Büyük bir bitkinin yanında aydınlık bir odada oturup kırk dakika boyunca gülümsemem gerekiyordu, bu sırada bir fotoğrafçı beni bir posterde ya da kahve kupasında yarı düzgün göstermek için fazla para alıyordu. Geriye dönüp baktığımda, kahve kupaları bir hataydı. Hiçbir müvekkil avukatının yüzünün kupasında olmasını istemez. Onlara sadece trafik kazasını, tecavüzü, boşanmayı, cinayet suçlamasını ya da en kötüsü faturalarını hatırlatır. Bunun anısı

fotoğrafçıdaki gün beni gülümsetti. Sıkılmışım. Bir paket iskambil kâğıdı çıkarıp fotoğrafçıya ve asistanına on beşer yüzlük vurmuştum. Yapmak zorundaydım. O günlerde Jack ve benim bırakın fotoğraf çekimlerini, benzin parasını bile ödeyecek paramız yoktu. Jack'i ve beni içine soktuğu şeyi düşününce dişlerimin hissettim.

Ellerimi yüzümün önünde birleştirerek ilerlemeye başladım. Fotoğrafçılar bunu beklemiyordu. Televizyon kamerasından yüzüme sürekli ışık tutan uzun boylu bir adam, ona doğru ilerlediğimde neredeyse düşüyordu. Eminim her biri beni daha önce yüzümde kocaman aptal bir sırtışla ve kolum bir serseriye dolanmış halde çekmişti. Hoşuma gitsin ya da gitmesin, bir ölçek kullanıyordum; müşterinin işlediği iddia edilen suç ne kadar korkunçsa, fotoğrafımız çekilirken ona o kadar yakın olurdum. Bu orana göre, Volchek'in yanında elim kışında duruyor olmalıydım. Eğer iyi bir ceza avukatı iseniz, gazetelerde fotoğrafınız çıkar ve bazı muhabirleri tanırırsınız.

Kameramanların arkasında gerçek köpekbalıkları, yani muhabirler vardı. Kameramanlar yol verdi ve bir anda etrafım mikrofonlar, ses kayıt cihazları ve yalvaran ellerle çevrildi. Birkaç gün önce Hudson'da batan gemiyi saymazsak, şehirdeki en büyük haber buydu. Her muhabir bir parça istiyordu. Volchek modern bir mahkemede yargılanan en büyük organize suç patronlarından biriydi ve mahkemede kameraya izin verilmediği için hepsi onun mahkeme salonundan çıkmasını beklemişti, böylece o asansöre binmeden önce görüntülerini ve ses kayıtlarını alabileceklerdi.

"Eddie, Volchek'i nasıl savunacaksın?"

"Eddie, bugün harika bir gösteriydi. Yarın için neler var?"

"Bay Flynn, müvekkiliniz tanıklık edecek mi?"

Aynı anda bir düzine soru daha yöneltildi. Koridoru geçip asansörlere ulaştım ve gazeteci kalabalığına döndüm. Volchek'i fark etmemişlerdi. Victor'un arkasında duruyordu, bu da hareket eden bir duvarın arkasında durmakla aynı şeydi. Asansörün kapıları çınladı ve açıldı. Victor dosyalarla dolu bavulu sürükleyerek

Onlar bana odaklanmaya devam ederken muhabirlerin arkasına ve sol taraflarına doğru ilerledim. Önlerinden geçip arkamdan asansöre saklandıktan sonra Victor beni içeri çağırıldı. Arturas ve Victor önde dururken Volchek asansörün köşesine geçti. Muhabirler artık kimin korunduğunu anlamış ve fotoğrafçıları öne çağırılmışlardı. Ama artık çok geçti.

Kapılar kapanmaya başladı. Arturas ve Victor gergindi, ağır ağır nefes alıp veriyorlardı. Ellerini ceketlerinin ceplerine sokmuşlardı, şüphesiz bıçaklarını tutuyorlardı. Gözleri genişti ve herhangi bir tehdit için tetikteydiler. Bu adamlar tehlikeliydi. Adrenalin ve korku herkeste güçlü bir bileşimdi ama Arturas gibi adamlarda ölümcüldü. Bir el uzandı ve kapanan kapıları yakalayarak yollarını kesti ve onları açılmaya zorladı. Umduğum gibi aşırı hevesli bir muhabir değildi.

Güvenlik görevlisi Barry'ydı. Bütün gün beni aramış bir adamın bakışlarına sahipti. Kapılar tekrar açıldığında, asansörde bana katıldı.

"Eddie, Terry için yaptıkların için sana tekrar teşekkür etmeliyim. Onu ücretsiz temsil edeceğine söyledim ve neredeyse tavana vuracaktı, o kadar mutlu ki. Karısını aradı; seni akşam yemeğine çağırıyorlar."

Barry çok fazla ayakta durdu. Bunu yeterince uzun süre yaptığınızda, bir duruş geliştirirsiniz. Vücudunuzu rahatlatan ve size en az acı veren bir duruş şekli. Barry ağırlığını sağ bacağına verdi. Sağ elini 45'lik Beretta'sının kabzasına rahatça dayayarak benden bir cevap bekledi.

Victor en üst kat için düğmeye tekrar bastı.

Barry'nin omzunun üzerinden baktım ve Miriam'ın yaklaşık yirmi metre durup federallerden biriyle, en uzun konuştuğunu gördüm. Şık bir lacivert takım elbise, beyaz gömlek ve mavi kravat giymişti. Saçları o kadar siyahtı ki boyalı olduğunu düşündüm. Miriam beni işaret etti. Federal doğrudan bana baktı ve sonra asansöre doğru yürümeye başlarken yukarı doğru baktı. Asansör gelmeden bana ulaşamayacağını biliyor olmalıydı.

Kapılar kapalıydı ve asansör kapılarının üzerindeki elektronik kat göstergesini kontrol ediyordu. Bizi takip etmeden önce bekler ve hangi katta durduğumuzu kontrol ederdi.

Asansör kapıları kapandı.

Tanrı aşkına, Barry. Ne halt ediyorsun sen? Üzerimde bomba var. Söylemek istediğim buydu.

Yapmadım tabii ki.

Barry arkadaşının köfte ve bira davetini kabul etmemi bekledi ama ben ona bakamadım. Benim yüzümden bu asansördeydi. Terry'nin davası hakkında hiçbir şey söylemeseydim, kibarca reddetseydim, burada olmayacaktı. Arturas dudaklarını sıktı.

Barry'nin yüzünü sadece çevresel görüşümde seçebildim. Sakız çiğniyordu. Başının yan tarafındaki çene kaslarının esnediğini ve gevşediğini görebiliyordum. Barry sakızı ağzında yuvarlarken hafif, ıslak bir çiğneme sesi geliyordu. Asansör on dokuzuncu katta yavaşladı.

"On dokuzuncu kat mı?" dedi Barry, asansör panelindeki ışıklı kat numarasına bakarak. "Bütün gece mi çalışıyorsun?"

"Evet. Büyük kasa. Orası sessiz ve alanı kullanabiliriz. Alt kattaki konferans odaları çok küçük. Gecenin çoğunda burada müvekkillerimle olacağım. Fırsat bulursam, daha sonra gece mahkemesine kayabilirim. Mezarlık vardiyasını hangi yargıç alıyor?"

"Yargıç Ford," dedi Barry.

"Terry'ye akşam yemeğini ertelemek istediğimi söylemelisin. Burada çalışmak hâlâ sorun değil, değil mi? Bir süredir bu adliyeye gelmemiştim."

"Elbette. Her zaman olur. Dün onuncu kattaki konferans odasında bir yastık, bir diş fırçası ve bir tıraş seti buldum. Kalıcı olarak taşınmadığınız sürece yok. Sonuçta burası bir kamu binası ve biz hiç kapanmıyoruz, yani evet, buyurun. Ben çift vardiya çalışıyorum, rahatsız edilmemenizi sağlarım. Bazı arkadaşlar daha sonra pizza sipariş edecekler. Size birkaç dilim göndermemi ister misiniz?"

"Hayır, teşekkürler Barry. ."

Asansör on dokuzuncu katta açıldı. Barry, yanından geçebilmemiz için kenara çekildi.

"Doğrusunu söylemek gerekirse, buranın haline bakılırsa, artık temizlikçilerin bile buraya geldiğini sanmıyorum," dedi Barry alaycı bir kahkaha atarak.

Barry aşağı inene kadar asansörde kaldı. Kabul odasına ve daha önce işgal ettiğimiz odalara geri döndük. Arturas kapının kilidini açtı ve biz de içeri girdik. Kapıyı kapattı ve anahtarını kilide sokmak üzereydi.

"Kilitlemeyin. FBI buraya doğru geliyor." Arturas ve Volchek etrafımda toplandı.

"Sen neden ?" dedi Volchek.

"Az önce savcının beni mavi takım elbiseli federallere gösterdiğini gördüm. Sizinle konuştuğum jüri danışmanı, ona bombadan bahsetmiş olmalı ve şimdi o da federallere söylemiş. Onlar da yoldalar. Onlardan birini asansör kapanmadan önce on dördüncü katta gördüm. Asansörün üstündeki kat seviyesi göstergesine bakıyordu. Hangi kata kontrol ediyordu."

"Victor, git asansörü izle. Bana nerede durduğunu ve nereye gittiğini söyle," dedi Volchek.

Resepsiyonda durmuş, sessizce Victor'u bekliyorduk.

Victor koridordan, "On yedinci kattan aşağıya doğru ilerliyor," diye bağırdı.

"Eğer on dörtte durursa, doğruca yukarı geliyorlar," dedim.

"On altıyı geçiyorlar."

Volchek ve Arturas bana baktılar ama ben onlara bakamadım. Bakışlarımı katta tuttum ve asansörün on dördüncü katı geçmesi için dua ettim.

"On dörtte durdu," dedi Victor. Arturas bıçağını yanağıma dayadı.

Volchek cep telefonunu çıkardı ve bir numara çevirdi.

Bacaklarım titremeye başladı ve nabzımın şakaklarımda attığını hissedebiliyordum.

Volchek'in çağrısı hemen yanıtladı. "Ben Olek. Kızı öldürmemiz gerekebilir. Hatta kal ve emrimi bekle." Kolunu indirdi, telefonu yanında tutuyor, dinliyor, Victor'dan asansörün bu tarafa doğru gelip gelmediğini duymayı bekliyordu.

Sarsıntılar tüm vücudumu sarmaya başladı ve ellerimi salladım, çenemi tuttum ve bekledim.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Paniğimi kontrol etmek için savaşıırken zihnim hızla çalıştı. Arturas bıçağı yanağıma daha sert bastırdı.

"Bekle," dedim. "Sakin ol. Federaller beni tutuklamayacak. Davayı riske atmayacaklar. Jüri danışmanı savcıyla konuştu ve savcı da konuştu. Miriam hayalindeki davayı Rus mafyasının liderine karşı yürütüyor. Federallerin beni izin vermesinin imkanı yok çünkü bu seni avukatsız bırakır. Bu da duruşmayı tehlikeye sokar. Eğer ortaya çıkarlarsa, bu hiçbir şey ifade etmez. Bu sadece bir şantaj. Onlara saçmalayacağım ve yollarına göndereceğim. Amy'ye zarar verme, lütfen." Son kelime boğazımda düğümlendi.

"Asansör on beşinci katı geçiyor; yukarı çıkıyorlar," dedi Victor koridordan.

"Her şey bitti," dedi Volchek. "Arturas, öldür onu. Kaçmak zorundayız."

Volchek telefonu kulağına götürmeye başladığında kalbim durdu.

"Hayır! Yapamazsın. Federaller her an burada olabilir. Sen dışarıdasın.

Zaman. Bırak ben konuşayım. Onlardan kurtulacağım. Bunu yapabilirim!" Bağırdım.

"Olek, kaçamayız. O haklı. Zamanımız yok," dedi Arturas, yüzü korkudan solmuştu; planı etrafında çöküyordu.

"On altıncı kat," diye seslendi Victor.

"Bırakın gideyim. Bırak ben yapayım. Buradaki tek oyunun benim" dedim.

Volchek tereddüt etti ve başını öne eğdi. Etrafında döndü, saldırmaya hazırdı ama durdu. Küfür etti. Kendimi hazırladım, kollarımı açtım, ayaklarımı

ayarlayın. Sağ elimle Arturas'ın bileğini kavrayıp göğsüme doğru çekmem ve bıçağı tenime yaklaştırarak sıkıca tutmam yarım saniye, diğer elimle dirseğini kavrayıp gökyüzüne doğru itmeme, kolunu kırmam ve omzunu yerinden çıkarmam da yarım saniye sürerdi. Yine de bu, kızımın öldürülmesini emretmeden önce Volchek'ten telefonu almam için yeterli zamanı bana vermezdi.

"On yedi," dedi Victor, resepsiyona doğru yürürken.

"Herkes . Arturas, bana bir dosya ver. Senin davan üzerinde çalışmak için bu odadayız. Herkes sakın olsun, bunu yapabilirim," dedim, sesim neredeyse kesiliyordu.

Arturas bıçağı derimden çıkardı ve ters çevirerek bıçağı gözlerden sakladı.

"Eğer bir şey yapmaya kalkarsan ya da sandalyenden kalktığını görürsem, kızın boğazını kestiririm. Beni duyuyor musun?" dedi Volchek.

"Seni duyuyorum," dedim.

Tekrar telefona sarıldı. ". Eğer önümüzdeki birkaç dakika içinde benden bir mesaj alırsan, kızı öldür."

Bana doğru tutmadan önce cep telefonunun tuş takımına bir şeyler yazmasını izledim. Bu bir kısa mesajdı.

Öldür onu, yazıyordu ve mesajın altında iki seçenek vardı: gönder ve sil.

"Telefonum şu masanın üzerinde olacak. Eğer bir düğmeye basarsam, o ölür. Bunu unutmayın," dedi Volchek.

Bir zil sesi ve asansör kapılarının açılma takırtısını duydum. Sandalyelere doğru koşuşturduk. Volchek ve ben masaya oturduk. Arturas bavuldan bana bir dosya attı, ben de rastgele bir sayfayı açtım. Arturas ve Victor kanepeye oturdular.

Bir an için takım elbiseli bir adamın hızlı adımlarla kapının önünden geçtiğini gördüm. Döndü ve arkasındaki birine işaret etti, sonra hızla ofisin önünden geçti. Arkasından beyaz gömlekli, lacivert takım elbiseli, uzun boylu bir adam geldi; birkaç dakika önce Miriam'la konuşurken gördüğüm koyu renk, arkaya yatırılmış saçlı adam. Ofisin önünde durdu.

kapıya yöneldi, ilk adama dairesel bir hareket yaptı ve sonra ofise girdi.

"Ben Bill Kennedy, FBI," dedi lacivert takım elbiseli uzun boylu adam, kimliğini göstererek. Haklıydım; bir federali bir mil öteden tanıyabilirim. "Siz Eddie Flynn misiniz?" diye sordu.

"Ben Eddie Flynn. Sakıncası yoksa, müvekkilimle bir görüşmenin ortasındayım. Kendisi cinayetten yargılanıyor, eğer fark etmediyseniz, bize izin verirsiniz."

Kennedy'den uzaklaştım ve Volchek'in gözleriyle karşılaştım. Telefonu resepsiyon masasının üzerinde duruyordu. Mesaj hâlâ orada, gönderilmeyi ya da silinmeyi bekliyordu. Ellerimi sakladım. Böyle durumlarda, yapabildiğin zaman ellerini saklarsın. Sizi ele verirler. Titrerler ya da yumruklarınızı çok sıkı tutarsınız, kemik beyazı eklemlerinizi ortaya çıkar ya da endişenizi gizlemek için hangi elinizi sıktığınıza bağlı olarak çeşitli renklere bürünürler.

"Korkarım benimle gelmeniz gerekecek," dedi Kennedy.

"Korkarım FBI'ın küçük oyunlarına ayıracak vaktim yok. Çıkarken kapıyı kapat."

Kennedy, "Bay Flynn, benimle gelmezseniz sizi tutuklamaktan başka çarem kalmayacak" dedi.

"Bunu sana savcı mı yaptırdı?" Ben sordum.

"Olası bir bomba tehdidi konusunda bilgilendirildim. Protokollerim açık, ancak bunu açıklığa kavuşturabileceğimizi ve bir tutuklamayı önleyebileceğimizi umuyorum. Dışarı çıkarsanız konuşabiliriz. Sadece birkaç dakikaya ihtiyacım var."

Volchek küçük, neredeyse belli belirsiz bir baş parmaklarını cep telefonunun üzerine koydu.

"Hiçbir yere gitmiyorum," dedim.

"Bay Flynn, ayağa kalkmanızı istiyorum."

"Hayır," dedim kararlılıkla. Ellerim masanın altında gergin şekilde hareket etmeye başladı.

Kennedy ceketinin içine uzandı, Glock 19'unu çıkardı ve kalçasına dayadı.

"Bay Flynn, bu sizin son uyarınız-"

Sözünü kestim. "Sen tanıdığım en aptal FBI ajanı olmalısın," dedim.

"Sana açıklayayım, on saniye içinde ayağa kalkmazsan seni tutuklarım," dedi Kennedy, sesi yükselmiş, tonu daha agresifleşmişti.

Kennedy'nin arkasındaki koridora iki adam geldi; biri solundan, diğeri sağından geliyordu. Diğer ajanları daha önce görmüştüm. Asansörle birlikte gelmiş olmalılar ve Kennedy beni konuştururken bütün katı taramışlardı. Bu adamlar koyu renk takım elbise ve beyaz gömlek giyiyorlardı. Soldaki adam İtalyan'a benziyordu. Güzel bir cildi ve berrak, genç gözleri vardı. Diğer adam bodur ve güçlüydü, kızıl saçları ve dağınık bıyıkları vardı.

Volchek'in hareket ettiğini gördüm mü yoksa sadece hissettim mi bilmiyorum. Gerçekten bir önemi yoktu. Onu durdurmak için telefonuna uzandım ama elini çekmiş ve telefonun yanındaki masanın üzerine koymuştu. Boynumu eğdiğimde, taslak mesajın telefonda kaldığını, gönderme ya da silme seçeneklerinin hâlâ mevcut olduğunu gördüm. Volchek'in yüz ifadesini okuyamadım ama kollarını kavuşturmadan önce nefes verdiğini duydum.

"Zemin güvenli," dedi genç, uzun boylu ajan.

Her iki ajan da Kennedy'nin silahını çektiğini fark etti. "Neler oluyor Bill?" dedi kızıl saçlı ajan.

Kennedy meslektaşını görmezden geldi.

"Bay Flynn, zaman doldu." Glock'u iki eliyle kavradı ve yere nişan alarak önünde tuttu.

Kızıl saçlı küçük ajan, "Bill, sakın ol. O sadece bir avukat."

Kennedy onu görmezden geldi. Ajan Kennedy'yi incelemek için bir an durdum. Glock'u iki eliyle kavramıştı: sağ eli silahın kabzasını kavırıyor, sol eli de sağ elini kavrayarak nişan almayı dengeliyordu. Sol elinin başparmağını çevreleyen deri, sanki tırnağıyla uğraşıyormuş gibi çığ ve şiş . Bunu gergin ve temkinli bir adamın kesin işareti olarak aldım. FBI, Küçük Benny'yi koruyucu gözaltında tutuyordu.

ve Kennedy belli ki ödöl tanığını kaybetmekten çok endişeliydi. Gergin olmakta haklıydı.

Böyle anlarda genelde soğukkanlı olurdum. Daha önce de zor durumlara düşmüştüm ama hiç kızımın hayatı konusu olmamıştı. İşte bu düşünce beni öfkелendirdi. Tıpkı limuzindeki gibi. O öfkeye ihtiyacım vardı. Kafamı boşalttı ve Arnold Novoselic'in aşağıda Miriam'la konuştuğunu hatırladım ve çıkış yolumu gördüm.

"Geçerli nedeninizi bilmek istiyorum," dedim.

Kennedy cevap vermedi. Başka bir tehditle de karşılık vermedi. Orada öylece durdu. Sonra fark ettim ki, Kennedy beni tutuklamakta kararlı olsaydı, iki dakika önce dizini enseme dayamış, yüzükoyun yerde yatıyor olurdum. Kennedy bütün bu emin değildi. Daha sert bastırdım.

"Peki muhtemel sebep nedir Ajan Kennedy? Devletin anayasal haklarımı etkileyen herhangi bir eylemi için olası nedeni bilmeye hakkım var. Sizin nedir?"

Kennedy, "Bir kaynaktan mahkemede başka bir kişiyle patlayıcılar hakkında konuştuğunuza dair bilgi aldık," demeden önce silah elinde biraz sallandı.

"Sanırım burada bir yanlış anlaşılma var. Tüm bunlar duruşmadan sonra düzeltilebilir. Hiçbir şeyin bunu tehlikeye atmasını istemem."

Bir an için bunun kafasına dank etmesine izin verdim. Onu düşündürmek, şüpheye düşürmek istedim.

"Ajan Kennedy, mahkemede patlayıcılar hakkında yaptığım iddia edilen bu konuşma. Bu konuşmayı Bay Volchek ile yapmış olma ihtimalim var mı?"

"Sanırım öyle," dedi Kennedy.

Yavaşça nefes aldım ve oyunumu oynamadan önce kendimi sakinleştirdim.

"Peki Miriam Sullivan jüriyi gözetlemesi için kimi tuttu? Arnie Novoselic olamaz, değil mi?" Dedim.

Kennedy şaşırılmış görünüyordu ama bunu belli etmemeye çalışıyordu. "Bunu daha sonra tartışabiliriz. Ayağa kalk, Flynn."

"Bay "ı bırakmıştı ve bir yere varacağımı biliyordum. Bir sinire dokunduğum izlenimine kapıldım. Kennedy ayaklarını kaydırđı, endişelenmeye başlamıştı, muhtemelen hayatının en büyük hatasını yapıp yapmadığını merak ediyordu. Sandalyede arkama yaslandım ve ona en iyi şansımı verdim.

"Ajan Kennedy, eğer beni tutuklarsanız, federal hükümete on milyon dolarlık dava açarım. Ve kazanırım. Senin işini ve müdürünün alırım. Ama benim için pastanın üzerindeki kiraz, hatalı yargılama olacak. Eğer beni tutuklarsanız, müvekkilime hatalı yargılama garantisi verilecek. Savcılık, müvekkilimin yeni bir avukat bulması için davayı ertelemek zorunda kalacak ve Yargıç Pike, Volchek'in yeni avukatı yetişene kadar bir yıl ertelenecek bir mafya davasında jürinin oturmasına izin vermeyecektir. Olmaz öyle şey. Hatalı yargılama ilan edecek ve gelecek yıl Volchek'in yeni avukatı hazır olduğunda yeni bir jüri seçecektir."

Kennedy aniden hareketsizleşti. Tüm gergin hareketler durdu. Bir etki yarattığımı hissettim.

"Savcılar bu şehirde sıkı bir bütçeyle çalışıyor. Savcının küçük Arnold'a büyük miktarda para ödediğı ortaya çıkarsa nasıl görünecek? Ajan Kennedy, savcınızın jüri danışmanı yasadışı olarak jüriyi gözetliyor. Miriam Arnold'u işe aldığında nasıl çalıştığını tam olarak biliyor muydu bilmiyorum ama Arnold'un dudak okuyabildiğini iddia ettiğini artık biliyor. Muhtemelen size *benim dudaklarımı* okuduğunu söylemiştir. Sizi temin ederim ki bombadan bahsetmedim. Bunu söylediğimi *duyduğunu* size söylemedi, değil mi? Eğer beni dudaktan okuyorsa ya da okumaya çalışıyorsa, jüriyi de dudaktan okuyor demektir. Bu mahkemeye saygısızlıktır. Bu jüriyi yanıltmaktır. Beşten ona kadar, gerçek zamanlı. Ben müvekkilimle konuşurken o adam beni gözetledi. Mahkemede Bay Volchek'e söyleyeceğim her şey onun davasıyla ilgili. Bir yargıcı başka türlü ikna edemezsiniz. Konuştuğumuz her şey gizlidir, avukat-müvekkil ayrıcalığıyla korunur ve Yüksek Mahkeme'nin içini gören bir mahkeme kararı olmadan bu ayrıcalığı ihlal etmek yasa dışıdır." Kapanış cümlemi vurgulamak için öne doğru eğildim. "Şunu doğru anlamama izin verin. Bir avukatın kanıtlarına güveneceksiniz.

Mahkeme salonunda yasadışı faaliyetlerde bulunan, müvekkilimin avukat-müvekkil gizliliğini ihlal eden ve iyi görünmek ve belki de federal bilirkişi heyetine girebilmek için size saçma sapan bir hikaye anlatan vicdansız bir adam mı? Beni bu yüzden tutuklarsanız aptallık etmiş olursunuz ve işinizi ve hükümetin parasını almaktan çekinmem. O yüzden durma, tutukla beni. Benim için davamı kazan ve beni zengin bir adam yap."

Kelepçeleri için bileklerimi uzattım. Kendimden emin ve görünüyordum. İçten içe içim ve kalbim o kadar hızlı atıyordu ki kalp krizi geçirmek üzereymişim gibi hissediyordum.

Kennedy .

"Bill, bunu yapma," dedi arkasındaki kızıl saçlı ajan.

Kennedy'nin dudakları hırıltıyla kıvrıldı. Karar veremiyordu ve bu onu öldürüyordu. Kararsızlıktan mı yoksa benim laf atmamdan mı bilmiyorum ama geri çekildi.

"Bu iş daha bitmedi Bay Flynn," dedi tabancasını kılıfına sokarken. Endişemi gizleme çabalarımın rağmen, iç çekmekten kendimi alamadım.

Elleri uyluklarına düştü ve başparmağını kaşındığını gördüm.

Gitmek için döndü. Ellerimi indirdiğimde aniden durdu ve bana baktı.

Öfke ve kararsızlık onu terk etmiş gibiydi. Gözle görülür bir şekilde rahatlardı ve "Tekrar konuşuruz" dedi.

Ve sonra, geldikleri kadar hızlı bir şekilde gittiler. Koridordaki ajanların boğuk seslerini duyabiliyordum ve sonra içlerinden biri asansörün kapısını tekmelediğinde metalik bir çınlama duydum. Alnımdan aşağı ter boşandı. Yüzümü sildim ve yanağımda bir sızı hissettim. Ellerimde parlayan ter ve koyu bir kan lekesi gördüm. Arturas bıçağı yüzüme tuttuğunda beni kesmiş olmalıydı. Kurumuş kan gömleğimin manşetini lekelemişti. Burbon bardağını kırdığımda avucumdan akan kan olmalıydı.

Bunların hiçbirinin önemi yoktu. Bunu atlatmıştım. Hepsi bu kadardı. Sağ kolum kalbimi sakinleştirmek için göğsümün üzerine geldi. ucu cüzdanımın küçük çıkıntısına değdi.

Limuzindeki iri adamı, neredeyse kafamı koparacak olan canavarı. O cüzdana bakmam gerekiyordu. Tam olarak kiminle karşı karşıya olduğumu bilmem gerekiyordu. Yalnız ve gözlemlenmediğimden emin olana kadar bakma riskini göze alamazdım. Henüz değil, ama yakında.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Gerilim baş ağrıları, nasıl tedavi edileceğini öğrenene kadar hayatımın büyük bölümünde beni rahatsız etmişti. Tedavisi neydi? Avukat olmadan önce yürüttüğüm bir sigorta dolandırıcılığında sahte fizyoterapist kılığına giren Boo adında 1.80 boyunda bir fahişe. Sigorta şirketlerinden gerçek paralar kazanmaya başladığımızda bıraktı. Sonra rolüne iyice ısındı. Bir gece kursuna gitti, beyaz önlüğünün altına kısa etek ve dekolte giymeyi bıraktı ve uygun üniformayı giymeye başladı.

Gecenin büyük bir kısmında ayakta olur, bir sonraki saldırı için vurulan arabaları tamir ederdim ve boynum eski enkazların altında çalışmaktan yanardı. Boo ofiste kaldı ve anatomi çalıştı. Bana duruşla ilgili her şeyi öğretti: boynu yukarıda tutmayı, kasları gevşetmeyi, sırtı düzleştirmeyi ve doğru nefes almayı. Onun tekniği asla başarısız olmazdı; başınızı iki yana sallayın, acıya dayanabilerseniz iki saniye kadar geride tutun, sonra gevşeyin. Daha sonra onun duruş tavsiyesini mahkemedeki duruşuma uyarladım; bu beni daha rahat ve doğal yaptı. Omuzlarımı yuvarlayarak onun esneme hareketini yaptım. Asansörün federalleri topladığını ve eski kapıların kapanırken çıkardığı tingirtiyi duydum.

Arturas'ın sırtışı geri döndü. Volchek güldü.

Volchek telefonunu eline alıp mesajı silerken, "İyi iş çıkardın," dedi.

Başarılı bir dolandırıcı bir dizi farklı beceriye dayanır. İnsanların size güvenmesini sağlayamazsanız bu becerilerin hiçbirinin bir değeri yoktur.

Potansiyel bir hedefle güven inşa etmek, jüriyle güven inşa etmekten farklı değildir; aynı şey geçerlidir. İkna edicim Goldstein'ı yok ederek mükemmel bir iş çıkarmıştı; şimdi FBI'a kapıyı göstermişim. Volchek'in güvenini kazandığımı hissediyordum. Geriye kalan tek şey bunu kullanmaktı.

"Kızımın hâlâ hayatta olduğunu nereden bileceğim?" Dedim.

Arturas'ın yüzündeki sırtış yavaşça kayboldu ve dudaklarını sıkıca birbirine yapıştırdı.

"Onunla konuşabilirsin. Bunu hak ettin. Ona herhangi bir işaret vermeye çalışmayın. O sakın. Unutmayın, yanındaki adamların bir tehdit nedeniyle ayarladığınız özel güvenlik olduğunu düşünüyor."

Arturas bir numara çevirdi ve cep telefonunun hoparlörüne bastı. Konuşmayı anlayamadım; ana dili olan Rusçaya dönmüştü. Sanki her şey gibi geliyordu. Hattın iki tarafında da sesler yükselmliyordu. Diğer uçtaki ses kadındı ve Arturas'ın yüz hatları konuşurken yumuşadı. Kadının muhtemelen kız arkadaşı olduğunu düşündüm. Arturas konuşmayı kesti ve telefonu bana uzattı. Yüzümün yaklaşık on santim önünde tuttum.

"Amy, orada mısın?" Dedim.

Hiçbir şey.

"Baba?"

Umutsuzca duygularımı sesimden uzak tutmaya çalıştım.

"Evet, benim. İyi misin?"

"Ben iyiyim. Neler oluyor? Sen ve annem neredesiniz? Elanya... ben... dışarı çıkamayacağımı söylüyor."

Sesi titrek geliyordu. Hoparlör Amy'nin hızlı ve dolu nefesleriyle uğulduyordu. Korkmuştu. Elanya'nın Arturas'ın kadın, belki de onun kızı olduğunu tahmin ettim. Bratva'nın o yaştaki bir kıza bakmak için yanında bir kadın bulundurması mantıklıydı. Bir kadın okula daha inandırıcı gelebilirdi.

"En iyisi hanımefendinin dediğini yap, tatlım."

1-646-695-8875.

"Neden burada benimle değilsin? Yani.. birlikte olmalıyız, değil mi?" dedi Amy, son kelimedede sesi titreyerek yükseldi.

Bu Amy'ydi - zeki, meraklı ve o yaşlarda tüm çocukların geliştirdiği ince ayarlı bir saçmalık ölçer ile yeni donatılmıştı. Biliyordu. Bir şeylerin doğru olmadığını biliyordu ve bu onu korkutuyordu.

Boğazımı temizledim, elimi hoparlörün üzerine koydum ve yanaklarımı . Amy'nin sesimde herhangi bir korku sezmesine izin , bu yüzden boğazımdaki o pençeli, ekşi gerginliği yuttum.

"Seni çok seviyorum, tatlım. Seni çok yakında göreceğim. Sakın korkma. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Sen benim meleğimsin, unuttun mu?"

"Baba?"

1-646-695-8875.

"Öyle mi?"

"Annem orada seninle mi? Lütfen... Onunla konuşmak istiyorum. Senin ve annemin gelip beni almanızı istiyorum, lütfen. Seni seviyorum. Lütfen gelip beni al, baba... lütfen..." Tamamen çöktü, her tiz çığlık onu histeriye daha da yaklaştırdı. Telefon elinden alındıkça hıçkırıkları daha da azaldı.

Tek bir gözyaşını kırıştıtarak ona seslenmeye çalıştım ama kelimeler boğuldu. Arturas boynunun üzerinde kesik bir hareket yaptı. Bana verebileceği kadar zamanım vardı ve elini telefonun üzerine koydu.

1-646-695-8875.

"Tatlım, sorun yok. Ağlama. Ben de seni seviyorum," dedim korku ve öfkeyle kalınlaşan sesimi yükselterek.

Arturas telefonu kapattı.

Hepsini öldürmek istedim. Tam o anda, tam orada. Kendimi durdurmak için elimde kalan son irade gücümü de kullandım. Bunun olmasına izin veremezdim. Henüz değil. Üç kişilerdi. Benim hızımla bile, en azından birinin o aramayı yapmak için zamanı olacaktı. Amy'nin hayatını sona erdirecek aramayı. Başka bir şey düşünmeye çalıştım.

"Karım nerede?"

Volchek, "Bildiğimiz kadarıyla Amy'nin kayıp olduğunu bilmiyor," dedi. "Okul onu koruma altına aldığımızı düşünüyor. Sahte bir güvenlik şirketi kimliği okuldan hiçbir soru getirmede. Karınız Amy'nin yarın akşama kadar eve dönmesini beklemiyor. Karınız sizi rahatsız etmeyecek. Ya da beni. Eğer ederse, kızınıza katılır."

Omuzlarımdan beynime yayılan ağrıyı hafifletmek için boynumu hafifçe bir o yana bir bu yana hareket ettirdim. Amy kötü bir şeyler olduğunu biliyordu. Onu kaçıranlara güvenmiyordu. Hikayelerine inanmıyordu. Onun bu kadar korktuğunu hiç görmemiştim. En son on sekiz ay kadar önce korkmuştu. İngilizce sınıfının topluluk önünde konuşma etkinliği yapması gerekiyordu. Amy zeki ve komik olduğu için tüm okulun önünde üç dakikalık bir konuşma yapmak üzere seçilmişti. Evimizin yemek odasında oturmuş, konuşması üzerine sessizce hıçkırarak ağlıyordu. Konuşmayı okudum; gayet iyiydi. Sorun yüzlerce çocuğun önünde ayağa kalkıp konuşmayı . Bir sürü teşvikten sonra, konuşmasını bana okudu ve bitiremedi bile; dondu kaldı, kelimeler üzerinde tökezledi ve sonra ağladı.

"Bunu yapamam. Okulu bırakmak zorunda kalacağım. Hiçbir yolu yok."

Ben de ona iyi bir konuşmacı olmanın sırrını vereceğimi söyledim - ne de olsa bir avukattım.

"Ayak parmaklarını
oynat." "Bu mı?"
dedi.

"İşte bu kadar. Beyinlerimiz bir şekilde en iyi performansı bedenlerimiz meşgulken gösterir. Bu yüzden pek çok insan araba kullanırken, yemek pişirirken ya da sadece teneke kutunun üzerinde otururken bir soruna çözüm bulur ya da harika bir fikre sahip olur. Kimse ayaklarınıza bakmayacak ve siz de ne kadar gergin olduğunuzu düşünmeyeceksiniz - ayak parmaklarınızı düşüneceksiniz."

Ayak parmaklarını oynattı ve konuşmasını tekrar mükemmel bir şekilde okudu.

O gece yemek masasında otururken komik bir şey oldu. Bana en son ne zaman sarıldığını hatırlamıyordum. Ertesi günkü konuşmasını kaçırdım. Clean unutmuştu; Jack ve ben bir silahlı soygun davası almıştık. O gece geç saatte eve geldiğimde, Christine

Amy'nin harikaydı ama ben yanında olamadığım için okuldan eve kadar ağlamıştı.

Küçük kızımı hayal kırıklığına uğratmayı bırakmışım.

1-646-695-8875 tekrarlandı. Kafamın içinde yankılanmasına izin verdim.

Bu numarayı asla unutmuyacaktım. Görüşme sırasında önümdeki ekranda beyaz bir ışıkla parladığını gördüm. Onunla ne yapabilirdim? O anda bilmiyordum.

Ama bendeydi.

İşte Amy oradaydı, cep telefonu numarasının diğer ucundaki bir apartman dairesinde, evde ya da ofiste. Cep telefonum yoktu, onlardan nefret ederdim, bu yüzden ihtiyacım olan telefon numaralarını ezberlerdim. 646'nın bir alan kodu olduğunu biliyordum. Özellikle de Manhattan'ı kapsayan bir alan kodu. Bu Amy'nin yerini daralttı. Manhattan adası on üç milden daha uzun ve iki buçuk milden daha az genişliktedir. Adada yaklaşık iki milyon kişi yaşıyor ve belki iki ila üç milyon kişi de her gün gidip geliyor. Yani evet, daraltmışım, .

Cep telefonu numarasını bir yere kadar takip etmek, Amy'yi bulmak ve onu dışarı çıkarmak için yardıma ihtiyacım vardı. Hayatım pahasına güvendiğim iki adam vardı; ilki çocukluktan beri en iyi arkadaşım olan Jimmy Fellini'ydi ve artık korkulması gereken biriydi. Diğeri ise bir yargıçtı, Harry Ford; daha önce iki kez kaderimi ellerinde tutmuş ve her ikisinde de hayatımı değiştirmiş bir adam. Bu gezegende geçirdiğim otuz altı yıl boyunca iki farklı dünyada yaşadım: üçkâğıtçıların dünyası ve avukatların dünyası... Babamın bana öğrettiği beceriler her iki dünyada da gelişmemi sağladı, çünkü aslında ikisi birbirinden çok da farklı değildi.

Her iki adamın da yardımına ihtiyacım vardı. Onlarla nasıl iletişime geçeceğimi ya da onlara ne kadarını anlatacağımı henüz çözememişim.

Saatim yirmi iki saat kaldığını söylüyordu. Amy'yi yakalamak ve çeteye kazık atmak için yirmi iki saat. LCD ekran altıyı gösteriyordu. Gece mahkemesinin ilk oturumu başlamıştı bile.

Barry bana Yargıç Ford'un gece mahkemesinin ikinci oturumu olan mezarlık vardiyasına başkanlık edeceğini söylemişti. Bu da Harry'nin muhtemelen çoktan binaya girdiği, dava dosyalarını okuduğu ve gece çalışması için kendini hazırladığı anlamına geliyordu. Hayatımın büyük bir kısmı beklenmedik koşullarla, şansla, talihle değişmişti. Bu kader miydi? O anda tek bildiğim, Harry mahkemeye çıkmadan önce ona ulaşmak için yedi saatim olduğuydu. Eğer gece birden önce ona ulaşamazsam, hiç ulaşamayacaktım.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Dosyalar odadaki ofiste önümde açık duruyordu. Volchek'e kefaletini tehdit edebilecek başka sürprizler olmadığından emin olmak için dava dosyalarını okumam gerektiğini söylemiştim. Odanın dışında, kabul odasında Arturas ve Volchek fısıldaşıyorlardı. Konuşmalarını dinlemeye çalıştım ama pek bir şey anlayamadım. Saat yediyi geçiyordu, dışarısı tamamen karanlıktı ve şiddetli yağmur yağıyordu. Victor dış ofisteki yeşil koltuklara uzanmış, rahatlamıştı. Harry'yi düşündüm - onu bu işe bulaştırmak büyük bir riskti. Ne de olsa Harry bir yargıçtı. Ama benim için bundan daha fazlasıydı; o bir dosttu. Eğer Harry olmasaydı, hayatım boyunca dolandırıcılık işinde kalırdım.

Üçkağıtçılık ilk birkaç yıl kokain gibi geldi ve eğer tekme yeterince bağımlılık yapmadıysa, para sizi gerçekten hızlı bir şekilde bağımlı hale getirdi. Hedeflerim çoğunlukla sigorta şirketleriydi. Tıpkı babamın sağlık sigortası primini her ay alan sonra poliçeyi ödemek yerine ölmesine izin veren şirketler gibi. Sağlık hizmetleri dolandırıcılığı operasyonumda küçük bir rol oynadı; esas olarak trafik kazası dolandırıcılığına odaklandım: hayal edebileceğiniz en sinsi beyinlerden bazılarına karşı yüksek riskli, yüksek ödüllü bir oyun. Bir sigorta şirketini dolandırmak Şeytan'la poker oynamak gibiydi - onun evi, onun kuralları. Ama ben hep kazanırdım. İş bıraktığımda, kırbaçlama sanatını neredeyse mükemmelleştirmiştim.

Hileli bir tazminat talebinde bulunmak hiç de kolay değildi. İşin püf noktası, sigorta şirketinin sizi kandırdığını düşünmesini sağlamaktı.

Sahte bir hukuk başlıyorsunuz. Bazıları bunu kurmanın oldukça zor olduğunu düşünebilir ama işin kolay kısmı buydu. Ölüm ilanlarını ve ölüm ilanlarını takip ediyordum ve genellikle ayda bir ölü bir küçük çaplı avukat buluyordum. Bu tür avukatlar genellikle yüksek kolesterol, yüksek alkol ve yüksek stresli sigara tiryakileridir. Kimliğini çaldığım her avukat kalp krizinden öldü. Şanslıyım ki içki ve stres her yıl yüzlerce avukatı öldürüyor. Ben de ölmüş olması muhtemel bir aday buldum ve yaslı eşini ziyaret ettim. Çiçekler ve bir çek benim silahlarımdı. Dul kadına kocasının beni temsil ettiğini ve bir davada bana bir servet kazandırdığını ve çok centilmen olduğu için asla hediye kabul etmeyeceğini söyledim. Dul kadına teşekkür olarak birkaç bin dolar vermek istiyorum. Parayı teslim ettikten sonra, büyük hukuk kahramanıma ait bir hatıra isterdim; genellikle onun avukatlık ruhsatını çerçeveletir ve merhumun kalıcı bir hatırası olarak duvarıma asardım.

Ruhsat gerçekten ihtiyacım olan tek şeydi. New York Eyalet Barosu genellikle kendi üyelerinden birinin öldüğünü en son öğrenen kurumdur. Avukatlar diğer avukatların cenazelerine gitmezler. Gitselerdi, mahkemeye gidecek vakitleri olmazdı. Bu yüzden, bir sahte kimlikten sonra, ölen avukatın yerine geçip çalışmaya başlayacaktım.

Muayenehane, yasal girişimden çok mekanik ve oto-kaporta onarım işlerini içeriyordu. Her şey bir kazayla başladı. Ucuz ve tamiri kolay bir araba tam kırmızıya dönmek üzereyken bir kırmızı ışığa yaklaşıyor ve sürücü kırmızı ışıkta geçmek yerine doğru anda frene basıp arkadaki aracın arabanın arkasına çarpmasına neden oluyordu. Bu kolay bir iş değil ve kariyerimin , çeşitli yaralı davacılar gibi davranan iki hassas sürücü çalıştırdım.

Yol kuralları güvenli bir durma mesafesi içinde sürmeniz gerektiğini söyler ve araçlar çarpıştığında ışık kırmızı olacaktır. Bir sigortacı için hiç de zor değil. Davanın hızlı ve ucuz bir şekilde sonuçlanmasını isteyeceklerdir. Aptal davacı avukatı devreye girer.

Sahte şirketim hatalı sürücüye bir talep mektubu gönderecek, o da bunu sigortacısına gönderecekti. İletişim kurulduktan sonra, sigorta şirketinin yemi görmesi gerekiyordu. Yem, sigorta şirketine veya savunma avukatlarına kazayla ilgili bir başka mektuptu, ancak bu kez zarfın içinde başka bir mektup daha olacaktı. Bu ekstra mektup, sanki yazıcıdan çıkarken sıkışmış ve sigorta şirketine gönderilen mektuba eklenmemesi gerekiyormuş gibi düzgünce buruşturulmuş ve mürekkep lekeli olacaktı. Buruşturulmuş mektup sahte hukuk bürosundan sahte müvekkile gönderilmişti ve annesinin ameliyatına/çocuğunun kazasına/patl原因 su borusuna vs. rağmen, ön sağlık raporunun davasının belki iki yüz bin dolar değerinde olduğunu gösterdiğinden, hiçbir şekilde erken anlaşmaması gerektiğini söylüyordu.

Sahte tıp merkezi kapalı olacaktı. İşin pahalı kısmı buydu çünkü bir birim kiralamamız ve sahte bir muayenehane kurmamız gerekiyordu. İşte bu noktada eski fahişeden masaj terapistine dönüşen Boo devreye girdi. Birkaç hafta boyunca sahte muayenehaneyi yönetecek, telefonlara bakacak ve sigorta müfettişleri tıp merkezini kontrol ederek durum tespiti yaptıklarında bana haber verecekti. Bunu anlamak gerçekten kolaydı, çünkü tıp merkezine gelen tek insanlar müfettişlerdi, merkezin hiç gerçek hastası yoktu. Boo'nun giydiği bluz ne kadar düşükse, durum tespiti o kadar çabuk gerçekleşiyordu. Boo ile on dokuzuncu doğum günümünden hemen sonra sokakta tanışmıştım. Gece yarısı McGonagall's Bar'dan çıktığımda iki sert görünümlü adamın beyaz elbiseli, ketçap kırmızısı rujlu, uzun boylu, güzel bir kadına saldırdığını gördüm. Kadın 10 inçlik kalem topuklu ayakkabılarıyla ayakta duruyordu. Adamlardan birinin elinde pipo vardı; diğeri kemerini sallıyordu. Tabii ki sarhoş bir şekilde araya girdim ve arkadaşı boruyu kafamın yan tarafına saplamadan önce kemerli adama yarım yamalak bir yumruk atmayı başardım. Görüşüm netleştğinde Boo başımda duruyordu, ayağında düz ayakkabı vardı ve sigara içiyordu. İki adam yerde yatıyordu. Birinin, çığlık atanın kemeri boynundaydı ve bir stiletonun topuğu dizine gömülmüştü.

Diğer adam hiç sesini çıkarmadı ve ben de borunun bir ucu bükülmüş, ıslak ve kanlı bir şekilde onun yanında durduğunu gördüm. Boo'nun üzerinde hiçbir iz yoktu. Beni dairesine götürdü, temizledi ve kanepesinde uyuttu.

Genellikle sigorta şirketi ya da hukuk bürosu sahte mektupları aldıktan sonraki bir hafta içinde bir müfettiş Boo'nun sahte muayenehanesini kontrol etmek için ziyaret ederdi. Bundan birkaç gün sonra, uzlaşma teklifinin on dört gün içinde kabul edilmesi koşuluyla, yirmi ila elli bin dolar arasında değişen miktarlarda teklifler gelirdi.

Söylemeye gerek yok, tüm sahte müvekkillerim teklifleri kabul etti. Çek, yasal masrafların düşülmesi için şirkete yazıldı ve bankalar, akıl hocasının eski hukuk bürosunu diriltmeye çalışan genç avukat için para ödemekten çok mutlu oldular. Ve bu benim hayatımdı. Babamın onurunu ve hayatını elinden alan savunma avukatlarına ve sigorta şirketlerine karşılık vermekten mutluydum. Ancak kader, şans ya da adına ne dersiniz deyin, dokuz kiloluk bir çekiç ve bir anlık yanlış bir karar hayatımı sonsuza dek değiştirdi.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Dosyalara konsantre olmaya çalıştım. Beni buraya bu dava getirmişti ve bu konuda öğrenebileceğim her şeyi öğrenmeliydim. Planımın bir parçası Ruslara karşı bir tür koz bulmamı gerektiriyordu ve bunu dosyalarda bulabileceğimden emindim. Tenim sıcaktı ve gözlerim hiçbir şeye uzun süre odaklanamıyordu. Eğer sayfalarla oynamıyorsam, boşluğa bakıyor gibiydim. Panikliyordum. En azından paniklediğimin farkındaydım. Nefesimi kontrol ettim ve nefes alıp verme işine konsantre oldum.

Üç dosya hiçbir işe yaramadı. Dört farklı hukuk firması tarafından derlenen bilirkişi raporları: davaya ilişkin hukuki görüşler ve uzman özetleri

-Hiçbiri yardımcı olmadı. Bazı uzmanlar Volchek'in kariyerleri boyunca gördükleri en kötü tanık olacağını söyledi. Bunun oldukça makul bir değerlendirme olduğunu düşündüm. Tüm raporlar ve uzman görüşleri aynı sonuca varıyordu-Volchek suçluydu.

Diğer dört dosya duruşma paketini içeriyordu. Birinci dosya suçlamaları ve Volchek'in NYPD ile yaptığı görüşmelerin dökümünü içeriyordu. Volchek hiçbir görüşmede tek bir soruya bile cevap vermemişti. İlgili çekici diğer tek belge, *New York Times* gazetesinin iki yıl önceki beş Nisan tarihli baş sayfasının fotokopisiydi. Mario Geraldo'nun muhtemelen ilk tutuklanmalarından birine ait bir vesikalık fotoğrafı ve hemen altında Volchek'in mahkemeden çıkarılırken çekilmiş bir fotoğrafı. Haber, Rus mafyasının önde gelen isminin öldürülmesi ve ardından tutuklanmasına odaklanıyordu.

İkinci dosya büyük ölçüde fotoğraf ve haritalardan oluşuyor. Çoğunlukla suç mahallinin fotoğrafları. Fotoğraflarda dağınık bir daire ve yerde yatan şişman bir adam görölüyordu. Şişman adamın yüzünde, sol gözünün bir santim altında ve burnuna çeyrek santim mesafede bir kurşun deliği vardı. Oldukça merkezi bir atış. Gazetelerde bir yerlerde adli tıp raporu olmalıydı ama henüz bulamamıştım. Raporu okumama gerek yoktu. Bu adamın ölüm nedeni yüzünün yerine yazılmıştı. Bir an için boynumdaki ağrı hafifledi ve rahatlamayı uzatmak için omuzlarımı tekrar gerdim.

Fotoğraflardaki şişman adam kirli beyaz bir yelek ve koyu renk bir pantolon giyiyordu. Yalınayaktı. Mario Geraldo, kurban. Görünüşü tipik bir kurban olduğu izlenimini vermiyordu. Sanki en iyi Scorsese filmlerinin oyuncu seçme koltuğundan fırlamış gibiydi. New York'ta dört İtalyan suç ailesi vardı. Aklıma Geraldo adında biri gelmiyordu ama bu isim henüz tam olarak tanımlayamadığım bir yankı uyandırıyor.

Fotoğrafı odadaki masa lambasının altına tuttum ve odanın ortasında yatan şişman adama dikkatle baktım. Eski çete dövmelemleri olma ihtimaline karşı dövmelemleri seçmeye çalıştım. Mürekkeplerin hiçbirisi bölgesel değildi. Giriş yarasının etrafında barut yanığı izleri gördüm. Yakından vurulmuştu; silah neredeyse yüzüne gelmişti ama derisine değmemişti. Eğer silah kafasına değseydi, barut bu kadar geniş bir alanı yakmazdı ve namlunun sıcak ağzından kaynaklanan daha küçük ama daha derin, dairesel bir yanık olurdu.

Dosyadaki tüm fotoğrafları masanın üzerine boşalttım ve olay yerini birleştirmeye başladım. Olay Yeri İnceleme'den bir rapor ve Martinez adında bir adamın ifadesi Fotoğrafları inceleyip kendi kararımı vermeden önce bu iki belgeyi de okumak istemedim. Eğer onların raporlarını okursam, olay yerine ilişkin yorumum etkilenebilirdi. Yorumlanacak pek bir şey yoktu. Polisler Küçük Benny'yi apartmanda silahı hala ateşliyen yakalamışlardı.

katta. İtiraf anlaşmasını imzaladıktan bir gün sonra cinayeti itiraf etti. On iki yıl aldı, yedi yıl sonra çıkacaktı.

Kurbanın başının arkasındaki zeminde kan izi göremedim. Üç fotoğraf daha aldım: kafanın farklı açılardan yakın çekimleri. Mario ya otururken ya da diz çökmüşken vurulmuştu ama kesinlikle yatarken değil, çünkü halıya sıçramış kan izi yoktu. Halıdaki kanın ölüm sonrası sızıntı olduğu açık.

Dairenin fotoğraflarını incelerken yan odada Volchek ve Arturas'ın konuşmalarını hâlâ duyabiliyordum.

Kurbanın evinin duvarları krem rengiydi. Sıçramalar kolayca görünüyordu. Fotoğraflar yakından incelendiğinde, Mario'nun cesedinin hemen arkasındaki duvarın ortasında kırmızı lekeler olduğu görüldü. Lekenin ortasında küçük bir delik, kurşunun son dinlenme yeri ve bu deliğin bir santim üzerinde bir resim çivisi gördüm. Buradan, Küçük Benny'nin ölümcül atışı yaptığında küçük yemek masasında oturduğundan oldukça emin oldum. Masa Mario'nun cesedinin hemen önünde duruyordu ve devrilmiş bir sandalye de çok uzakta değildi. Küçük Benny ve kurbanı, Benny etmeden önce masada birlikte oturmuşlardı.

Volchek vurulma nedeninden bahsetmemişti ama elli iki numaralı fotoğrafı gördüğümde her şey daha da netleşti. Yemek masasını cam kaplamıştı. Yerde kırık bir resim çerçevesi gördüm. Yakından bakınca çerçevedeki fotoğrafın, kucağında bir bebek tutan yakışıklı bir adamın siyah-beyaz profesyonel bir fotoğrafı olduğunu gördüm. Çerçeveyle birlikte gelen fotoğraf bu olmalıydı.

Kurban görünüşüyle gurur duymuyordu: Günlerdir tıraş olmamıştı ve yeleğinde yemek lekeleri vardı. Dairesi pis görünüyordu ama pasaklı biri bile kırık camları süpürürdü ve ayaklarında kesik yoktu. Mario'da silahla vurulma dışında herhangi bir yara göremedim, yani muhtemelen fotoğraf çerçevesiyle vurulmamıştı. Mobilyaların geri kalanı sağlamdı: açık çekmece yoktu, dairenin yağmalandığına ya da hatta arandığına dair bir işaret yoktu. Resim çerçevesinin aslında kan sıçramasının hemen üzerinde gördüğüm çiviye asılı olduğunu tahmin ettim. Bir şey yokmuş gibi görünüyordu.

Resim çerçevesi üzerinde kan ve fotoğrafta kurşun deliği yoktu. Görünüşe göre Mario vurulmadan önce bir nedenle resmi duvardan indirmiş.

Fotoğrafların geri kalanını masanın üzerine yaydım ve dikkatimi Mario'nun stüdyo dairesindeki mutfak lavabosunun fotoğrafları çekti. İlk suç mahalli fotoğrafı çok net değildi ama lavaboda siyah çamur ve kâğıt karışımı bir şey olduğu görölüyordu. Setteki son fotoğraf ise yakın çekim. Lavabodaki çamur değildi. Biri musluğu çalıştırıp kalanları ezmeye çalışmadan önce yakılmış gibi görünen bir ya da belki iki Polaroid'in kalıntılarıydı. Tek bir fotoğrafın sadece bir köşesi hâlâ görülebiliyordu. Sadece bir kol ve bir el seçebiliyordum. bu kadardı.

Sırtımı sandalyeye yaslayıp bombanın derime saplandığını hissettiğimde kıvranarak o dairede neler olduğunu bir araya getirmeye çalıştım. Mario ön kapıda vurulmamıştı. Küçük Benny daireye girmişti ve hatta yemek masasında kurbanının karşısına oturduğunu düşündüm. Neden kanepeye oturmadı? Neden masaya oturdu? Mario duvardaki resim çerçevesini çıkarmıştı; kurşun deliği ve kan sıçraması, resmin altındaki boyayı biriken toz ve kirden kurtardığı temiz dikdörtgen duvarda çerçevelenmişti. Çerçeve yerde, masanın yanındaydı, kırık cam masanın üzerine yayılmıştı. Resmin kendisi yeni çerçeveye birlikte gelen genel bir fotoğraftı. Sonra lavabodaki yanmış fotoğraflar. En iyi tahminim bunun yanlış giden bir iş anlaşması olduğuydu. Küçük Benny iş yapma bahanesiyle daireye gelmişti. Bu yüzden masaya oturdular. Mario duvardaki resim çerçevesini aldı. Kırıp açtılar çünkü çerçevede bir şey saklıydı ve benim aklıma gelen tek şey, lavabodaki fotoğrafların bir zamanlar o baba ve çocuk resminin arkasına saklanmış olduğuydu.

Bu bir sıçramaydı, ince, tehlikeli bir sıçrama. Ama anlamlıydı.

Tasketh adında bir kadın polis olan tutuklama memurunun kısa ifadesi, komşularından birinin Mario'nun dairesinde bir rahatsızlık olduğuna dair ihbar aldığını doğruladı. NYPD devriye arabası sadece bir blok ötedeydi ve polisler tam ateş edildiği sırada Mario'nun apartmanına girdiler. Kapıyı kırdıklarında Mario'ölü, Benny'yi ise silahı yerde, masada sabırla otururken buldular. Tasketh, ön kapıyı kırdıkları sırada bir duman alarminin çalmaya başladığını belirtti. Bu polisin ifadesinin, Tasketh'in ifade vermek zorunda için savunma tarafından kabul edildiğini belirten bir işaret taşıdığını fark ettim.

Benim teorime göre Küçük Benny, Mario'yu öldürüp fotoğrafları geri almak için gönderilmişti ama Küçük Benny polisler tarafından yakalandı muhtemelen onlardan kurtulması gerektiğini düşündü. Bu yüzden fotoğrafları lavaboda yaktı. Emin olmamın bir yolu yoktu. Miriam'ın da bunu düşünmüş olması gerekirdi ve Miriam'ın da benimle aynı sonuca varmış ama delil yetersizliği nedeniyle bunu reddetmiş olabileceğini düşündüm. Benim için bu sadece bir önsezi, içgüdüsel bir histi.

Hayatımın ilk bölümünde sokakta hayatta kalmam büyük ölçüde içgüdülerimi dinlememe dayanıyordu. Savcı içgüdülerini jüriye sunamazdı; bir neden için kanıta ihtiyacı vardı.

Miriam açılış konuşmasında Mario'nun cinayetinin arkasındaki sebepten pek bahsetmemişti. Savcılar cinayet sebebini sever çünkü jüriler cinayet sebebini sever. Bunu jüri üyelerine çakmamasının tek nedeni güçlü bir nedeni olmamasıydı. Eğer Küçük Benny ona Mario'yu öldürme emrini neden aldığını söyleseydi, Miriam'ın jüriye söyleyeceği ilk şey bu olurdu. Bunun yerine, jürinin kendi nedenini bulmasına izin verecekti. Bu her savcı için güçlü ve riskli bir oyundu.

O yanmış fotoğraflar neyi gösteriyordu?

Mario'da neden vardı? Neden öldürüldü?

Bir şeyler uyuşmuyordu. Henüz değil. Ama bu önemli hissettirdi. Mario Geraldo'nun öldürülmesi tüm bu durumu ateşleyen bir kıvılcım görevi gördü. Küçük Benny patronunu cinayetten ele vermiş ve

operasyonun geri kalanı hakkında sessiz kaldı, ama neden? *Vor* arkadaşına sadakatinden mi? Küçük Benny'nin güdülerıyla ilgili bir şey mantıklı gelmiyordu.

Parmaklarımı kara bir havuza daldırmış gibi hissediyordum, bu cinayet ve tüm bu durumla ilgili yüzeyin altında gizlenen çok daha fazla şey vardı. O zamanlar fark etmediğim şey, bu suların ne kadar derin olduğuydu.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Dikkatimi yeni bir dosyaya verdiğimde, ifadeleri ve beyanları buldum. Küçük Benny'nin ifadesi ya da ifadesi yoktu. Bu mantıklıydı. Savcının bir tanığın ifadesini alabilmesi için, savunmaya ifadenin ne zaman ve nerede alınacağını bildirmesi gerekiyordu. Bu da Küçük Benny'nin yerini Volchek'in avukatlarına bildirmek anlamına geliyordu. FBI muhtemelen Küçük Benny'yi saklamak için bir servet harcamıştı, bu yüzden Benny'nin ortaya çıkması için bir tarih, saat ve yer belirleyerek Rus Mafyası'ndaki her tetikçiye açık bir davetiye göndermeyeceklerdi. İfade sırasında Benny'yi vurmasalar bile, daha sonra onu takip edeceklerinden emin olacaktı. Tanığın hayatı tehlikeye girdiğinde kurallar çoğu zaman ortadan kalkıyordu.

Soruşturma memurunun ifadesi iyi okundu. Raphael Martinez yeni bir yıldız olabilir. Gerçeklere bağlı kalmış, akademide öğretildiği gibi suçla ilgili teoriler üretmemiş, olay yerinden hiçbir şey çıkarmamış ve gerçekleri süslememişti. Temelde kendisine öğretilen her şeyi görmezden gelmişti ve bu da onu harika bir tanık yapmıştı. Bu adamı çapraz sorguya çekmek neredeyse imkansızdı.

Bir an için dosyaları kapattım. Gözlerim yaşardı, boğazım kurudu. "Arturas, içecek bir şeyin var mı?" Seslendim.

"Geliyor."

Eğer bütün gece çalışacaksam, beni ayakta tutacak bir şeye ihtiyacım vardı.

Amy'nin görüntüsü zihnimde canlandı; titriyor ve inliyordu, korkudan aklını kaçırmıştı. Akıllı bir kızdı, derslerinde başarılıydı ve okumayı severdi. Küçükken annesi ona prenses hikâyeleri ve peri masalları okumayı severdi. Alkol rehabilitasyonundaki ilk gecemde saatimin alarmı sekizde çalmıştı ve onun da aynı alarmı çaldığını bilmek bana kendimi bağlı hissettirdi. Konuşurduk ve ona her gece *Alice'in Harikalar Diyarında Maceraları*'ndan bir bölüm okurdum. Kendi başına gayet iyi okuyabiliyordu. Sesimi sevdiğini söyledi; rahatlatıcıymış. Tedavimin başlangıcında kendimi Alice gibi hissediyordum: garip bir dünyada yuvarlanıp gidiyordum, bundan kurtulmak için, kanundan kurtulmak için, olanları değiştirmek için gördüğüm her şeyi içiyordum. Rehabilitasyonda geçirdiğim zamanın sonunda, bir şişenin içinde kaybolmanın hiçbir şeyi çözmediğini fark ettim. Rehabilitasyondan ayrıldığımda, bir daha asla avukatlık yapamayacağımdan emindim. Bağımlılık merkezinden çıkış yaptıktan sonra Christine ve Amy beni aldılar ve köşedeki küçük bir lokantada hamburger ve patates kızartması yedik. Bu iyi hissettirdi. Eski günlerdeki gibi. Karım ona ihtiyacım olduğunda hep yanımdaydı, ben onun için orada olmasam bile. Aramızda bir gerginlik vardı ama Amy sayesinde bunun hafiflediğini hissediyordum. Kızım ve ben kitap okuyarak ve kitaplar hakkında konuşarak yavaş yavaş yeniden bağ kuruyorduk, ancak Christine'e Amy'nin gerçekten sevdiği kitap türlerinden bahsetmemeye özen gösteriyordum. Evimde el çabukluğu teknikleri, sihirbazlık numaraları, poker ve kahramanım Harry Houdini hakkında pek çok kitaptan oluşan küçük bir kütüphane bulunduruyordum.

Amy'nin dairemdeki ikinci gecelemesi sırasında dışarı çıktım. Amy'yi mutfakta yemek hazırlarken Houdini'nin biyografisini okurken buldum. Christine geçmişimle ilgili her şeyi biliyordu ve Amy'nin böyle şeyler okumasını onaylamazdı; bunun kötü bir etki olduğunu düşünürdü. Christine'e Amy'nin Houdini'ye olan iştahından bahsetmedim. Tıpkı ona Amy'ye birkaç madeni para hilesi öğrettiğimi söylemediğim gibi.

arkadaşlarını şaşırtıyordu. Amy on yaşındayken gençliğinin o sihirli dönemini yaşıyordu ve ben hala onun hayatındaki en önemli adamdım. Dostum Yargıç Harry Ford bana bunun tadını çıkarmamı, çünkü bir ya da iki yıl içinde ücretsiz araba servisi yapan bir hiç kimseye dönüşeceğimi söylemişti.

Dudaklarım titremeye başladı. Amy'önünde koca bir hayat vardı. Öksürdüm, yüzümü sertçe ovaladım ve dosyaları yeniden açtım.

Polis ve kaçınılmaz Benny dışında iki tanık daha vardı. İlki Nikki Blundell adında bir kızdı, yirmi altı yaşında bir gece kulübü dansçısıydı. Öldürülmeden bir gece önce Volchek ve Mario'yu Doğu Yedinci Cadde'deki Sirocco Club'da kavga ederken görmüştü. Miriam da benim gibi bar kavgasının profesyonel bir suikast için yeterli bir sebep olmadığını biliyordu, ama yine de oldukça çarpıcı bir kanıttı.

Diğer tek tanık kurbanın kuzeni Tony Geraldo'ydu. Ve birden hatırladım. Çocukluk arkadaşım Jimmy "Şapka" Fellini için çalışan bir Tony G tanıyordum. Jimmy'nin amatör boks kariyeri, aile işine girdiğinde sona ermişti; bu iş organize suçtu. Tony G ve ben uzun zaman önce Jimmy'nin evinde tanışmıştık. Jimmy için para topluyordu. Tony'yi tam olarak hayal edemiyordum ama sadece ayakkabılarına bakarak aynı adam olup olmadığını anlayabilirdim. Torbacılar arabada çok yol kat ederler. Çok fazla beklerler; para toplamak, korumak ve para için orada olmak için uzun zaman harcarlar. Yüksek güven pozisyonunda bir çalışan olarak, daha yaşlı adamlar olma eğilimindedirler. Arabalarında bir hafta geçirdikten, birkaç gün daha tahsilat yaptıktan ve bir gün birini öldüresiye dövdükten sonra, bu adamlar dış görünüşlerine dikkat etmeyi umursamıyorlardı. Dolayısıyla önemli olan tek bir şey vardı: büyükbabanızın giyeceği pahalı, yumuşak, hafif, eski moda ayakkabılar giiyorlardı. Bu adamlar için İtalyan derisi, sivri burunlu ayakkabılar yoktu; ilk pikaplarını bitirene kadar acı çekerlerdi. Sekiz yaşındakiler ve ciddi mafya adamları - rahat Amerikan ayakkabısı üreticilerinin iş yapmasını sağlıyorlardı.

Tony'nin ifadesi kuzeni Mario ve onun Volchek ile olan husumeti üzerine odaklanıyordu. İyi başlamıştı; Mario'nun ıslahevinde geçirdiği zaman, ardından federal hapishaneye gönderilmesi, Mario'nun yeni bir sayfa açması, Mario'nun Volchek ile bir borç yüzünden uzun süredir devam eden anlaşmazlığı, ardından Tony'nin Volchek ile gece kulübünde yaşadığı tartışmayı hatırlaması. Bu, Nikki Blundell tarafından bağımsız olarak tanık olunan tartışmanın aynısı olabilir. Tony'nin ifadesi Volchek için kötü oldu. Cinayet sebebinin ortaya çıkmasına yardımcı oldu. Cinayetle ilgili bir zaman çizelgesi oluşturdu ve Nikki Blundell'in hikayesini destekledi. İyi değildi.

Tanık listesini tekrar gözden geçirdim.

IO büyük bir sorun olabilirdi ama kanıtları çok tartışmalı değildi. Küçük Benny'yi olay yerinde tutuklayan kadın polis, Volchek'in suçluluğuna dair bir şey ortaya koymadığı için kanıt vermiyordu.

Gece kulübü kızıyla başa .

Kurbanın aile üyesiydi. Baş belasıydı. Miriam'ın muhtemelen Tony Geraldo'da bir kozu vardı. Henüz görmediğim bir şey.

Bir de son tanık vardı: Yıldız adam, Tanık X. İsimsiz takma ad, sadece kendisine verilecek yeni kimliğin basın tarafından keşfedilmesini önlemeye yarıyordu. Volchek, kendisine ihanet eden adamın kimliğini kendi yüzünü tanıdığı kadar iyi biliyordu.

Tony Geraldo ve Little Benny Volchek'i batırdı. İkisi de yıkıcıydı. Savcılığa sorun çıkaracak, Volchek'i benim için endişelenmemesi için meşgul edecek kadar çok şeyim olduğundan emindim.

Eğer Tony G, Tony Geraldo ise, o zaman kozumu bulmuştum.

Sandalyemde hafifçe döndüm. Arturas ve Volchek fısıldaşıyorlardı. Yumuşak bir ses çıkardım ve biraz hareket ettim. Volchek beni gördü. Yargıç odamı kabul odasından ayıran kapıyı kapattı. Mahremiyet istiyordu ve konuşmalarını dinlememi istemiyordu. Hiçbir şey duyamıyordum ama beni görmesini istiyordum.

Kapıyı kapatsın diye dinliyordu. Böylece onları gözlemlenmeden izleyebilirdim.

Eski, panelli meşe kapının kolunun altında bir anahtar deliği gördüm.

İçine baktım ama anahtar kilidin içinde olmalıydı. Anahtar görüş alanımı daha da daralttı. Volchek'in Victor'la konuştuğunu seçebiliyordum. Volchek döndü ve Arturas'ı kucakladı, sonra da gitti. Arturas oturdu ve Victor'la Rusça konuşmaya başladı. Artık biraz mahremiyetim vardı. Dizlerimin üzerine çöktüğümde bomba parçalarının yanıma battığını hissettim. O lanet şeyin orada olduğunu neredeyse unutmuştum.

Elimi ceketimin cebine attım ve limuzinde ışıklarımı söndüren iri yarı adamdan aldığım cüzdanı çıkardım. Katlanabilir deri cüzdanın içinde, yüz dolarlık banknotlar halinde yaklaşık altı yüz dolar ve yine yüz dolarlık banknotlar halinde her biri bin dolar tutan iki pirinç para klipsi buldum. "Gregor Oblowskon "a ait kredi kartları arasında aklımı bir soru fırtınasına sürükleyen bir şey buldum: Arkasına bir telefon numarası karalanmış bir kartvizit. Numara mavi mürekkeple yazılmıştı. Bir cep telefonu numarası. Kartın üzerinde bir isim bulamadım ama beni en çok endişelendiren kartın üzerindeki yazıydı. Kartta bir kuruluşun adresi ve unvanı yazıyordu. Kuruluşun adını okumama gerek yoktu; adres - "26 Federal Plaza, 23. Kat, New York, NY"- benim için iyi biliniyordu. Broadway'de, Canal Caddesi'nin güneyinde, Belediye Binası'nın kuzeyinde ve Federal Soruşturma Bürosu'na ev sahipliği yapıyor.

O zaman kimseye güvenemeyeceğimi biliyordum, ne polislere ne de federallere.

Saatim sekizde çaldı. Amy'nin saati de çalıyor olmalıydı. Bizim zamanımız. Onu düşünmeme izin veremezdim. Keskin, odaklanmış ve öfkeli kalmalıydim. Kendimi endişeyle delirtmenin kızıma bir faydası olmazdı.

Harry mahkeme görevine başlamadan önce ona ulaşmak için beş saatim vardı. Rusların haberi olmadan ofisine gitmemin tek bir yolu vardı,

ve bunun düşüncesi beni korkutuyordu.

BÖLÜM YIRMI İKİ

Kapının dışında bir ayak sesi duydum ve cüzdanı cebime geri soktum, sandalyeme oturdum, açık dosyalardan birini kaldırdım ve başımı içine gömdüm.

Kapı açıldı ve Arturas başımda dikildi. Bir şişe suyu köşeye fırlattı.

"Olek gece için eve gitti, bu yüzden seni buraya kilitliyorum. Victor ve benim biraz dinlenmeye ihtiyacımız var. Sen de biraz uyu. Eğer kaçmaya çalışırsan..."

"Nereye gideceğim?" Dedim ki. "En azından ceketimi çıkaramaz mıyım?"

"Hayır. Yine de biraz uyumaya çalış. Gün ağarırken seni kontrol etmek için geri döneceğim."

"Lütfen." Ayağa kalkıp sağ kolunu tuttum ve ona yalvaran bir bakış attım. Geri çekilmeye başladı, ben de hızla döndüm ve geri çekilen bedenini kalçamla yakaladım. Yere düşerken sağ elim hızla ceketinin içine girdi; o günkü ikinci cep dalışımdı. Kıçının üzerine düştü ve küfretti. Topuklarını kalçalarının altına sokarak bana doğru fırladı. Bileğini tuttum ve onu yukarı çektim.

"Tanrım. Çok üzgünüm dostum. Bir kazaydı," dedim. Ellerimi savunurcasına havaya kaldırdım. Ellerim açık, avuç içlerim Arturas'a dönük, parmaklarım açık, ödülümü sağ bileğimin kıvrımında, elimin arkasıyla ön kolumun arasında tutuyordum. Zor bir saklanıştı ama yıllarca pratik yapmıştım. Gümüş bir doları bile bileğimin kıvrımına saklayabilirdim.

ve hala poker oynayabiliyordum. Korkmuş gibi görünüyordum, oysa gerçekte uzuvlarım öfkeyle gerilmişti. Arturas sağ kroşe atar gibi yaptı. İrkildim ve bunu abarttım. Gülümsedi ve kapıyı kapattı. Victor yan odadan büyük bir kahkaha attı.

"Amcık," dedi Victor.

Anahtarın kilitte dönüşünü dinledim, birkaç saniye bekledim, sonra bileğimin arkasını tavana doğru kırdım ve küçük siyah cihazı havaya fırlattım. Fünneyi sağ elimle tutarken, Arturas'ın kayıp olduğunu fark etmesine ne kadar zaman kaldığını merak ettim. Fünneye ihtiyacım vardı. Arturas'ın kapıyı açtığında beni durumunda cihazı tetiklemesini istemiyordum. Harry'yi görmeye gidiyordum ve bombayı da yanımda götürmem gerekiyordu çünkü bombayı nasıl etkisiz hale getireceğimi bilen biri varsa o da Yüksek Yargıç ve Birleşik Devletler Ordusu eski Yüzbaşı Harry Ford'du.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Bir şey yapmadan önce, bebek bakıcılarımla yakın zamanda beni aramaya gelmeyeceklerinden emin olmalıydım. Volchek çoktan gitmişti. Fısıltılı bir konuşma duydum, sonra koridorun kapısı açıldı ve ayak sesleri asansöre doğru yürüdü. Koridora açılan kapı kapandı. Anahtarların kilitlenme sesini duydum ve anahtar deliğinden Victor'un kanepeye uzanıp gözlerini kapattığını gördüm. Arturas az önce gitmişti.

Victor tek başınaydı.

Victor'u bir saatten biraz fazla bir süre dikkatle izledim. Kanepede uzanırken ağır ağır nefes aldığını duyabiliyordum. Gözleri kapalıydı ve elleri karnının üzerinde duruyordu. Küçük bir lamba dışında odamdaki tek ışık caddenin karşısındaki dijital reklam panolarından geliyordu. Kırmızı, mavi ve beyazın ritmik dansları birkaç saniyede bir odaya girip çıkıyor ve duvarların etrafına garip şekilli yaratıklar fırlatıyordu.

Victor'un yine horladığını duyduğumu sandım, öncekinden daha yüksek sesle.

FBI kartını parmaklarımla arasında çevirirken, o sabah limuzinde Volchek ile yaptığım konuşmayı düşündüm.

Benny iyi korunuyor ve iyi saklanıyor. Bağlantılarım bile onu bulamıyor.

"Bağlantılarım" ifadesi şimdi bana anlamlı geliyordu.

Volchek'in cebinde haydut bir FBI ajanı vardı, içeriden biri. Ve o ajan her , Benny'nin yerini bulamadı. I

kimseye güvenemezdi. Eğer mafya bir federal ajanı satın alabiliyorsa, yüzlerce New York polisini de satın alabilirdi. Anahtar deliğinden tekrar bakarak Victor'un kanepede uyuduğundan emin oldum. Arturas bu gece dönecek gibi görünmüyordu; sabah gelip beni alacağını söylemişti. Paltomu giydim.

Saat 21:10du.

Kaçma zamanı.

Sessizce kanatlı pencereye doğru ilerledim. Alt bölmeyi kilitleyen mandalı açtığımda pencere camı nefesimle buğulandı. Ellerimi çerçevenin üzerine koydum, vücudumu altına kaydırdım ve ittim.

Pencere hareket etmedi.

Bir santim bile.

Kontrol ettim ve tüm mandalların ve kilitlerin açık olduğundan emin oldum. Tekrar denedim. . Zayıf ışık yardımcı olmadı, ben de parmak uçlarımla çerçevenin yokladım. Birleşme yerini hissedemedim. Pencere yaklaşık yirmi yıl önce boyanarak kapatılmış olmalıydı ve o zamandan beri kimse açmaya cesaret edememişti. Ceplerimi yoklayarak anahtarlarımın şingirtisini dinledim ama hiçbir şey duymadım. Boyayı kesmek için anahtarımın keskin kenarını kullanacaktım. Ceplerimi kontrol ederken anahtarlarımın yerinde olmadığını fark ettim. O anda anahtarları bir yerde düşürmüş müydüm yoksa Arturas mı almıştı bilmiyordum ama bunu düşünecek zamanım yoktu. Bunun yerine kalemimi çıkardım ve ucunu çerçevenin etrafında gezdirdim. İşini bitirdiğinde, ucunu sert bir boya yumağı kapladı ve kurumuş, lastik gibi şeritler halinde pencere pervazının etrafına flamalar gibi düştü.

Büyük pencere pervazına çıktım ve itmeye başladım. Gürültülüydü. Elimde değildi. Boyadan bir yırtılma, çatlama sesi geldi ve eşinden ayrılıp pencere trafik, müzik ve New Yorkun uğultusunun kakofonisine açıldığında çerçeveden kuru, tatmin edici bir inilti çıktı. Yağmur durmuştu. Gece mahkemesi tüm hızıyla devam ediyordu ve altımda, binanın benim tarafımdan uzanan ve sonra ön girişe doğru sağa dönen bir taksi sırası görebiliyordum. Pazartesi geceleri sakın olabiliyor ama

her zaman mahkeme çevresinde iş yapar. Dokuzdan sonra kefaletini ödeyen herkesin mutlaka bir araca ihtiyacı vardır.

Gürültünün en kötüsünü bastırmak için pencereyi biraz kapattım. Victor'un duymasını istemiyordum. Ayaklarımın ucuna basarak yana doğru dört adım attım ve pencere camının altına inmek için başımı göğsümün içine sokarak çıkıntıya doğru ilerlemeye başladım. Başım pencerenin dışına çıktı ve gözlerim kendi isteğiyle kapandı. Gözlerimi zorla açtım ve sonra hemen pişman oldum. On dokuz kat yukarıda, üç ayak genişliğinde bir çıkıntının üzerinde diz çöktüm. Kalın yeşil yosunlardan ve duvarları kaplayan eski kuş pisliklerinden eski bir koku yayılıyordu. Kaygan hissediyordum. Sağımda bir çıkmaz sokak vardı: Asansör için geçilmez bir çıkıntı. Sol benim tek seçeneğimdi. Bir kat aşağı inmeli, doğru pencereye ulaşmalı ve Harry'nin alışkanlıklarına bağlı bir yaratık olarak kalmasını ummalıydım.

Gözlerimi tekrar kapatarak binanın iç haritasını hayal ettim ve dışarıdan bir rota çizmeye çalıştım. Adliye binası tek başına duruyordu, güney ve batı tarafları küçük bir parkla çevriliydi. Ben binanın doğu tarafında duruyordum. Altımda, Chambers Sokağı'na ve binanın kuzey tarafındaki adliye binasının ön girişine açılan Küçük Portland Sokağı vardı. Harry'nin odası binanın bu tarafında, doğu tarafındaydı ama bu katta değildi ve daha da büyük bir sorun vardı. Binaanın bu tarafında yolumu kesen bir şey vardı; muhtemelen yaklaşık otuz fit yüksekliğinde bir şey. Engelin üst üçte birlik kısmı benim hizama geliyordu. Kafa, kollar, kılıç; bunların etrafından dolaşmak zor olacaktı ama imkânsız değildi.

Gideceğim yere varmadan önce gri aşağı inmeme gerekiyordu.

Yavaşça, iki elimle tuğla döşemeli pencere kemerinin iki yanını kavrayarak kendimi ayakta durur pozisyona getirdim ve korkmaya başladım. Yükseklikle ilgili hep aynı tuhaf hissi yaşamıştım; yerden elli ya da beş yüz metre yükseklikte olmam fark etmezdi, başım tavana yakın olduğunda her zaman daha kötü hissederdim. Tavanı görebildiğim bir balkonda yerden on fit yüksekte olsaydım

ufuk manzarası, çıldırırdım. Bana sınırsız bir gökyüzü verin, olmaz. Nedenini asla çözemedim.

Kemerin içinde, başım granit girintinin çatısından birkaç santim uzakta dururken, kendimi kaybetmek üzereymişim gibi hissettim. Duvara yapıştım, hava almak için savaşıırken tırnaklarım ısıyor ve kavramak için kırılıyordu. Delici soğuk yardımcı olmuyordu ve rüzgâr paltomu etrafımda savuruyordu. Her nefes şiddetli geliyordu. Araba kornaları ve motorları, otobüslerin havalı frenleri ve altımda kapanan taksi kapıları, hayatın on dokuz kat altımda var olduğunu ve güvende olmaya yakın olmadığımı sürekli hatırlatıyordu.

Bir dizi hızlı nefes vererek tüm sinirimi boşalttım ve ileri doğru bir adım attım. Bunu yaparken bile beynim bana bağıırıyordu.

-*Ne halt ?* Umurumda değildi. Amy'nin zihnindeki görüntüsüne tutunmuştum, benim Amy'min görüntüsüne, yeni saatlerimizi karşılaştırmadan önce tüm o doğum günü mumlarını üflerken saçları elimdeydi. Çıkıntı, pencerenin girintisinin ötesinde daralıyordu. Belki iki buçuk metre genişliğindeydi. Sağ ayağım ileriye doğru hareket edip sol ayağımın ona katılması için sabitlenirken hayretle ona baktım.

Daha önce hiç yüzümle bir şeye tutunmaya çalışmamıştım. Sol ayağım daha uzağa kayarken binanın kenarına sarıldım ve parmaklarım tuğla boşluklarını ölümüne kavramaktan titremeye başladı. Tekrar hareket ettim.

On dakika sonra, Leydi'den bir metre uzakta duruyordum.

Leydi tanıdıktı. Çoğu insan onun figürünü tanırdı. Gözleri bağlı, togaya sarınmış, bir elinde kılıç, diğerinde terazi olan bir kadın. Her iki kolunu da yere paralel olarak kaldırmış, tıpkı ellerini dengelediği gibi merhamet ile intikamı dengeliyordu. İrk, renk ya da inançlara karşı kayıtsızlığını, körlüğünü sembolize etmek için gözleri bağlı.

Evet, doğru.

Leydi Justitia olarak bilinir: Yunan ve Roma adalet tanrılarının bozulmuş bir versiyonu. Her zaman gözleri bağlı değildir. Leydi ki

Londra'daki Old Bailey'nin tepesinde otururken göz bağı takmaz. Akademisyenler göz bağının gereksiz olduğunu çünkü figürün kadın olduğunu ve bu nedenle tarafsız olması gerektiğini söylüyorlar. Belli ki Yargıç Pike'ın önünde hiç dava görmemişler.

Ayaklarım yine ileri doğru kaydı ama bu sefer neredeyse fark edilmeyecek kadar yavaştı. Acı verici bir yavaşlık hissediyordum. Kaşlarım çatıldı, beynimde ve göğsümde hızlanan bir sıcaklık hissettim. *Hoş geldin öfke; hoş geldin taze adrenalin.* Bu telaş beni iki adım daha ileri götürdü ve kılıcın kabzasını kavramak için elimi uzattım. Ona ulaşamadım. Daha fazla ilerleyemedim, daha fazla çıkıntı yoktu. Zihnimdeki ve bedenimdeki her şey duvara tutunmam için bağıırıyordu ama Amy için kılıca uzanmalıyım. Sağ ayağım ağırlığımı aldı ve denge için diğer ayağımı kaldırdım.

Altımdan donuk, gürleyen bir çatırtı geldi. Ağırlığım kaydı, düştüm ve sıçradım.

BÖLÜM YIRMI DÖRT

Sağ elim kılıcı yakaladı. Sol elim kolunun üzerinden kaydı ve bacaklarımı toğanın granit kıvrımlarına doğru savurdum, iki ayağım da tutunmak için çılgınca çırpınıyordu.

"Ben . Ben iyiyim," diye tekrarladım.

Kollarım şiddetle titredi. Heykelin omzunun üzerinden baktığımda, alt katta Leydi'nin arkasında geniş bir oyuk gördüm. Kolların üzerinden geçebilir ya da altından kaymayı deneyebilirdim. Ayaklarımın sağlam bir tutuş bulmasına izin verdikten sonra, tutuşumu sol elime göre ayarladım, ağırlığı almaya hazırdım. Tüm doğal içgüdülerime rağmen, bacaklarımı Leydi'nin kollarının altından geçirmeden önce vücudumun sallanmasına izin verdim. Ayaklarım salınımın tepe noktasına ulaşır ulaşmaz, bıraktım.

On sekizinci kattaki oyuk çıkıntıya indim. Şiddetli kanat çırpışları ve ciyaklamalar beni karşıladı ve şehir kargaları dinlenme yerlerini işgal etmemi protesto ederken heykeli tekrar kavradım ve yüzümü granite yaklaştırdım.

Adrenalin dalgaları genelde beni rahatsız etmez. Onları kullanmak için eğitildim. Yüzlerce insanın önünde bir odada ayağa kalktığınızda ve tüm gözler üzerinizde olduğunda, büyük bir adrenalin dalgası hissedersiniz. Eğer insan değilsenizdir. Her şey yavaşlar. Sisteminizden enerji akarken bir saniyelik duraklama üç dakikalık bir kabus gibi gelir. Yapması gereken de bu. Savaşmak ya da kaçmak için size zaman tanıyan ağır çekim bir an. Tepkilerinizi hızlandırır ve zaman ve mekan algınızı tamamen bozar. Her duyu

yüksek alarm durumuna geçer ve her tepki jilet gibi keskinleşir.

Sistemimi birkaç vites düşürmeye zorladım. Motorumun soğumasını bekledim ve heykele giden yola baktım. Atladığım çıkıntı neredeyse yok olmuştu. Tuğlaların hepsi parçalanmıştı. Sokağı kontrol ettim. Yerde yatan ve bana bakan kimse yoktu. Molozlar kaldırıma çarpmıştı. Kimse yaralanmamıştı. Neyse ki New York'taydım ve gerçek New Yorklular asla kafalarını kaldırıp bakmazlar. Soğuk tuğlaya yaslandım ve Bayan'ın arkasına baktım. O da oyunun bir parçasıydı. Avukatlara sık sık suçlu olduğunu bildikleri birini nasıl temsil edebilecekleri sorulur. Bu soru bana birçok kez sorulmuştu ve ben de hep aynı cevabı vermiştim: temsil etmiyoruz. Gerçekte, tıpkı ABD ordusunun eşcinsel personelle ilgili olarak yıllarca uyguladığı gibi davrandık - sorma, söyleme. Suçlu olduğunu bildiğim hiç kimseyi temsil etmedim çünkü hiçbir müvekkilime suçlu olup olmadıklarını sormadım. Hiç sormadım çünkü her zaman size gerçeği söyleyebilecekleri gibi korkunç bir olasılık vardı. Gerçeğin mahkeme salonunda yeri yoktur. Önemli olan tek şey savcılığın neyi kanıtlayabileceğidir. Cezai suçlamalarla karşı karşıya olan bir müvekkilimle karşılaştığımda, polislerin ya da savcılığın neyi kanıtlayabileceklerini düşünsöyler ve bu konuda ne düşündüklerini sorardım. Bu onları kendi küçük performanslarına götürür. Eğer polislerin haklı olduğunu söylemek istiyorlarsa, itiraf ediyorlardı. Dans etmek isterlerse, masum olduklarını söylediler. Hepsinin anladığı şey, eğer bana suçlu olduklarını ama yine de davayla mücadele etmek istediklerini söylerlerse, artık onları temsil edemeyeceğimdi. Oyun buydu.

Sorma, söyleme.

On bir ay önce, oyunu oynamanın hayatlara mal olduğunu öğrendim ve oyunu bir daha asla oynamak istemediğime karar verdim.

Kalp atışlarım tekrar kontrol altına girdi ve gideceğim rotaya baktım: başka bir çıkıntı - aynı derecede dar, aynı derecede tehlikeli.

Şehrin sesleri beni hala çekiyordu ve tam o anda tanıdık bir şey duydum. Aşağıdaki caddeyi kontrol ettim ve birkaç arabanın hızla ilerlediğini gördüm. Çok fazla insan görmedim. Açıktaki çıkıntıya yaklaştım ve güvenli olduğundan makul ölçüde emin olana kadar üzerine giderek daha fazla ağırlık koyarak temkinli bir ayakla test ettim. Dışarı çıktım ve tekrar duydum; bir davul sesi, bir ses; her ikisini de kendi adımları bildiğim kadar iyi biliyordum. Grup Rolling Stones'tu; şarkı "Satisfaction" idi. Uzak ve sessizdi ama açıktı.

Şarkıyı biliyordum, grubu biliyordum ve plak sahibini biliyordum. Müzik bana umutsuzca ihtiyacım olan son desteği verdi ve binanın kenarına tutunarak dışarı çıktım ve ilerlemeye devam ettim. Keith Richards'ın gitarının sesi ben uzaklaştıkça daha da iyi çıkıyordu. Yaklaşık bir metre pencereden gelen hoş bir ışıltıyı görmem uzun sürmedi.

Adımlarım hızlandı.

Pencereye uzandım, tekrar yere çöktüm ve açmaya çalıştım. Kilitliydi. Odanın içindeki manzara neredeyse rahat görünüyordu. Köşedeki plak çalar benim sirenimi çalışıyordu. Masanın üzerindeki lamba komşu viski şişesinden sıcak bir ışık sütunu gönderiyor, bu da döşeme tahtalarının üzerine parlak altın serpintileri fırlatıyordu. Kırmızı bir kazak giyen yaşlı, siyah bir adam masada oturuyordu, sarhoş ya da uyuyor ya da her ikisi birden, çenesini göğsüne dayamıştı. Beyaz saçları, büyüsunü doğrudan beynine aktarmadan önce müzikten gelen bas dizelerini yakalamak için zorlanıyormuş gibi dikkat kesilmişti.

Pencereye vurdum. Hiçbir şey yoktu.

Kapıyı tekrar çaldım, bu sefer yüksek sesle.

Kesinlikle sarhoştı ve uyuyordu.

Kapıyı üçüncü kez çaldım. Pencere neredeyse içeri düşüyordu ve Sayın Yargıç Harry Ford uyandı, bir saniyeliğine gergin bir şekilde odaya baktı, sonra tekrar uyumak için başını eğdi. Pencereye bir kez daha vurdum ve bu sefer o da

Sesin geldiği yön. Doğrudan bana baktı, ağzı açıktı ve bacakları kalkıp sandalyesinden geriye doğru yuvarlanmadan önce boğuk bir çığlık duydum. Öfkeyle ayağa kalktı, yüzü öfkeyle buruşmuştu. Sarhoş bir kaçamak yaptığımı düşünmüş olmalıydı. Pencere açıldı.

"Polisleri aramak ya da seni bu lanet olası binadan aşağı atmak için çok iyi bir fikrim var, seni çılgın orospu çocuğu."

Ruh halim değışti çünkü ona söylemek zorundaydım. Sarhoşken yaptığı saçmalıklara duyduğum eğlence geçti ve içinde bulunduğum durumun ağırlığını ve sırtımdaki plastik patlayıcıyı hissettim.

"Harry, başım belada. Büyük bir bela. Amy ellerinde."

"Amy kimin elinde?"

"Rus mafyası."

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Dondurucu rüzgarı dışarıda tutmak için pencereyi kapattım. Harry pikabın iğnesine vurarak Mick'in tüm akışını aniden kesti. Pencereden dönüp Harry'ye baktığımda, hâlâ adrenalinin etkisinde olduğumu hissediyordum. Öfkesi düşünceli bir bakışa dönüşüyor gibiydi.

"Bir içkiye ihtiyacım var," dedik aynı anda.

Kirli bir bardağa üç parmak doldurdu ve bana uzattı. Bu benim bardağımdı. Rehabilitasyona girmeden önceki gece buraya son gelişimden beri hiç kullanılmamıştı. Likör sıcak ve rahatlatıcı geldi. Kendime buna ihtiyacım olduğunu söyledim. O yola geri dönmeyeceğimi, bunun sadece sistemimi sakinleştirmek için bir ilaç olduğunu söyledim. Harry sandalyesinin altında kendi bardağını buldu. Büyük bir tane doldurdu ve iki eliyle yudumladı, sonra eski döner sandalyesini düzeltti ve alıştırılmış bir iç çeekişle oturdu.

"Neler oluyor Eddie?"

Burbondan bir yudum daha aldım ve her şeyi anlattım. Arturas'ın Ted's Diner'ın tuvaletinde sırtıma silah dayadığı andan itibaren o gün olan her şeyi.

Harry sadece dinledi. Sözünü kesmedi; daha iyisini biliyordu. Hikâyenin tamamını anlatacak, sonra devam edecekti.

Bitirdiğinde bana aptalmışım gibi baktı.

"Tanrı aşkına burada ne yapıyorsun? Polisi ara."

Telefonu açtı ve dış hat için dokuza bastı. Aramasını kapattım.

"Polise gidemem. Bu adamların maaş bordrosunda bir federal var ve bu da birkaç polisleri olduğu anlamına geliyor. Eğer ararsam, onların adamlarından biriyle karşılaşmayacağımdan emin olamam."

"Ama polisleri tanırım, Phil Jefferson'ı arayacağım."

"Burada kızımın hayatından . Bir polisin dürüstlüğü üzerine kumar oynamam. Kimi tanıdığı da umurumda değil, seni bile. Sistem çalışmıyor; bunu biliyorsun. Ve kanıtım yok. Bombayı elinde tutan benim; dürüst bir polis bulsam bile muhtemelen Ruslar yerine beni tutuklarlar. Polisler ya da FBI bana inansa bile, ki bundan şüpheliyim, Volchek'in bir arama yapması sadece bir saniye sürer ve kızım ölür. Bugün öğrendiğim bir şey var: İçgüdülerimi görmezden gelmemeliyim. İçgüdülerim bana bu işi kendi yöntemimle halletmem gerektiğini söylüyor - en azından şimdilik."

Harry telefonu yere bıraktı. Gözlerini odanın içinde gezdirdi ve yüzündeki derinin gerildiğini gördüm; göğsü hızla inip kalkıyordu.

"Amy iyi mi?"

"Ona bir güvenlik ekibi olduklarını, benim için çalıştıklarını, ölüm tehdidi aldığımı ve tedbirli davrandığımı söylediler. Sanırım başlangıçta buna inandı. Onunla konuştuğumda, artık bu hikayeye inanmadığından oldukça emindim. O biliyor, Harry. Kaçırıldığını biliyor. Onu oradan ."

Harry bardağını boşalttı ve aldığı darbeye irkildi. Şişeye uzanırken eski döner sandalyesinin tahta ayakları gıcırdadı.

"Peki ya Christine?" dedi Harry.

"Amy'nin Long Island'da üç günlük bir okul gezisinde olduğunu sanıyor. Bildiğim kadarıyla tüm bunlardan habersiz. Ama Christine'i bilirsin. Eriyip polisi aramasını istemiyorum. Bu yüzden ona hiçbir şey söylemeyeceğim."

"Polisi aramalısın."

"Polisi ararsam Amy'yi öldürürler. Size polise gidemeyeceğimi söyledim; bir federal satın aldılar. Eğer bunu yapabiliyorlarsa

tüm bölge."

"Maaş bordrolarında bir federal olduğunu nereden biliyorsun?"

"Size cüzdanlarından birinde bir kart bulduğumu söylemiştim. Limuzinde onlardan birinin cüzdanını aldım. Bu bir FBI kartı. Gerçek gibi görünüyor. Arkasında bir telefon numarası var."

"Cüzdan mı çaldın?"

"Bana şaşırdığını söyleme. Nereli olduğumu biliyorsun."

"Merak ettiğim şey, hiç ayrılıp ayrılmadığın."

Başını eğdi ve iç çekti. Muhtemelen haklıydı; eski halimi geride bırakmamıştım. Hâlâ bir dolandırıcılık işindeydim ama sigorta şirketleri yerine jürileri dolandırıyordum.

Bir içki daha aldım ve boynumu ve sırtımı gerdim. Çıkıntı manevraları sonunda boyun omurgamı kronik bir spazma sokmuştu. Alkol yardımcı olacaktı ama şimdilik.

"Kartta bir isim var mı?" "Hayır."

"Rus da çıldırmış olabilir. Belki de FBI'ı aramak için kartı vardır."

"Hayır. Bu adam ters çevrilmemiş. Gördüğüm en acımasız orospu çocuklarından birine benziyor. Beni oyuncak bebek gibi kaldırdı. Hayır. Eğer muhbirse kartın onda olması mantıklı değil. Tabii FBI kartvizitinde muhbirinin iletişim numarasını taşıyan dünyanın en aptal muhbiri değilse. Nedense ben öyle düşünmüyorum. Saklamak için hiçbir girişimde bulunmadı. Karttaki numara bir çalışana ait. O çalışan da muhtemelen FBI'dandır. Kartta numara olması için başka bir neden göremiyorum ama önerilere açığım."

Hiç yoktu.

"Cihaza bir göz atmanı istiyorum, bakalım hale getirebilecek misin?"

"Uzun zamandır böyle bir şey yapmamıştım Eddie," dedi. Konuşurken yüz hatlarında bir gölgenin hareket ettiğini gördüğümü sandım ama belki de bu sadece yarı aydınlıktaki hareketiydi. Harry, Vietnam'daki ilk Afrikalı Amerikalılardan biriydi.

Yüzbaşı rütbesindeydi. Karanlıkta, yeraltında VC ile savaşılan tünellerin farelerinden oluşan bir ekibe liderlik etmişti. Üç tur yapmış, deneyimleri hakkında hiç konuşmamış ve kimseye göstermediği bir sürü madalyası vardı. Bu Harry'ydi.

Ceketi çıkardım, ters çevirdim, Harry'nin masasının üzerine koydum ve dikişini açtım. Patlayıcılar hakkındaki bilgim sıfırdı.

Harry alete temkinli bir şekilde yaklaştı, elleri kalçalarında. Sonra . Bir an için daha yakından baktığını sandım, ama sonra o şeyi kokladığını fark ettim.

"Bu C4. İki patlatma başlığı ve eksiksiz bir devre donanımı" dedi.

"Tüm bunları kokusundan mı anlıyorsun?"

"Aptal olma, kokusundan C4 olduğunu anlayabilirim. Bir kokla."

Plastik patlayıcılardan gelen bir koku vardı, ama ilk başta bana neyi hatırlattığını tam anlayamadım.

"Benzin mi?" Ben sordum.

"Yakın. Motor yağı. C4 farklı kimyasal ve bileşikten oluşan bir patlayıcıdır. Bazı nedenlerden dolayı, onu motor yağıyla kesmişler. Bu yüzden Vietnam'da işe yaradı. Çok taşırdık çünkü VC tünellerini kapatmak zorundaydık. Ama C4'ü daha çok erzaklarımızı pişirmek için kullandık."

"Yemek mi?"

"Evet. Pis bir koku yayıyordu ama yağmurda çok iyi yanıyordu. Burnuna o kokunun gelmesi bile soğuk erzak yemekten daha iyiydi. Bunun patlaması için küçük bir patlayıcıya ihtiyacın var. Yakabilirsiniz, hatta çekiçle bile vurabilirsiniz ama patlatacak birincil bir patlama olmadan oyun hamuru kadar güvenlidir. Bu silindirler, küçük kalemlere benzeyenler, bunlar patlatma başlıkları. Ama burada daha fazla devre var. Bubi tuzağı olma ihtimaline karşı kurcalamaya bile başlayamam. Uzaktan patlatıcıyı kaldırdığını mı söylemiştin?"

"Evet." Cebimden çıkardım ve Harry'nin sandalyesinin üzerine bıraktım.

"Yapılacak en kolay şey patlatıcının pilini çıkarmak olacaktır. Bir yerlerde bir tornavidam var..." Ve gitti.

Harry bir iki dakika boyunca karton kutuları karıştırdı ve köşedeki, içinde hukuk kitaplarından çok alet edevat, shot bardakları ve viski şişeleri olan kitaplığı aradı. Bir tornavida setiyle geri döndü. Uzaktan kumandalı fünüye, garaj kapısı ya da araç merkezi kilidini çalıştıran sıradan bir uzaktan kumandaya benziyordu. Yaklaşık iki inç uzunluğunda, bir inç genişliğinde ve yarım derinliğindeydi. Bir tarafında iki düğme vardı. Arka yüzünde ise uzaktan kumandanın iki yarısını bir arada tutan üç adet gömme vida vardı. Setteki en küçük düz tornavidayı seçtim, kılıfından çıkardım ve fününin üzerindeki vida başına oturtmaya çalıştım. . Başı çok büyüktü.

Harry çekmeceleri açıp kapamaya, dolap kapaklarına vurmaya ve mırıldanmaya başladı. Birkaç dakika sonra elinde bir bıçağıyla geri döndü. Bıçağın ucu vida başına tam oturuyordu, daha fazlası değil. İnce bıçağa dikkat etmek zorundaydım; eğer kırılırsa işim biterdi.

Kumandayı sol elimde tuttum, hiçbir düğmeye dikkat ederek yavaşça ve dikkatlice ilk vidayı gevşetmeye başladım. Gözlerim odanın karanlığından masa lambasının yoğun parlaklığına geçmekte zorlanıyordu. Harry omzumun üzerinden eğildi. Onun sabırsız bakışlarını hissedebiliyordum.

Lambanın ve ısıtıcının sıcak ışığına rağmen oda giderek soğudu. Harry ısıtıcıyı açtı ve kendine bir viski aldı. Bana bir tane daha doldurdu. Çok fazla alkol ve yemeksizlik yüzünden başım dönmeye başladı.

İlk vidayı avucumun içine aldım ve dikkatlice masanın üzerine yerleştirdim.

Harry eğildi ve başını ovuşturmaya başladı; ellerini sırayla ensesinden beyaz, asi saçlarına doğru gezdiriyordu. Uzun zamandır arkadaşlık ve onun küçük taktiklerini biliyordum. Endişelendiğinde ya da bir sorunu düşünürken başını ovuştururdu.

kafa. Şaşırtıcı sayıda insan da aynı şeyi yapıyor. Sanki düşünceyi fiziksel olarak dışarı çıkarmaya çalışıyorlar.

"Tükür onu," dedim.

"Volchek sana dava dosyalarını verdi mi?"

"Evet. okudum, zaten okumaya değer ne varsa."

"Orada tanıkla ilgili bir şey var mı, nasıl bir anlaşma yaptığı?"

Harry'nin bununla nereye varmak istediğini biliyordum.

"Mario'nun cinayeti için neden sadece Volchek'i ele verdiğini mi soruyorsun? Biliyorum. Ben de aynı şeyi düşünmüştüm. Volchek'e bunu sormaya çalıştım. Küçük Benny'nin hala sadakati olduğuna dair bir şeyler söyledi. Küçük Benny'nin asker arkadaşlarını bu işe bulaştırmak istemediği, patronunu suçlamasına rağmen yoldaşlarına hala sadık olduğu izlenimine kapıldım. Bana da pek mantıklı gelmiyor. Küçük Benny FBI'a kendini öldürtecek kadar bilgi verdi ama hapisten çıkmasına yetecek kadar değil."

Başını salladı ve viskinin son parmağını da emdi. Şişeyi çekmeceye geri koydu ve kahveyi hazırlamaya başladı. Her nasılsa kahve yapmanın fiziksel rutini daha iyi düşünmesini sağlıyordu. Sözünü kesmemem gerektiğini biliyordum, bırakayım da kafasında düşünsün. Hazır olduğunda bana söyleyecekti.

"Penditi'yi hiç duydun mu?" diye sordu Harry.

Annem İtalyan'dı; en eski arkadaşım New York Mafyası'nın başıydı. Tabii ki onları duymuştum.

"Elbette, *tövbekârlar*. Sicilya polisi onlara böyle derdi. Onlar tetikçi ve çantacıları. Yakalandılar ve mafya aleyhine ifade verdiler. Her biri. Ne demek istiyorsun, Harry?"

"Bildiğim kadarıyla Penditi'ler dünyanın en sert adamlarından bazılarıydı. Acımasız katiller. *Onlar* bile örgütlerinden vazgeçtiler. Sanırım demek istediğim, Küçük Benny'nin çetesinin geri kalanı hakkında ağzını kapalı tutmasının çok iyi bir nedeni olmalı."

* * *

Kahve makinesi gürültüyle çalışmaya başladı ve Harry ikimize de birer büyük fincan doldurdu. O anda Harry ile arkadaş olduğum için ne kadar şanslı ve Vietnam'da onun emrinde görev yapan askerlerin ne kadar şanslı olduğunu düşündüm. Adam zekiydi, liderdi ve şimdi, altmışlı bile hiçbir şey onu korkutmuyor gibiydi.

"Peki bana ne planladığını söyleyecek misin?" dedi Harry.

"Onu bulmama ve dışarı çıkarmama yardım edebilecek bir arkadaşım var. Bu konuda hiçbir şey bilmeseniz daha iyi olur. Yüz yüze görüşmeden önce onunla irtibata geçmem gerekecek. İşler karışabilir, bu yüzden hiçbir şeyin sana kadar uzanmasını istemiyorum. Telefonları dinlenen bir adam bu. Onu buradan arayamam. Ama benim için yapmanı istediğim bir şey var. Birkaç parça ekipmana ihtiyacım var. Tek istediğim onları alıp binanın içinde bir yere bırakman. Belki bu kattaki engelli tuvaletine. Kimsenin bakmayacağı bir yere sakla. On dokuzuncu katta tuvalet yok. Bir kat aşağı inip bu kattakini kullanacağım. Sadece büyük bir oda, kabin yok. Mükemmel bir yer. En yakın tuvalet orası ve Ruslar dışarıda bekleyecek. Kabin yoksa beni takip etmezler. Neye ihtiyacım olduğunu ve nereden alabileceğinin bir listesini yazacağım. Müdahaleni sınırlı tutarsan daha iyi olur, Harry. Amy'yi her kim tutuyorsa, onu mücadele etmeden teslim edecek gibi görünmüyor."

Harry başını ovuşturdu. "Peki sana yardım edecek olan bu adamla, Volchek'in haberi olmadan nasıl tanışacaksın?" dedi Harry.

"Yapamam," dedim, "ama sanırım Rusları beni *ona* götürmeleri için ikna etmenin bir yolunu buldum."

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Pencere, yükselen rüzgârın etkisiyle çerçevesi içinde tıkırdadı. Harry en sevdiği sandalyeye oturdu, ahşap çerçeveli eski bir döner sandalye. Sandalye bana Harry'yi hatırlatıyordu: eski, yıpranmış, sağlam.

İkinci vida Harry'nin masasının üzerine düştü ve yuvarlanıp durmadan önce etrafta dans etti.

Harry gözlüklerini çıkardı ve burnunun üstünü çimdikledi. Bu Harry'nin diğer deyişiydi.

"Sadece hoşuma . Bir şeyler kokuyor," dedi Harry.

İçini çekti ve "Ne yaparsan yap, seni ve Amy'yi öldürecekler. Bir tanığı havaya uçurduğun için suçu senin üstlenmene izin verme saçmalığı - eğer onların oyununu oynarsan, gerçekte ne olduğunu kimseye anlatmak için hayatta kalmayacağından emin olacaklar. Bunu göze alamazlar."

Son vidaya odaklandım.

"Ama sen bunu zaten düşünmüştün," dedi Harry.

Başımı sallayarak son vida başını bıçağın ucuna doğru eğdim ve yuvasından kaldırdım.

Harry benimkinin yanına bir sandalye çekti. Lamba ışığına doğru eğildik ve endişeyle bekledik. Patlayıcı muhafazasını nazikçe kavradım ve ayırmak için acele etmedim.

Ayrıldı.

Parmaklarım titredi, ama şeyi düşürmedim. İki parça plastik muhafazayı açık uçlu olarak masanın üzerine yan yana koydum.

O anda bir planım vardı. Saatlerdir düşünüyordum.

Polislere ya da FBI'a güvenemeyeceğimi biliyordum ama Amy'yi geri aldıktan sonra Volchek'in artık üzerimde bir etkisi kalmayacaktı. Onu alıp gidebilirdim ve bir şekilde bunu yapmanın bir yolunu bulmuştum - Bratva'yı beni Jimmy'yi görmeye götürmesi için nasıl kandıracağımı, Volchek'in telefonunda gördüğüm cep telefonu numarasını takip edebilecek ve böylece Amy'yi bulabilecektim. Amy güvende olduğunda FBI'la temasa geçip onlara her şeyi anlatabilir, Volchek ve ekibini yakalamalarına yardım edebilir, bir anlaşma yapabilirdim.

Planımız buydu.

Uzaktan patlatıcının içini gördüğümde her şey değişti.

İçinde ne bir çip, ne bir devre, ne bir pil, hiçbir şey yoktu.

Boş bir plastik kabuktu.

"Sahte mi?" dedi Harry.

"Bu hiç mantıklı değil. Arturas bombayı birkaç kez çalıştırdı. Sinyal etkinleştirildiğinde fününin üzerindeki kırmızı ışığın yanıp söndüğünü gördüm. Kumandanın ucundaki şu ampul," dedim ve Harry'ye küçük ampulü gösterdim. O ampul asla yanmazdı; güç kaynağı yoktu.

"Arturas bombayı ateşlediğinde bir şeyin titreştiğini hissettim." Kollarımı kavuşturdum ve küfrettim.

"Bu da ne böyle?" Dedim.

O anda aklımda başka sorular da dönmeye başladı: Arturas neden biri sahte, diğeri gerçek olmak üzere iki fünüye taşıyordu?

"Burada başka bir şeyler dönüyor. Başka bir oyun oynanıyor. Sence bu ne anlama geliyor?" dedi Harry.

"Bu iki anlama geliyor," dedim. "Birincisi, gerçek bir bomba var ve ben onu taşıyorum. İkincisi, gerçek bir fünüye var; ama bende değil. Arturas'ın iki fünüye taşıdığını bilmiyordum. Bilseydim, gerçek olanı kaldırırdım," dedim, plastik muhafazanın iki boş yarısını elime alarak.

Durdum, donup kaldım.

Harry de aynı şeyi fark edince nefesi kesildi.

"Kımıldayın," dedi Harry. "Eğer o odayı boş bulurlarsa, tek yapmaları gereken bir düğmeye basmak..."

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Muhafazanın iki yarısını birbirine kaydırırken parmaklarım titredi. Vidalar, onları çıkardığımdan beri küçülmüş gibiydi çünkü onları kaldırmayı başaramadım.

"Sakin ol. Henüz kayıp olduğunu fark etmediler," dedi Harry.

"Nereden biliyorsun?"

Bana aptalmışım gibi baktı. Harry'nin hecelemesine ihtiyacım yoktu. Sadece sohbet ediyordum, parmaklarımın tekrar bana itaat etmeye başlaması için zihnimi durumdan uzaklaştıracak herhangi bir şey.

"Biliyorum, Harry. Biliyorum," dedim.

İlk vida yuvasına geri takıldı ve ben de onu tekrar yerine sarmaya başladım.

Harry yine mırıldanarak yerde volta attı.

"Yani teçhizatı alıyorum ve teslimatı yapıyorum. İhtiyacın olan şey nedir ve onu nereden alacağım?"

Bir an nefesimi tuttum ve az önce düşürdüğüm vidanın ahşap zemine çarpıp havalandırmaya doğru yuvarlanmasını izlerken dua ettim. Vidaya doğru hamle yaptım ve uçuşuma düşmeden hemen önce yakaladım.

Nefes nefese vidayı yerine oturtmayı başardım ve bıçağın başıyla çalışmaya başladım.

"Bunu ," dedim.

Harry bir kalem aldı ve dikte etmeye başladı.

"Telefon etmem gerekecek. Böylece Jimmy ile işleri ayarlayabilir ve seninle iletişimde kalabilirim. Bana bir korsan cep telefonu bulman gerekecek."

"Bir ne?"

"Bu özel bir tür tek kullanımlık cep telefonu. Bunun için endişelenmeyin. Her şeyi tek bir mağazadan alabilirsiniz. Baker Caddesi'nde AMPM Securities adında küçük bir yer. Paul'u sor. Oraya gittiğinde dükkan kapalı görünecek. Ama kapalı değil. Biri kapıyı açıp suratına silah dayayana kadar çalmaya devam et. Paul'a seni benim gönderdiğimi söyle. Bu şeyin ne olduğunu biliyor. Güvenli bir mülk işaretine ihtiyacım olacak. Ya SEDNA ya da Security Water. Markası önemli değil. Ve izi okumak için küçük bir siyah ışığa ihtiyacım olacak."

Kafası karışmış görünüyordu.

"Merak etmeyin. Paul bu işten anlar. Doğru malı almamı sağlayacaktır."

Paul Greenbaugh gündüzleri AMPM Menkul Değerler'i yasal bir iş olarak yürütüyor, geceleri ise pek çok yasadışı ürün satıyordu. Paul için gece vardiyası en kârlı olanıydı ve ben de uzun süre Paul'den çoğu yasadışı olan ekipmanlar satın aldım. Bazen bir dolandırıcı sadece aletleri kadar iyidir.

"Bu kadar mı? Hadi Eddie. Kımıl da," dedi Harry.

Harry hızlı adımlarla pencereye gitti, açtı ve şehre baktı. Bir yağmur sağanağı daha dinmek üzereydi.

Son vidayı da yerleştirdikten sonra sahte fünüyeyi kontrol ettim ve Arturas'ın onu açtığımı anlamayacağından emin oldum. Bombayı ya da etkisiz hale getirmeyi umuyordum. Ama Arturas'tan sahte bir fünüyeyi kaldırmayı hesaba katmamıştım. Bu bana bir fikir verdi.

"Harry, telefonunda kamera var mı?"

"Evet," dedi, kapaklı cep telefonunu getirerek.

"Patlayıcının fotoğrafını çek. Paul'e tam eşleşme istediğimi söyle."

Harry kumandayı başparmağıyla işaret parmağı arasında tutarak patlatıcının her açıdan fotoğrafını çekti, listesine ekledi ve üzerinde okudu.

"Şimdi gidip bu malzemeleri almalısın. Yakında harekete geçeceğim ve o ekipmana ihtiyacım olacak. Baker Caddesi çok uzak değil. Bir saat içinde dönebileceğini düşünüyor musun?"

"Elimden geleni yapacağım ama bunların yarısının ne olduğunu bile bilmiyorum.

Bilmek istediğimden bile emin değilim," dedi Harry.

Bombayı katlayıp ceketimi geri giyerek, "Güven bana, Harry. *Güvenmiyorsun.*"

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

İçgüdülerinizi gerçekten dinlemeniz gereken zamanlar ve işi yapmak için ne gerekiyorsa yapmanız gereken zamanlar vardır. Harry'nin penceresinin dışındaki çıkıntıda tekrar durduğumda, sahip olduğum her içgüdü bana o çıkıntıya çıkmamamı, içeri dönüp başka bir yol bulmamı çünkü bu sefer başaramayacağımı söylüyordu.

Korkumu görmezden geldim ve yine Amy'yi düşündüm. Harry düşüncelerimi hissetmiş gibiydi.

"O çok güçlü bir kız, Eddie. Onu hayatta tutacaklar ve biz de onu geri alacağız. Yarın bir sivil mahkemeye çıkmam gerekiyor. Biraz zaman alabilir ama çıkacağım ve arkamı kollayacağım. Yargıç Pike'ın yanında oturacağım, böylece sana göz kulak olabilirim."

Boğazımda düğümlenen minnettarlık sözcükleri daha konuşmadan boğuldu. Harry gibi bir arkadaşım olduğu için çok rahatlamış, çok sevinmiş, çok minnettar olmuştum.

"Bunu nasıl yapacaksın?"

"Gabriella'ya onu temyiz hakimliği için değerlendirdiğimi söyleyeceğim. Boş ver onu. Ben endişeliyim. Burada ters gidebilecek çok şey var. Seni o mahkemede yalnız bırakmayacağım. Orada olacağım."

* * *

salladım ve yıllar önce o büyük, yumuşak eli ilk kez elime aldığım zamanı hatırlayarak elini tekrar tuttum.

O ilk seferde Harry'nin elini sık, dolandırıcılık günlerimi geride bırakmıştım, yani neredeyse.

Harry elini bıraktı ve pencereyi kapattı. doğru ilerlerken, o büyük eli bir daha sıkıp sıkamayacağımı merak ediyordum. Harry benim için çok şeyi riske atıyordu. Bunun bir kısmının Harry'nin ahlaki kuralları, onuru ve arkadaşlarına olan sadakati olduğunu düşünüyordum. Yine de bir şekilde Harry'nin bana karşı sorumluluk hissettiğini biliyordum. O böyle bir adamdı.

Neyse ki yağmur durmuştu ama zaten kaygan olan çıkıntıya ince, taze bir parlaklık vermişti. Ayağımı sürüyerek ilerlerken ayağım kaydı ve sol bacağım yere doğru fırladı.

Bir anda vücudum sanki binlerce kilo ağırlığında hissetti. Tuğlaya tutundum ama parmaklarım tutmadı. Diğer bacağımı altımdan kaydırarak kendimi bıraktım ve çaresizce düşüş açımı değiştirmeye çalıştım. Göğsüm minnetle çıkıntıya çarparak ciğerlerimdeki havayı boşalttı. Islak yüzeyde kaydığımı hissettiğimde ellerim tutunmak için çabaladı. Sol bacağım dışarı savruldu. Sağ elim açıkta duran bir tuğlayı yakaladı ve gövdeyi hızla büküm, iki bacağımın da uçurumdan aşağı kaymasını engellemeyi başarırken sırtım bu çabayla çığlık atıyordu.

Belimdeki bazı kasların yırtıldığından emindim ama yine de dayanmıştım.

Vücudum kapanıp hareket etmeyi reddettiği sırada nefesim geri geldi. Dar çıkıntıda yüzükoyun yatarken altımdaki New York'u görebiliyordum. Cadde sakinleşmiş gibiydi. Gece mahkemesi işlerine yetişen taksi hattı artık binanın bu tarafına kadar uzanmıyordu. Çok az trafik vardı ve biri dışında... biri dışında hiç insan yoktu. Bulunduğum noktadan bile sokak lambasının altında duran zayıf, kel bir adam görebiliyordum, turuncu ışık kubbesini aydınlatıyordu. Koyu renk bir palto giymişti ve bir şey bekliyor gibiydi. Sokağın diğer tarafında beyaz bir limuzinin durduğunu gördüm.

limuzin beni sabah erken saatlerde almıştı. Sokak lambasının altındaki adam Arturas olmalıydı. Limuzinin arka yolcu kapısı açıldı ve içinden kocaman bir adam indi -Gregor. Gregor'un büyük bir bavul taşıdığını gördüğümde cebimde delik açan cüzdanını düşündüm. Üst kattaki resepsiyon odasında bulunan ve içinde dava dosyalarının olduğu bavulun aynısıydı. O çantayı Victor'a bırakmış ve dosyaları resepsiyon odasının yanındaki odaya götürmüştüm.

Sokak lambasının altında Gregor'un çantanın kilidini açtığını ve kapağı biraz kaldırdığını gördüm. Gregor çantayı kapatmadan önce Arturas içindekileri hızla kontrol etti. Sonra iki adama üçüncü bir adam daha katıldı. Lacivert bir üniforma giymişti ve sokak lambasından şişman göğsündeki rozeti görebiliyordum. O sabah lobide gördüğüm şişman gardiyan.

Üçü birlikte beklediler. Çevredeki binalar çoğunlukla gecenin bu saatinde hareketsiz ve sessiz kalan ofis bloklarıydı. İki beyaz minibüs caddeye döndü ve limuzinin arkasına park etti. Gregor şoförlere eliyle işaret etti ve ilk minibüs adliyenin bodrum katındaki otoparkta gözden kayboldu. İkinci minibüs durdu ve şoför yolcu kapısını açtı. Gregor çantayı etrafında döndürdü; sonra iki eliyle kaldırıp yolcu koltuğuna koydu. Bu adam o sabah beni bir bez bebek gibi kucağına alan adamdı. O çantanın içindeki her neyse çok ağırdı. Kapıyı kapattı ve minibüs adliyenin bodrum katındaki otoparka girdi. Sonra Gregor, Arturas ve şişman gardiyan sokak lambalarının parıltısından uzakta, duvara yaklaştılar. Bir şey bekliyorlardı. Limuzin park halinde kaldı. Birkaç dakika sonra bodrum katından iki adam yaya olarak çıktı. Onların minibüs şoförleri olduğunu tahmin ettimİki adam da Gregor'a doğru ilerledi.

Bir an için nefesim kesildi.

Gregor elini ceketinin içine soktu. Sonra paltosunun diğer ceplerini kontrol etti. Pantolonunu okşadı, işlemi tekrarladı ve sonunda kocaman parmaklarını kullanarak paltosunu yokladı ve ellerini şaşkınlıkla havaya kaldırdı. Cüzdanının gittiğini biliyordu. Arturas cüzdanını çıkardı.

kendi cüzdanını aldı ve minibüs şoförlerine birer deste banknot verdi. Her iki adam da daha sonra limuzinin arkasına bindi ve limuzin uzaklaştı. Daha önce cüzdanında bulduğum klipslerin içindeki paranın şoförlere ödeme olarak verildiğini tahmin ettim. Arturas ve Gregor arasında bir tür şaka geçiyor gibiydi ve iri adamın masumiyet gösterisi için büyük patilerini havaya kaldırdığını gördüm. Belki de koca adam cüzdanını kaybetmişti ya da düzenli olarak cüzdanını . Gregor'un derisini aldığımdan şüphelenmelerine imkân yoktu. Onlara göre ben sadece bir avukattım; geçmişimi bilmiyorlardı. Ve avukatlar cüzdan kaldırmaz. Ruslar ve şişman gardiyan daha sonra caddeden yukarı doğru yürüdüler ve sağa, görüş alanımın dışına, adliye girişine doğru döndüler.

Arturas ve Gregor binaya benim o sabah girdiğim yoldan girecek, güvenlik istasyonunu geçip lobiden geçecek ve asansörlere doğru ilerleyeceklerdi. En iyi tahminime göre bu yolculuğu yapmaları yaklaşık doksan saniye sürerdi. Eğer asansörü kullanırlarsa, on dokuzuncu kata ulaşana kadar geçen süreye altmış saniye daha ekleyebilirdim ve belki de odaya geri dönmeleri on saniye sürerdi. Victor'u uyandıracaklar ve sonra beni kontrol edeceklerdi - belki on ila on beş saniye daha. Güvenlik açısından, onlar odamı boş bulmadan, Amy'nin hayatını sona erdirecek bir arama yapmadan ve sonra da gerçek dünyeyi ateşlemeden önce odama dönmek için iki buçuk dakikam olduğunu tahmin .

Çapraz sorgularımı zamanlamaya alışmıştım ve oldukça doğru bir iç saatim olduğunu düşünüyordum. Bacaklarımı altına çektim, ayağa kalktım ve hareket etmeye başladım. Heykele ulaştığımda zamanımın yaklaşık kırk beş saniyesi gitmişti. Gri kadın çıkıntı kadar kaygan değildi ve ayaklarımı sırtına dayayıp ellerimle başının yanlarını kavrayarak kendimi omuzlarına kaldırmam yirmi saniye sürdü. Dışarıya doğru yaptığım yolculuk sırasında düşen tuğlaların bir kısmı, heykel ile güvenliği arasında dört metrelik bir boşluk yaratmıştı.

Hareketsiz bedenim Leydi'ye yapışmış halde beş saniye geçti. Bir ayağımı sağ omzunun üstüne koydum, ayağa kalktım ve denge için kılıcı kavradım.

Arturas'ın o gün bana söylediği her şey yalandı. Arturas istese adliyeye bir kuyruklu piyano bile sokabilirdi; sadece iki minibüsü ve bir valizi güvenlik kontrolü olmadan içeri sokmuştu. Sırtımın alt kısmında duran bomba Gregor'un minibüse koyduğu çantaya kolayca yerleştirilebilirdi. Mahkemeye bir şey sokmak için bana ya da Jack'e ihtiyaçları yoktu. Bu kadar aptal olduğum için kendime lanet ettim; Rusların bir FBI ajanına parası yetiyorsa, bir güvenlik görevlisine rüşvet verip çantayı güvenlikten geçirmelerini sağlayabilirlerdi. Aslında, muhtemelen adliyedeki tüm güvenlik görevlilerini milyoner yapacak kadar paraları vardı. Zihnimde o sabah adliyeye girişimi tekrar canlandırdım. Barry adımı haykırmıştı; Hank adındaki sarışın güvenlik görevlisi aramak istemişti. X-ray cihazına gelmeden önce bile şişman gardiyanın gözleri üzerimdeydi. O anda şişman gardiyanın beni tanıdığını düşünmüştüm ama onu tanıyamamıştım. Rusların minibüsleri bodruma kaçırmasına yardım izlerken, o sabah lobideki varlığını yeniden değerlendirdim. Hank benden görevi devralmamı istediğinde, şişman adam bize doğru yürüdü. Onun Hank'e destek olduğunu düşünmüştüm; şimdi ise Hank ya da başka biri bombayı bulmadan güvenlikten tek parça halinde geçmemi sağlamak için beni gözetlediğini biliyordum.

Bana ihtiyaçları kalmadığı anda Amy'yi öldüreceklerdi.

Anlayamadığım şey neden olduğuydu. Neden beni bu işe dahil ?

Babam bir keresinde bana tüm açılar bilmeden bir dolandırıcılık yapamayacağımı söylemişti. Bu durumla ilgili hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Çok daha büyük bir oyunda piyondan başka bir şey olmadığım hissine kapıldım. En azından oyuncuların kim olduğunu anlamaya başlamıştım. Bu, kendi başıma yepyeni bir oyuna başlamam gerektiği anlamına geliyordu.

Kılıcı bıraktım, nefes ve sıçradım.

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

Vücudum çıkıntının üzerine düz bir şekilde indi ve bacaklarım birkaç tuğlayı daha tekmeleyerek gevşetti. Duvara sarıldım ve olabildiğince hızlı adımlarla açık bıraktığım pencereye doğru ilerledim. Odanın içine düştüğümde, ayağa fırladığımda ve pencereyi kapattığımda iki dakika yirmi saniye geçmişti. Paltomu çıkardım ve avucumla fırçalamaya başladım. Pantolonumla birlikte o da nemliydi. Köşedeki radyatör kapalıydı, onu sonuna kadar açtım, paltomu üzerine koydum ve nefesimi tutarken dizlerimdeki nemli yerleri kurutmak için ona yaslandım. Soluklanmalarım arasında koridordan gelen ayak seslerini duydum. Eski radyonun sıcaklığını bırakarak anahtar deliğinden baktım ve Victor'u resepsiyonda, kanepede, onu bıraktığım pozisyonda uyurken gördüğüm için minnettar oldum. Dava dosyalarının bulunduğu Samsonite çanta açık ve boş bir şekilde yerde, bıraktığım yerde duruyordu. Dosyalar hâlâ odamdaki masamın üzerindeydi.

Sessizliği hafif, metalik bir tıkırtı bozdu: koridorda açılan asansör kapıları. Ter ceketime damladı ve alnımı sildim. Bir dizi ayak sesiyle birlikte, arkadan gelen çok daha ağır bir adamın ayak seslerini duydum. Arturas sessizce dış ofise doğru yürüdü ve kendini usulca bir sandalyeye bıraktı. Gregor arkasından geldi ve Victor'a bir tekme atarak onu uyandırdı. Gregor, Victor'dan yana kaymasını istedi ve iki dev adam kanepeye gözlerini kapattı. İçeridekiyle aynı olan bir lambanın yumuşak ışığı

Odam, dış resepsiyonun neredeyse sakın görünmesini sağlıyordu. Kapının kolunu ettim ve kilitli olduğunu gördüm. Kimse beni kontrol etmemişti. Eğer kapıyı açıp gittiğimi fark etselerdi, tekrar kilitlemezlerdi.

Elimden geldiğince sessiz bir şekilde radyatöre geri döndüm ve artan sıcaklığın pantolonumu kurutmasına izin verdim. Bir sonraki adımım çoktan . Ruslarla harekete geçmeden önce Jimmy'yle bağlantı kurmam gerekiyordu. Bunu yapmak için Harry'nin listesindeki telefona ihtiyacım vardı. Trafik olmasa bile, Harry'nin teçhizatı alması ve yapması en az bir saat sürerdi. Beklemekten başka yapabileceğim bir şey yoktu. Bacaklarımı uzatıp sırtımı duvara dayadığımda anahtar deliğinden hâlâ görebiliyordum.

Dinleniyorlardı.

Yarım saat sonra başımın göğsüme düştüğünü fark ettim. Neredeyse . Paltom ve dizlerim kuruydu ve neyse ki koyu renk lekeleri gizliyordu. Küçük oda sıcak geldi ve radyatörü düşüncelerime geri döndüm.

Harry Ford'a zaten çok şey borçluydum. O olmasaydı ya hapiste olurdu ya da ölürdüm. Bir dolandırıcı olarak hayatın kaçınılmazlığı

bu. Emeklilik planı yok. Ve sağlık de yok. Sigorta dolandırıcılığı hayatımın sonlarına doğru, rehavet kötülüğü içime işlemişti. Ya öyle ya da yakalanmak istiyordum. O zamanlar kesinlikle öyle

hissetmiyordum. Her şey olup biterken, bir anlık kötü bir karar yüzünden kendimi suçladım ve dokuz kiloluk bir çekici suçladım.

Aslında bu ne çekicin ne de onu kullanan adamın hatasıydı.

Başkasının karısıyla yatmak aslında şoförümün suçuydu. Hedefimi bulmuştum ve hepimiz Cuma günü için hazırlanmıştık. sabah çamurluk kazası. Perry Lake adında NASCAR yarışçısı olan hassas şoförüm, Perşembe gecesi kıskanç bir koca tarafından darmadağın edildi. Kocası Perry'yi bir sandalyeye bağladı, alet çantasına gitti ve Perry'ye yepyeni dokuz kiloluk bir çekiç gösterdi. Perry üzerinde çalışmaya başladı: dizlerini, ellerini, dirseklerini ve dişlerini kırdı. İş i iptal etmeliydim. Ben . Ben de

Oyunun kurallarını unuttun: Parayı al ve çık. Üçkağıtçı olarak geçirdiğim son birkaç yıl boyunca iki yüz bine yakın para biriktirmiştım. Artık bu işi para için yapmıyordum. Dolandırıcılık için, büyük bir sigortacıyı ve hukuk ekibini binlerce dolar dolandırmanın ve her bir tazminat çekini bozdurmadan önce bir barda babamın şerefine kadeh kaldırmanın heyecanı için bu işin içindeydim. O gün Perry'nin yerini aldım. Perry'yi sürücü koltuğuna bağlayıp bıraksaydım daha iyi olabilirdi. Her şeyi berbat ettim; frene çok sert ve çok erken bastım. Mercedes bana arkadan çarptı, kavşağa çok az kalmıştı. Benim hatamdı, onun değil. Mercedes'in sürücüsünü mahkemeye vermekle tehdit edeceğime, o *beni* kişisel yaralanmalar için dava etti. Hatta beni Chambers Caddesi'ndeki hukuk mahkemesine götürdü. Sonunda davaya bakan yargıç Harry Ford oldu.

Normalde, böyle bir kaza mahkeme salonunun içini görmezdi. Kaza benim hatamdı ama yalan söyledim ve önüme bir yayanın çıktığını ve bu yüzden sert fren yapmak zorunda kaldığımı söyledim. Bir polis caddenin karşısında olduğunu ve kazaya şahit olduğunu söyledi. koşan bir yaya görmediğini söyledi. Eğer polis kaza mahalline gelmeseydi, kazadan hemen sonra kaçıp gidecektim. Onun yerine polis bilgilerimi aldı. Üzerimdeki tek kimlik kendime aitti, bu da başka bir hataydı.

O gün mahkemeye gittim ve adama çekip gitmesi için on bin dolar teklif ettim. Avukatı ona bunu kabul etmemesini ve davayı mahkemeye taşımasını söyledi. Kazada kullandığım araba sigortalı değildi ve bir avukat tutmak Mercedes sürücüsüne avukat tutacak kadar param olduğu sinyali gönderilecekti, bu yüzden kendimi savunmak için geldim. Dava başladığında, yargıç Harry Ford son derece sıkılmış . Eğer polis olmasaydı, dava benim sözüme karşı Mercedes sürücüsünün sözünden ibaret olacaktı. Ben sorular sormaya başlayınca Harry'nin daha fazla ilgi gösterdiğini fark ettim. İşaret, ben frene basmadan önce herhangi bir yaya görmediğini kanıtlıyordu. Ona bir soru sordum: "Çok geç olana kadar fren yaptığımı görmediğinizi ve arabanızla bana çarptığınızı söylüyorsunuz. Yani eğer

Ne yaptığıma dikkat etmiyor , yayayı da görmezdin, değil mi?" Cevap vermedi.

Polis beni net bir şekilde gördüğünü, kazanın nasıl olduğunu mükemmel bir şekilde hatırladığını ve yolumun üzerinden geçen bir yaya görmediğini söyledi. Polisi sarsabilirsem, oldukça iyi bir şansım olduğunu biliyordum, bu yüzden onu gerçekten ne hatırladığı konusunda test etmeye çalıştım.

"Memur bey, altı aydan daha uzun bir süre önce meydana gelen o günü mükemmel bir şekilde hatırladığınızı mı söylüyorsunuz?"

"Doğru."

Önümde bir sayfa tutuyordum: Markanın avukatından gelen ve müvekkiline yüz bin dolar ödemezsem beni dava etmekle tehdit eden bir mektup. Polis beni bir kâğıda bakarken gördü ama ne olduğunu göremedi.

"Memur bey, kazaya tanık olduktan sonra katıldığınız bir sonraki çağrı neydi?"

Yalan söylemek, bir şeyler uydurmak üzereydi. Cevabını beklerken benim belgeye baktığımı görünce duraksadı. Polis, kazadan sonra katıldığı telefon görüşmesi hakkında zaten bilgi sahibi olduğumu ve bu bilginin önümdeki kağıtta olduğunu düşündü.

"Hatırlamıyorum," diye güvenli bir yanıt verdi.

Kazadan hemen önce katıldığı telefon görüşmesinin ilgili bir sonraki soru için de benzer bir kurulum. Aynı yanıt - birdenbire hatırlamadı.

Küçük bir çocukken, babamın bir ödemedede hafif kaldıklarında koşucularına aynı rutini uyguladığını izlemiştim. Onları sorgularken küçük kırmızı defterini havaya kaldırırđı, sanki ne olup bittiğini tam olarak bildiğini ve bunu kanıtlayacak kanıtı olduğunu söylemek ister gibiydi. Tabii ki yoktu. Blöf yapıyordu.

Birkaç soru daha sorduktan sonra Harry'nin güldüğünü duydum.

İlk kez bana hitap etti. "Başka bir şey sormanıza gerek yok. Bu davayı düşürüyorum."

Paramı korumuştum. Sadece birazcık. Hedef, avukatına küfürler savurarak mahkemeyi terk etti. Bu küçük zaferin bana verdiği his . Şimdiye kadar yaptığım tüm dolandırıcılıklar kadar tatlıydı. Adliyenin karşısındaki caddede küçük bir tapas bar var. Oraya gittim, sevinçli ve aniden acıkmış hissediyordum. Bir masa beklerken derin bir ses duydum. "Bugün iyi iş çıkardın evlat. Ne yazık ki gerçek bir avukat değilsin." Harry'ydi.

Birlikte yemek yedik. Harry bana, temsil edilmeyen bir davacının bu kadar iyi bir performans sergilediğini hiç görmediğini ve çıkan avukatların çoğundan daha iyi bir iş çıkardığımı söyledi. Daha önce Harry gibi biriyle hiç tanışmamıştım. Dürüst, başarılı, hınzır bir mizah anlayışına sahipti ve sanırım tehlikeli bir yanı da vardı. Bana ne iş yaptığımı sordu, ben de ailemden kalan biraz param olduğunu ama henüz bir kariyer belirlemediğimi söyledim.

Parmaklarındaki sosu yaladı ve şöyle dedi: "Biliyor musun, nadir bulunan bir yeteneğin var. Hukuk fakültesini düşünmelisin. Soru sorma tarzını beğendim. Bu iş için gerçek bir yetenek ve yatkınlık gösteriyor. Özellikle de polise karşı. Onu çevirdin."

"Dürüst olmak gerekirse, kaza günü hangi aramalara katıldığını dair hiçbir fikrim yoktu. Sanırım onu kandırıyordum. Hukuk fakültesinde bunu öğrettiklerini sanmıyorum."

Güldü.

"Clarence Darrow'u hiç duydun mu?" dedi Harry. "Uzun zaman önce bir dava avukatıydı. Bana onu hatırlatıyorsun. Clarence bir duruşmaya başlamadan önce, mahkemede içmeyi sevdiği büyük Küba purolarından birinin ortasına uzun bir şapka iğnesi geçirirdi. Rakibinin davası başladığında, Clarence purosunu yakardı. Rakibi davasını sunarken Clarence'ın purosunu yandı, ancak şapka iğnesi sayesinde kül bir arada kaldı ve düşmedi. Pim bir tür merkezi destek kirişi gibi çalışıyordu. Bu kül sütunu, tüm jüri Clarence'ın rakibini ve tanığı görmezden kadar uzadıkça uzadı. Bunun yerine jüri Clarence'ın purosunun külünü izliyor, parçalanıp beyaz keten takım elbisesinin üzerine düşmesini bekliyordu.

Kül hiç düşmedi ve Clarence hiçbir davayı kaybetmedi. Darrow bugün polisle yaptığın numara arasında çok fark olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hiç bu şekilde düşünmemiştim."

"Bu senin yetenekli olduğunu kanıtlıyor. Eğer hukuk fakültesini denemeye karar verirsen, beni ara. Benden alacağın bir tavsiye sana yardımcı olacaktır. Eğitimini tamamladığında her zaman bir kâtime ihtiyacım olabilir," dedi. Ve işte bu kadar. Avukat olma fikrini kafama Harry yerleştirmiş olsa da, son adımı atmamı sağlayan annem oldu.

* * *

Resepsiyon alanından gelen horlama sesi tekrar başlamadan önce aniden kesildi.

Gece yarısı.

Saatimin dolmasına 16 saat kaldı.

Harry'nin ekipmanları alıp on ikiden önce adliyeye dönmek için yeterince zamanı vardı.

Öğrenmenin zamanı gelmişti.

Bir güven oyununda, elinizi oynamadan hemen önceki an en sinir bozucu andır. Bu, geri dönüşü olmayan bir noktadır ve hamleyi yapacağınız saniyeye kadar hep aklınızdadır. O hamleyi yaptıktan sonra, bir şekilde sinirler kaybolur.

Ayağa kalkıp sırtımı ve boynumu gererek giysilerimi ve paltomu son bir kez kontrol ettim. Paltomun altındaki bazı çamurlar, Arturas'ın daha önce bana attığı şişeden biraz su alarak çıktı. Aynı şişeden ellerimi de yıkadıktan sonra kuruyana kadar ovuşturdum. İyi olduğuma ve hemen kirli bir binaya tırmanmış bir adam gibi görünmediğime karar verdikten sonra, kapıyı sertçe çalarken ellerimdeki titremenin kaybolmasını izledim ve "Hey, aç . Seninle konuşmam gerek. Patronun yeniden yargılanmaktan kaçınmak istiyorsa bir tanığı daha ortadan kaldırması gerekiyor."

Gözlerimi anahtar deliğine çevirdiğimde bir hareket gördüm. Victor ayağa kalktı ve bunu , o sabah ofise ilk girdiğimde gördüğüm *Mona Lisa* resmini görmemi engelledi. Her nasılsa, resmin önünde duran bedeni, Gregor'un minibüse taşıdığını gördüğüm sahte fünye ve çantayla ilgili bir fikrin tohumunu, bir kıvılcımı yarattı, ama şu anda bu düşünce silsilesi sisle kaplıydı.

OTUZUNCU BÖLÜM

Anahtarın kilidi tırmalayarak açtığını duydum ve kapı içeri doğru sallandı. Üç adam da karşımda duruyordu.

"Küçük Benny'yi öldürsem bile, savcılık Tony Geraldo'nun kanıtlarıyla yeniden yargılama yapabilir. Onu ortadan kaldırmadan planınız işe yaramaz. Sorun şu ki, İtalyanlarla topyekûn bir savaşı riske atmadan Tony Geraldo'yu vuramazsınız. ki onu öldürmenize gerek yok. Eğer düşündüğüm gibi bir adamsa, para onun sessizliğini satın alacaktır."

Arturas bana baktı ve başını salladı.

"Evet. Diğer firmalar yağ tulumunun kanıtlarından bahsettiler. Gerçekten zarar verdiğini ama tek başına Volchek'i mahkum etmeye yetmeyeceğini söylediler," dedi Arturas.

"Ve haklıydılar, ama bu savcının yeni bir dava açması için yeterli olacak. Artık bundan kurtulmanın yolunu satın alabilirsiniz, ama yapmak için gerçek paraya ihtiyacım var. Sanırım Tony Geraldo aynı zamanda

G. Eğer aynı Tony ise, aile reisini tanıyorum. Uzun zaman önce onu temsil etmişim. Anlaşmaya aracılık edebilirim. Ama bunu yapmak için dört milyon dolara ihtiyacım var: ikisi patronunun aracılık ücreti, ikisi de Tony için."

Arturas figüre tepki vermedi. Açık bir şok ifadesi yoktu. Dört milyon bu adamlar için büyük bir para gibi görünmüyordu. Birkaç saat içinde alabilirlerdi. Gazetede çıkan bir haberi hatırladım.

Volchek'in kefalet için 5 milyon nakit ödediğini söyledi. Dört milyon sorun olmazdı. Kızımın hayatı üzerine bahse girerim.

"Tony G, Tony Geraldo'dur. Haklısın, o adamlarla konuşamayız. Belki konuşabilirsiniz, belki de konuşamazsınız. Fark etmez. Benny'yi öldürdükten sonra, yeniden yargılama olsa bile kimse Volchek aleyhine ifade vermeye yanaşmayacaktır. Unutun bunu," dedi Arturas.

"Bunu yapamam. Patronun bana Benny'ye karşı bir şans veriyor - kimseyi öldürmeden bu işi kazanma şansı. Ama Tony Geraldo'ya atacak hiçbir şeyim yok. Onu satın almalısın."

"Sana bunu unutmanı söylemiştim," dedi Arturas, bu kez sesinde çelik .

"Patronunuzun cinayet davasında savcılığa zarar veren bir tanığı *unutmamı* mı istiyorsunuz?"

Yaşadığı şok hemen anlaşıldı. O korkunç gülümseme tekrar ortaya çıkmadan önce gözlerinin etrafındaki derinin gerildiğini gördüm.

"Bu benim planım, avukat. Burada yetkili sen değilsin."

"Sizin planınız olabilir ama bu benim davam. Volchek *benim* müvekkilim. Kızımın hayatı için oynuyorum. Eğer bunu ona söylemezsen, ben söyleyeceğim. Ve ona beni vurmaya çalıştığını söyleyeceğim. Bu seni nasıl gösterir?"

Bitişik binadaki reklam panosundan odaya mavi neon ışıkları yayıldı. Ani renk atışı Arturas'ın yanağındaki ıslak parıltıyı aydınlattı: yara izi yine ağlıyordu. Sahte sırtıtışının ardında beyni hesaplamalar yapıyor, seçeneklerini tartıyordu.

Cep telefonundan bir numara çevirirken, "Kızının kimde olduğunu unutma," dedi.

Çok fazla kelime kullanmasak da birbirimizi anlıyorduk. Eğer ben onu zorlarsam, o da Amy aracılığıyla beni zorlardı.

Volchek ile Rusça konuşmasını dinledim. Arturas patronunu dinlerken ara sıra bana bakıyordu.

Birkaç dakika sonra Arturas telefonu kapattı ve kendini tekrar bıraktı. Bir haber beklediğini varsayarak

Kararımı verdim, yan odadaki masada yerimi aldım ve beklemeye başladım. Tony Geraldo'nun sunduğu kanıtlar savcılığın yeniden yargılanmasını sağlayabilirdi; bu kanıtlar cinayetin nedenini tam olarak ortaya koymuyordu ama Mario Geraldo'nun ölümünden hemen önceki düşmanlığa dair güçlü ikinci derece kanıtlardı. Miriam bir aile üyesinin öldürüldüğünü, gelecek vaat eden genç bir adamın zalim bir Rus mafya babasının sözleriyle korkunç bir şekilde kaybedildiğini anlatacaktı ama bu saçmalıktı. Eğer Arturas haklıysa ve Tony Geraldo gerçekten Tony ise, muhtemelen kuzeni umurunda bile değildi. Mario'nun ve dairesinin suç mahalli fotoğraflarını gördüğümde bana serseri bir uyuşturucu satıcısı gibi görünmüştü. Tony ailede ve toplumda büyük bir oyuncuydu. Statüsü vardı. Volchek muhtemelen Tony Geraldo'ya bir iyilik yapmıştı. Tony aile içinde yükseliyordu ve alt tabakadan kuzeninin onu her zaman aşağı çekme eğilimi vardı. Buna ihtiyacı yoktu. Saygıya ihtiyacı vardı. Ve bu evde başladı. Sonuçta, kendi kuzenini kontrol altında tutamazsa, akli başında kim Tony'ye bir ekibi yönetmesi için güvenebilirdi ki?

Yine de Mario ailedendi. Onun öldürülmesi, üstesinden gelinmesi gereken bir hakaretti. Ailenin üyesini öldürüp paçayı kurtaramazsınız, ne olursa olsun. Tony Geraldo'nun yüzünü kurtarmak için bir yola ihtiyacı vardı. Bir savaş başlatmak istemiyordu - en azından boktan kuş kuzeni için - ve bu muhtemelen onu bir ikileme düşürdü. Belki de Tony'nin Volchek'e karşı kanıt vermesi Mario'dan intikam almak içindi. Sebepleri ne olursa olsun, Tony'nin kanıtı benim eski dostum Jimmy "Şapka "yı -ailenin reisini- görme biletim oldu.

Çıkıntıdaki maceralarımın ardından sağ kolum ve sırtım ağrıyordu. Arturas'tan ağrı kesici istemeyi düşündüm ama sonra bu fikri reddettim.

Arturas'ın cep telefonu bir çağrı sinyalini verdi.

Telefonu açtı ve bana baktı. Bir süre konuşmadı. Yaklaşık otuz saniye sonra aramayı sonlandırdı, ayağa kalktı ve Victor'a Rusça bir şeyler söyledi. Victor bana sertçe baktı.

"Yalan söylüyorsun," dedi Victor cebinden bir bıçak çıkarırken.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Victor'la aramda bir metre mesafe vardı. Yargıçların odasındaki oturuyordum. Victor kanepenin önünde kıpırdamadan durmuş bana bakıyordu. Bıçağı sol elinde tutuyordu. O bakışın yoğunluğuyla boy ölçüşemezdim. Gözlerim sinirli bir şekilde Victor ve bıçağın etrafında dönüyordu.

Bana doğru yürümeye başladı.

Hiçbir şey söylemedi.

Beynim gözümün önünden her biri daha ayrıntılı ve detaylı bir dizi senaryo geçirdi. Nasıl olabileceğimi kavrayamıyordum. Gözlerim, kafamın içinde titreşen teorilerin piyonları olarak daha düzensiz bir şekilde hareket etmeye başladı. Parmaklarım ağzıma doğru uzandı. Eğer öğrenilmiş olsaydım, şimdiye kadar çoktan belli olması gerekirdi.

Sonra kafam frene bastı. Babamın

eğitimi. Kendini *toparla*. Ya

keşfedilmeseydim?

"Biliyor musun Victor? Burada oturmuş Volchek'in hareketlerimi yanlış yorumlamış olabileceği bir yol düşünmeye çalışıyordum." Victor ilerleyişini yavaşlattı ve dinledi.

"Ben oldukça zeki bir adamım. Kendi başına fark edemeyecek kadar aptal olman ihtimaline karşı bunu sana söylemek zorundayım. Patronunuza karşı iyi niyetle hareket ediyorum. Volchek'in aksini düşünmesine imkan yok. Bu yüzden yalan söylediğime inanmadığını düşünüyorum. Temkinli davranıyor, bence aşırı temkinli. Nasıl oldu da bu güne kadar

risk almadan para kazanabilir misin? Her neyse, ben yalancı değilim. Sen yalancısın. Bir şey vermem için beni korkutmaya çalışıyorsun, patronuna ihanet edip etmediğimi öğrenmeye çalışıyorsun. Biraz zaman kazanalım. Benim art niyetim yok. Ne yani? Parasını alıp kızımı ona mı bırakacağım? Deli mi bu?"

Victor benden bir metre kadar uzakta durdu, bıçak hâlâ elindeydi.

"Eee?" Ben sordum.

"Yap ," dedi Arturas, Victor'u teşvik ederek.

"Bu saçmalık," dedim. "Bana karşı hiçbir şeyiniz yok. Sadece duruma nasıl tepki verdiğimi görüyorsunuz. Çatlayıp aptalca bir şey yapıp yapmayacağımı ya da bir plan açıklayıp açıklamayacağımı merak ediyorsunuz. Merak etmeyin. Nereye gidebilirim ki? Bütün gün siz pisliklerle birlikteydim. Kızımı istiyorum. Onu güvende istiyorum. Kazanmak zorundayım. Kızımı kurtarmak için bu davayı kazanacağım."

Victor hareket etmedi. Bir an için hiçbir şey olmadı.

Bıçak yanında olduğu halde hızla bana doğru ilerledi. Ayaklarımı diktim ve koltuğumu kavradım. Bir sonraki adımını attığında, soluma dalmayı ve sandalyeyi sallamaya başlamayı planladım.

Ayağı havada durdu, bıçağı parlattı ve sonra geriye doğru adım atıp Arturas'a dönerek güldü.

"O yalancı değil. Neredeyse sıçıyordu. Ne amcık ama," dedi Victor, uzun bir kahkaha atmadan önce ağır bir Slav aksanıyla.

Biraz rahatladım. Bir sınavı geçmiştim, hem önemli bir sınavı.

Arturas bir telefon görüşmesi yaptı ve tekrar ana diline döndü. Muhtemelen Volchek'le konuşuyordu. Arama sona erdi ve beni işaret etti.

"İyi olsan iyi edersin, avukat. Dört milyon çok para. Bizim için değil ama yine de çok para. Kaybolursa çok üzülürüz."

"Ne zaman?"

"Gidip parayı almamız gerekecek. Hazır olması birkaç saat sürer, daha fazla değil. Bununla nereye gidiyoruz?"

"Kahvaltı için Jimmy'nin restoranına gidiyorum. Beni oraya götürüyorsun ve Jimmy ile orada tanışacağım. Onunla buluşmayacaksın. Seni görürse ölü bir adam olursun, anladın mı? Patronunun buna ihtiyacı var. Bunu gerçekleştirebilecek tek kişi benim."

Arturas hiçbir şey söylemedi.

"Jimmy'nin kim olduğunu biliyorsun, değil mi? Değil mi?" Dedim.

"Şişko İtalyan orospu çocuğunun teki," dedi Arturas.

"Doğru, ama aynı zamanda New York'taki en büyük suç ailelerinden birinin başı. Ve ne kadar uzak bir akrabalık bağı olursa olsun kimsenin ailesine bulaşmasından hoşlanmaz. Benim anlamadığım şey sizin neden çoktan ölmediğiniz."

"Çünkü Mario gibi küçük bir keş yüzünden bir savaş başlatmak istemiyor ve inanın bana, bu bir savaş olurdu. Sonunda Jimmy muhtemelen kazanırdı. Ama bu süreçte çok adam ve çok para kaybeder. Bir keş için buna değer mi? Hayır. Kartlarımızı işaretler. Biz de onun bölgesindeki satıcıları bir aylığına işten çıkarırız. Bırakalım da işin kaybedilmeyecek kadar iyi olduğunu düşünsün. Kısa sürede unuttur."

Basın Mario'nun ölümünü bir çete cinayeti, bir toprak anlaşmazlığı olarak duyurmuştu. Tony, Volchek ve Mario Geraldo arasında gece kulübünde çıkan kavgayı doğruladı ve cinayetin bir borç yüzünden işlendiğini söyledi. Şu anda bilmediğim şey çok önemli görünüyordu. En iyi tahminim, Mario'nun olay yeri fotoğraflarındaki kırık resim çerçevesinin arkasına saklanan ve daha sonra polisler kapıyı kırmaya başladığında Küçük Benny tarafından yakılan fotoğraflar için öldürülmüş olduğuydu. O fotoğraflarda ne vardı? Ve Mario onları elde etmek için neden öldürüldü? Fotoğraflar hakkında hiçbir şey bilmeden emin olamazdım.

"Tamam, Jimmy bu sefer kan yerine dolar gördü. Ya da belki de sizin öyle düşünmenizi istiyordur. Jimmy için ne kadar kişisel olduğuna bağlı. Peki ne kadar kişiseldi? Mario neden öldürüldü?"

"Volchek ile kavgaya eden aptal bir keş olduğu için öldü."

"Ama Tony Geraldo bir borçtan bahsediyor."

"Herkes Volchek'e borçludur," dedi Arturas ve gözleri bir an için uzaklara kaydı.

"Yani bu bir borç mu yoksa sarhoş bir bar kavgası mıydı? Yoksa Küçük Benny onu polislerin Mario'nun lavabosunda yakılmış olarak bulduğu fotoğraflar için mi öldürdü?"

Arturas şaşırılmış bir halde bana baktı.

"Kaderdi. Bilmeniz gereken tek şey bu. Çok fazla soru sormayın avukat bey. O sorulardan biri kızınızın ölümüne neden olabilir," dedi Arturas, eli yanağındaki yara izini takip ederken.

Bu, onun o yarayı parmakladığını ikinci görüşümdü. Muhtemelen bunu yaptığının farkında bile değildi, tıpkı farkında olmadan anlattıklarını açığa vuran çoğu insan gibi. Yara izi nispeten yeni gibi görünüyordu: pembe ve kızgın -belki de en fazla on sekiz aylık. Tahminimce Arturas bu yarayı Volchek'in Küçük Benny'nin kendisine karşı tanıklık edeceğini öğrendiği sıralarda almıştı.

BÖLÜM OTUZ İKİ

Uyuyamadım.

Eski odalardaki küçük kanepeler topaklı ve yer yer çöktü. Kırık yaylar ve kırık destekler bacaklarıma batıyordu ama Waldorf'ta kral boy bir yatakta yatıyor olsaydım bile uyumaya çalışırken aynı sorunu yaşırdım. Her şeyi zihnimde evirip çevirmekten kendimi alamıyordum. Bir bakıma yardımcı oldu. Sorunlar üzerinde düşünmek aklımı Amy'den uzak tutmama yardımcı oluyordu. Kafam teorilerle dolup taşıyordu, çoğu muhtemelen çılgınca, bazıları eve yakın, bir ya da ikisi doğru olabilirdi.

Daha önce hiçbir mafya üyesinin, tanığın örgütün her ayrıntısıyla ilgili yeminli ifade vermesiyle satın alınan tam dokunulmazlıktan daha azına razı olduğunu duymamıştım: Tedarikçiler bunlar; dağıtım ağıımız bu; paramızı kim akıyor, kim kimi, ne zaman ve nerede öldürdü. Genellikle tüm bunlara, cesetlerin tam olarak nereye gömüldüğünü gösteren ağır iğneli bir harita eşlik eder. Tıpkı Penditi gibi.

Burada o durumdan çok uzaktaydık. Küçük Benny bir cinayet işledi, hepsi bu ve bu duruşmadan sonra tanık koruma programına girmeyecekti. Hâlâ yatacak zamanı vardı. Şimdiye kadar bu süreyi FBI'ın koruyucu gözetiminde geçirmişti.

Küçük Benny' neden hapis yatacak kadar aptal olduğunu anlayamıyordum. Neden herkesi bırakıp, kendine bir

dokunulmazlık anlaşması yapıp, sonra da hükümetin onu ömür boyu tanık koruma programına almasını sağlamak mı?

İyi sebepleri olmalıydı. Teorilerimin başında aile geliyordu. İfadeler bu konuda sessizdi ama eğer Küçük Benny'nin bir ailesi varsa, onların Ana Rusya'da olduğundan emindim. Federaller bile orada koruma sağlamaya çalışacak kadar aptal olamazlardı. Hayır, Benny Rusya'daki ailesi için endişelenmiyordu; orada bir ailesi olsaydı, Volchek hakkında ağzını bile açmazdı, çünkü sevdiklerini evde korumanın hiçbir yolu olmazdı. Eğer Amerika Birleşik Devletleri'nde bir ailesi olsaydı, tüm operasyon için içini döker ve ailesini tanık koruma programına alırdı ya da hiçbir şey söylemezdi. Aile meseleleri benim teorime uymuyordu.

Birincil motivasyonu ne olabilir? Merak ettim.

Hapisten uzak durmak onun tek motivasyonu olmalı.

Bu da gerçeklerle uyuşmuyordu. Küçük Benny'nin cezasının bitmesine on bir yıl kadar daha vardı. Neden Volchek'i bir ödeme günü için ve hiç hapis yatmadan ele vermeyelim? Neden başınıza ödül koymaya yetecek kadarını verip, paranızı almaya ya da hapisten çıkmanıza yetecek kadarını vermiyorsunuz?

Tabii ki, oyunun kurallarını değiştiren en önemli faktör olan aptallığı görmezden geliyordum.

Akıllı, rasyonel bir insan olarak, aslında ortada bir açığı yokken her zaman başka bir görebilirsiniz. Ben sadece kişinin aptal olduğu ve bu tür kararları rasyonalize edemeyeceğiniz bir durumda ne yapacağımı rasyonalize ediyordum.

Ama Benny o kadar aptal mıydı?

Suçüstü yakalandı.

Volchek'in bana verdiği cevap gerçeğe en yakın olanıydı: Küçük Benny hâlâ birilerine -Arturas'a- sadıktı. Anahtar buydu; Arturas ile Küçük Benny arasındaki bağlantıyı bulmam gerekiyordu.

Yavaşça ayağa kalktım. Sırtım hareketlerimi protesto etmek için acıyla inliyordu.

Kanıtların, fotoğrafların, tanıkların ve memurların ifadelerinin üzerinden tekrar geçtim.

Doğru olmayan bir şeyler vardı.

Alt kattaki şişman korumayı, Gregor'un park yerine sürülmeden önce ilk minibüsün yolcu koltuğuna koyduğu bavulun aynısını, FBI kartını düşündüğümde, hepsi gözlerimin önünde yüzüyordu. Hepsini zapt etmeye çalışırken başım zonkluyordu. Sonra bir görüntü bilincimin yüzeyine çıktı ve orada kaldı: Amy. Zihnimde yüz hatlarının her köşesini inceledim ve ona sarıldığımı, ona her şeyin yolunda olduğunu, güvende olduğunu, babasının onun için geldiğini söylediğimi hayal ettim. Vücudum titredi. Dişlerimi sıktım, gözyaşlarımı tuttum ve sandalyeye yığıldım.

* * *

Dosyaların üzerinde sızmış olmalıyım. Ne kadar uyuduğumu bilmiyordum ama odanın kapısı açıldığında hızla uyandım.

"Şimdi gidiyoruz," dedi Arturas.

Victor ve Gregor Arturas'a kendi dillerinde bir şeyler söylediler ve o da her ikisine de öfkeyle karşılık verdi. Ne konuştuklarını anlayamadım ama sesleri bir tartışmaya benziyordu. Kollarımı paltomun kollarından geçirerek sırtıma geçirdim ve takım elbisemin yakasını aşağı doğru katladım.

"Bekle," dedi Arturas Victor'la tartışmaya başlamadan önce. Sarışın adam beni işaret etti.

"Siz ikiniz sessiz olmazsanız, güvenlik buraya gelip bu yaygaranın öğrenecek," dedim.

Victor sözünü kesmeden önce Arturas, "Kapa çenenini ve çıkar şu-" dedi.

Bombayı odadaki ofiste mi bırakayım yoksa yıpratıp bombayı ikinci kez adliyeye sokma riskini mi alayım diye tartışıyorlardı. Bunu tekrar yapmak istemedim. Yaşadıkları ikilem zor bir ikilemdi. Bombayı ofiste bırakırlarsa, dış kapıya yeni bir kilit takmış olsalar bile güvenliğin ya da FBI'ın bulma ihtimali her zaman vardı. Ayrıca, bomba olmadan

daha fazla özgürlüğüm vardı. Bombayı üzerimde taşımam onlara daha fazla güvenlik sağlıyordu; Jimmy'yle buluştuktan sonra geri düğmeye basabilirlerdi. Tabii bombayı üzerimde varsayarlarsa, ki tabii ki taşımayacaktım.

"Ceketi burada bırakmamı ister misin?" diye sordum.

Tartışmayı kestiler.

"Çıkar şunu," dedi Arturas. "Geri dönerken aranmanı riske atamam."

Paltomu ve ceketimi çıkardım. Ceketini özenle odadaki sandalyenin arkasına ve paltomu tekrar giydim.

Arturas bana telefonunu uzatarak, "Jimmy'yi ara," dedi.

"Sonra. Önce tuvalete gitmem gerek," dedim ve Harry'nin AMPM Güvenlik'teki hazırlıksız alışveriş gezisinden dönmüş ve ekipmanımı tuvalete saklamayı başarmış olması için dua ettim.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bir ara gitmem gerekiyordu ve Arturas bunu bekliyormuş görünüyordu.

"Alt kattaki tuvaleti kullan. Victor seninle gelecek."

"Birkaç yıldır tuvaleti tek başıma ," dedim.

"Böyle devam edersen hayatının geri kalanında bir torbanın içine sığacaksın," dedi Arturas.

Victor merdivenlere doğru ilerledi ve bir sonraki kata indi. Merdivenler karanlıkta tehlikeliydi. Akşam dokuzdan sonra adliyedeki ışıkların çoğunu söndürmüşler, sadece birkaç katı gece mahkemesi için aydınlatmışlardı.

Merdivenlerde acele etmedik. Banyoyu buldum ve Victor itiraz edemeden hemen içeri daldım. Banyo, koridorun hemen dışındaki büyük bir odadan oluşuyordu. Kilit tam yüz seksen derece dönüp beni emniyete alana kadar yavaşça ve sessizce hareket etti. Bu beni kurtarmayacaktı. Victor o kapıyı saniyeler içinde kapatabilirdi.

Klozet kapağını yüksek sesle indirdim ve Victor'un kapıda şüpheyle beni dinlediğini hayal ettim, ama kendime bunun sadece hayal gücümün bana oynadığı bir oyun olduğunu söyledim.

Harry onu nereye koydu? Banyoya bakarken düşündüm.

Arayışım kötü başladı. Porselen rezervuar kapağını kaldırdım ve neredeyse düşürüyordum, bu sırada yüksek bir kazıma sesi çıkıyordu.

Bekledim ve nefesimi tuttum.

Victor'dan arayan ya da soran olmadı.

Lavaboların altındaki dolaplar açılmıyordu. Tavanda gevşek ya da yerinden çıkmış fayans olup olmadığını kontrol ettim. Sonra kağıt havluların yanında bir düşme noktası gördüm.

Mükemmeldi: duvara yapıştırılmış, kullanılmayan bir kağıt havlu dispenseri. Koruyucu kapağı açtım ve yokladım. Bir kâğıt torbaya dokundum. Poşet kılıfından kolayca çıktı. Havluluk bir süredir kırıktı, bu yüzden temizlikçiler yanına yaklaşamazdı. Torbayı olabildiğince yavaş ve sessiz bir şekilde açtım. Eşyaların hepsi oradaydı. Teker teker çıkardım.

Spreyin adı SEDNA'ydı. Parfüm test cihazı gibi küçük, siyah bir spreş şişesinde geliyordu, saklaması kolaydı. Sonra el fenerini ya da el fenerine benzeyen bir şeyi buldum. Aslında sadece ultraviyole ışık altında görülebilen SEDNA izlerini aydınlatan siyah bir ışıktı.

Cep telefonu inanılmaz derecede küçük geldi, ancak boyutu için istemedim -Özellikleri için istiyordum. Ana özelliğı, telefonun izlenemeyen aramalara ve sinyal yakalamaya izin veren yasadışı bir korsan ağ üzerinden çalışmasıydı. Bunu saklamak da kolay olacaktı. Sahte fünüye birebir eşleşiyor gibi görünüyordu. Arturas'tan çaldığım fünüyeyi çıkardım ve ikisini karşılaştırdım. Birbirinin aynısıydı.

Telefonun duydum ve panikle neredeyse cep telefonunu düşürüyordum. Zil sesi kesildi ve Victor'un kapının dışında konuştuğunu duydum. Onun telefonuydu, benim değil. Sesi biraz kesik kesik geliyordu, sanki konuşurken yerde volta atıyormuş gibiydi.

Harry iyi iş çıkarmıştı. Cep telefonunu açtım, biri beni ararsa diye sessizde olduğundan emin oldum, bir numara çevirdim ve cevap gelene kadar on saniye kadar bekledim.

"Bu kim?"

"Jimmy ile acilen konuşmam gerek; ben Eddie Flynn."

"Bekle bir dakika."

Hattın diğ er ucundaki konuşmayı duyabiliyordum. "Beni bu numaradan ara," dedi Jimmy.

G venli bir hattı tekrar aradım.

"Neler oluyor?" dedi Jimmy "şapka" Fellini, yumuşak bir İtalyan aksanıyla.

Sesimi alçaltarak, "Başım b y k belada," dedim. Bazı insanlar Amy'yi kaçırdı. Birkaç dakika i inde seni arayacağım. Konuşmamışız gibi davran. Bir anlaşmam var ve beni hemen g receksin. Kaçıranlar dinliyor olacak. Beni hayal kırıklığına uğratma."

"Eddie, paraya ihtiya ın var mı?" diye sordu Jimmy.

"Hayır. *Sana* para vermek i in restorana geliyorum. Bir suikast timi satın alıyorum."

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

On saniyelik sessizlikten sonra Jimmy'yle yaptığım gizli görüşmeden kurtulduğuma emin oldum. Victor'un gür sesi birkaç saniyede bir geliyor, bazen bana yaklaşıyor, bazen de banyonun dışında dolaşırken uzaklaşıyordu. Nefesimi bıraktım. Nefesimi tuttuğumu fark etmemiştim bile.

Geriye yapmam gereken iki arama kaldı.

Harry'yi aradım ve mesaj bıraktım. Saat sabahın dördüne geliyordu ve muhtemelen hala gece mahkemesindeydi. Çantayı aldığımı söyledim, teşekkür ettim ve başka bir şeye ihtiyacım olursa ona mesaj atacağımı söyledim.

Yapmam gereken son arama beni inanamayacağım kadar gerdi.

Telefondaki tuş takımı küçüktü ve numarayı çevirirken birçok hata yaptım, ancak muhtemelen bunun tuşların boyutundan çok vücudumun stresle başa çıkmasıyla ilgisi vardı. Ne de olsa diğer aramaları sorunsuz bir şekilde yapmayı başarmıştım. Ellerim titriyordu, bu o gün ilk kez olmuyordu. Telefona doğru numarayı yazdığımdan emin olmak, FBI kartının arkasındaki el yazılmış numarayı tekrar okumak ve yazdığım numarayla karşılaştırmak on saniyemi aldı. Memnun kalınca çevir tuşuna bastım.

Bu aramayla bir hata yapıyor olabilirdim ama bunu yapmak zorundaydım ve bunu yapacak telefonum vardı - özel bir SIM karta sahip, ağır bir şekilde modifiye edilmiş bir Nokia. Telefon çok pahalıydı ve bunun iyi bir nedeni vardı. Hücre, içinde bulunduğu cep telefonunun şebekesini yakalamıştı.

Aramak. Teknik olarak, aradığım kişi aslında kendisini arıyordu. Sabit hatlar için, rastgele bir kablolu arama yaptı ve genişbanta bağlı en yakın sabit hattı buldu ve arama bu sabit hat numarasından kaydedildi. Aynı hat asla iki kez yakalanmaz.

Biri çağırma cevap verdi.

"Evet?" dedi Amerikan aksanlı bir erkek sesi.

"Merhaba. Operatörle görüşebilir miyim lütfen?"

Dedim.

"Ne var? Operatör mü? Yanlış numara olmalı," dedi bir ses. Sesi sigara içen birine benziyordu. Bir nikotin hayranının kısık nefesini ve bariton tınısını duydum.

"Özür dilerim. Yine teknik jargon kullandım. Bu işte yeniyim ve size bunu yapmamanızı söylüyorlar. Ahize sahibiyle konuşabilir miyim demek istemiştim."

"Konuşuyorum. ?"

"Burası telefon şirketiniz, efendim. Korkarım altmış saniyelik bir uyarıyla arıyorum - telefonunuz kesilmek üzere. Acil bir arama yapmanız gerekiyorsa, bunu şimdi yapmanızı öneririm, efendim. Acil bir durumunuz var mı ya da acil bir durumun ortaya çıkmasını bekliyor musunuz?" Sesim sanki hazırlanmış bir senaryodan saçma sapan bir şeyler okuyormuşum gibi geliyordu, ne dediğimi gerçekten anlamıyordum. Gerçek bir telefon şirketi çalışanı gibi.

"Önümü kesmiyorsun. Neden önümü kesesiniz ki?"

"Faturanız ödenmemiş, efendim."

"Bu bir aldatmaca. Bu bir grup paket telefonu - Federal Soruşturma Bürosu tarafından ödeniyor, dostum." Bana tam adını verdi.

"Korkarım ödenmedi, efendim. Önümüzdeki birkaç dakika içinde bana altmış altı seksen ödeyemezseniz, hizmetinizi kesmek zorundayım."

"Bunu yapamazsınız. Bu telefonun parasını FBI'ın ödediğini söylemiştim." "Korkarım bir süre için değil, efendim. Tutarı şimdi ödeyebilir misiniz?" "Hayır. Zaten ödendi."

"O zaman seni zorundayım."

"Bunu yapamazsınız. Yani, bunu nasıl yapabilirsin?"

"Aradım bile efendim, az önce. Eğer bana inanmıyorsanız, bu telefonu kapattıktan sonra bir arama yapmayı deneyin."

Hemen kapattı. Ben kapatmadım. Onu yakalamıştım ve cep telefonu şebekesini kullanıyordum. Eğer bir arama yapmaya çalışırsa, ki yapacağından emindim, çevir sesi alamayacaktı.

Otuz saniye bekledim, Victor'un telefonda gülüşmesini dinledim, sonra tekrar aradım.

"Gördün mü?" Dedim ki.

"Bunu nasıl yaptın?" dedi.

"Sadece bir düğmeye bastım, efendim. Hepsi bu kadar. Gecikmiş tutarı ödeyebilir misiniz lütfen?"

İçini çekti ve durakladı. Bir an için işi batırdığımı düşündüm. Bu arama çok riskliydi; yapmamalıydım. Başparmağımı bağlantı kesme düğmesinin üzerine koydum ve bekledim. Rusların ona en çok ihtiyaç duyabileceği bugün cep telefonunu kaybetme kumarını oynamaması için dua ettim.

"Kredi kartı kabul ediyor musunuz?"

dedi. Neredeyse havayı yumruklayacaktım.

"Elbette, ancak numarayı almadan önce kartta görünen ismi alabilir miyim lütfen?"

Bir an sessizlik oldu; sonra dedi ki, "Asla olmaz. Bu bir aldatmaca."

"Aşağılık bir dolandırıcı telefonunuza bunu yapabilir mi?" Ben sordum.

"Hayır, ama..."

"Tamam, peki adı ne?"

"Nasıl olur da adımı bilmezsin? Yani, beni aradınız. Ben bir müşteriyim, değil mi? Adıma ihtiyacın var?"

"Sadece karttaki ismi doğrulamam gerekiyor efendim. Bu El Kaide değil."

Bu fikirle ilgili büyük bir zayıflıktı ve tabii ki gerçekleşti. Bunu bekliyordum.

"Efendim, burada tüm müşteri bilgileriniz var, ancak tabii ki şu anda müşteriyle konuşup konuşmadığımı bilmiyorum. Telefonunuza herhangi biri cevap verebilir, bu yüzden sadece kartınızdaki kimlik bilgilerinize ihtiyacım var."

Acı veren bir duraklama daha oldu.

"Telefon şirketimden aradığınızı söylemişsiniz. Ben hangi şirkettenim?"

Ekranın üst kısmındaki sinyal göstergemi kontrol ettim; AP&K'yi yakalamıştım.

"AP&K, efendim. Hangi renk pantolon giydiğinizi sormamı ister misiniz?"

"Ne-" Durdu ve dişlerinin arasından hava emdi. Bu her an yüzüme patlayabilirdi ama bu adamın saf olduğuna güveniyordum. Neyse ki DEA'da değil de FBI'daydı. Polisler ve FBI ajanları her zaman dolandırılır. Sadece polisleri ve federalleri hedef alan dolandırıcılar tanıyorum çünkü otorite olduğuna inandıkları şeylere daha fazla güveniyorlar. Küçük yaşlı kadınlar ve dayak yiyen polisler, toplamak için olgunlaşmışlar.

"Kartta görünen isim Thomas P. Levine," dedi.

"Teşekkür ederim, Bay Levine. Bana kartın türünü söyleyebilir ve adresinizin ilk satırını teyit edebilir misiniz?"

Victor kapıya vurdu. İhtiyacım olan şeyi zaten almıştım.

Ödeme alıyormuş gibi yaptım, sonra da aramayı kapattım.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Victor arkamdan gelirken merdivenlerden çıkarken Thomas P. Levine'in neye benzediğini merak etmekten kendimi alamıyordum. Odadaki ofise döndüğümde, Arturas'ın telefonundan arama yaparken bunu düşündüm.

"Jimmy ile konuşabilir miyim lütfen?"

Dedim. "?" dedi bir ses.

"Ona avukatı olduğunu söyle."

Jimmy telefona geldi. "Saatin kaç olduğunu biliyor musun?" dedi.

"Ben Eddie," dedim.

Sessizlik. Hiçbir şey söylemedim. Sadece bekledim.

"Uzun zaman oldu. Beni bu numaradan ara," dedi Jimmy. Cep telefonunun numarasını ezberledim ve hemen geri çevirdim.

Çabucak cevap verdi. "Sen iyisin. Kimse dinlemiyor. Ne var ne yok?"

"adın yazılı dört milyonum var. Senin için bir işim var ve kolay para. Birinin çenesini kapalı tutması gerekiyor," dedim.

"Genelde insanların ağzını kapalı tutma konusunda oldukça iyiyizdir. Ne zaman ?"

"Önce parayı almam ; uzun sürmez."

"Sabah altıda gel. Kahvaltı da vereceğim. O saatlerde vardiya değişimi oluyor. Bölgede çok sayıda kuş gözlemcisi var, her türden ajans. Bu yüzden uzun yoldan . Yan

Girişte kapıyı üç kez çal. Fotoğrafınız için gülümseyin. Yakında görüşürüz."

Arama sona erdi.

Heteroseksüel Jimmy ve ben yollarımızı ayırmıştık. Bu konuda aşağı yukarı hemfikirdik. Federaller, NYPD, Adalet Bakanlığı, IRS ve Tanrı bilir başka kimlerin gözü Mafya'nın üzerindeydi. Birlikte görülmemiz benim için heteroseksüel yaşamı zorlaştıracak ve muhtemelen sırtıma bir hedef koyacaktı. Ara sıra birbirimizi arıyorduk ama bu çok uzun sürmemişti. Jimmy ile gizlice buluşmanın zor olabileceğini unutmuştum. O ajanslardan biri beni fark etmeden dört milyon doları ona neredeyse imkânsız olurdu. Tam bu çukurdan çıkmaya başladığımı düşünürken, birdenbire yepyeni bir dizi sorunla karşılaştım. Hayatım boyunca hiç hissetmediğim kadar yorgundum. Küfrettim ve yerdeki boş valizi tekmeleyerek odanın diğer ucuna ve kapıya doğru fırlattım.

"Bir sorun var," dedim.

"Ne? Daha fazla para mı istiyor?" dedi Arturas.

"Hayır. Arkadaşları var. FBI, ATF, DEA, istediğinizi seçin. Birileri onun evinde kamp kurmuş. Dikkatli yaklaşmalıyız. Eğer oraya büyük bir çanta dolusu para taşırken görülürsem, New York mafyasının çoğuyla birlikte sanayeler içinde tutuklanırım."

"Öyleyse bırakın. Zaten çok fazla risk var. Şansımızı Benny ile deneriz. Olek'i arayıp iptal olduğunu söyleyeceğim," dedi Arturas.

"Bekle. Zor olacağını söyledim. İmkansız değil. Bir yolunu bulacağım. Bir tanığı öldürmeden bu işten sıyrılmak istemediğimi mi sanıyorsun? Kızımı geri istediğimi düşünmüyor musun? Küçük Benny'yi öldürmeden Volchek'i kurtarmak için ne gerekiyorsa yapacağım. Bunu yapabilirim. Patronun bu şekilde olmasını istiyor."

Bu Ruslar arasında başka bir tartışmaya yol açtı. Ancak bu sefer birkaç kelime tanıdığımı düşündüm; birkaç kez "Benny" kelimesini duydum. İlgimi çeken de buydu. Arturas öfkeden çılgına dönmüştü; boynu ve göğsü , tükürükler saçıyordu.

Victor'a bağıırırken dudaklarından "Benny" ve ardından "*nyet, nyet, nyet*" sözcükleri döküldü. "*Nyet*" in "hayır" anlamına geldiğinden oldukça emindim. Sonra "Benedikta," ve Arturas "*Moy velet,*" diye böğürmeden önce tam olarak anlayamadığım bir şey. Bu son cümle odanın içinde yankılandı. Küçük Benny hakkında konuşuyorlardı ama onları anlayamıyordum.

Victor sessizleşti. Arturas tartışmayı kazanmış gibi görünüyordu. ".

Gidip parayı alacağız. Sen de geleceksin. Sonra Doğruca Jimmy'lere ," dedi Arturas.

Sabah dört. Parayı alıp restorana gitmek için iki saat.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Adliyeden çıkmak içeri girmekten çok daha kolaydı. Lobi, tutuklanan ve kefaletle serbest bırakılmaya çalışan kişilerin aileleri ve arkadaşlarıyla oldukça kalabalıktı. Bir grup polis merdivenin dibinde kahvelerinin buharını üflerken bir yandan da şakalaşıyorlardı. Gece olan güvenlik görevlilerinden hiçbirini tanıyamadım. Önemli değildi, adliyeden çıkarken aranmazdınız.

Dışarıda rüzgâr şiddetini artırıyordu ve ben de bundan memnundum. Adrenalinin etkisindeydim ama etkisi geçmeye başlamıştı. Soğuk hava canlandırıcı geliyordu. Gregor üst kattaki odada kalmıştı. Sadece ben, Arturas ve Victor caddenin karşısındaki limuzine doğru gidiyorduk. Önce ben bindim. Victor daha sonra geldi ve karşıma oturdu. Arturas binip oturduğunda ona doğru eğildim, omuzlarımı çarpıştırdım, paltomun altını bacaklarımın altından çekip çıkarıyormuş gibi yaptım.

Arturas homurdandı.

Asansörü ya da bitkiyi hissetmemişti.

Ceketinin cebinden gerçek olan fünüyeyi almış, daha önce ondan aldığım sahtesini ve Harry'nin benim için Paul'den aldığı yeni sahtesini koymuştum. Arturas'ın elinde o gün olduğu gibi şimdi de iki fünüye vardı, ancak her iki fünüye de sahteydi. Gerçek fünüye cebimde tutarken bana biraz daha ağır geldi, ama el çabukluğu konusunda ustalaşmıştım

Yirmi yıl önce. Sahte bir sentteki yarım gramlık farkı sadece tutarak bile anlayabilirdim. Arturas patlayıcılar arasındaki ağırlık farkını fark etmezdi. En azından ben fark etmeyeceğini umuyordum. emin olmak için gerçek fünüyeyi sol cebinde, sahtesini ise sağ cebinde tuttuğunu fark etmişim.

Limuzin durduğunda, Harry ile ilk tanıştığımız ve öğle yemeği yediğimiz küçük tapas restoranının önüne park edilmiş olduğunu gördüm. O toplantıda Harry bana bir iş teklif etmişti. Daha önce hiç düzgün bir işim olmamıştı. Ne ihtiyacım vardı ne de istiyordum. Annem ise avukat yardımcısı olarak çalıştığımı sanıyordu. Harry ile ilk tanıştığım günün ertesinde onu hastanede ziyaret etmişim. Babamın ölümünden sonraki yıllarda annem sürekli bir düşüş yaşamıştı. Çalışmak zorunda kalmasın diye ona her hafta para veriyordum ama bu onu daha da kötüleştiriyordu. Öğleden önce yataktan nadiren kalkıyor ve arkadaşlarıyla sosyalleşmeyi bırakıyordu. Kitap okumayı bile bırakmıştı.

O gün, o son gün, çok yorgun görünüyordu. Yüzündeki deri o kadar ince görünüyordu ki her an yırtılabileceğini düşündüm. Dudakları kuru ve kırıktı, saçları nemliydi ve solgun tenine yapışmıştı. Doktorlar kilo kaybına, ağrılarına ve öksürüğüne neyin sebep olduğundan emin olmadıklarını söylediler. MS teşhisinden kanser teşhisine geçmişler ve tekrar geri dönmüşlerdi.

İçten içe onu neyin öldürdüğünü biliyordum.

Kayıp.

Babam öldüğünde, benim için devam etti. Çok fazla ağlamadı; acısını görmemi istemedi. Tüm çabalarına rağmen, biliyordum. İçten içe çoktan öldüğünü biliyordum. Para kazanmaya başladığımda ve iyi bir işim olduğuna inandığında, bir anda durdu. Sanki yapmış gibiydi. Beni büyütmüştü ve şimdi bırakmak istiyordu. Böylece babamla birlikte olabilecekti. Kırık bir kalpten yavaş yavaş ölüyordu.

Ona çiçekleri getirdiğimde gözleri parladı. Çiçekleri severdi.

Elimi tuttu ve yanağında bir damla gözyaşının parladığını gördüm. "İyi hissediyor musun? Bugün çok ağrın var mı?"

"Hayır. Acı yok. Ben mutluyum. Büyük bir oğlum var ve o da bir gün avukat olacak."

Gülümsemesi bana bir yumruk gibi çarptı. Ona söyleyemedim. Ona kaç kez söylediysem de, stajyer olmanın ille de avukat olacağım anlamına gelmediğini anlayamadı. Beni dinlemedi. Oğlu için hayal kurmak istiyordu ve sonunda ben de ona izin verdim. Eğer ona stajyer avukat olmadığımı, sigorta şirketlerini dolandırmak için avukat gibi davranan bir dolandırıcı olduğumu söyleseydim, elinde kalan azıcık şey de yok olup giderdi. Bir şekilde, bu yalan beni onun ölümünden sorumlu hissettirdi. Benim aslında bir avukat yardımcısı değil de bir dolandırıcı olduğumu bilseydi, hayattan vazgeçer miydi? Ona gerçeği söyleseydim, ağlar, feryat eder ve babamın oğlu için daha iyi şeyler istediğini söyleyerek bu hayattan çıkmamı isterdi. Yatağının yanında oturmuş, onun kayıp gidişini izlerken, benimle ilgili anılarına sadık kalmaya karar verdim. Ona gurur duyması için gerçek bir sebep verecektim.

Eli benim elime düştü. Uyumadığını biliyordum. Kalp monitörü alarm verdi. Bir süre kimse gelmedi. Sonra yavaşça bir hemşire kapıyı açtı, monitörü kapattı, annemin başını okşadı ve "O öldü" dedi.

Onu babamla birlikte gömdüm, ekibime ödeme yaptım, Harry'yi aradım, o da bana hukuk fakültesinde bir yer ayarladı ve Arturas Ted's'te bana silah çekene kadar asla arkama bakmadım. Hayatımı bir dolandırıcı olarak geride . Şimdi memnundum. Hâlâ o yeteneklere sahip olduğum için mutluydum.

Harry o gün bana iş teklif ettiğinde beni kurtarmıştı. Kaderimi elinde tutmuş ve hayatımı değiştirmişti. Her nasılsa, Harry'nin benden sorumlu olduğunu düşünmüştüm.

Bir korna sesi beni limuzindeki yolculuğuma geri götürdü. Camlar o kadar yoğundu ki nerede olduğumuzu görmekte zorlanıyordum.

Birkaç dakika sonra güneye, Brooklyn'e doğru gittiğimizi anladım ve çok geçmeden Brooklyn-Battery Tüneli'nin çıkışına geldik. New York'un eski valisinin onuruna adı Hugh L. Carey Tüneli olarak değiştirilmiş olsa da ben o tünele hâlâ Battery diyorum. Babam sık sık Carey'den iyi bir Katolik olarak bahsederdi; bu doğru olmalıydı - Carey'nin on dört çocuğu vardı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Sheepshead Körfezi," dedi

Arturas.

Körfezi iyi bilirdim. yerden çok uzakta değildi. Körfez Brooklyn'i Coney Island'dan ayırıyor ve kıyı şeridi boyunca açılan gürültülü Sovyet barlarından sakın mahallelere doğru uzanıyordu. Gravesend Neck Road ve East 18th Street'in köşesindeki bir oto tamirhanesinin arkasındaki arsaya girmeden önce yaklaşık otuz dakika araba kullandık. Arsanın önünde eski bir depo vardı.

"Benimle gel," dedi Arturas.

Dışarı çıktık ve etrafa bakındım. Bölge apartmanlardan ve çoğunlukla beşten sonra kapanan işyerlerinden .

Sabahın o saatinde sakın bir sokak. Zemin buzdan kaygandı ve depoya yaya girişi olarak kullanılan çelik kapıya doğru ilerledik. Kapı geniş ve mobilyalı bir ofise açılıyordu. İki kanepeli duvarına yaslanmış, karşı duvarda yüksekçe bir yere yerleştirilmiş televizyona bakıyordu. Televizyon açıktı ve bir haber kanalına sabitlenmişti. Bir haber sunucusu Hudson Nehri'nin görüntüsü üzerinde konuşuyordu. Ekranın alt kısmında kayan başlıklar, liman devriyesinin Cumartesi gecesi tüm mürettebatıyla birlikte batan *Sacha* adlı kargo gemisinden cesetler çıkarmaya başladığını söylüyordu. Manşet, gemiyi ve mürettebatın bir kısmını bulduklarını ancak şu ana kadar sadece cesetlere ulaştıklarını söylüyordu. Haber sunucusuna göre, geminin bulunması yolcular için iyi bir haberdi, zira batık geminin enkazı sorun olmaktan çıkmış ve Hollanda Tüneli yeniden açılabilir hale gelmişti. Sunucu daha çok

ölenlerin ailelerinden çok trafikle ilgileniyor. Belli ki New Yorklu değilmiş; biz kendimizinkini önemseriz.

Her biri büyük bir spor çantası taşıyan iki adam bitişikteki odadan sessizce ofise girdi. Çantaları yere bıraktılar ve gittiler. Daha önce çıkıntıdan gördüğüm minibüs şoförleri olabileceklerini düşündüm ama anlayamadım.

"Dört milyon. Al şunu da gidelim," dedi Arturas.

"Hiçbir yere gitmiyorum. Eğer oraya girersem ve o dört milyon bir dolar eksik çıkarsa, ben ölürüm. Parayı sayana kadar hiçbir yere gitmiyorum. Jimmy'ye dört milyon dolar getireceğimi söyledim ve elimdekinin tam olarak bu olduğundan emin olacağım," dedim.

Diz çökerek her iki çantanın da fermuarını açtım ve içindeki altı inç kalınlığındaki sıkıca sarılmış para destelerini saymaya başladım.

Diz çöküp parayla ilgilenirken gözüm Arturas ve Victor'un üzerindeydi.

Birkaç dakika sonra yerde oldukça büyük bir para yığını vardı. Arturas, Victor'a kendisini koridora kadar takip etmesini işaret etti. Dizlerimin üzerinde ayak sürüyerek iki adamı da seçebiliyordum. Arturas sırtı bana dönük duruyordu. Victor'un ofisi görmesi Arturas tarafından engellenmişti.

Küçük siyah sıvı şişesini gizlemek kolaydı ve büyük bir cepte bulmak zordu. Kapağı sessizce çıkardım ve püskürtme başlığına dört kez vurarak üstteki para yığınlarının üzerine su buharı bulutu gibi görünen bir şey gönderdim. Kapağı yerine takarak küçük siyah şişeyi ceketimin cebine soktum.

Kırk beş dakika sonra parayı sayıyormuş gibi yapmayı bitirmiştım. Ayağa kalktım, ağrıyan boynumu gerdim, acı içinde küfrettim ve Arturas'ı aradım.

"Söylesene, bu Victor denen adam gerçekten bir şey yapıyor mu?" Ben sordum. "Çantaları yeniden yerleştirirken bana yardım etmesini söyle."

Victor yanımda diz çöktü. İşaretlediğim yığını Victor'a yakın tutmaya özen gösterdim. Victor ne zaman bir tomar para

buhar kalıntısına dokundu. Bu bir iz bıraktı, Victor'u paraya bağlayan eşsiz bir kimyasal imza.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

Depodan Jimmy'nin restoranına giden limuzin yolculuğu hafif New York trafiğinde yaklaşık otuz beş dakika sürdü. Hayatımda yaşadığım en kötü yolculuklardan biriydi. Ayaklarımın dibinde milyonlarca dolarla limuzinde oturuyordum ve kızımı bulması için tanıdığım en sert para ödemeye hazırdım.

Aşağı Manhattan'dan hızla geçerken, burrito satıcılarının köşelerde arabalarını kurduklarını ve şehir yeni bir güne uyanırken gazete paketlerinin açıldığını gördüm. Güneş her an binaları yarmakla tehdit ediyordu. Kendimi bitkin hissediyordum. Adrenalin beni ancak bir yere kadar taşıyabiliyordu. Yirmi dört saattir doğru dürüst uyumamıştım ve bunu fark ettiğim anda bir esneme beni yakaladı.

Jimmy's, Mulberry Caddesi'nde, Küçük İtalya'nın kalbinde yer alan harika bir restorandı, en iyilerinden biriydi. Şehirdeki tüm kolluk kuvvetleri tarafından fotoğraflanmadan restorana nasıl girebileceğime dair bir fikrim vardı.

"Mott Caddesi'nden sağa dön," dedim. "Neden?" dedi Arturas.

"Restoranı izleyen gözetleme ekiplerinin dikkatini dağıtmam gerekiyor. Jimmy's'e parayla öylece giremem. Mott Caddesi'nde bir balık pazarı var. Orada dur. Bize yardım edebilecek birkaç adamla konuşacağım."

Arturas bir süre konuşmadı. Şöföre Mott Caddesi'ne dönmesini söylemeden önce Victor'la hızlıca baktı.

"Beni dinle avukat. Eğer kaçmayı düşünüyorsan, bunun anlamsız olduğunu bilmeni isterim. Başlangıç olarak, kızını yavaş yavaş öldüreceğim. Acı çekecek. Sonra seni bulacağım ve öldüreceğim. Kruchkurr ismini biliyor musun?"

"Hayır. Yapmalı mıyım?"

"Eski Sovyet komutanı. Sovyetler Birliği'nin çöküşünden sonra Olek'le birlikte işimizi kurmak için buraya geldik. Kruchkurr bize silah ve uyuşturucu için nakliye hatları sağladı. Eski Sovyetler'in tasfiyesi sırasında tutuklandı ve paramızın çoğu ve sevkiyatımızla birlikte kaçtı."

Koltuğunda kaydı ve sırtını dikleştirdi, böylece şimdi bana doğru eğiliyordu.

"Onu bir yıl sonra Brezilya'da buldum. Önce karısı ve oğlu öldü. Ona izlettirdim. Bunu sana, bu dünyada benden saklanabileceğin hiçbir yer olmadığını bilmen için söylüyorum. Bunu unutma."

Bu hikayede hiçbir süsleme yoktu. Yine, açık ve duygusal olmayan basit bir gerçek ifadesiydi.

"Kaçmayacağım. Kızımdan vazgeçmeyeceğim. Ama onu geri istediğim için senin oyununu oynadığımı anlamamı istiyorum. O benim için her şey demek, bu yüzden kaçmam konusunda endişelenmene gerek yok."

Limuzin yavaşça Mott Caddesi'ne doğru ilerledi. Arturas'a restoranın yan kapılarının da güvenli olmayacağını düşündüğümü söylemiştim. Doğrusu bilmiyordum ama Jimmy'yi etkilemem gerektiğini biliyordum. Ondan büyük bir iyilik yapmam gerekiyordu ve para ve eski dostluğumuzun onun için taşıdığı değer, muhtemelen bu riski göze almamı gerektirmiyordu. Arka kapıdan gizlice girersem bana güvenmesini isteyemezdim; *gerçek* Eddie Flynn'in geri döndüğünü bilmesi gerekiyordu ve bunu yapmak için bir giriş yapmam gerekiyordu: Polisler beni görmeden ön kapıdan girmeliydim.

"Burada dur," dedim. "Beş yüz dolara ihtiyacım var ve dört milyona dalamam. Fark edilmeden restorana girmeme yardım edebilecek birkaç adam tanıyorum."

Victor bana rulo halinde beş yüz dolar verdi. Limuzinden indim ve balık pazarına girdim.

On dakika sonra Jimmy'nin evinden yarım blok ötede bir köşeye sırtımı dayadım. Limuzin caddenin yukarısında bekliyordu. Yaklaşmaya başladım ve etrafı gözetleme ekipleri için taradım. Jimmy restoranını açmadan bir yıl önce caddenin karşısında iki lokanta vardı. Biri oldukça iyi yemekler sunuyordu. Diğer oldukça özel yemekler yapıyordu. Sonra Jimmy'nin lokantası açıldı ve akşam rekabetine ihtiyacı kalmadı. Böylece lokantalar akşam 7'de kapandı. Yine de iyi iş çıkardılar. Koruma için ücret alınmıyordu ve Jimmy's'in kârından aylık bir pay alınıyordu. Bazı aylar, kafeler kapalıyken açık olduğundan daha fazla para kazanıyordu. Jimmy sonunda iki binayı da satın aldı. Onları depo olarak kullandı. Bu durum FBI, ATF ve Jimmy'yi şüpheli kişi olarak sınıflandıran diğer kurumlar için bir sorun yarattı; artık ajanlar için lokanta kabini yoktu. Artık ellerinde bir fincan kahveyle bir masaya kurulup Jimmy'nin restoranını caddenin karşısından izleyemezlerdi. Bunun yerine gözetleme yöntemlerinde yaratıcı olmak zorundaydılar.

Yürüyüşümü yavaşlattım ve bir dakika içinde ajanları fark ettim - renkli camlı kahverengi bir minibüs; yolcu penceresinin dışındaki kaldırımda sigara izmaritleri toplanmıştı - bu Kontrol'dü.

Bu mobil izleme birimi diğer gözetleme görevlilerini kontrol ediyordu. Sokağın düzenini göz önüne aldığımda üç kişilik bir ekip olduğunu tahmin ettim: biri hazır araç erişimi, biri Jimmy's'e giren trafiği kontrol etmek ve biri de dışarı çıkanları izlemek için yüksek görüş açısına sahipti. Kaldırımda siyah bir Honda motosiklet gördüm. Sürücüsü bir kahve içmek için uzun zaman harcıyor gibiydi. Diğer ikisi optimum görüş açısı için ayrılmıştı. Biri çamaşırhanede, mal taşıyan araçları ve metro istasyonuna giden yolu görecek şekilde . Diğer ise yüksek bir konumda olacaktı. Yukarı baktım ve pencerelerinde birkaç insan gördüm. çarpan bir şey yoktu. Sonra pencerelerden birinde buruşuk bir gömlek bir adam gördüm, sanki içinde uyumuş gibiydi. En tepeden bakan oydu. Gökyüzündeki göz en çok sorun yaratacak olanıydı.

Restoranın karşısında, gözden uzak bir yerde olmadığım sürece. O pozisyona doğru ilerledim ve oraya vardığımda kıcımlı bir otobüs bankına park ettim, ıslık çaldım ve her şeyin gelişmesini izledim.

Pete Tulisi'yi ilk kez yaklaşık iki yıl önce temsil etmişim. Pete, Mott Caddesi'ndeki balık pazarında saatlerce çalışır ve Cuma günü geldiğinde maaşını bir bara götürür, her kuruşunu votkaya yatırır ve bir kavga başlatırdı - Pete için ortalama bir Cuma gecesi. Sicilinde çok sayıda saldırı ve asayiş bozma suçu vardı, başka da bir şey yoktu. Mahkeme cezaları birikmeye başlayınca, Pete yasal faturalarını ödemeyi bıraktı. Bir anlaşmaya vardık. Nakit ödeyemediği zaman bana taze balık olarak ödeme yapıyordu. Müvekkilin ceza ödemelerini yapamayacağı anlamına geliyorsa ödeme konusunda asla ısrar etmemiştim çünkü cezasını ödeyemezlerse hapse gireceklerdi. Daha önce Mott Street'e uğramış, Victor'un bana verdiği beş yüz doları Pete'e ödemişim ve şimdi bana şovumu vermeye hazırды.

Pete'in arkadaşı, rıhtımdan gelen bir teslimat kamyonu şoförü, Jimmy'nin önünde ayakkabı bağcıklarını bağlamak için durdu. İşaretimi duyup köşeyi dönmüş olan Pete'e işaret etti. Her iki adam da paltolarını ve gömleklerini çıkarmadan önce birbirlerine baktılar. Bir saniye sonra Pete ve arkadaşı birbirlerini öldürmeye başladılar. İkisi de iri adamlardı: beyzbol eldivenli yumruklar ve futbol topu omuzları, her biri iki elli kilonun üzerindeydi ve yumruklarını çekmiyorlardı, babam buna gerçek bir *salya sümük* kavga derdi.

Kısa süre sonra kaldırımda yuvarlanmaya ve birbirlerine çöp atmaya başladılar. Sonra gerçek bir şans eseri. NYPD geldi ama adamların yanına gitmeyi reddetti. Mulberry Caddesi'nde restorandan uzaklaştıkça kavga daha da şiddetlendi; Pete ve arkadaşı birbirlerini park halindeki arabaların içine atıyor, alarmları çalıştırıyor ve genel olarak mümkün olduğunca çok gürültü ve kargaşa çıkarıyorlardı. Her iki adam da aldığı kadarını verdiği sürece, polis geride duracak ve canavarların birbirlerini yormasına izin verecekti. Polis bu kadar büyük adamlarla uğraşırken, şok tabancalarının herhangi bir etkisi olacağının garantisi yoktur.

Beş yüz dolar, mükemmel bir dikkat dağıtıcı için ödenecek küçük bir bedeldi.

Her iki aracı da kontrol ettim, sonra da yüksek görüşlü ajanı; gözlerini kavgadan alamıyorlardı. Limuzin yanıma yanaştı ve yolcu kapısı açıldı.

"Fatura fatura parayı saymak yarım saatten fazla sürmez. Eğer bir saat içinde burada olmazsanız, o telefon görüşmesini yapacağım ve kızınızın kanı ellerinize bulaşacak," dedi Arturas.

"Tony'ye bugün mahkemede söyleyecekleri hakkında bilgi vermem gerektiğini unuttun. İki saate ihtiyacım var," dedim.

"Sana bir saat veriyorum, daha fazla değil."

Bir saat bana sorun çıkardı. Hızlı çalışmam gerekecekti.

Saatim sabah 6:01'i gösteriyordu. Teslim tarihime on saatten az kalmıştı.

Arturas'tan iki çanta dolusu para aldım ve Jimmy'nin yerine doğru yola çıktım. Gözetlenmeden ön kapıdan doğru ilerlerken, 45 Colt otomatik bir silahın namlusuna doğru yürüdüm.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kapıda beni muscle karşıladı. Jimmy'nin iki adamı, siyah deri ceketler ve özel dikim pantolonlar giymişlerdi. İki adamdan küçük olanı Colt'u yanında tutuyor ve göğsüme doğrultuyordu. Tüm o paranın ağırlığı omuzlarımı çekiyordu.

"Jimmy beni bekliyor. Adım Eddie Flynn."

"Ellerini duvara yasla," dedi Colt'lu adam. Arkadaşı kadar çirkin görünmüyordu. Colt'lu adamın donuk kahverengi gözlerinin altında, mağara adamı kaşlarının altından zar zor görünen siyah havuzlar vardı. Arkadaşı daha uzundu ve muhtemelen biri onu ısırp koparmaya karar vermeden önce bir burunla doğmuştu. Yüzünün ortasında kırmızı bir yara dokusu tümseği vardı ve bu tümseğin altı, burun deliği olarak kullanılmış olması gereken iki siyah kesikle çizilmişti.

Hareket etmedim.

"Kim olduğun umurumda bile değil. Ben üstünü başını aramadan buraya giremezsin," dedi silahlı adam.

"Bana dokunmayacaksın ve bu çantalara dokunmayacaksın. Burada sana ve erkek arkadaşına zarar vermek için dört milyon sebebim var Rudolph. Ve eğer dışarı çıkarsam, Jimmy beni hangi pisliğin yürüttüğünü bilmek isteyecek. Ona şirin olanın yaptığını söylerim. Şimdi geçmeme izin ver güzelim, yoksa sana uyanamayacağın öpücük veririm."

İki adam da baktı.

"Bir adım yanlış atarsan seni havaya ."

Her biri kafamın arkasına bir silah doğrulttu ve beni yemek alanına kadar takip ettiler. Restoranda günün bu saatinde sadece bir masa doluydu: Jimmy'nin kahvaltı toplantısı. Aslında küçük bir isyandı ama yemek servisi vardı.

İnsanlara filmlerde ve medyada anlatılanların aksine, mafyada gerçek rütbeler ya da unvanlar yoktu. En azından bugünlerde. Bir danışman, bir danışman vardı, ama Mafya kaptanları, patronların patronu yoktu; bunu Scorsese ve Coppola'ya bırakın.

Elbette mafya da bir tür komünist kolektif gibi çalışmıyordu. *Bir* patron vardı. O Jimmy'ydi ama diğer aileler birlikte çalışır ve komite için bir sözcü seçerlerdi. Masadaki on kişiden muhtemelen en az bir kez adam ldrmştı. Jimmy muhtemelen çoğundan daha fazla ve genellikle yakın ve kişisel. Çok kişisel. İşimiz buydu. Genel olarak ve mümkün olan her yerde, bireysel rolleri kendi özel becerilerine uygun olurdu. Örneğin, nereli olursanız olun herkesin kuzeni olan Kuzen Albie liseyi bitirmiş, üniversiteden mezun olmuş ve nitelikli bir muhasebeciydi. Hareketlerle o ilgilenirdi; büyük para yatırma ve çekme işlemleri, "kirli otuz koşusu" ile birlikte Kuzen Albie'nin işiydi. Albie para aklamının otuz kusursuz yolu olduğunu, ancak otuzunu da aynı anda kullanmanız gerektiğini söylerdi. Sadece bir yöntem kullanırsanız yakalanırdınız. Otuz işlem toplam nakit miktarındaki riski azaltıyor ve işlerin nispeten gizli kalmasına yardımcı oluyordu. Albie iyi giyinmişti, genç ve profesyonel görünüyordu ve bir gangstere hiç benzemiyordu.

Kuzen Albie bir kase mısır gevreği yiyordu. Jimmy'nin solunda oturuyordu. Jimmy'nin sağında ise Kuzen Albie'nin tam zıttı olan Frankie'yi gördüm. Frankie daha eli yatkın operatörlerden biri olarak nitelendiriliyordu. Frankie'nin ellerindeki deri üçüncü sınıf zımpara kağıdına benzer bir kıvamdaydı. Frankie'nin yeni eklemiyle ilgili hikayeyi hatırladım: Frankie Polonyalı bir muhbiri döverken orta parmak ekleminde  gün boyunca büyük bir sert deri parçası oluşmuştu. Frankie onunla işini bitirdiğinde, zavallı adamın

Dişleri kalmıştı ve yüzü normal boyutunun iki katına kadar şişmişti ve sürekli kanıyordu. Frankie'nin elleri o kadar kötüydü ki bir hafta boyunca araba kullanamadı. Mor, kırık elleriyle buzlu su dolu kaselerde evde kaldı. Frankie'nin yüzü de ellerinden hiç farklı görünmüyordu. Ellili yaşlarının sonlarındaydı ve bu belli oluyordu. O sabah masada, Frankie'nin yaşlı ve tehlikeli elleri kahvaltı sandviçinin etrafına güvenli bir şekilde sarılmıştı.

Restoranın kaloriferleri sonuna kadar açılmış olmalıydı. Alnımda boncuk boncuk ter birikmeye başladığını hissedebiliyordum. Restoran elli kadar masasıyla yaklaşık yüz kişiyi ağırlayabiliyordu. Gri ve leylak karışımı kalın bir halı, retro dekoru tamamlıyordu. Bu dekoratif tarzın aksine, on iki büyük avize mekânı eski bir sinema salonu gibi aydınlatıyordu.

Jimmy her zamanki gibi sıradan görünüyordu. Genellikle siyah pantolonla kazak giyerdi ve şapkası olmadan hiçbir yere gitmezdi, adı da buradan geliyordu. Şapka büyükbabasınındı, altmışlı yıllarda Sicilya'dan alınmıştı. Şapka düz, gri bir kasketti. Jimmy'nin büyükbabası Chicago'da polisler tarafından öldürüldüğünden beri Jimmy her gün büyükbabasının şapkasını takardı. Bazıları o şapka ile uyuduğunu bile söylerdi. Bu saygıyla ilgiliydi. Kısa siyah saçları şapkanın kenarlarından sarkıyordu. Jimmy ufak tefekti ve bir dövüşçü gibi yapılıydı: kalın kolları, göğsünde ve boynunda çok kas vardı. Mickey Hooley'in spor salonunda birlikte vücut geliştirmiş, ağır torbalara vurmuş ve eski merdivenlerden aşağı yukarı koşmuştuk. Babam beni oraya ilk getirdiğinde diğer çocukların hiçbirini tanıımıyordum. Hepsi birinci ve ikinci kuşak İrlandalıydı. Kimsenin yaklaşmadığı bir çocuk vardı, o da Jimmy Fellini'ydi. Yarı İtalyan olduğum için Jimmy ile iyi anlaşıyorduk ve kısa süre içinde Mickey'nin boyalı beton zemininde şınav çekerek parmaklarımızı yırtıyorduk. Aslında Jimmy on beş yıldan beri benim en iyi arkadaşımdı. Onu son gördüğümünden beri epey kilo . Ben kilomu hâlâ seksen beşte tutuyordum, yani hiç de zayıf sayılmazdım ama aşırı kilolu da .

* * *

Kapıcı beni yaklaştırdığında masadaki tüm hareketlilik durdu ve herkes bana baktı.

"Neler oluyor Eddie?" dedi Jimmy. "Buraya biraz yardım almaya geldim," dedim.

"Çantada ne var?"

"Dört milyon dolar. Olek Volchek kızımı aldı. Bir müteahhit arayışımdayım."

"Emin misin? Seni yıllardır görmedim, dolandırıcı adam. Ruslar için çalışmadığını nereden bileyim?"

"Çünkü hepinizi öldürmek isteseydim, gözümü kırpmadan öldürebilirdim." Ceketimden fünüyeyi çıkardım. "Birkaç milyon dolar ve bir iş mi istiyorsun? Yoksa yeniden dekore etmemi mi istersin?"

Sessizlik masanın etrafını sardı. Kimse kımıldamadı. Bütün gözler Jimmy'nin üzerindeydi. Bekliyorlardı. Ondan gelecek tek bir kelimeyle bu adamlar beni parçalara ayıracaktı.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. Zincirini çekiştiriyordum.

Sonra Jimmy ayağa kalktı ve derin bir kahkaha atmadan önce ağzını ipek bir mendille sildi.

Beni kucaklarken "Eddie Fly, seni özledim dostum," dedi. *Eddie Fly*. Bu ismi uzun zamandır duymamıştım.

Jimmy ellerini sırtıma doladı ve beni okşadı. Bu dostça bir hareketti ama aynı zamanda kabloları ve silahları da kontrol ediyordu. Bombayı adliyede bıraktığım için rahatlamış hissediyordum. Jimmy'nin evine dönmek eve dönmek gibiydi. Bu his, buraya gelerek kızımın hayatıyla kumar oynadığımı fark ettiğimde bir saniyeden fazla sürmedi. Küçük kızımı seviyordum ve onun geri dönmesini o kadar çok istiyordum ki bunu dişlerimde hissedebiliyordum.

Sesimde yükselen duygulara karşı koyarken Jimmy'ye bir ayı gibi sarıldım.

"Jimmy, küçük kızım ellerinde."

"Çok uzun sürmeyecek," dedi.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Ted's Diner'dan restorana yaptığım yolculuğa kadar dünkü olayları anlatmam uzun sürmedi. Masanın etrafında birkaç açık ağız vardı. Jimmy'nin iki yanındaki iki adamın taş suratlı sessizliğinin yanı sıra birkaç şüpheli bakış da fark ettim.

Jimmy her zamanki gibi hiçbir şey belli etmedi. Ona söylediğim hiçbir şeye tepki vermedi. Orada öylece oturdu, ara sıra kahvesini içiyordu ama tetikteydi ve her kelimeyi dikkatle dinliyordu. Bazen tepkilerini ölçmek için gözleri adamlarına kayıyordu. Hikâyemi bitirdiğimde gözlerini yarısı yenmiş kahvaltısına indirdi.

"Şunu doğru anlamama izin verin," dedi. "Tanık kürsüsüne bir bomba yerleştirmen ve muhbir Benny'yi ortadan kaldırman gerekiyor. Amy kaçırıldı ve bir yerde tutuluyor. Nerede olduğunu bilmiyorsun ama Manhattan'da bir yerde. Polislere ya da federallere gidemezsin. Ve Tony'nin Volchek'in davasında tanıklık etmesini istemiyorsun. İyi anladım mı?"

"Oldukça mükemmel," dedim, "ama Harry'yi atladım. Yüksek Yargıç Ford'u yani. Harry'de benim için bazı şeyler var, seni aradığım telefon gibi."

Jimmy sanki olasılıkları kafasında evirip çeviriyormuş gibi görünüyordu.

"Size iki milyonun yanı sıra bir tabakta kirli bir federal de verebilirim."

"Kirli federallerle ilgilenmiyorum. Onlara güvenemem. Ve birkaç dakika önce dört milyonu," dedi Jimmy.

"Özür dilerim. Bir çanta, benzersiz bir kimyasal imzaya sahip görünmez bir sıvı olan DNA suyu ile UV kodludur. Tüm ana veri tabanlarında kayıtlı. O çantayı şimdilik tutmanı ve bu iş bittikten sonra federallere teslim etmeni istiyorum. Rüşvet parasını işaretledim, böylece doğrudan Ruslara kadar izini sürebilirler. Parayı paketlememe yardım eden iri adamın ellerinin her yerinde sprej var. Federallere rüşvetin bir milyon olduğunu ve hepsinin onlarda olduğunu söyleyeceğim. Bu da bize biraz fazladan para bırakır."

Jimmy masanın üzerindeki açık paketten bir sigara aldı ve Kuzen Albie'nin uzattığı kibritle yaktı. Sigara ilk uzun nefes çekişte yarım santim kadar yandı. Duman hızla tavana doğru üflenirken, Jimmy tüm dikkatini yeniden bana verdi.

"O zaman geriye üç milyon kalıyor Edward," dedi, sanki hâlâ çocukmuşuz gibi. Annem beni bir şey için azarladıktan sonra bana Edward derdi. Annem bana Edward derdi ve o da annemin yanında ya da benimle dalga geçerken bana Edward derdi. "Eddie Fly" lakabı ben kendi ekibimi kurana kadar ortaya çıkmadı.

Şimdi bununla uğraşmak zorunda kalmamayı umuyordum, ancak görünüşe göre kaçmanın bir yolu yok.

"Bir milyon borç almam lazım. Buna borç diyebilirsin. Amy'yi geri almama yardım et, ben de senin üç milyon almanı sağlayayım: iki milyonu şimdi, geri kalanı da bana kalsın."

"Neden üç milyonu şimdi alamıyorum?"

"Yapamazsın. Bir şeyle ilgilenmek zorundayım. Seni asla hayal kırıklığına uğratmadığımı biliyorsun."

Bunu düşündü. İyi bir iş adamı olarak riski severdi. İçten içe Ruslarla bir tür savaş istediğini düşünüyordum. Onları parçalamak için bir şans istiyordu. Mario'nun öldürülmesi yeterli değildi çünkü kimsenin umurunda değildi. Şimdi bir teşviki vardı.

"Sana güvenebilir miyim Jimmy? Burada dolandırıcılık yok. Bu benim kızım. Onun hayatını senin ellerine bırakıyorum," dedim.

Jimmy'nin gözleri üzerimdeyken uzun bir dakika geçti.

"Sana inanıyorum Eddie," dedi. "Benim bakış göre biz bir aileyiz, sen ve ben. Aynı insanlara vurarak büyüdük. Bu Amy'yi de aile yapar."

Kapıcının çantaları odanın arka tarafına götürmesine izin verdim. "Peki ne yapmamızı istiyorsun?" dedi.

Bir sandalye çektim ve iki çantacının arasına girerek oturdum. Ceketimi karıştırdım, bir mırıltı duydum, döndüm ve silahların tekrar üzerimde olduğunu gördüm, ama sadece bir anlığına. Jimmy el sallayarak onları uzaklaştırdı. Yavaşça Gregor'un cüzdanını cebimden çıkardım.

"Amy'yi bulup güvene almanı istiyorum. Onu tutan başka bir ekip var. Bu Gregor'un cüzdanı," dedim ve masanın üzerine bıraktım.

"İçinde ehliyeti ve bilinen son adresi var. Orada olduğundan şüpheliyim ama bu da bir başlangıç. Buraya gelmeden önce parayı Sheepshead Bay'deki bir depodan aldık. Orada iki adam vardı. Adres için onları , belki verirler. Ama Volchek ya da Arturas'ı uyarmalarına fırsat vermeden yakalanmaları gerek. Elimdeki diğer tek şey Volchek'in aradığı cep telefonu numarası. Amy bir kızıdan bahsetti, Elanya. Onun cep telefonu muydu bilmiyorum ama o numara bende var."

Bunu söyler söylemez Jimmy'ye dikkatle baktım. Beni hayal kırıklığına uğratmamıştı. Doğruca Albie'ye baktı, kısa bir bakıştı ama yine de bir bakıştı. Albie sendikalarda bağlantıları olan, her şeye ulaşabilen bir adamdı.

Devam ettim. "Sanırım telefon ya da Gregor denen adam aracılığıyla mülkün izini sürebilirsiniz."

"Cep telefonu numarası olduğunu söylemişsiniz. Ne tür bir telefon olduğunu bilmiyor musun?" diye sordu Albie.

"Hayır. Arturas'ın iPhone'u var. Volchek'in iyi bir kamerası ve büyük bir ekranı olan küçük siyah bir telefonu var. Tek bildiğim bu. Numaralı bir adres bulabilir misin?"

"Eğer kayıtlıysa, tabii ki. Ancak bu telefonların karaborsadan alınmış olması muhtemel. Bu da kağıt olmadığı anlamına gelir. Öte yandan, eğer yeni telefonlarsa, izlerini sürmenin bir yolu olabilir."

"Oldukça yeni görünüyorlardı. Elanya'ninkinin benzer olup olmadığını bilmiyorum."

"Eğer telefon 2005'ten sonra üretildiyse, GPS izleyici yerleşiktir. Amerika'da üretilen her yeni telefonda bu çip var. 11 Eylül'le ilgili bir şey. Bir adres bulamayız ya da aramalarını dinleyemeyiz ama GPS çipini takip edebiliriz. Bunu yapabilecek bir adamım var. Onu arayacağım," dedi Albie.

"Tamam. O numara üzerinde çalışmaya başlayın. Hepiniz adamlarınızı aramaya başlayın. Bu küçük kızın nerede saklandığını bulmalıyız. Brooklyn'de Körfez'e çok çabuk ulaşabilecek birkaç adamım var. Frankie, dostlarımızı ara," dedi Jimmy.

Frankie'ye deponun adresini verdim.

Hoş bir garson sıcak kahve getirdi ve minnetle bir fincan kabul ettim. Uzun siyah saçları ve geniş, çekici gözleri vardı. Jimmy'nin birçok kızından biri. Jimmy fincanını dudaklarına götürdü ve sanki bir şey gelmiş gibi durdu.

"Dün Amy ile saat kaçta konuştunuz?" diye sordu Jimmy.

"Öğleden sonra. Belki saat dört ya da beş civarı. Neden?"

Fincanı yaklaştırdı ve tekrar durdu, buhar yüzünü ısıtacak kadar yakındı.

"Ya onu taşıyorlarsa?"

O haklıydı. Yarım düzine güvenli evin etrafında sürüklenmediğinin garantisi yoktu. Ama ben ihtimal vermiyordum. On yaşında bir kızı yanlarında taşımak onları da dikkat çekici hale getirirdi. Tek bir yerde kalmanın en iyisi olduğunu düşünüyor olabilirlerdi.

"Bundan şüpheliyim. Muhtemelen saklanmak ve yerlerinde kalmak istiyorlar. Eğer onları vuracaksak, bahislerimizi yaymak, muhtemel yerleri aynı anda vurmak iyi bir fikir olabilir. Eğer telefondaki GPS çipini takip edebilirsek, Amy'nin orada tutulduğunu söyleyebilirim," dedim.

Jimmy memnun görünüyordu.

"Tony'yi unutma," dedim. "Polislere söylediği her şeyi geri almak zorunda. Aksi takdirde Ruslar dört milyonlarıyla hiçbir şey almadıklarını düşünecekler ve muhtemelen öldürüleceğim."

"Mickey, Tony G'yi buraya getir," dedi Jimmy.

Jimmy'nin yüzü yumuşadı ve aklıma spor salonunda ilk tanıştığım o sert çocuk geldi. Bakışları içimde geziniyor, hatıralarımı yakalıyor ve sigarasının dumanının ötesinde, birlikte mahalleyi birbirine kattığımız mutlu günlere ve her dört dolarlık dolandırıcılık için çılgın kutlamalara doğru yol alıyor gibiydi.

Gülümsedi ve sonra durdu ve sanki bir şekilde uygunsuzmuş gibi kaşlarını çatı.

"Geçen yıl başına gelenleri duydum. Özür dilerim," dedi. Bu beni çok şaşırttı. Bildiğini düşünmemiştim.

"Zor olmuş olmalı, ahbap," dedi.

"Öyleydi. Öyleydi. Bazen uyuduğumda onu rüyamda görüyorum. Belki de beni affettiğini söylüyordur diye düşünüyorum. Belki de inanmak istediğim şey budur."

Jimmy, profesyonel faaliyetlerine rağmen, kocaman yürekli bir baba olmayı da başardı.

"Bratva hakkında ne biliyorsun?" Ben sordum.

"O kadar da değil. Doksanlı yılların başında, Sovyetler Birliği çöktükten sonra buraya geldiler. Birçoğu geldi. Volchek ve ekibi, bu kadar uzun süre hayatta kaldıklarını düşünürsek, muhtemelen grubun en iyileriydi. Biri bana eski asker olduklarını söylemişti. Başlangıçta çetelere AK satarak oldukça iyi iş çıkarmışlar; sonra uyuşturucu, fahişe, insan kaçakçılığı ve her zamanki işlere girmişler. Karteller devreye girdiğinde Rusların tedarik zincirlerinin çoğunu kestiler. Onları satın aldılar. Kartellerin saçtığı parayla rekabet edemezsiniz. Duyduğuma göre, rakiplerinden büyük baskı görüyorlarmış. Ellerindekini canları pahasına koruyorlar."

"Rakiplerinden bazıları dün mahkemeye çıktı. Volchek, onun düşüşünü izlemek için orada olduklarını söyledi."

"Muhtemelen. Çoğu örgüt kartellerle birlikte çalışıyor çünkü onlarla savaşacak sayıları yok. Volchek bu kadar ama bu uzun . Er ya da geç onun ışıklarını söndürmeye çalışacaklar. Belki de nehrin yukarısına gönderilirse hamlelerini yapabileceklerini düşünüyorlardır."

Bunların çoğu bana mantıklı geldi. Volchek ve Arturas'ta kesinlikle bir çaresizlik havası vardı.

"Ne kadar zamanımız var?" diye sordu Jimmy. "Kırk dokuz dakika. Hareket etmeliyiz."

"Anthony, Wong's'u ara ve beş dakika içinde harekete geçmeye hazır iki Ninjaya ihtiyacımız olduğunu söyle. Kertenkele'yi de ara; Manhattan'a gitmesini ve biz ona bir yer bulana kadar hareket etmesini söyle."

Uzun boylu, yakışıklı, yirmili yaşlarda bir çocuk olan ve Jimmy'nin yeğeni olan Anthony telefon etmeye başladı. Jimmy Kertenkele'den söz ettiğinde Frankie'nin yüzündeki hoşnutsuz ifadeyi fark etmeden edemedim.

" de kim?" Dedim.

"O bir dost. Adamlarımın zamanında yetişebilmeleri için hafif yolculuk yapmaları gerekecek. Kertenkele ihtiyacımız olan tek destek," dedi Jimmy.

KIRKINCI BÖLÜM

Tony G'nin ortaya çıkmasını bekledim ve Jimmy'nin restoranının sakinlerinin nasıl yoğun, askeri tipte bir endüstriye büründüklerine hayret ettim. Bratva'nın nerede bir zula evi olabileceğini bilen satıcılar ve keşler aranıyor ve sorgulanıyordu. Masanın etrafındaki herkesin elinde bir telefon vardı, bağılıyor, arıyor, bekletiyorlardı. Garsonlar kahvaltılıkları kaldırdı ve çok geçmeden masa örtüsü küçük kâğıt parçaları, kalemler ve sigara külleriyle kaplandı. Albie telefon numarası üzerinde çalıştı. Telefon şirketinde çalışan sendikalı bir tanıdığı vardı. Arkadaşının aramasına cevap vermesini bekledi.

Jimmy'nin adamlarından biri bir dizi lateks eldiven giydi ve parayı UV ışığı altında tuttu. İşaretlediğim banknotlardan bazılarının parlak, mor lekeler gösterdiğini gördüm. Kirlenmemiş ne kadar para varsa ayırtılacaktı. Bunu yapmamak aptallık olurdu.

Çok geçmeden kahvaltı partisi sonuç vermeye başladı.

"Adamım limanda et paketleme işi yaptıklarını söyledi."

"Queens'te bir zula evim var."

"İki bayileri var; hiçbir şey bilmiyorlar, adresleri yok, sadece araba işi yapıyorlar."

"İki genelevim, bir uyuşturucu evim ve bir sandviç dükkanım var."

"En iyi üç yerinizi belirleyin çocuklar. Elinizdeki en iyi çekime karar verin. Beş dakikanız var. Karar verdiğinizde gelip beni görün. Anthony ve Frankie ne olursa olsun telefon adresine gidecekler. Sizler gidip vurmalsınız. Eğer vuramazsanız

Adresler tükenene kadar tekrar vurun. Onu ölü ya da diri bulursan beni ara," dedi Jimmy; sonra durdu. Ne söylediğinin farkına vardı.

Panik, suçluluk ve korkunun ezici baskısı tekrar göğsüme çöktü. Bir an için içimdeki havayı boşalttı.

Döndü ve dedi ki, "Üzgünüm, dostum. Alışkanlık işte. Genelde izini sürmem gereken insanlar ceset oluyor. O yaşıyor. Bundan eminim."

* * *

Albie telefon şirketindeki adamına ulaştı ve sağ eli sayfanın üzerinde hızla hareket etmeye başladı, kalem bir adres yazarken büyük ve kalın hareketler yapıyordu.

"Bulduk," dedi Albie.

Jimmy adresi okudu.

"Adliye binasından altı blok ötede. Kertenkele'yi ara ve Anthony ile Frankie'yle orada buluşmasını söyle," dedi Jimmy.

"Ve ben. Ben de gidiyorum," dedim.

"Hayır Eddie, değilsin. Bak, kendini idare edebileceğini biliyorum ama sen bir tetikçi değilsin," dedi Jimmy.

"Wong'u ara. Ona üç Ninjaya ihtiyacın olduğunu söyle. Ben de onlarla gidiyorum. Kızımı görmem gerek."

Jimmy içini çekti, başını salladı ve Anthony'ye Wong'u aramasını söyledi.

O anda, parlak gri bir takım elbise giyen bir adam içeri girdi. Siyah saçları sanki her bir telini güçlendiren bir kutu saç spreyi varmış gibi dik duruyordu. Artık Tony Geraldo olduğunu bildiğim, sorularımın çoğuna cevap vereceğini umduğum Tony G'yi hatırladım. Tony'nin ayakkabılarına baktım, son derece cilalı olmalarına rağmen yumuşak, geniş ve son derece rahat görünüyorlardı: bir çantacı.

"Tony, Eddie'yi hatırlıyorsun, değil mi?" dedi Jimmy.

"Tabii, Eddie Fly, üçkâğıtçı, avukat, siz çocukken çöpçatanlık yaparken kışınızı tekmeleyen boktan kuş," dedi Tony.

Jimmy'nin kaburgalarına şakayla karışık vurdu.

"Nasılsın Eddie?" dedi karşımda oturan Tony.

"Pek iyi değil. Fazla zamanım yok Tony. Bana Olek Volchek'in kuzenin Mario'yu neden harcadığını anlat."

"Etrafta dolaşmıyorsun. Tamam, şöyle. Mario bir utanç kaynağıydı. Aptaldı ve gençken birkaç kez çimdiklendi ama ne ? O aileden biri. Ben de onu kanatlarımın altına aldım. Benim için inşaat işlerinde çalıştı çünkü Mario'nun bile bunu düşündüm. Tahmin edin ne oldu? Berbat etti. Heteroseksüel bir fazla yüklendi ve federaller onu sıkıştırdı ama en azından çenesini kapalı tuttu. Rikers'ta beş yıl yattı ve birkaç yıl önce çıktı. Yaptığı pisliklerden sonra ona bu işi bırakmasını söyledim. Tahmin edin ne oldu? Daha da aptallaştı."

"O ne yaptı?"

"Çok hırslıydı. Rikers'da fotoğrafçılık dersi almış. Görünüşe göre bunda oldukça iyiymiş. Dışarı çıktığında, her yere bir fotoğraf makinesi taşıyordu. Başta ne yaptığını bilmiyordum. Ben, o ve birkaç adam bir gece Sirocco'daydık. Mario bara gitti. Sonra baktım, Volchek'in adamları beni görene kadar ve sonra geri . Ertesi gün Mario ölmüştü."

"İfadende böyle yazıyor Tony, ama fotoğraf kısmından bahsetmemişsin. Volchek ile kavgayı başlatan neydi?"

Tony ağzını sildi ve Jimmy'ye baktı, o da başıyla onu onayladı.

Tony'nin biraz zorlanmaya ihtiyacı olduğunu düşündüm ve teorimi ortaya attım. "Olay yeri fotoğraflarını gördüm. Yerde kırık bir fotoğraf çerçevesi ve lavaboda yanmış gibi görünen fotoğraflar var. Tahminimce Mario, Volchek'in istemediği bir fotoğrafı çekti ve Mario onu Volchek'e geri satmaya çalıştı. Eğer dediğiniz kadar aptal olsaydı, bunu yapabilirdi."

"Evet, o kadar aptaldı."

"Peki bunu neden polislere anlatmadın?" diye sordum.

"Mario o fotoğrafları satmaya çalışırken öldürüldü. Bir kopyasının bende olduğunu kimsenin bilmesini istemedim."

"Sende bir kopyası var mı?"

"Elbette. Komünistlerle savaşa girme ihtimalimize karşı o fotoğraflardan bir set istedim. İyi bir koz olabilir."

"Volchek o fotoğrafları neden bu kadar istiyor? Mario ne gördü?"

"Onları gördüm ve söyleyemem. Onları neden istediğini bilmiyorum." "Şimdi neredeler?"

"Onları evde saklıyorum. Bu arada, bugün çenemi kapalı tutmam gerektiğini duydum; sorun şu ki, bunu yapamam. İfademdeki kanıtların aynısını vermek zorundayım ve hiçbir para beni başka türlü ikna edemez."

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

"Eddie, zamanında yetişmek istiyorsan harekete geçmelisin," dedi Jimmy.

Elimi kaldırdım. "Bana bir saniye ver. Buradaki adamınız top oynamayacaksa hiçbir anlamı yok."

Tony koltuğunda arkasına yaslandı ve kollarını kavuşturdu. Başka bir şey söylemeyecekti. Sessizliğinin nedenini doğru tahmin etmiştim.

"Bakalım doğru anlamış mıyım. Yakalandın ve savcı sana bir anlaşma teklif etti, değil mi? Senin gibi adamlar polisler için tanıklık etmez. Tanık olmayı kabul etmen için bir neden olması gerektiğini biliyordum. Söyle bana, seni ne kadar yakaladılar?"

Avizelerin ışıkları Tony'nin takım elbisesinin içine işliyor gibiydi. Sandalyesinde bir ileri bir geri sallanıyordu.

"Çok değil, yarım kilo. Eğer işbirliği yapmaz ve iyi bir vatandaş gibi ifade vermezsem hapse . Başka seçeneğim yok."

Bunu öngörememiştim. Dört milyon dolar Tony G. için önemli değildi. Hapishanede zengin olamazsınız ve bu miktarın iki katını getirmiş olsaydım bile fikrini değiştirmezdi. Onun durumunu düşündüm ve bir çözüm buldum. Bir kağıt aldım ve sayfayı çevirip Tony'nin takım elbisesinin aurasının altına itmeden önce birkaç satır yazdım.

"Mahkemede size bir soru sorulduğunda *bunu* söylerseniz iyi olursunuz. savunmanız pazarlığınız anlaşmanız normalde bir standarttır.

Anlaştık. Ezbere biliyorum. Sadece ve sadece bunu söylerseniz hakkınızda dava açılmaz."

Tony satırları okudu. "Tüm söylemem gereken bu mu?"

"Hepsi bu kadar. Bunun işe yarayacağına dair sana söz veriyorum." Jimmy'nin eli Tony'nin omzunda belirdi.

"Yap Tony. Eddie'nin paradan iyi bir pay almanı sağlayacağım. Ve eğer işler ters giderse, aileme ben bakarım. Ama olmayacak. Eddie bir şeyin işe yarayacağını söylüyorsa, o kadar. İşe yarayacak. Eddie kardeşim gibidir; onun sözü benim sözümdür."

Tony başıyla onayladı ve ayağa kalktı. "Tamam Eddie, ama işe yaramazsa seni öldürürüm. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Ayağa kalktım ve Tony ile el sıkıştım. "Eğer böyle bir şey olursa, sıraya girmen gerekecek. Bak, fotoğrafları görmem gerek. Başka bir şeyler oluyor ve ben bunu . Fotoğraflar yardımcı olabilir."

"Evdeler. Her iki yol da bir buçuk saat sürüyor."

"Onlara ihtiyacım var ama bekleyecek zamanım yok. Onları daha sonra mahkemeye getirmeniz gerekecek."

"Onları sana nasıl vereceğim o zaman?"

"Dindar bir adam mısın, Tony? Değilim. Neden bana biraz din dersi vermiyorsun?"

Tony mesajı aldı.

Jimmy'nin kafası karışmış görünüyordu. "Bir saniye bekle. Amy'yi zamanında çıkarırsak, mahkemeye geri dönmek zorunda kalmazsın, Eddie."

Omuzlarım düştü. Eğer Amy'yi çıkarırsam, o aramayı o zaman yapacaktım.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Anthony ve Frankie'yi restoranın arka tarafına kadar takip ettim ve sallanan kapılardan geçerek mutfağa girdim. Mutfak Jimmy's'in iki katı büyüklüğünde bir restorana hizmet verebilecek kadar büyük görünüyordu. Uzun, merkezi bir paslanmaz çelik çalışma yüzeyi, endüstriyel boyuttaki dört ocaktan geçişi ayırıyordu. Anthony'yle daha önce, annesinin dizinin dibinde oturan bir çocukken tanışmıştım. Jimmy böyle bir işte ona güveniyorsa, çocuk yetenekli olmalıydı. Anthony derin dondurucunun kapısını açtı, ben de onu ve Frankie'yi içeri kadar takip ettim. Nefesimiz buz gibi havada uzun beyaz soluklarla geliyordu. Frankie paketlenmiş et kutularını en sağ köşeden taşımaya başladı ve kısa süre sonra gizli bir kapı ortaya çıktı. Kendimizi küçük bir depoda bulduk. Odanın her iki yanındaki raflar tavana kadar irili ufaklı silahlar, kola torbaları ve selofana sarılmış para desteleriyle doluydu.

Anthony ve Frankie birer uzun çelik çubuk kaldırdı. Çubukların bir ucunda bir kanca vardı. Kancaları odanın ortasında duran demir bir kanalizasyon kapağının her iki yanındaki girintili deliklere yerleştirdiler. Çaba sarf ederek kapağı kaldırdılar ve kanalizasyona inen çelik bir merdiven ortaya çıktı.

"Şaka yapıyor olmalısın," dedim.

"Seyahat etmenin tek yolu bu," dedi Frankie, raftan bir el feneri kaldırarak.

Anthony yerden bir çanta aldı, bana bir el feneri verdi ve birlikte beklenmedik bir şekilde kuru olan karanlık, pis kokulu tünele tırmandık. Feneri tuttum ama ışın kasvetin sadece elli metre kadar içine girebildi.

Önce sola, sonra iki kavşaktan sağa döndük ve tüneli düz bir şekilde takip ettikten bir dakika sonra Anthony duvardaki başka bir çelik merdivenin önünde durdu. Frankie yukarı tırmandı ve kapağa vurdu. Saniyeler içinde tünel yukarıdan ışıkla doldu, Asyalı bir adam kapağı kaldırdı ve Frankie'ye elini uzattı.

Başka bir mutfağın başka bir deposunda durduk. Kutuların üzerindeki Çince karakterlerden ve sarımsak, zencefil ve limon otu kokusundan bir Asya restoranında olduğumuzu tahmin ettim. Kanalizasyonda bize yardım eden adam onu takip etmemizi işaret etti ve dar bir koridordan geçerek bir yükleme bölümüne ve ötesindeki bir sokağa doğru yürüdük. Yükleme bölümünde Jimmy'nin istediği üç Ninja vardı: motorlarını deviren sürücüleri olan üç siyah, Kawasaki Ninja 650 motosiklet. Her birimize birer kask verildi ve Anthony'nin ilk motosikletin arkasına tırmanışını izledim.

"Seyahat etmenin en hızlı yolu bu, Eddie. Bir araba oraya senin kadar kısa sürede gidip gelemez. Sammy Wong bizim kuryemiz. Bazen şehirde bu şekilde dolaşıyoruz. Tedbirli ve hızlı," dedi Anthony.

"Tehlikeli olduğundan bahsetmiyorum bile," dedim.

"Sakin ol, olur mu? Bu adamlar profesyonel. Sadece size söylediklerini yapın ve iyi olacaksınız."

Kaskı kafama geçirdim, son motosikletin arkasına tırmandım ve sürücünün omzuna vurdum.

"İlk kez motosiklete biniyorum," diye bağırdım.

"Ben de," dedi sürücü.

Benim dışımda herkes güldü.

"Benim adım Eddie. Beni öldürmeyin," dedim. "Ben Tao. Söz vermiyorum, dostum."

Ellerimi Tao'nun beline sıkıca doladım. Motoru çalıştırdı ve yükleme bölümünün rampasından aşağı fırlayıp sağı, sokağı döndük.

Sokak belki dört yüz metre uzunluğundaydı, ancak karnımın sırtıma çarptığını hissettiğimde ve kaskıma doğıru ığılık attığımı duyduğumda bu mesafeyi yaklaşık üç saniyede kat etmiş gibi görünüyorduk.

Anthony'nin motoru ne geçti ve sokağın sonuna doğıru hızla yaklaşırken ne zaman fren yapacağını merak ettim. yavaşlamadı. Motosiklet ana caddeye doğıru hızlanmaya devam etti. Sürücünün ne yaptığını çok uzun süre merak etmeme gerek kalmadı. Fren yapmak yerine hızlandı, trafik şeritlerini atladı ve caddenin diğerk tarafındaki ara sokağın sabahın erken saatlerindeki gölgeleri arasında kayboldu.

"Vay ," dedim.

İlerideki cadde kalabalık görünüyordu; arabalar ve bisikletler soldan sağı doğıru hedeflediğimiz yol boyunca ve onların ötesinde sağdan sola doğıru ilerliyordu. Bisikletimiz dört yüz kiloluk bir füze gibi arasokaktan New York trafiğinin dört şeridine doğıru fırladığında Tao'nun heyecanlı ığılığını duydum. Trafik her iki taraftan da etrafımızda dönerken bisikletimiz savruldu, fren yaptı ve hızlandı.

Gözlerimi kapattım ve bunu atlatabilmek için Tanrı'ya dua ettim.

Sert bir şekilde frene bastığında göğsüm Tao'nun sırtına çarptı ve burnum fren disklerinin duman kokusuyla doldu. Gözlerimi açtığında soldan bize doğıru kayan siyah bir Ford Taurus gördüm, sürücüsü panik içinde kornaya basıyordu. T-boned olmak zereydik.

"Geriye yaslan," diye bağırdığını duydum Tao'nun ve kasklarımız birbirine çarptı. Korkunç ivmemize karşı gvdemi geriye doğıru itmek için sahip olduğm tüm kasları kullanırken sırtım acıyla yandı. Sonra Tao'nun ne yapmaya çalıştığını anladım; bir freni, arka freni bıraktı ve motosiklet n tekerleğın üzerine doğıru devrildi. Tao sağı doğıru eğildi ve motosikletin tamamı doksan derece döndü.

Arka tekerlek Taurus'un yan tarafına çarptı, motosikleti durdurdu ve bizi dik ve hayatta tuttu.

Arka tekerlek Ford'un yanından sekti ve caddeye çarptığında çoktan şiddetli bir ivmeyle dönmeye başlamıştı ve biz ileri fırladık, bir lastik dumanı bulutu içinde Taurus'un etrafında döndük ve sonra hızla ara sokağın kalın gölgeleri tarafından yutulduk.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Wong'un yükleme alanından adliyeyi geçmemiz sadece dokuz dakika sürdü. Motosikletler zaman zaman saatte yüz mil hıza ulaşmış olmalı. Hem trafik kameralarından hem de polislerden kaçarak caddelerde ilerledik ve ara sokaklara daldık.

Anthony'nin bisikleti hedefimize ulaştığımızda yavaşladı - Severn Towers, adliye binasından sadece birkaç blok ötede yeni bir apartman. Yeraltı mavi bir Transit minibüsün yanına yanaştık. Çok sıkı tutuyor olmalıydım. Bacaklarımı bisikletten inmeme izin verecek kadar hareket ettirmek için çabalarken sanki biri kalçalarımı fenerle vurmuş gibi hissediyordum.

Ruslarla Jimmy'nin restoranının önünde buluşmama yirmi yedi dakika kalmıştı.

Motosikletler sessizce otoparktan çıkarken Tao, "Köşede bekleyeceğiz," dedi. Bir iş günü için bile, bodrum katında sadece yarım düzine arabanın bulunduğu otopark oldukça boş görünüyordu. Tek kullanımlık cep telefonumdan Jimmy'yi aradım.

"Buradayız. Tam konum nedir?"

"Bana bir saniye ver. Albie, adamının yapabileceği en iyi şeyin cep telefonunun yerini söylemek olduğunu söylüyor. Bu Severn Towers. Cep telefonu yer seviyesinin çok üstündeyken GPS çok iyi değil. En iyi tahmin telefonun beş kattan daha yukarıda olduğu."

"Jimmy, bu bina oldukça büyük, belki otuz katlı. Daha fazlasına ihtiyacım olacak."

"Sheepshead Körfezi'ndeki adamların aramasını beklemeniz gerekecek. Sağlam bir şey bulur bulmaz sizi arayacağım." Telefonu kapattı.

Siyah tişörtlü ve siyah pantolonlu, uzun boylu, kurt gibi zayıf bir adam mavi minibüsten indi ve Anthony'nin elini sıktı. Sonra Frankie'ye elini uzattı, o da sadece başını salladı. Adam da başıyla karşılık verdi. Saçlarını askeri tarzda kestirmişti. Kalın kollarındaki damarlar göze çarpıyordu ve kalın bir boynu kolayca kırabileceğini tahmin ediyordum.

"Neden bu kadar uzun sürdü? Kertenkele ," dedi adam. Anthony güldü ve beni tanıştırdı.

"Eddie, bu Kertenkele. Artık onun gösterisi."

Onunla el sıkıştım. Boa yılanı gibi bir tutuşu vardı. Ağır kaslı fiziğine rağmen, neredeyse bir dansçı gibi zarifçe hareket ediyordu.

"Yirmi beşinci kata kadar erişimimiz var. Ondan sonrası zor. Merdivenler sadece yirmi beşinci kattaki parmaklıklı çelik kapıya kadar çıkıyor. Kapıdan sadece anahtar koduyla girilebiliyor. Buradaki asansör de üst katlar için anahtar kodlu. Eğer kızınız yukarıdaysa, o kod olmadan hiçbir şey yapamayız. Eğer kapıyı patlatırsam, duyarlar ve onu öldürebilirler. Dua et de alt katlardan birinde olsun. Frankie, caddenin karşısında bir sanat galerisi var. Çatıya çıkıp Kertenkele'nin burayı görmesini sağlayabilir misin?" dedi Kertenkele ve kendisinden yine üçüncü şahıs olarak bahsederken gülümsedim.

"Elbette," dedi Frankie.

Kertenkele Frankie'ye bir dürbün ve bir cep telefonu uzattı.

"Telefonda konferans görüşmesi işaretli. Seni hoparlöre veriyorum. Çabuk ol Frankie," dedi Kertenkele, Frankie koşarak otoparktan çıkıp caddenin karşısına geçerken.

Anthony çantasını yere bıraktı, fermuarını açtı ve on iki kalibrelik testereli bir av tüfeği ile bir kutu fişek çıkardı.

"Oraya gitmenize gerek yok, biliyorsunuz. Biz halledebiliriz" dedi.

"Ben de seninle geliyorum," dedim. "Bana bir parça ver."

"Kötü fikir," dedi Kertenkele minibüsün arka kapılarını açıp yerde duran elik bir kutunun kilidini açarken. Kutudan bir saldırı tüfeği çıkardı ve kontrol etmeye başladı. Silah kısa ve siyahtı, şarjörü omuz kundağından ıkıntılıydı.

"Bu yeni görünüyor," dedim.

Kertenkele başını sallayarak ve gülümseyerek, "Oh, bu yeni," dedi.

Anthony ile sessizce konuşabilmek için minibüsün etrafında dolaştım. "Kim bu adam?" Dedim.

"O eski bir denizci. Kuzeni Jimmy için çalışıyordu. Kertenkele Irak'tan dönüp iş aramaya başladığında kuzeni bir görüşme ayarladı. İnan bana. Bu adama güvenebiliriz. O tek kişilik bir ordu. Küçük kızınızı o daireden çıkarabilecek biri varsa, o da Billy'dir."

"Billy," diye tekrarladım. "Peki nasıl oluyor da ona Kertenkele deniyor? Ve nasıl oluyor da Frankie ona yaklaşmıyor?"

Anthony kırmızı kabukları testereye yerleştirdi ve bir an için başını öne eğdi.

"Gerçek şu ki, birçok ocuk ondan korkuyor. Billy kertenkeleleri sever. Sırtında büyük bir kertenkele dövmesi var ve Queens'teki evinde her türden yılan falan besliyor; bahçesinde bir çift Komodo ejderi bile var. Ama tek sebep bu değil. Vazgemeyen bir adamdan bir şey istediğimizde Kertenkele'yi ararız. Bazı sürüngenlerin nasıl deri değiştirdiklerini bilirsiniz. İşte bu Billy'nin uzmanlık alanı. Eğer adam konuşmazsa, Billy adamı muz soyar gibi soymaya başlar ve sonra derisini hayvanlarına yedirir, herkesin ödünü koparır. Şahsen ben onu severim. Sadece Queens'teki lanet olası evinden uzak durmaya dikkat ediyorum."

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kertenkele'nin telefonundan bir titreşim geldi. Cevap verdi ve hoparlöre aldı ama dinlemedim. Jimmy beni arıyordu.

"Adresi depodaki adamlardan birinden aldık," dedi Jimmy. "En üst katta. Çatı katı. Doğru yerdesiniz. Merak etmeyin. Körfezdeki adamlar kimseyi aramaya fırsat bulamadılar ve yakın zamanda da aramayacaklar. Adamlarım çok iyi temizleyecek. Profesyonelce. Ruslar o depoya geri dönseler bile, adamlarının orada mahvolduğunu bilmeyecekler. Hemen buraya dönsen iyi olur. Ruslarla karşılaşmadan önce sadece 20 dakikan var. Wong'un önünde seni bekliyor olacağım, ahbap," dedi ve telefonu kapattı.

Bacaklarım tutmadı ve dizlerimin üzerine düştüm. Amy en üst kattaydı, geçemediğimiz güvenlik kapısının arkasındaydı. Küfrettim ve yumruklarımı sıktım. Elim ıslanmıştı. Avucumdaki kesiği açmıştım.

"Çatı katında," dedim.

"Frankie? aldın mı? Penthouse," dedi Kertenkele.

Frankie'nin sesi hoparlörden geldi:

"Anladım. Şu anda ona bakıyorum. Oturma odasının panjurları açık. Dairede dört adam var. İkiisi ön kapının sağındaki kanepede, biri mutfakta, biri de elinde gazeteyle sandalyede yatıyor. Sol taraftaki duvara yaslanmış bir tüfek var. Mutfakta bir görüyorum, sarışın, belki otuzlu yaşlarda. Elinde bir

Kelebek bıçağı etrafta. Başka kimseyi görmüyorum. Sağ tarafta üç yatak odası var. İkisinin kapısı açık, birinin kapısı kapalı. Banyo mutfağın hemen dışında gibi görünüyor. Bu kadar. Küçük bir kız görmüyorum."

Kalbim sıkıştı, hiçbir şey yolunda gitmiyordu. Sadece hala hayatta olduğunu bilmek istiyordum.

"Yatak odalarından birinde olmalı. Orada bir tüfek var. Bir apartman dairesinde neden ağır silahlar olsun ki? Amy sana ona bir kadının baktığını söylemişti, Elanya. Bıçaklı piliç bu olmalı," dedi Anthony.

Ayağa kalktım ve başımı sallayarak onayladım. olmalıydı. Onu geri almaya çok yaklaştım. Sadece her şeyin bitmesini istiyordum, o zaman onu tutabilir ve bir daha kimsenin onu alamayacağı kasaya kilitleyebilirdim.

"Frankie, bu Kertenkele. Dairede başka bir şey görüyor musun? Kapı konusunda biraz yardıma ihtiyacımız olabilir. Herhangi bir yere iliştirilmiş bir not görmüyor musun?"

"Bakmama izin ver."

Birbirimize sessizce baktık. "Hayır, iğnelenmiş bir şey yok."

"Başka ne görüyorsun, Frankie?" Ben sordum.

"Duvardaki resimler, bir çeşit modern sanat. Pek benim zevkime göre değil. Mobilyalar da modern görünüyor, biraz rahatsız edici, deri, beyaz. Mutfak masasının üzerinde bir yığın pizza kutusu var - görünüşe göre kadın yemek pişirecek tipte biri değil. Televizyon açık..."

"Kutuların üzerindeki isim ne? Çıkarabiliyor musun?" Dedim.

"Tabii. Big Joe's Pizza. Buradan çok uzakta değiller. Duyduğuma göre iyi bir dilim."

"Bütün kutular Big Joe'dan mı?" diye sordum. "Evet, yaklaşık altı tane."

"Dışarıdan sipariş veriyor olmalılar," dedim.

Telefonumu çıkardım ve "Frankie, Big Joe's'un numarasını bulabilir misin?" dedim.

Frankie telefon numarasını söylerken ben de çevirdim. Üçüncü çalıştan sonra açtılar.

"Big Joe's Pizza, siparişinizi alabilir miyim?"

"Merhaba. Severn Towers'daki çatı katına bir teslimat yapmam gerekiyor, her zamanki gibi. Ama bakın, bu sefer yarım saat içinde istiyorum. Dün geç kaldınız."

"Bunun için üzgünüm. Kim arıyor?"

"Elanya'nın erkek arkadaşı. Sanırım senin adam son teslimatta şifreyi falan unuttu. Onu içeri almak için asansöre şortla inmek zorunda kaldım. Bu seferlik izin veriyorum, ama teslimatçınıza verdiğiniz kodu bana okuyun. Bu sefer çıplak kıcımla aşağı inmeyeceğim."

"Gerçekten üzgünüm efendim. Lütfen Elanya'ya bunun bir daha olmasına izin vermeyeceğimizi söyleyin. Sadece bilgilerinizi kontrol ediyorum... Tamam, burada 4789 var. Bu doğru mu?"

"İşte bu . Sağ ol dostum."

"Otuz dokuz elli, efendim. Yirmi dakika içinde yanınızda olurum." "Acele etme evlat," dedim ve telefonu kapattım.

Kertenkele gülümsedi, Glock'a yeni bir şarjör taktı, tabancayı pantolonunun içine soktu ve otomatik tüfeği omzuna astı.

"Kertenkele sizi seviyor Bay Flynn," dedi

Kertenkele. "Gidelim," dedim.

Anthony sırtımı sıvazladı. "Eddie, gelmiyorsun. Zamanın yok. Tao köşede bekliyor."

"Zamanım var-"

Kertenkele araya girdi. "Zamanınız olsa bile, kızınızın orada olduğunun garantisi yok. Eğer orada değilse ve sen de geri dönemezsen... her şeyi mahvetmiş oluruz ve onu öldürürler. Ayrıca, Kertenkele'nin sana ihtiyacı yok, Eddie. Onu apartmanda görürsen ve harekete geçersen, çapraz ateşe yakalanabilirsin. Ya da daha kötüsü, Amy vurulabilir. Merak etme. Eğer oradaysa, onu Jimmy'nin evine geri götürürüz."

Elini uzattı. Ben de tuttum. Haklıydı. Bunu yalnız yapmalarına izin vermeliydim. Çok fazla risk vardı; geri dönmeliydim.

"Ona bir şey olmasına izin verme. Jimmy'e söyle, onu yakaladığında bana mesaj atsın."

Dönerek mavi minibüsün panelini yumrukladım ve Tao'ya doğru koşarak otoparktan çıktım.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

Tao, Wong'un yükleme alanına yanaştı. Jimmy duvarı , sigarasını söndürdü ve cep telefonunu kontrol etti.

"Henüz bir şey yok,"
dedi. Altı dakika kaldı.

"bana mesaj at. Onlarla buluşmaya gitmeliyim."

"Onu geri alacaklar, Eddie. Bundan eminim. Sana mesaj atacağım; sonra sen kaç, biz seninle ilgileniriz."

Omuzlarım çöktü. Gözlerimi kapattım ve başımı salladım. "Bu o kadar basit değil, Jimmy."

"Neden olmasın? Amy'yi alırız. Sen oradan çık ve polisleri ara. Karışık olan ne?"

"Hayır. Hala polislere, FBI'a ya da sen ve Harry dışında kimseye güvenemiyorum. Ayrıca şu anda elimde hiçbir kanıt yok. Düzgün bir polis ya da düzgün bir federal bulsam bile bana inanmazlar. Bu işi bitirmek zorundayım."

"Neden? İş bitirmek istiyorsan, limuzin köşeyi döner dönmez Kertenkele'nin tüfeğini açabiliriz. Hiç şansları olmaz."

"Doğru, ama bu sadece birkaç tanesi ve bunu FBI, ATF, DEA ve kapınızın önüne park etmiş başka kim varsa onların gözü önünde yapıyor olacağız. Ve eğer Amy o dairede değilse, onu asla bulamayabiliriz. Bunu riske atamam. Ayrıca, henüz resmin tamamına sahip değilim. Ne planladıklarından tam olarak emin değilim ama Harry de dahil olmak üzere mahkeme binasındaki herkesin risk altında olduğunu biliyorum. Düşün.

Adliyenin bodrumuna park edilmiş iki minibüs, Gregor'un minibüse koyduğu bavul, Arturas'tan aldığım sahte fûnye, adliye güvenliğindeki içerideki adam - bir şeyler dönüyor ve bunu çözmek gerekiyor. Tony G bu sabah bana Mario'nun fotoğraflarını getirecek; bu bir başlangıç. Bir şekilde çözeceğim. Bulmak zorundayım. Ruslar nerede yaşadığını biliyor. Ailemin nerede yaşadığını biliyorlar. Kızımın hangi okula gittiğini biliyorlar. Benim hakkımda her şeyi biliyorlar."

Arturas'ın Brezilya'da eski bir Sovyet'in izini sürmekle ilgili anlattığı hikâye zihnimde tekrar tekrar canlandı.

"Jimmy, bu adamlar bana her yerden ulaşabilir. Eğer kaçarsam beni bulurlar ve ailemi öldürürler. sen de benim kadar iyi biliyorsun. Bu işi bitirmek zorundayım."

Bir an için babamla birlikte McGonagall's Bar'ın arka tarafındaki uzun taburelerde oturuyorduk ve orada küçük bir anlaşma yapmıştık.

"Anlaşma şöyle. Ben sana numaralarımı öğreteceğim; sen de kendini nasıl idare edeceğini öğreneceksin. Bir gün bu numaralardan birini gerçekten kullanmaya çalışacağını biliyorum. Sana söylediklerimi unutma, zor durumda kalırsan kendini toparla. Eğer bu işe yaramazsa, sana söylediğim gibi kaçarsın. Kaçamazsan dövüşürsün ve adamını sertçe yere serersin."

Babamın Aziz Christopher madalyası boynumda ağır bir his uyandırıyor. Amerika'ya ilk geldiğinde Dublin'den yanında getirdiği tek kişisel eşyasıydı. Ne yapacağını biliyordum. Savaşacaktı, ailesini korumak için ne gerekiyorsa yapacaktı. Bu intikamla ilgili değildi. Hayatta kalmakla ilgiliydi. Eğer bu işi bitirmezsem, Amy bir daha asla güvende olmayacaktı.

"Eddie, yapma bunu. Başka bir yolu olmalı," dedi Jimmy.

Saatimin bitmesine iki dakika kalmıştı ve ben kalkışa hazır bir şekilde ayaklarımın üzerinde zıplamaya başladım.

"Bunu kafamda binlerce kez düşündüm. Başka bir yolu yok. Neler olup bittiğini öğreneceğim ve sonra, eğer elimde yeterli kanıt varsa, bunu federallere götüreceğim. Rus mafyasına ihanet eden insanlar çekip . Onları kalıcı olarak indirmedğim sürece.

başıma ödöl koydu ve dünyadaki tüm tetikçilerin hayatımızın geri kalanında beni ve ailemi arayacaklarından emin oldu. Ya ben onu bitiririm ya da o beni. Onu alır almaz bana mesaj at. Bunu ona ver."

İşlemeli kalemimi Jimmy'ye uzatarak, "Ona annesinden Babalar Günü için bunu bana almasını istediğini söyle. Adamlarınız hakkında endişelenmesini istemiyorum; ailesiyle birlikte olduğunu ve onu almanız için sizi gönderdiğimi bilmesini istiyorum."

"Elbette, ," dedi Jimmy.

Döndüm ve restorana doğru koşmaya başladım, ayakkabılarım asfaltta kayıyordu, nefesim stres ve yorgunluktan neredeyse tükenmişti. Sırtımdaki ve boynumdaki ağrı sanki kurşun gibi erimiş, beni ağırlaştırıyor ve yavaşlatıyordu. Acıyı bir kenara ittim. Eğer restorana zamanında varamazsam, Arturas Elanya'yı arayacaktı. Cevap vermezse, onu aramaya gidecekti. Bir avantaja ihtiyacım vardı. Bratva'nın hâlâ tüm kartları elinde tuttuğuna inanmasına ihtiyacım vardı. Köşeyi son sürat dönerken kollarımı sıktım ve zamanında yetişmek için dua ettim.

Polis devriye arabası sirenlerini çalarak yanımdan hızla geçerken hızla yanaştım.

Beyaz bir limuzin görüldü.

KIRK ALTINCI BÖLÜM

Arka yolcu kapısı açıldı ve kendimi koyu renkli derinin içine attım.

"Sen geldin?" dedi Arturas.

Cevap vermeden önce nefesimi toplamam biraz zaman aldı.

"Arka tarafta. Hızlı hareket etmem ve bloğun etrafında bir tur atmam gerekiyordu.

Takip edilmediğimden emin olmak için. Temizim, ama emin olmak zorundaydım - federaller bile bir günde iki dikkat dağıtıcı şeye kanacak kadar aptal değildir. Çok para olduğunu biliyorum ama buna değdi. Tony Geraldo artık bizim adamımız ve siz de İtalyanlardan çok fazla zarafet satın aldınız."

"Umarım öyledir," dedi

Arturas. "Ben de öyle,"

dedi Volchek.

Karanlık limuzinde olduğunu fark etmemiştim. Beni beklerken onu da almış olmalılar. Volchek'in arabada olduğunu bilseydim, Jimmy'nin ağır silahlarla saldırma fikrini iki kez düşünebilirdim.

"Merak etmeyin. Savcı cehennemden bir gün geçirmek üzere," dedim.

Sen de öylesin Olek, diye düşündüm.

"Bunu giy. Bu daha iyi oturur," dedi Arturas ve bana hâlâ ambalajında duran beyaz bir gömlek uzattı. Kravatımın düğümü bile terden ıslanmış gibiydi. Limuzinde üstümü değiştirdim. Yeni gömlek iyi hissettiriyordu ve bu kez yakası da tam oturmuştu. Arturas bana bir kravat daha verdi,

Bu sefer mavi ve elektrikli bir tıraş bıçağı. Bu plan üzerinde detaylıca düşünmüş olması beni şaşırtmaya devam ediyordu; mahkemeye kıyafetleriyle uyumuş bir adam gibi çıkmamı istemiyordu.

Konuşma kesildi, bunun için minnettardım. Başımı arkaya yaslayıp gözlerimi kapattım ama uyku gelmedi; beynim fazla mesai yapıyordu. Arturas'la ilk andan itibaren onun bir katil olduğunu hissetmiştim, ama Volchek'ten çok farklı bir katil. Arturas metodik ve soğukkanlı görünürken, Volchek acı çekme tutkusuna düşkündü. Dolandırıcılık ve avukatlık yaptığım dönemde her iki tiple de karşılaşmıştım. Arturas gibi adamların sayısı . Volchek gibiler daha yaygındı. Düşündüğümde, Volchek'in Ted Berkley ile çok ortak noktası vardı - neredeyse bir yıl önce hukuk kariyerimi bitiren adam.

Berkley, bir akşam geç saatte metrodan inen on yedi yaşındaki Hanna Tublowski'yi yakalamaya çalıştı. Çıkışa varmadan önce güçlü kolların onu belinden kavradığını, kaldırdığını ve soğuk, siyah tünele doğru taşıdığını hissetti. Gecenin o saatinde durağında hiç yolcu yoktu. Onu yakalayan adam zamanlamayı öyle ayarlamıştı ki, kadın güvenlik kamerası görüntülerinin tam ortasındaiken yakalamıştı. Kadın çığlık atmaya çalıştığında, adam eliyle ağzını kapattı ve eğer ses çıkarırsa onu öldüreceğini fısıldadı.

Evsiz bir adam kadının çığlıklarını duymuş ve alarmı çalıştırmış. Saldırgan kaçtı. Metro polisleri geldi ve genç kadını sakinleştirmeyi başardı. Kadının kaçırıldığı bölgede, yerde bir aylık metro bileti buldular. Polislerden biri gerçek bir içgörüden ziyade rutin bir davranış olarak kartı poşetledi. Metronun on dakika önce temizlendiği ortaya çıktı. Bu da kartın büyük ihtimalle saldırgana ait olduğu anlamına geliyordu. Metro bileti bir kredi kartıyla alınmıştı, Ted Berkley'in kartıyla. Ceza avukatı olmadığı için Berkley'i gece mahkemesine götürdüm ve kefaletle serbest kalmasını bile sağladım.

Duruşmada, kart ve kızın Berkley'i bir sıralamasında tanıdığına dair kanıtı temelini oluşturmuştur.

Savcılığın davası. NYPD Berkley'nin ofisine, dairesine ve yazlık evine baskın yapmış ve hiçbir şey bulamamıştı. Ted Berkley otuzlu yaşlarının başındaydı, zengindi, harika görünümlü bir kız arkadaşı ve Hamptons'da bir evi vardı. Tipik adam kaçıranlardan değildi. Bir müşteri olarak daha iyi olamazdı; kibardı, avukatlık ücretini tam olarak ödedi ve onu kurtarmam için bana güvendi. Ben de onun gibi, kızın yanlış anladığını düşündüm, yanlış kimlik. Berkley, içinde metro kartının da bulunduğu cüzdanını saldırıdan yaklaşık yirmi dört saat önce kaybettiğini söyledi.

Hanna Tublowski, bir resitalden eve metroyla dönmekte olan bir müzik öğrencisiydi. Yetenekli bir çellisti ve burs kazanmak için çalışıyordu. Uzun kahverengi saçları, soluk bir teni vardı ve duruşmada tanık sandalyesinde otururken korkusunu gördüm. Herhangi bir duruşmada tanık olarak bulunmak korkutucudur ve genç bir kadının mahkemede saldırganıyla yüzleşmesinden daha sinir bozucu bir durum yoktur.

Oturduğum yerde kalmaya ve böylece Hanna'yı çapraz sorguya çekerken daha az tehditkâr olmaya karar vererek, ilk sorumu sormadan önce boğazımı temizledim ve ona güven verici bir gülümseme verdim. Ağzımı açmadan hemen önce Berkley bana fısıldamıştı: "Yok et şu kaltağı." Duruşma öncesindeki tüm görüşmelerimizde daha önce hiç böyle konuşmamış ya da kurbanı karşı herhangi bir düşmanlık göstermemişti.

Onu görmezden gelerek farklı bir yaklaşım benimsemeye karar verdim. Jüri kızdan hoşlanmıştı. Agresif bir şekilde yaklaşırsam her şeyi riske atmış olurum. Bunun yerine bir baba gibi yaklaştım, kızın cevaplarıyla dalga geçtim ve sessizce ama olgun bir şekilde, yalancı olmadığını göstermek için kanıtlarındaki tutarsızlıkları gösterdim; bunun yerine bir saldırı kurbanı olduğunu, ancak yanlışlıkla ve anlaşılır bir şekilde gerçek saldırganını müvekkilimle karıştırdığını gösterdim.

İnsanlara istediklerini verin.

Jüriler kurbanlarla empati kurmayı sever. Bu yolla -benim yolumla-onunla ve temsil ettiğim Brooks Brothers takım elbiseli hoş genç adamla empati kurmaları gerekiyordu.

Onu çapraz sorguya çekmeyi bitirdiğimde, usulca gitmeme rağmen Hanna ağladı ve umutsuzca jüriye baktı. Kendimi

Müşterime döndüğümde Berkley'nin yüzündeki ifadenin tiksinti ve başka bir şey olduğunu gördüm. O anda bunun sinir ya da korku olduğunu düşündüm. Ancak daha yakından baktığımda, bu duygunun gerçek doğasını görebildim - heyecan. On yedi yaşında bir çocuğun, yakalanıp karanlığa doğru sürüklenmenin yarattığı paniği anlattığını görmek Ted Berkley'de derin bir heyecan yaratmıştı. Jüri kararını düşünmek üzere gönderildi. Berkley'nin Hanna'ya verdiği tepkiyi gördükten sonra, Berkley'nin suçlu olduğunu anlamıştım. Sonraki aylarda, Manhattan'ın parmaklıkları arasından sarhoş bir şekilde geçerken, kendi kendime karar açıklanmadan önce yapabileceğim hiçbir şey olmadığını söyledim.

Jüri Berkley'i oybirliğiyle beraat ettirdi. Hanna, mağdur olmasına rağmen saldırganı doğru bir şekilde teşhis edememiştir.

Karardan bir saat sonra, muhbir beni aradı ve Hanna'nın kaybolduğunu, Berkley'nin başka bir mülk aramasına izin verip vermeyeceğini sordu. O da kabul etti. Hanna'dan hiçbir iz bulamadılar.

Ertesi gün, bir Cumartesi günü, Berkley'nin evini ziyaret ettim. Muhbir bana Berkley'nin ilk aramada el koydukları dizüstü bilgisayarını vermişti. NYPD teknisyenleri laptopta hiçbir kanıt bulamamışlardı ve şimdi geri veriyorlardı. Polise bizzat iade edeceğimi söyledim; Berkley'nin bir an önce hayatımdan çıkmasını istiyordum çünkü o sırada jürinin doğru kararı verdiğine ikna olmamıştım. İçgüdülerim bana Berkley'nin tehlikeli olduğunu, mükemmel hayatının ardında bir şeyler sakladığını söylüyordu.

Evinde değildi ve ben de arabayı hafta sonları ziyaret ettiği yazlık evine götürme cüretini gösterdim.

Kapıyı çaldım ve bekledim. Porsche'si garaj yoluna park etmişti. Duş sesini duydum. İki ya da üç dakika sonra ön kapıyı açtı, saçları ve göğsü ıslaktı, beline bir havlu sarmıştı. Havlunun göbeğinin hemen altında taze, kırmızımsı kahverengi lekeler vardı.

"Bir sorun mu var Eddie?" dedi Berkley, zor nefes alarak.

"Dizüstü bilgisayarını bana polisler verdi. Sadece iade ediyorum."

"Buraya kadar gelmene gerek yoktu. Ofisinizden de alabilirdim."
Berkley'nin bana ya da ofisime yaklaşmasını istemedim.

"Sorun yok, ben..." Oraya gitmek için uyduruk bir bahane bulamadan bir çığlık duydum.

Berkley gülümsedi ve "Televizyonu açık bırakmışım" dedi.

"Sana hiçbir şey sormadım," dedim ayağımı kapı pervazına koyarken.

Kapıyı çarpmaya çalıştı. Geri ittim, omzumu kapıya doğru attım ve Berkley'nin kafasına çarparak gözünün üstündeki kesiği patlatıp onu yere düşürdü.

Çığlık bir çığlığa dönüştü.

Koridora koştum ve geçerken Berkley'in suratına tekme attım.

Çığlık evin içinde yankılanıyor gibiydi. Alt kat boştu. Birinci katta bir yatak odasının kapısının açık olduğunu gördüm. Yatağın kenarında, köşedeki direğe bağlanmış parlak kırmızı bir ayak gördüm.

O kapıyı açtım. O zamandan beri bunu birçok kez yaptım; neredeyse her gece rüyamda o kapıyı açtım ve onu tekrar gördüm.

Hanna Tublowski'nin elleri ve ayakları, etini derinden ısırarak tellerle yatağın her bir köşesine . Kırık çenesinden bir tıkaç kaymış ve boynunun altında gevşek bir şekilde asılı duruyordu. Tahminime göre Berkley kapıda duyunca onu bayıltmaya çalışmıştı. Ona çok sert vurmuştu. Çenesi kırık ve çıkık olduğu için tıkaç ağzından düşmüş ve çığlık atmasına izin vermişti. Mavi dudaklarında kan damlacıkları vardı.

Çıplaktı.

Kurumuş kan kasıklarını ve karnını kaplamıştı. Göğüslerinde ve boynunda ısırık izleri oluşmuştu. Her bir iz, Berkley'nin dişlerinin deriyi parçaladığı mor ve siyah çürükler ve kanla çevriliydi. Sol gözü tamamen kapalıydı; sağ gözü ise panik içinde geniş ve vahşiydi.

Onu çözemedim. Kablonun kesilmesi gerekecekti. Onun yerine, yanında diz çöktüm ve ona güvende olduğunu ve polisin

yolda.

Mutfaktaki telefonda 911'i ararken, bu bölgede polisin müdahale süresinin süper hızlı, belki beş dakika olacağını tahmin ettim. Daha az olduğu ortaya çıktı. Polisler eve üç dakikadan kısa bir sürede ulaştılar. Biraz daha geç gelselerdi, Berkley'nin o zamana kadar ölmüş olacağından hiç şüphem yoktu.

Kendine gelmeye başlamasına rağmen hâlâ koridorda yatıyordu. Üstüne bindim, dizlerimle kollarını aşağıya bastırdım ve yüzüne vurmaya başladım. Sol elimin kırıldığını hissettiğimde dirseklerimi kullanmaya başladım, her darbede vücudumu öne doğru fırlattım ve kafatasını dirseğimle karo zemin arasında ezdim. O sırada kırılan elimin acısını hissedemiyordum. Sadece her darbeden sonra yüzüme sıçrayan sıcak kan damlalarını hissedebiliyordum. Polislerin beni onun üzerinden sürüklediğini hatırlamıyorum. Tutuklandığımı da hatırlamıyorum. Ama kefaletimi ödediğinde Christine'yüzünü gördüğümü hatırlıyorum. Savcılık bana dava açmadı; Hanna'nın hayatta kalmasının tek nedeni onu kurtarmış olmamdı. Ama aklımda, Berkley hakkındaki içgüdülerime göre hareket etmediğim için işkence görmesine ve tecavüze uğramasına izin vermiştim.

Eyalet barosu, bir müvekkilimi öldüresiye dövdüğüm için lisansımı geri almaya ve beni barodan atmaya hazırdı. Disiplin komitesi önündeki duruşmada beni Harry temsil etti. Onlara ne kadar iyi bir avukat olduğumu anlatmak yerine Hanna'nın aldığı yaraların listesini okudu. Bir gözünü kaybetmişti; çenesi defalarca kırılıp yeniden yapılmasına rağmen hiçbir zaman tam olarak iyileşmemiş ve yüzünde kalıcı bir şekil bozukluğu oluşmuştu. Hem fiziksel hem de zihinsel olarak ömür boyu yara almıştı.

Berkley o kadar çok iç hasara yol açmıştı ki Hanna asla çocuk sahibi olamayacaktı.

Harry beni ikinci kez kurtarıyor olsa da, dünyamın elimden kayıp gittiğini hissedebiliyordum; o yaralardan Berkley kadar ben de sorumluydum.

Berkley 20 yıl aldı. Ben altı ay uzaklaştırma aldım.

Hanna' bunu yapabildiği gerçeğiyle yaşamak zorundaydım çünkü onu ben . Bu benim hatamdı. Hiçbir içki bunu değiştiremezdi.

Jüri Berkley'i beraat ettirmeden önce, kalbimde onun suçlu olduğunu ve bunu tekrar yapabileceğini biliyordum. Son denemesinin bu kadar başarısız olduğunu düşünerek, genç bir kızı ikinci kez kaçırmaya çalışmayacağına inanmaya çalıştım. İçgüdülerim bana aksini söylüyordu ve aynı his beni o kan kırmızısı günde onun evine getirdi.

Aynı hatayı bir daha yapmayacağım. Berkley, Volchek ve Arturas gibi adamlar durdurulmalıydı yoksa hayatları mahvetmeye devam edeceklerdi.

Limuzinde otururken, adliyeye doğru hızla ilerlerken gözlerim kapalı, doğru hamleyi yaptığımı biliyordum; Rusları alt etmek ailemi güvende tutmanın tek yoluydu. Telefonumu titremeye ayarlamıştım ve çaldığını hissetmediğimden emin olsam da, arabadan gelen hareket ve dalgalanan sokaklarda lastiklerin sesinden emin olamıyordum. Gözlerimi açtığımda Volchek'in bacak bacak üstüne attığını ve gözlerini kapattığını gördüm. Önümüzdeki günü mü düşünüyordu? Emin değildim. Yaralı olan pencereden dışarı bakıyor, bakışlarını patronuna sabitleyemiyordu. Elim neredeyse telefonuma uzanıyordu. Sadece kontrol etmek için. Emin olmak için. Kravatımı düzelterek temizledim ve kendimi sokağa bakıp bir sonraki hamlemi düşünmeye zorladım. Arturas kendi oyununu oynuyordu ve bunun ne olduğunu öğrenmemin zamanının hissediyordum.

Chambers Caddesi'ne yaklaştıkça, cevaplarımın bodrum katındaki otoparkta bulunan minibüslerin içinde yattığına daha çok ikna oldum.

BÖLÜM KIRK YEDİ

Chambers Sokağı'na yedi buçuktan hemen sonra vardık. Güneş soğuk adliye merdivenlerini ısıtmaya başlamıştı bile.

Volchek ülkeden kaçmadan önce sekiz saatten az zamanım kalmıştı. Volchek hakkında bulabildiğim her şeyi bulmalı ve saat dörtten önce güvenebileceğim bir federal bulmalıydım.

Volchek, Arturas ve Victor da benimle birlikte limuzinden indiler ve birlikte girişe doğru yöneldik.

"Önden buyurun," dedi Arturas ve ben de önden yürüyerek güvenlik merdivenlerini atlayarak çıktım.

Yukarı çıktıkça lobi girişini görebiliyordum. Tek bir güvenlik görevlisini bile tanıyamadım. Hepsi bana yeni görünüyordu. Evrak çantam ya da her zamanki avukat ziynetlerim yoktu. Bu sefer güvenliğin bombayı fark etmesinden endişe etmiyordum. Üzerimde bomba yoktu ama yasadışı bir güvenli su spreyi, bombanın gerçek fünyesi olduğuna inandığım şey, UV fener ve bir cep telefonu vardı. Ruslar bunlardan herhangi birini görürse her şey biterdi.

Girişe yirmi adım bir gardiyan tanıdım. Sarışın, genç ve hevesliydi-Hank, dün sabah Barry onu geri çağırmadan önce üzerimi aramaya çalışan çocuk.

Hank geldiğimi gördü. Güvenlik kapısının önünde durmuş, parmaklarını çıtlatıyordu. Eğer yapabilseydi, üzerimi arardı.

Tam o sırada merdivenlerden hızlı ayak seslerinin geldiğini duydum. Döndüm ve Özel Ajan Bill Kennedy'nin bana doğru koştuğunu gördüm, yanında dün gördüğüm iki ajan vardı.

"Sizi yakaladığımı sevindim Bay Flynn. Dün için özür dilemek istedim. Ama özel olarak konuşmamız gerekiyor. Bir gezintiye çıkalım. Uzun sürmez. Söz veriyorum."

Volchek önce ajanlara sonra da bana baktı.

"Pekala, Bay Flynn. Ajanla birlikte gidebilirsiniz. Sizi üst kattaki ofiste bekleyeceğiz," dedi Volchek. "Sadece mahkemeye geç kalmayın. Telefon etmek zorunda kalmamı istemezsiniz, değil mi?" dedi Volchek. Yakınına eğildi ve fısıldadı, "*Eğer bir şey yapmaya , küçük kızını keserim.*"

"Merak etmeyin. Uzun sürmez," dedim.

Volchek'ten uzaklaşırken gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum.

Diğer ajanlar hiç konuşmadılar. Kızıl saçlı, kısa boylu, bodur ajan Kennedy'nin önünde yürüdü ve atletik , uzun boylu ajan da benim arkama düştü.

"Güzel bir yere mi gidiyoruz?"

"Nehre gidiyoruz, 40 numaralı iskeleye. Bu arada," dedi arkamızdaki uzun boylu, zarif ajanı göstererek, "bu Özel Ajan Coulson."

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedim. El sıkıştık.

Kennedy önümüzde duran kızıl saçlı adamı işaret ederek, "Bu Özel Ajan Tom Levine," dedi.

Levine elini uzatmadı; sadece başını salladı. Ben de başımı salladım, her şeyden çok bilerek. Volchek'in neden birdenbire FBI'la bir yolculuğa çıkmamdan memnun olduğunu şimdi anlıyordum: Aynı zamanda Volchek'in kirli beslemeleriyle de bir yolculuğa çıkıyordum ve söylediğim her şey doğrudan ona geri dönecekti.

"Neden Pier 40'a gidiyoruz, Ajan Kennedy?" diye sordum.

"Göreceksiniz Bay Flynn... ."

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

İskeleyle giderken çok az konuşma oldu. Levine arabayı sürdü ve tek kelime etmedi. Coulson önde oturdu, ben de arkada Kennedy'nin yanında uzandım.

"Peki iskelede bu kadar önemli olan ne var?"

"Bu sabah *Times*'ı gördün mü?" diye sordu.

"Henüz fırsat bulamadım," dedim.

Bana *New York Times*'ın bir nüshasını uzattı. Resmim ön sayfadaydı ve RUS MAFYA DAVASI DEVAM EDİYOR manşeti vardı.

"Katın altındaki hikayeye bakın."

Gazeteyi çevirdim ve Pazar günü gördüğüm resmi gördüm - nehir kıyısına demirlemiş *Sacha* adlı bir yük teknesi. Cumartesi gecesini Hudson'da tüm mürettebatıyla birlikte batan teknenin aynısıydı. Gazetedeki makalede, kayıp mürettebatın ve geminin yerini tespit etmeye çalışan komşu teknelerdeki tüm mürettebata yardımları için teşekkür ediliyordu.

"*Sacha*'nın Pier 40 yakınlarında battığını gören bir tayfa bulduk. Hudson büyük bir nehir ama dün gece gemiyi ve mürettebatın bir kısmını bulduk. Şu anda buradayız. Kendiniz görebilirsiniz."

Bir dizi yüksek demir kapının önünde durduk. Bir polis bize el salladı ve bir NYPD devriye aracının arkasına park ettik. Coulson ve Levine araçtan inip iskelenin yaya girişinde beklediler. Uzakta, kapıların ötesinde, güneş ışığı nehrin üzerinde parlıyordu. Kaslı Hudson dalgalı görünüyordu. Kennedy meslektaşlarına ulaşmadan önce bana yaklaştı ve konuşurken sesini alçak tuttu.

"Bana söylemek istediğın bir şey varsa, şimdi tam zamanı."

"Sana söyleyecek bir şeyim yok," dedim, omzunun üzerinden Coulson'la sohbet ediyormuş gibi yapan ama gizlice beni izleyen Levine'e bakarak.

Kennedy iç çekerek, "Yeterince makul," dedi.

Aklımda tek bir soru dönüp duruyordu; Jimmy'den neden haber alamamıştım? Bir şeyler ters gitmiş olmalıydı. Belki Amy dairede değildi. Ya Ruslar Jimmy'nin adamlarını indirdiyse? Cebimdeki telefonu sıkıca kavradım, titreşmesini istedim. Stres beni genellikle fiziksel olarak vururdu, tıpkı bir pitonun omurgamın etrafında dolanması gibi ve ilk acı anında nefes alıp boynumu gevşetmek için gerindim ve düşüncelerimi düzenlemeye çalıştım. Çok yorgundum. Uyumamıştım ve vücudum pes etmeye hazırdı.

Kennedy'nin sert tabanlı ayakkabıları 40 numaralı rıhtımdaki tekne evine giden çakılların üzerinde çtırdıyordu. Başımı eğdim ve ayaklarımın Kennedy'ninkileri takip etmesine izin verdim. Ayak seslerinin durduğunu duyduğumda, tam zamanında başımı kaldırdım ve yolum boyunca uzanan sarı bir suç mahalli bandının altına eğildim.

Alçak bir mırıltı, cep telefonum titriyor.

Bir mesaj. Amy ya yaşıyordu ya da hâlâ kayıptı ya da ölmüştü.

Yüzüme kan hücum etti ve nefes almakta zorlandım. Bir cevabım vardı ama Levine etraftayken bakma riskini göze alamazdım.

İleride, Coulson ve Levine sırtlarını kayıkhaneye dayamışlardı ve Kennedy beyaz plastik tulumlar giymiş iki CSI ile konuşuyordu. İskelede demirlemiş bir sahil güvenlik botu ve suda dalgıçlar gördüm. Kennedy beni bir çadırın yanına çağırdı, ne tür bir çadır olduğunu ve içinde ne olabileceğini biliyordum. Bu, polisin bulduğu cesetlere hava koşullarının müdahale etmesini engellemek için dünyanın her yerinde kullandığı türden bir çadırdı.

Çadırın içinde iki ceset torbası yerde yatıyordu. Kapının fermuarını yere kadar çektim. Sadece ben, Kennedy ve iki ceset torbası.

Kennedy sırtını bana döndü ve cesetlerin yanına diz çöktü.

Telefon *hemen* elimdeydi. *Onu yakaladık. Temiz. Dört adam ve kadın vuruldu. Amy sarsıldı ama iyi.*

Bacaklarım tutmadı. Dizlerim çakıllara gömüldü ve yüzümü ellerimle kapattım. Tekrar tekrar *teşekkür ettim*. Boynumdaki ağrı yok olmuş gibiydi. Sanki kalbimi ezmekle tehdit eden karanlık, zehirli bir kurşun ağırlık aniden buharlaşmıştı. Kocaman bir nefes alarak kendimi birden hazır hissettim.

Volchek'i indirmeye hazır.

"Bu adamları yarım saat önce et kamyonuna bindirdiler. görebilmeniz için buraya geri getirdim," dedi Kennedy.

"Teşekkürler, kahvaltıdan önce görmek istediğim şey tam da buydu. Bunun benimle ne alakası var?" Dedim ki. "Sen söyle."

Kennedy diz çöküp elini bir torbanın üzerine koydu ve bunu yaparken fermuardan su damladığını gördüm. Göllerde ya da nehirlerde bulunan cesetlerin, etraflarındaki kanıtları korumak için genellikle suyun içinde poşetlendiğini biliyordum. Bazen bu kanıtlar ölüm nedeni ya da zamanı konusunda yardımcı olurdu.

Fermuar, çantanın donuk, ölüm grisine karşı parlak bir şekilde duruyordu ve Kennedy fermuarı döndürürken metal dişler ayrıldı. Önce bir torbayı, sonra diğerini açtı. Her torbanın içinde bir erkek cesedi vardı. İkisi de lacivert tulum giymişti; ikisi de beyazdı; ikisi de yirmi dört saatten fazla suda kalmış gibi görünüyordu; ve açıkça ikisi de öldürülmüştü. İlk kurbanın göğsünde iki kurşun yarası gördüm. İkinci kurbanda da aynı yaralar vardı. Onları öldüren her kimse silah kullanmayı ve atışlarını gruplandırmayı biliyordu ama her iki cesetteki üçüncü kurşun deliği profesyonel bir vuruşa dair güçlü bir ipucu veriyordu. Üçüncü yaranın bir sigorta atışı olduğu açıktı; her ikisi de yakın mesafeden kafalarına birer kurşun yemişlerdi.

"Sanırım ciğerlerinde köpük bulmayı ummuyorsun," dedim.

"Boğulma pek mümkün görünmüyor; bu adamlar infaz edildi, Bay Flynn. Suyu düşmeden ölmüşler. Bizde çok fazla korsanlık olayı olmaz.

Bu günlerde nehirde hiç böyle bir şey görmedik."

"Kargodan herhangi birini buldun mu?" Dedim. "Bir parça bile bulamadım."

"*Sacha* ne taşıyordu?"

Kennedy cevap vermedi. Onun yerine kendisine en yakın cesedi yakaladı ve göğsünün üzerine çevirdi. Tulumun arkasındaki şirket logosunu okudum-MCLAUGHLIN DEMOLITION.

"Özetleyelim Bay Flynn - bu duruşma başlamadan birkaç gece önce, *Sacha*'nın mürettebatı öldürüldü ve kargo kayboldu. Dün olası bir bomba tehdidi hakkında bilgi aldım. Burada bir bağlantı olabilir de olmayabilir de. Gelip bunu görmeni istedim çünkü tesadüflere inanmam. Senin de anladığını sanmıyorum. Ne tür insanları temsil ettiğinizi ilk elden görmenizi istedim..."

Kennedy'nin söylediği tek bir kelimeye bile odaklanamıyordum. Kendimi tamamen kaptırmıştım. Bir görüntü diğer her şeyi zihnimden uzaklaştırdı - adliyenin bodrum katındaki otoparka giren minibüsler.

"Ne kadar aldılar?" Dedim.

"New York'taki çoğu binaya ciddi bir sorun yaşatacak kadar var."

Kennedy biraz geriye yaslandı ve bana baktı, itiraf etmemi bekliyordu.

Sonunda hiçbir şey söylemedim. Arkamdaki plastik çadırdan bir hışırtı duydum ve sabah güneşinin altında bir silüet gördüm. Levine'di, gizlice sigarasını emiyordu.

"Bakın, size karşı dürüst olacağım Bay Flynn. Dün müvekkilinizle bir bomba hakkında konuştuğunuza dair bilgi aldık. Bugün bir tekne dolusu patlayıcının çalındığını ve mürettebatın infaz edildiğini öğrendik. Bu adamları sizin öldürdüğünüzü sanmıyorum ama bana söylediğinizden çok daha fazlasını bildiğinizden eminim. Bir de kan var."

"Ne kanı?" Ben sordum.

"Dün gömleğinin kolunda gördüğüm kan. Belki de o kan bu adamlardan birinden gelmiştir?"

Elimdeki o kan lekesini tamamen unutmuştum. Dün akşam Kennedy'nin gözünü korkutup beni yalnız bırakmasını sağlamak için son bir çabayla kelepçeler için ellerimi uzatmıştım. Ellerime baktığını hatırlıyorum.

"Dün bir yerimi kestim. Elimde bir bardak kırıldı. O benim kanımdı. Bak. İşte kesiğim," dedim.

Kennedy elimi inceledi. "Sanırım bana ilk kez gerçeği söyledin," dedi. "O yüzden saçmalamayı kes ve bana gerisini anlat."

"Anlatacak başka bir şey yok."

"Bak, gergin olduğunu biliyorum. Müvekkilini koruyorsun. Ama şu anda korunması gereken sensin. Müvekkiline konsantre olabilmem için seni ekarte etmek istiyorum. Bu yüzden dairenizin aranmasına izin vermenizi istiyorum."

Ceketinin cebinden bir kâğıt çıkardı ve koydu. Bir mülk araması için standart bir rıza formuydu. gece önce, boyayla kapatılmış pencere çerçevesinin önünde durup anahtarlarımı bulmak için ceplerimi yokladığım o anı hatırladım. Ya önceki sabah limuzinde bayıldığımda anahtarlar cebimden düşmüştü ya da... Korkunç düşünce bir yumruk gibi çarptı yüzüme; Arturas'ın beni bombacı olarak tuzağa düşürmesi gerekiyordu. Daireme beni bombayla ilişkilendirecek suçlayıcı bir şey yerleştirmek için anahtarlarımı almıştı. Kennedy'ye hiçbir şey söyleyemezdim, henüz değil, Levine dinlerken değil ve kanıtım olana kadar değil, Levine'i ve Rusları ona bir tabakta verecek kadar kanıtım olana kadar ve bu kanıt, daireme yerleştirmiş olabilecekleri şeyi gölgede bırakacak kadar iyi olmalıydı.

Levine onu izlediğimi hissetmiş olmalı. Çadırın önüne doğru ilerledi ve kapağını açtı.

Levine gülümseyerek, "Zamanında dönmek istiyorsak harekete geçsek iyi olur," dedi.

Kennedy çantaları kapattı, ayağa kalktı ve ceketinin sağ iç cebinden cep telefonunu çıkardı.

"Onay belgesini imzalarsan seni soruşturmanın dışında bırakabilir ve gerçek kötü adamlara odaklanabiliriz. Son şansınız," dedi telefonu havaya kaldırarak.

"Sana söyleyecek bir şeyim yok," dedim. Cep telefonunu açıp aradı.

"Ben Kennedy. Flynn ile birlikteyim. Aramaya izin vermeyi reddetti. Yeminli ifadenin son paragrafını şu şekilde değiştirin: *Avukat ve mahkeme görevlisi Eddie Flynn, federal bir kolluk kuvvetinin şüpheli suçlara karışıp karışmadığını belirlemek amacıyla mülkünde arama yapılması yönündeki makul talebine olumlu yanıt vermeyi reddetmiştir.*" Hattın ucundaki kişinin bunu not almasına izin vermek için durakladı. Konuşurken gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. *"İşbirliği yapmaması makul değildir ve federal bir soruşturmanın ilerlemesini engelleme ve sekteye uğratma olasılığı yüksektir. Mahkemenin hayati önem taşıyan kanıtlara el koyma ve koruma emrini yeniden gözden geçirmesini talep ediyoruz.* Anladınız mı? Güzel. En kısa sürede Gimenez'e ulaştırın."

Cep telefonunu bir çırpıda kapatan Kennedy yüzündeki memnun gülümsemeyi engelleyemedi. Telefon konuşmasını düşündüm. Bana çok şey anlatıyordu. Bana FBI'ın dairemi aramak için arama izni almaya çalıştığını ve başaramadığını çünkü Kennedy'nin konunun *yeniden ele alınmasını* söyledi. FBI'ın acilen bir arama iznine ihtiyacı varsa, nöbetçi bir federal yargıcı arayabilir ve telefonla arama izni için başvurabilirler. Kennedy'nin dün gece telefon iznini denediğini ve iyi bir nedenden ötürü başarısız olduğunu tahmin ettim. Birincisi, muhtemel nedeni zayıf görünüyordu; "bomba" kelimesinin dudaktan okunması, ölüm tehdidi altındaki bir federal tanık ve benimle hiçbir bağlantısı olmayan yıkım malzemesinin çalınması muhtemelen yeterli değildi. İkincisi, Kongre belirli insan için özel korumalar getirmiştir; bunların başında avukatlar gelmektedir.

Bir avukatın iş yerinin veya evinin aranması, arama ekibinin avukatlık kapsamında korunan materyalleri bulma riski nedeniyle tehlikelidir.

müvekkil ayrıcalığı. Federal bir sulh hakimi Dördüncü Değişiklik haklarımı askıya almaktan mutluluk duyabilir, ancak müvekkilimin haklarını ihlal etme tehlikesi nedeniyle, duruşma yapılmadan bir arama emri çıkarılması pek olası olmayacaktır. Çoğu arama emri telefonda değil, duruşma yapılmaksızın kağıt üzerinde alınır. Bir ajan, aramanın nedenlerini ve ne aradıklarını belirten bir beyanname hazırlar ve onda dokuzunda izin verilir. Bir avukatın evinin aranması gibi zor bir konu söz konusuysa, federal savcının başvurusu bir duruşmada savunması gerekecektir. Bu da zaman alır. Bazı arama emirleri bir gün ya da federaller şanslıysa yarım gün içinde çıkar. Bazıları ise FBI arama emri için başvurmadan önce haftalarca hazırlık yapar.

Kennedy bu sırtışın kendini beğenmiş bir gülümsemeye dönüşmesine izin verdi.

Arama izni için yaptığı başvurunun kabul edileceğini biliyordu ve ben de ona yardım etmiştim. Bir avukat olarak, mahkemeye işbirliği yapma görevim var. Aramaya rıza göstermeyi reddederek, arama iznini Kennedy'ye teslim etmiş oldum. Hiçbir yargıç, kirli bir avukatı koruduğu izlenimi vermek istemeyeceği için arama izni başvurusunu reddetme riskini almaz.

"Başvuruya hangi yargıç bakıyor?" Ben sordum.

"Potter. Öğlen için randevulaştık."

Saat sabahın 8:05'iydi.

Zaman çizelgem pencereden dışarı çıktı. Öğle vakti, Birleşik Devletler Savcı Yardımcısı Gimenez FBI'a arama emrini ulaştıracaktı. Federaller muhtemelen kapıda bir ajan bulundurarak, kimsenin kanıtları ortadan kaldırmadığından emin olarak ve sabırla Potter'ın imzasının bulunduğu kâğıdı bekleyerek dairemi çoktan dondurmuşlardı. Potter başvurusu kabul ettikten sonra, arama emrinin kâtip tarafından imzalanıp mühürlenmesi muhtemelen on, belki de on beş dakika sürecekti, ardından da aramanın yasal olarak başlatılabilmesi için orijinal belgenin daireme ulaştırılması belki de kırk dakika alacaktı. Bu iş için saat dörde kadar vaktim olduğunu sanıyordum. Şimdi en fazla beş saatim vardı.

Çadırın dışına çıktığımızda Kennedy koluma girdi. Diğer elinde kartını tutuyordu. "Bu benim iletişim bilgilerim. Bunu çok iyi düşün. Boyundan büyük işlere kalkışıyorsun."

Levine'in cep telefonunu çıkardığını gördüm.

"Hayır, teşekkürler. Kartınız sizde kalabilir," dedim. Kennedy kartını ceketine geri koydu.

Bill Kennedy beni gergin ama gayretli bir ajan olarak etkiledi. Umursuyordu ve bunu taklit etmek zordu. O zamanlar Kennedy'nin bu işin içinde olduğundan oldukça emindim. Eninde sonunda ona itiraf etmek zorunda kalacaktım ama ona gitmeden önce tüm hikâyeyi öğrenmem gerekiyordu ve Rusların Kennedy'nin kartını aldığını bilmelerini istemiyordum. Onunla temas kurmanın başka bir yolunu bulmalıyım.

Rusların beklemediği bir şey.

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

Federaller beni adliyeye geri götürdü. Dönüş yolunda hiç konuşma olmadı. Bunun için minnettar hissettim, çünkü bana düşünmek için biraz zaman tanıdı.

Kendi kendime Rusları enselemek için ihtiyacım olan her şeyin o bavulda olacağını söyledim. Bavul, *Sacha*'nın patlayıcı yükünü taşıyan minibüslerden birinin yolcu koltuğundaydı.

Dönüş yolculuğu sırasında Levine dikiz aynasından gözlerini benden ayırmadı. Kennedy ve diğer ajan Coulson, Levine'in kirli olduğunu anlamış gibi görünmüyorlardı. Kennedy'nin kendisinden biri hakkında ikna olması çok alırdı. Yine de bir şey bana mantıklı gelmiyordu: Eğer Levine içeriden biriyse, nasıl oluyor da federallerin Benny'yi nerede sakladığını bulamıyordu?

"Tanık X'i bu sabah mahkemeye getirecek misiniz?" Dedim.

Bu soru üzerine hem Coulson hem de Levine, Kennedy'nin cevabını merakla bekliyormuş gibi kulaklarını diker gibi oldular.

"Bunu bilmeniz gerekiyor, değil mi çocuklar?" dedi Kennedy.

"Doğru," dedi Levine ve Coulson aynı anda.

"Aslında bugün mahkemeye geliyor. Koruma programındaki Tanık X-adamlarla ilgilenen şehir dışından özel bir ekibim var. Tanığı nerede tuttuklarını ben bile bilmiyorum. Böylesi daha iyi. Sorumluluk, onu mahkemeye getirene kadar koruma ekibiyle başlar ve biter. Ondan sonra güvenliği ben hallederim."

Bu her şeyi mükemmel bir şekilde açıklıyordu. Levine kesinlikle Volchek'in adamıydı ve o arabadaki hiç kimse Benny'nin nerede tutulduğunu bilmiyordu. Bence bu çok zekiceydi. Kennedy benim yükseldi.

Kennedy, "Bay Flynn, bugün sizi yakından izleyeceğim," dedi. "Evinizde bir şey bulursak, tutuklamayı yapacak kişi ben olmak istiyorum."

Başımı sallayarak sahte bir kahkaha attım ama Kennedy'yi kendime olan güvenim konusunda ikna edemedim.

"Bu şekilde olmak zorunda değil. Eğer adliyeye doğru gelen bir bomba olduğunu biliyorsanız, bana söylemelisiniz" dedi.

"Zaten orada olmadığını nereden biliyorsun?"

"Burayı tepeden tırnağa aradık. Her yer temiz," dedi Kennedy.

FBI'nın minibüsleri nasıl gözden kaçırdığını kendime sormadan önce cevap geldi. Eğer bodrum katındaki otoparkta bir araç varsa ve bu araç bekçinin kayıtlarında yetkilendirilmişse, FBI yasal olarak bu aracı arayamazdı. Dördüncü Değişiklik bunu engelliyordu. Arturas bunu en ince ayrıntısına kadar planlamıştı ve o minibüslerin güvenlik giriş kayıtlarında izinli olduğuna dair gömleğim üzerine bahse girerdim. Otopark inşaatı yetmişli yıllarda yapılmış, eski bodrum hücreleri bir kat yukarı taşınmış ve infaz odası yıkılmıştı. Bu geniş yeraltı alanı şimdi belki iki yüz araç barındırıyordu. Federallerin otoparktaki her aracın sahibinin izini bulması muhtemelen bir hafta sürerdi ve bulmaları da gerekiyordu çünkü arama izni başvurusunda kayıtlı araç sahibini bilgilendirmeleri gerekiyordu. Her bir aracı yasal olarak aramak çok uzun sürer. Bunun yerine, arama ekibi bir araca dışarıdan bir göz atacak ve öylece bırakacaktı. Camı kırıp açmak çok riskliydi; araç bir avukata ya da yargıca ait olabilirdi.

* * *

FBI arabası adliyenin önünde durdu ve Kennedy beni dışarı çıkardı.

"Ne hakkında konuştuğumuzu hatırlayın," dedi Kennedy.

Kennedy'yi görmezden geldim ve hızlı adımlarla merdivenlerden yukarı çıktım. Adliye binasının dış kabuğunu restore eden işçiler çoktan üzerimdeki yüksek hareketli platformlarına çıkmışlardı. Platform çatıdan kalın çelik halatlarla sarkıtılmıştı ve işçiler yüzyıllık kiri temizlemek için duvarları fıskiyelerle yıkarken binanın tepesinden birkaç kat aşağıda duruyordu. Güvenlikten geçmek için sırada bekleyen herkesin omuzlarına ince, kahverengi bir kar yağıyordu. Bıyıklı şişman güvenlik görevlisi geri döndüğümünden emin olmak için Hank'in arkasında duruyordu. Ruslar geri dönmem konusunda endişelenmiyorlardı, çünkü bomba zaten üst kattaydı. Ancak telefonum, spreyim, el fenerim ve gerçek fünyem hâlâ yanımdaydı ve şişman gardiyanın bunların hiçbirini görmesini istemiyordum. Bu sefer sırayı atlamadan önce güvenliğe yaklaşmayı beklemedim; bu sefer herkesin yanından geçip doğruca şişman güvenlik görevlisine doğru yürüdüm; bu sefer o kadar gergin değildim. Fazla dikkat çekmeden içeri girmenin bir yolunu bulmuştum.

Güvenlik tarayıcısından geçerken bip sesi duydum ve Hank'in çağrısını duymazdan gelerek doğruca Arturas'ın içerideki adamının yanına gittim ve fısıldadım, "Arkadaşından kurtul, Hank. Üzerimde bulmalarını istemediğim bir para var. Para senin-Arturas ikramiyeni hemen vermemi söyledi."

"Sorun yok, Hank. Bu adam benimle," dedi şişman gardiyan. Yaka kartında ALVIN MARTIN yazıyordu.

Hank binaya girerken üzerimin aranmamasına ikinci kez itiraz edemedim Alvin'e takip etmesini işaret ettim ve "Sessiz bir yere gidelim. Lobide kameralar var. Bodrum katında bir yer biliyorum."

Edgar'ın bodrumdaki küçük dükkânını hatırladım; eski güvenlik şefi Edgar'ın ben ve diğer bazı avukat arkadaşlarım ve hatta birkaç yargıç gibi seçkin müşterilere satılmak ve dağıtılmak üzere gizlice kaçak içki ürettiği gizli bir oda. I

Harry'nin Edgar'ın "Kök Suyu "na özellikle düşkün olduğunu hatırladı.

Alvin beni lobinin batı tarafındaki merdiven boşluğuna ve bodruma açılan çift kapıya kadar takip etti.

Bodrum katına girdik ve sola dönerek uzun, ışısız bir koridordan aşağı indik. Bir girintide, gizli bir kapı Edgar'ın eski bira fabrikasının girişini müjdeliyordu. Neyse ki kapı kilitli değildi. Dükkânda ev yapımı bira ekipmanı yok gibiydi. Bir zamanlar kazan dairesiydi ama şimdi sadece tozlu katlanır sandalyeler ve birkaç masa vardı. Edgar yakalanmıştı ama sonunda kovulmamıştı. Disiplin duruşmasında Harry'nin onun için iyi şeyler söylediğini hatırladım. Arkasında bir yargıç olduğu için Edgar kovulmamıştı. Rütbesi düşürüldü ve pek çok sorumluluğunu kaybetti ama işine devam etti. Karşılığında Harry de hisselerinin geri kalanını aldı.

Alvin için kapıyı açık tuttum.

"Sana şimdi ödeme yapmam gerekiyor ama senden ne beklediğini anladığından emin olmak istiyorum," dedim.

Alvin biraz şaşırılmış ve kafası karışmış görünüyordu. Yine de para vaadiyle karanlık odaya doğru yürüdü. Işıkları yaktım ve o yanımdan geçerken sağ elim silahına uzandı. Mandalını açtım ve Beretta'yı kaldırdım, ama mandalın açılma sesini ve metalin deriyi temizleme sesini duydu ve ön kolumu yakaladı. Alvin'in ensesine indirdiğim düz bir sol yumruk onu dizlerinin üzerine çökertti ve kolumdaki tutuşunu serbest bıraktı.

"Sakin olursan bunu atlatabilirsin," dedim, kendi silahını kafasının arkasına doğrultarak. "Otursana."

Onun konumundaki bir adam için sakın görünüyordu.

Köşedeki yığından metal bir sandalye aldı ve yaklaşık bir metre ötemde bana dönük oturdu. Kapıyı kapattım.

"Yani, Rus mafyasının minibüslerle adliyeye girmesine izin verdiniz. Bunu neden yaptın, Alvin?"

"Aynı senin gibi, para. Bu işte bok gibi maaş alıyorum ve karşılamam gereken nafakam var. Sakın bana rüşvet almayacağını söyleme."

"Belki değil, ama para almak için kimseyi öldürmeyeceğim. Minibüslerde ne var?"

"Bana temiz bir çıkış yapmak için minibüslere ihtiyaçları olduğunu söylediler. Volchek suçlu bulunursa, kaçmaya çalışacaktır. Daha sonra bana sorulursa, tek yaptığım birkaç minibüsü içeri sokmak ve kayıtlara eklemektir - kime ait olduklarını nasıl bilebilirim ki? İşimi kaybetsem bile, dairemde yüz bin dolarım var. Bu boktan işte o kadar para kazanamam."

"Volchek şimdi nerede?"

"Hepsi on dokuzda, seni bekliyorlar."

"Minibüslerin anahtarları sende mi?"

"Hayır. Bak, sana her şeyi anlattım. Bırak gideyim ve bu konuyu unutalım."

"Bu riski göze alamam. Kelepçelerin var mı?" Dedim.

"Tabii ki var."

"Git köşedeki radyatörle tanış."

Alvin ayağa kalktı ve sağına dönüp radyatöre baktıktan sonra vücudunu savurdu. Bana doğru döndü ve çelik sandalyeyi havada kafama doğru yuvarladı. Kollarımı yüzümün önüne koydum ve sandalyenin ayaklarının dirseğime ve bileğime çarptığını hissettim. Alvin'in silahı elimden düştü. Yuvarlanan Beretta'ya doğru ilerlemeye başlamıştı bile. Yere atladı ve silahı namlusundan yakaladı. Sol ayağımın üzerine sıçradım ve sağ bacağımı arkamda kıvrarak silahı Alvin'in suratına doğru fırlattım. Kolaylıkla kırk yardalık bir gol oldu; yüzü betona çarpmadan önce başı omuzlarının üzerinde geriye doğru sallandı. Vücudu anında gevşedi ve cansızlaştı.

Beretta'yı yerden alarak parmaklarımı Alvin'in boğazına götürdüm ve güçlü bir nabız buldum. Soğuktan bayılmıştı ama en azından hâlâ hayattaydı. Onu radyatöre sürükledim ve boruya kelepçeledim, telsizini, cep telefonunu ve yedek şarjörünü almaya dikkat ettim.

kemerinden Beretta'yı aldım. Telsizi ve cep telefonunu duvara çarptım. Işıklar kesik ve kapı kapalı olduğu için Alvin'in bir süre fark edilmeyeceğinden emindim. Beretta'yı ve yedek şarjörü ceketimin içine koydum.

Bulduğum ilk minibüs otoparkın kuzeybatı köşesinde duruyordu. Doğrudan boşluğa sürülmüştü ve yolcu tarafı duvardan yaklaşık bir metre dışarıda duruyordu. Arka kapılar çelik bir asma kilitle sabitlenmişti. Minibüsün süspansiyonu normalden daha aşağıda duruyor gibiydi, sanki tamamen yüklüydü, ama kesin olarak söylemek zordu. Renkli camlar yüzünden içeriği göremiyordum. Eğer bu minibüsler alarm ve immobilizer ile donatılmışsa, gösterge panelinde aralıklı olarak kırmızı bir ışığın yanıp sönmesi gerekirdi. Yoğun şekilde renklendirilmiş camdan bile görebilmeliydim. Bir dakikalık dikkatli bir incelemeden sonra, herhangi bir ışık göremedim ve kapıları açmak için eski moda yöntemi kullanabileceğim konusunda tatmin oldum. Harekete geçmeden önce alanı tekrar kontrol ettim ve boş olduğunu gördüm. Nöbetçi kulübesi yerden görünmüyordu. Eğer kulübede bir güvenlik görevlisi varsa, tam da güvenlik görevlilerinin en iyi yaptığı şeyi yapıyor olmalıydı - kablolu TV izliyor ve CCTV monitörlerini görmezden geliyorlardı. Minibüse dönerek Beretta'nın kabzasını yolcu camına iki kez vurdum. İkinci vuruşunda cam kırıldı. Bir polis ya da güvenlik görevlisi otoparkın sonuna kadar yürüyüp aracın yolcu tarafını kontrol etmedikçe, zorla girildiğine dair hiçbir kanıt bulamayacaklardı. Beni duyan var mı diye bir dakika bekledim. Otoparkta hiçbir şey hareket etmedi.

Minibüsün arkası tabandan tavana kadar doluydu. Yükün bir muşamba örtüyordu. Muşambayı yere attım ve parlak mavi plastikle sarılmış varil yığınları gibi görünen şeyleri gördüm. Önce neye baktığımı anlamadım, sonra varillerin sol köşesinden uzanan kabloları görünce nefesim kesildi. Kabloları takip ederek büyük siyah plastik bir kutuya ulaştım; bu kutu birden fazla kablo için bir tür bağlantı noktası gibi görünüyordu. Tek bir kablo kutudan bir devre kartına uzanıyordu. Devre kartına bağlı dijital bir zamanlayıcı vardı.

00:20:00:00, bunun yirmi dakika olduğunu tahmin ettim, diğer değerler saat, saniye ve saniyenin onda birini temsil ediyordu. Radyo alıcısına benzeyen bir şey yoktu, bu yüzden zamanlayıcıyı muhtemelen elle çalıştırdıklarını düşündüm, ancak bundan emin olmanın bir yolu yoktu. Kesin olan bir şey vardı ki, bu bir kaçış aracı değildi.

Diğer minibüs ise otoparkın karşı ucunda, güneydoğu köşesinde bulunuyordu. Her iki minibüs de, yolcu tarafı duvara en yakın olacak şekilde, adliye binasının her iki tarafındaki destek duvarlarının altında duruyordu. İkinci minibüsün camları o kadar koyu değildi ve arkada da benzer büyüklükte bir yük olduğunu görebiliyordum. Süspansiyonu da alçak görünüyordu, bu yüzden aynı yükleri taşıdıklarını tahmin ettim. Gregor'un bir gece önce minibüse taşıdığını gördüğüm bavul yolcu koltuğunda duruyordu. Bavul, üst katta duran, Arturas'ın dün sabah dava dosyalarını mahkemeye götürmek için kullandığı bavulun aynısı olan gümüş renkli, sert kapaklı bir Samsonite'ti. Camı zorladım, minibüsü açtım ve yere koymak için çantayı elime aldığımda beklenmedik bir şekilde hafif olduğunu fark ettim. İri adam Gregor dün gece aynı çantayı iki eliyle kaldırmıştı.

Bu doğru gelmedi.

Çantayı açmadan önce merdivenlerden koşarak çıkmayı, Kennedy'nin elinden tutup onu minibüslere götürmeyi düşündüm. İki şey beni durdurdu. Birincisi, güvenlik görevlisi Alvin. DNA'm onun her yerindeydi ve yüzünde ayakkabımın sağlam bir izi vardı. İkincisi, her iki aracı da ben açmıştım. Parmak izlerim kapı kollarında olacaktı ve Rusları minibüslere bağlayacak hiçbir şeyim yoktu.

Her şey çantanın içinde ne olduğuna bağlıydı. Başparmağımı mandalın üzerinde kaydardım ve kapak açıldığında, içinde başka bir fünye ya da Arturas'ın minibüslerle ne yapmayı planladığına dair bir ipucu ya da tüm bu olanlara açıklık getirecek bir şey bulacağımı düşündüm. İçeride ne olduğunu gördüğümde, başımı ellerimin arasına gömmekten kendimi alamadım. Gözlerim kapandı ve kafamı iki kez tokatladım.

Yirmi dört saat içinde ikinci kez tamamen şaşkına dönmüş hissettim.

anta boştu.

Sonra aklıma bir düşünce geldi ve aklımdan çıkmadı. Kutu boştu - tıpkı Arturas'tan aldığım ilk fünüye gibi.

Uyan tek bir teori vardı. Tüm olanları kısmen de olsa anlamlandırabilecek tek bir fikir. Asansörü buldum ve on dokuzuncu katın düğmesine bastım. Asansöre binip Volchek'le buluşmak üzere en üst kata çıkmadan önce Beretta'yı çöp kutusuna saklamak birkaç saniyemi aldı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Volchek, Arturas, Victor ve Gregor on dokuzuncu kattaki küçük ofiste oturmuş, dışarıdan aldıkları kahvaltıyı yiyorlardı.

"Benim için bir şey var mı?" Dedim ki.

Gregor bana içinde bir krep yığınının kalıntıları olan bir paket servis kutusu uzattı.

"Federaller ne istedi?" diye sordu Volchek.

"Beni, tanıklarına karşı bir tehdit oluşturduğunuza ve eğer bir şey biliyorsam bunu onlara bildirmemin benim yararına olacağına ikna etmeye çalıştılar. Onlara sizin masum bir adam, bir erdem olduğunuzu ve sizi temsil etmenin benim için bir zevk olduğunu söyledim."

Volchek güldü.

Resepsiyonun köşesinde bavulu gördüm. Minibüste bulduğum boş valizin aynısı olan sert bir Samsonite. Bavul yerde açık bir şekilde duruyordu.

Tıpkı bodrumdaki ikizi gibi, kasa da boştu. Ya da en azından boş *görünüyordu*.

Krepler yağlıydı ama beni canlandırdı ve midemin yirmi dört saattir bir şey yemediğimi hatırlatan kemirici sesini dindirdi. Yemek yerken tekrar düşündüm.

Bodrumdaki kasa yaklaşık dört ayak uzunluğunda, iki ayak genişliğinde ve yaklaşık bir buçuk ayak derinliğinde görünüyordu. Yerde duran kasa da dıştan aynı boyutlarda olmasına rağmen, kapağı açıldığında bu kasanın sadece bir ayak kadar olduğunu görebiliyordum.

içeride derin. Bunun tek bir anlamı olabilirdi: Fazladan yarım ayak derinlik hâlâ oradaydı; sadece sahte bir tabanla kaplıydı. Beklediğim gibi. Asansöre binmeden önce bodrumda bulduğum çantayı dikkatlice kontrol etmişim ve gizli bir bölme yoktu.

İçki yasağının ilk günlerinden bu yana Amerika kaçakçılık tekniklerinde öncü olmuştur. Sahte tabanlı bavul bir klasikti. Sahte tabanlı bavulların en büyük numarası, bavulunuzu arayan sadece bavulun *içinde* ne olduğuyla ilgilenmesidir. Kimse bavulun dışına bakmakla ilgilenmez ve sahte bir taban olup olmadığını anlamanın tek yolu da budur. Çoğu zaman malzeme kaplamasındaki desenler bir tür optik yanılsama işlevi görerek göze kasanın tamamının bu olduğunu söyler. Sahte tabanı fark etmeme yardımcı olan şey, az önce aynı Samsonite'ı görmüş olmamdı, bu nedenle çantanın gerçek hacmi hakkında zaten güçlü bir görsel ipucum vardı.

Sahte dipli bir kasanın tek dezavantajı, ne aradığınızı biliyorsanız genellikle çok fazla incelemeye dayanmamasıydı. kadarki teorimi test etmeye karar verdim.

Boş paket servis kutumu yere atıp bavulun yanına diz çöktüm, kapağını kapattım, elime aldım, alt kattaki bavula kıyasla fazladan ağırlığını hissettim ve test sonuç verdiğinde onunla odalara girmek üzereydim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Arturas.

"Dosyaları çantaya koyuyorum. Mahkeme için onlara ihtiyacım olacak." "Çantayı yere bırak. Victor bunu senin için yapar."

"Hayır. Sorun değil.

Yapabilirim-" "Çantayı yere bırak!"

Arturas soğukkanlılığını kaybetti. Bavulu istemiyordu. Gizli bölmeyi bulabileceğimden endişeleniyordu. Volchek biraz şaşkın görünüyordu.

"Arturas, sakın ol. Avukat burada uğraşıyor. Bunu başarabilir ve biz de ... şey, bilirsiniz. Ona bir şans ver.

Şimdi," dedi Volchek.

Bavulu yere bıraktım ve kanepeye oturdum. Dikkatim resepsiyon masasının üzerinde duran *Mona Lisa*'nın baskısına takıldı ve birden, sadece bir teori olan şey zihnimde şekillendi ve somut bir hal aldı.

Sahte fûnye, şişman güvenlik görevlisi Alvin ve dipli bavul: Portreye bakarken tüm bu şeylerin işlevleri ve rolleri artık benim için netleşmişti.

Tüm bunları anlamamanın anahtarı *Mona Lisa*'ydı. Bir dolandırıcının bakış açısına göre *Mona Lisa*'nın cazibesi vardı. Dünyada en çok kopyalanan tabloydu ve tarihsel olarak kopyaları gezegenin dört bir yanındaki ünlü galeri ve müzelerde asılıydı. Her birkaç yılda bir gazetelerde, tablonun bir kopyasının aslında orijinal başyapıt olduğunu iddia eden yeni bir bilimsel keşif haberi okurdum. İlgimi korumaya devam ettim çünkü bana göre birisinin herhangi bir şeyin kopyasını yapmasının tek nedeni, aslında bir kopyaya bakarken orijinalin hala yerinde olduğuna inandırmak bir değişiklik yapmaktı. Sahteci, dolandırıcının en iyi arkadaşıdır.

Arturas'ın güvenlikten geçerken getirdiği bavulun Bir önceki sabah, dava dosyalarının bulunduğu yer, aslında az önce bodrumda gördüğüm dosyaydı. Arturas, Victor ve ben parayı almak ve Jimmy'nin borcunu ödemek için dışarı çıkarken Gregor gece boyunca adliyede kalmıştı. Bu süre zarfında Gregor bodruma inmiş ve dosyaları değiştirmiş olmalıydı, bu yüzden Arturas'ın dün dava dosyalarını mahkemeye taşımak için kullandığı dosya şimdi bodrumda duruyordu ve Gregor'un dün gece minibüse koyduğu dosya da önümde yerde duruyordu. Bu da, Arturas dün sabah çantayı güvenlikten geçirmeye çalışsaydı, sahte dipli çantanın içinde her ne varsa alarmı çalıştıracak ve en önemlisi X-ray tarayıcısının sahte dipli çantayı göreceği anlamına geliyordu.

Volchek davayla zerre kadar ilgilenmiyordu. Çantaların değiştirildiğine dair en ufak bir fikri yoktu. Eğer davalardan haberi yoksa, minibüslerden, Alvin'den ya da

Arturas yanında biri gerçek diğeri sahte iki fnyeye getirmişti.

Neden sahte bir fnyeye ve gerçek bir fnyeye var? Neden birbirinin aynısı iki bavul var? Neden *Mona Lisa*'nın bir kopyasını yaparlar?

Böylece işaretiniz fark etmeden onları değiştirebilirsiniz.

Başından beri Rusları kandırdığımı düşünüyordum.

Arturas beni kandırıyordu ama daha da önemlisi Volchek'i de kandırıyordu. İkiisi arasındaki gerilimi hissetmiştim ve Arturas'ın yüzündeki yara izine baktığını görmüştüm.

Volchek başımda durdu ve "Duruşmaya beş dakika Bay Flynn. Umarım paraya değmiştir, sizin iyiliğiniz için. Eğer Tony Geraldo beni Mario'nun cinayetine bulaştıracak bir şey söylerse, Arturas'a kız arkadaşını aratırım ve kızınız adamlarımı eğlendirirken sizi suçlayabilir."

"Tony çenesini kapalı tutacak," dedim.

Arturas takım elbisesinin ceketini sandalyenin arkasından kaldırdı.

"Bunu tak. Bombayı ğle arası sırasında yerleştireceğiz" dedi.

Sırtımdaki cihazın ağırlığını ve böylesine ölümcül bir şeyin tenime yakın olmasının verdiği soğuk korkuyu bir kez daha hissettim. FBI evim için arama emri çıkarmaya hazırlanırken, muhtemelen öğle yemeğine yetişemeyeceğimi biliyordum.

Eğer haklıysam ve Arturas patronuna bir tür oyun oynuyorsa, nihai amacı hakkında hâlâ hiçbir fikrim yoktu. Cevaplarımın o bavulun sahte dibinde yattığına ikna olmuştum. Arturas beni görmeden içine bakmam gerekiyordu ve bunu nasıl yapacağıma dair bir planım yoktu.

"Senin için," dedi Arturas ve Volek'e bir şey uzattı, Volek de inceledikten sonra cebine attı. Arturas az önce Volchek'e bir fnyeye vermişti.

Sahte olanlardan biri.

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

Yeni gömlek ve kravat dışında dün giydiklerimin aynısını giydim ve bu küçük değişiklik muhtemelen normalde zaten yapacağım şeydi. Bir duruşmanın ikinci günü için her zamanki uygulamam aynı takım elbiseyi giymek olurdu, ancak yeni bir gömlek ve farklı bir kravat takardım. Duruşmanın üçüncü gününde farklı bir takım elbise giyebilirdim. Sonra yedinci gün yine farklı bir takım elbise, ama bir aydan fazla sürmedikçe hiçbir duruşma için üçten fazla farklı takım elbise giymezdim, sonra beş takım elbise, ama bu benim mutlak sınıırımdı. Evimde yaklaşık on beş tane çok iyi takım elbisem vardı. İstersem her gün farklı bir takım elbise giyebilirdim ve bunu düzenli olarak yapardım. Sonra jüri bunu yaptığımı fark etti ve sonra ben de jürinin beni fark ettiğini fark ettim. Bu kötü oldu.

Jüri takım elbiselerim hakkında fısıldadığında, bu kanıtları dinlemedikleri anlamına geliyordu. Her gün işe farklı bir takım elbise giymenin ne kadar güzel olduğunu, bu takım elbiselerin ne kadar pahalı olduğunu, bunu yapmak için ne kadar para aldığımı ve suçlu adamların hapisten kurtulmak için her şeyi ödeyebileceklerini düşünüyorlardı. Bir duruşma avukatı deliller arasında dans edebilir, jüriyi eğlendirebilir ve yine de müvekkilini herhangi bir nedenle bir çırpıda mahkum ettirebilir. En iyi duruşma avukatı bile gerçekten iyi bir takım elbise ile yıkılabilir. Duruşmaya Armani ile gelseydim, müvekkilim beni kovup kamu avukatını çağırabilirdi.

Normal mahkeme kıyafetim koyu lacivert bir takım elbise ile dönüşümlü olarak giydiğim düz ten rengi bir takım elbiseydi. Net bir şekilde değişiyor ve tekrar değişiyor, böylece jüri

banka hesabımı düşünmeye başlıyor, ama yine de sıradan bir adam olduğumu, temiz, profesyonel ve güvenilir olduğumu düşünüyor.

Jüri sabırla yargıcı bekledi. Pike katibe onları içeri almasını ve hemen çıkacağını söylemişti. Jüri sessizdi. Çoğunun başı öne eğikti ve bir ya da ikisi ara sıra bana doğru bakıyordu. Arnold'u o sabah mahkemede görememiştim. Muhtemelen Miriam'a savunma tarafından kandırıldığını, kendisinden ödün verildiğini söylemişti.

Jürinin hiçbirisi Miriam'a bakmadı. Dün onu çok fena yakmıştım. Yine de iyileşmek için bolca zamanı vardı. Davalar inişli çıkışlıdır, yükselir ve alçalır. Bir dakika önce neredeyse evinizdeyken, bir dakika sonra günah kadar suçlu olabilirsiniz. Kanıtlar bu şekilde ilerler: doğrudan sorgulama, çapraz sorgulama, tartışma ve karşı argüman. Çoğu avukat, gelse tanıkları çapraz sorguya çekmek için günlerini harcayacaktır. Kanıtların en küçük detaylarını ve nüanslarını didik didik eder ve sanki JFK büyük bileti aldığı anda çimenli tepenin arkasında olduğunu itiraf etmiş gibi küçük tutarsızlıkları agresif bir şekilde tanığa yüklerler. Bana kalırsa bu tamamen yanlıştı. Kelime savaşı uzadıkça, tanık kazanıyormuş gibi görünüyordu.

İşin püf noktası hızlı, yıkıcı ve dolayısıyla akılda kalıcı olmaktır.

Deneme paketleri masamın üzerine yayılmışken, birden bir şeyi unuttuğumu fark ettim. Bir kalem. Ceplerimi yokladım. Volchek'e kalemimi bir yerlerde kaybettiğimi ve kaptan bir tane ödünç almam gerektiğini söyledim. O da başıyla onayladı. Jean bana yedek bir kalem verdi ve yanında da sevimli bir gülümseme.

Bugün tartışmak için olası dört tanığım vardı. Bunu zorundaydım. Kennedy o lanet arama emrini imzalatacaktı ve Tanrı bilir Arturas daireme ne yerleştirmişti. Muhtemelen kötü bir şey, beni planıyla ilişkilendirecek bir şey, beni hayatımın sonuna kadar içeri tıkacak bir şey.

"Herkes ayağa kalsın!"

Herkes ayağa kalktı ve Arturas'ın yüksek sesle küfrettiğini duyunca döndüm. Cep telefonuyla yaptığı görüşmeyi bitirdi, Volchek'e bir şeyler fısıldadı ve Gregor'la birlikte mahkeme salonunu terk etti, Volchek'i savunma masasında , Victor'u da arkamızda oturmuş bebek bakıcılığı yaparken bıraktı. Ne bilmiyordum. Muhtemelen uyanan ve büyük olasılıkla güvenli bir şekilde kalorifere kelepçelenmiş olan Alvin'e ulaşamadıkları için olduğunu umuyordum. İçgüdülerim bana farklı bir şey söylüyordu; Arturas'ın Elanya'ya ulaşmaya çalıştığını ve ulaşamadığını söylüyordu. Yakınlardaki Severn Towers'taki daireyi kontrol ettiğinde onları ölü, Amy'yi de kayıp bulursa her şey biterdi. Arturas ailemden intikamını almadan önce kaçıp saklanacaktı. Şu anda bunu düşünemezdim. Amy bir mafya kalesinde güvenle saklanmıştı ve dışarıda en az bir kolluk kuvveti orayı izliyordu, yani en azından şimdilik güvendediydi.

Yargıç kürsüsüne döndüm, Harry'nin Yargıç Pike'ın yanında oturduğunu görmeyi bekliyordum. Orada değildi. Bir sorunla karşılaşırısam diye Harry'ye burada ihtiyacım vardı.

Miriam ayağa kalktı. Bugün bana tek kelime etmemeye dikkat etmişti. Not yok, gülümseme yok ve ona biraz daha avantaj sağlamak için eteği dün giydiği küçük numaradan bile daha kısa görünüyordu.

"Devlet Tony Geraldo'yu arıyor."

Bir hata. Miriam bunu henüz bilmiyordu. Kurbanın sempatisini kazanmaya çalışıyordu ama bunu çok erken yapıyordu. Kızın kanıtı önce gelse daha iyi olurdu. Nikki Blundell, Volchek'i öldürülmeden bir gün önce kurbanla tartışmaya sokar. Nikki tartışmayı duymamış. Sadece itiş kakışı görmüş. Yani jüri kendine soracak, bu tartışma neyle ilgiliydi? Sonra Miriam her şeyi açıklamak için Tony'yi arar. Bu jüri ile bir ilişki yaratır. İkiyle ikiyi bir araya getirmelerini sağlar. Jüri buna bayılır.

Mahkeme salonuna baktım ve Tony'nin tanık kürsüsüne doğru yürüdüğünü gördüm. Tony'nin yüzündeki kendini beğenmiş ifadeden

Miriam neden önce onu aramıştı. Tony'nin işbirliği yapmayacağını anlamış ve Miriam hasar sınırlama moduna geçmişti: Şimdi kötü bir başlangıç yap, üstesinden gel ve güçlü bitir.

Volchek dikkatle Tony'yi izledi. Muhtemelen dört milyon dolarla ne aldığını merak ediyordu. Patlayıcıyı elinde tutuyordu. Onu görebiliyordum, acemice avucunun içine saklamıştı. Gerçek fünüye benim yanımda güvenle duruyordu.

Tony'nin parlak gümüş takım elbisesi gerçekten görülmeye değerdi. Krem rengi rahat ayakkabıları, siyah ipek gömleği ve beyaz kravatıyla Tony, ucuz bir pezevenk gibi görünüyordu. Jürinin ona sempati duyması pek olası değildi. Tony'nin ayakkabıları, kendine aşırı güvenen her adımda duvarlardan seken yüksek sesli, metalik takırtılar çıkarıyordu.

Tanık sandalyesinde durdu ve katip Jean ona yaklaştı. Jean onun sakız çiğnediğini görünce yüzünde tiksinti dolu bir ifade belirdi. Ağzının önüne bir peçete uzattı. Tony'nin çenesi gürültüyle çalıştı. Jean yeminini ciddiye almıştı, hem de çok ciddiye. Tony yardımsever bir tavırla sakızı peçeteye tükürdü.

"Bu sende kalabilir tatlım," dedi.

Bir eli İncil'in üzerindeyken karttaki yemini okumayı başardı ve ardından yargıç kendisine izin vermeden önce yerine oturdu.

"Bay Geraldo," diye başladı Miriam, "lütfen jüriye bu davadaki kurban Mario Geraldo ile olan ilişkinizi açıklayabilir misiniz?"

Sessizlik.

"Bay Geraldo?" diye sordu Miriam.

Cevap vermedi. Tony orada öylece oturdu. Jüri öne doğru eğilmiş gibiydi.

Başımı eğdim. Miriam'ın gözlerinin ikiz lazerler gibi beni delip geçtiğini hissedebiliyordum.

"Bay Geraldo, lütfen kayıtlara geçmesi için doğum tarihinizi belirtin," dedi.

Cevabı duyduğumda başımı daha da aşağıya eğmekten kendimi alamadım.

yazılı için Tony içinde Jimmy's

restoran, Tony'nin ezbere bildiği yanıt.

"Kendimi suçlu gösterebileceğim gerekçesiyle soruyu yanıtlamayı reddediyorum."

Jüri Miriam'a baktı. Sonra bana baktılar. Miriam ağırlığını bir kalçasına verdi, ağzı hafifçe aralıktı. İncinmiş ve Hiroşima büyüklüğünde bir misilleme yapmaya hazır görünüyordu. Bir jüri bir şeylerin ters gittiğini her zaman anlayabilir ve bir şeyler bu kadar ters gittiğinde, önünüzde bir metro vagonunun raydan çıkmasını izlemek kadar basit ve bir o kadar da berbattır.

"Size ofisimle bir dokunulmazlık anlaşması imzaladığınızı hatırlatabilir miyim Bay Geraldo? Eğer bugün burada ifade vermeyi reddederek bu anlaşmayı ihlal ederseniz, hapse girersiniz."

Tony hiçbir şey söylemedi. Aslında bir hata yaptı. Gülümsemeye başladı.

Miriam'ın yüzü kızardı ve bir an için söyleyecek söz bulamadı. Tam bir şey söyleyecekti ki dilini tam zamanında tuttu. Yargıç ona yardım etti.

"Bayan Sullivan, bu tanığa düşmanca davranmak için başvuruda bulunmak isteyebilirsiniz, ancak bunu yapmadan önce, bu hareket tarzını düşünmeniz için size beş dakika vermemizi önerebilir miyim?"

Ve Yargıç Pike bu sözlerle mahkeme salonunu terk etti.

Ayağa kalktım ve savunma masasının kenarına oturdum, kollarımı kavuşturmuş, Miriam'ın kaçınılmaz tiradını bekliyordum. Çok beklemem .

"Seni piç Eddie. Ne yaptığının farkında mısın? Devletin tanığına müdahale etmek mi? Deli misin sen?"

"Hayır. Ben onun avukatıyım. Uyuşturucu suçlamalarıyla ilgili olarak Tony Geraldo'yu temsil ediyorum. Tek söyleyebileceğim çok yeni talimatlar aldığım."

"Ne kadar yeni?"

"Onunla bu sabah konuştum."

"Umarım sizi kovar ve daha iyi bir avukat tutar, çünkü bulundurmaktan niyetiyle tedarik etmekten kaçakçılıktan hapse girecek,

dağıtmak ve aklıma ne gelirse. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü sen de benim kadar iyi biliyorsun; bu iki yönlü bir yol Eddie, kanıt yoksa anlaşma da yok. Neden bunu ona söylemiyorsun?"

" bakalım. Sözleşmesini görebilir miyim?"

Miriam sanki ona evlenme teklif etmişim gibi baktı. Kafamı koparamadan önce, memurlarından biri anlaşmanın bir kopyasını elime tutuşturdu. Anlaşmayı ezbere biliyordum. Eyaletin standart dokunulmazlık anlaşmasıydı ve doğru avukatın elinde açabilirdi. Bir sürü büyük delik.

"Bu sizin standart dokunulmazlık anlaşmanız. Bu anlaşmaya göre müvekkilim bu duruşmada delil sunması karşılığında herhangi bir suçlamayla karşı karşıya kalmayacaktır. Hangi kanıtları vermesi gerektiğini detaylandırmıyor. Vermemeli de. Bir tanığa koçluk yaparsan barodan atılırsın." dedim.

"Koçluk" deyince gözleri fal taşı gibi açıldı. Avukatlar tanıkları duruşmaya hazırlayabilirler, ancak tanığın kanıt olarak vereceği cevapları tam olarak kabul etmek kesinlikle yasak olan bir şeydir. Kanıt avukattan gelemmez.

"Bir tanığa koçluk *yaptığımı* mı düşünüyorsun? O beşinci maddeyi nereden çıkardı Eddie? Ona bunu söylemesini sen mi söyledin? Ve sen bana bir tanığı yönlendirmekle ilgili ders mi vereceksin? Bu yanına kalmayacak, sen de kalmayacaksın."

"Yapacak. Yapacağını biliyorsunuz. Amerika Birleşik Devletleri'nde hiçbir yargıç, anayasal bir hakkı kullandığı için kimsenin yargılanmasına izin vermez. Kendini suçlamama hakkı temel ve devredilemez bir haktır. Bu anayasal hakkı kullanarak bir sözleşmeyi ihlal ediyor olması önemli değildir. Anayasa tüm anlaşmaların ya da ikincil mevzuatın üstündedir. Yerinizde olsam onu düşmanca bir tanık olarak çağırmazdım. Hiçbir şey söylemeyecektir ve bu sadece davanıza daha fazla zarar verecektir. Jüri, davanız çok zayıf olduğu için kanıt kırıntıları için çabaladığınızı düşünecektir. Devam et. Mafya tarafından oyuna getirildin. Ne olmuş yani? Bu en iyilerimizin bile başına gelir. Sıradaki tanığını çağır, Miriam."

Zeki, sert ve acımasız olmadan Miriam'ın pozisyonuna gelemesiniz. Tony Geraldo'nun ümitsiz vaka olduğunu biliyordu ama beni kolay kolay bırakmayacaktı.

"Dün olanlar da neydi? Bir bombadan mı bahsediyorsun?" dedi kollarını kavuşturarak.

"Jüri danışmanınız aşağılık herifin teki. Ya uydurdu, ya beni yanlış anladı ya da söylediklerimi bağlamından kopardı. Ona . Arnold gibi bir adamı neden işe aldın ki? Her zaman düzgün oynadığını düşünmüştüm."

"Jürinin dudaklarını okuduğunu bilmiyordum. Sadece sonuç aldığını biliyordum. O da senin gibi, Eddie. Sonucu nasıl aldığın umurunda değil. Sadece kazanmak istiyorsun. Sanırım bir bombadan bahsettin. Gerçek bir bomba değil. Hayali . Bence hatalı yargılama için oynuyordun."

"Saçmalık. Ben sadece işimi yapıyorum."

Gitmek için döndüğümde Miriam kolumu tuttu.

"Serseri olan sensin Eddie. Senin işin bu, böyle pislikleri temsil etmek," dedi Tony'ye başını sallayarak.

Son jüri de mahkemedan ayrıldı ve Tony tanık sandalyesinde ayağa kalktı.

"Hey, bayan, hakkımda bir tür suçluymuşum gibi konuşmayın. Ben iyi bir Katoliğim," dedi.

Miriam Tony'ye o kötü bakışlarından birini attı.

"Bırak Tony. Bu konuda havalara girme. Ne de olsa sen bir suçlusun. Aksi takdirde bu karmaşanın içinde olmazdın. İncil konuda ne diyor?" Dedim.

Tony İncil'i kaptığı gibi tanık sandalyesinden fırladı. Güvenlik görevlileri ileri atıldılar ama ben elimi kaldırıp başımı sallayarak onlara her şeyin yolunda olduğunu bildirdim. Tony İncil'i kollarıma attı ve "Arada bir iyi kitabı okumalısınız Bay Flynn. Belki bir şeyler öğrenirsiniz."

Tony yerine oturdu, ben de savunma masasına döndüm ve İncil'i koydum. Tıpkı o gün Jimmy'lerde ayarladığımız gibi, Tony bana küçük bir din veriyordu. Volchek

Tony'nin patlamasıyla eğleniyordu. Derin bir iç çektim ve sırtım Volchek'e dönük olacak şekilde soluma doğru eğilerek ayakta durmaya devam ettim. Dava dosyalarını açarak Mario hakkındaki adli tıp raporunu dosyadan çıkardım ve iki elimle İncil'in üzerine koydum. İncil'in belge tarafından görünmesini engellemek için sağ küçük parmağımı İncil'in altına daldırdım ve sayfaların arasına sıkışmış bir şey bulana kadar kitabı karıştırdım. İki parmağımla kaydırarak çıkardım ve İncil'in ön kapağı ile adli tabibin raporunun son sayfası arasına sıkıştırdım. Raporu kaldırdığımda, zarfı kaldırabilmek için parmaklarımı altına koymaya dikkat ettim. Altında zarf saklı olan raporu masanın üzerine koydum ve İncil'i görevliye geri verdim.

Buna dilenci asansörü denirdi. Bu sanatın mutlak mükemmeliyetçileri çoğunlukla dünyanın dolandırıcı başkenti Barselona'da yaşıyordu. Christine ve ben Amy ile birlikte birkaç günlük bir tatil için oraya gittiğimizde o harika şehirde asansörün yapılışını bizzat görmüştüm. Bir kafenin dışında oturmuş güneşin tadını çıkarıyorduk ve elinde dergi boyutlarında lamine edilmiş bir kartla dolaşan evsiz bir adam dikkatimi çekmişti. masada oturan orta yaşlı İngiliz çifte yaklaştı. Kocasını karısına tam bir pislik gibi davranıyor, yazlık elbisesinin içinde şişman görüldüğünü söylüyordu. Gerçekten de daha iyi bir adamın başına gelemezdi. Evsiz adam lamine kartı masanın üzerine koydu ve ellerini dua ederek kavuşturup "Lütfen okuyun. Lütfen okuyun. İngilizcem yok." İngiliz adam kartı okudu. Şüphesiz adamın ailesiyle ilgili ayrıntılı bir acıklı hikayeydi ve en sonunda okuyucudan kartı taşıyan adama biraz para vermesini istiyordu. İngiliz adam kartı okudu, sonra el sallayarak onu uzaklaştırdı ve "Hayır, hayır, hayır. Defol git buradan, seni pis küçük adam." Bunun üzerine pis küçük adam İngiliz adama teşekkür etti ve lamine edilmiş masanın üzerinden kaldırdı ve kartı asansörü saklamak için kullandı. Dolandırıcı, kartla birlikte İngiliz'in cep telefonunu ve cüzdanını da masadan aldı; kartı, hareketi gizlemek için ilk etapta kasıtlı olarak bu eşyaların yerleştirmişti.

Aynı adam masamıza yaklaştı ve o kartı Christine'in çantasının üstüne koyamadan ben biraz para çıkardım. Ona göz kırptım. Parayı aldı ve o da bana göz kırptı. O zamanlar üçkâğıtçı değildim ama yine de yetenek gördüğümde takdir ederdim.

* * *

Ben dava dosyamı karıştırıp olay yeri fotoğraflarının hepsini çıkarırken Miriam masasının üzerine eğildi. Katlanmış sayfalar zarfı herkesin gözünden saklayacak şekilde adli tıp raporunu hızlıca gözden geçirdim. Parmaklarım sayfaların altında çalışırken zarfı raporla birlikte saklamaya devam ettim - zarfı açtım ve fotoğrafları olay yeri fotoğraflarının arasına yerleştirdim. Raporu bir kenara bıraktım ve masamın üzerindeki fotoğraf yığınınına baktım. Hangi fotoğrafların bu yığına ait olmadığını anlamak için sıradan bir bakış yeterli olmayacaktı. Volчек bana hiç dikkat etmedi. Bakma ihtimaline karşı fotoğrafları bir araya yığdım ve yüzüme yaklaştırdım.

Tüm bu karmaşayı başlatan fotoğraflar bunlardı; Mario'nun ölümüne neden oldular. İki fotoğraf. İlki Volчек'i Arturas ve üçüncü bir adamla akşam yemeğine otururken gösteriyordu. Fotoğraf karanlık bir restoranda çekilmiş, muhtemelen Sirocco Club'da. Volчек, Mario'nun fotoğrafı çektiğini görmüş ve hemen onu tehdit etmiş olmalı. Gece kulübü dansçısı Nikki Blundell'in gördüğü de buydu.

Fotoğraftaki üçüncü adam lacivert bir takım elbise ve beyaz bir gömlek giymişti. Düzgün kıvılc saçları, ince, bakımlı bir bıyığı ve geniş bir gülümsemesi vardı-Tom Levine. Volчек bir FBI ajanıyla yemek yerken fotoğraflanmış. Mario Levine'i tanıyor olmalı. Tony'nin o sabah restoranda bana Mario'nun federaller tarafından yakalandığını ve bu yüzden Rikers'ta beş yıl yattığını söylediğini hatırlıyorum. Ya Levine'le o zaman tanışmıştı ya da daha büyük olasılıkla onu tutuklayan ajan Levine'di. Volчек, Levine'i satın almak için çok zaman ve para harcamış olmalı ve böylesine değerli bir varlığın Mario gibi bir aptal tarafından ortaya çıkarılmasını istemezdi. Levine'in

Rus mafyasına şantaj yapmaya çalışan herkesin aptal olduğuna şüphe yok.

İkinci fotoğraf farklı bir yerde çekildi. Gece vakti bir otoparkta. Arturas, Levine ve diğer üç adamı gördüm. Başlangıçta onları tanıyamadım. Sonra arkamı döndüm ve mahkemede oturan aynı üç adamı gördüm. Biri Japon'du, Yakuza. Diğer ikisi kartellerin temsilcileriydi. Dün sabah Volchek mahkeme salonuna girdiğinde ayağa kalkıp onu alkışlayanlarla aynı adamlar. Jimmy bana Volchek'in başkalarıyla iyi geçinemediğini, diğer suç örgütleriyle anlaşma yapmakta direndiğini ve bu direncin ona iş kaybettirdiğini söylemişti. Levine, Arturas ve üç çete lideri arasındaki görüşmeyi kolaylaştırmış olmalı. Ne amaçla olduğunu henüz bilmiyordum ama Arturas'ın patronunu dolandırmasının ardındaki nedenlerden de bu fotoğraf olduğundan emindim.

Tony'yi öpebilirdim. Levine ve Volchek'in birlikte çekilmiş fotoğrafı Kennedy'yi ikna edecek ve belki de hayatımı kurtaracaktı. Mahkemeye baktım ve Kennedy'nin Miriam'ın birkaç koltuk arkasında oturduğunu gördüm. Yanında Levine ya da Coulson'ı görmedim. Bu benim için işleri kolaylaştıracaktı ama yine de onunla yalnız ve özel olarak konuşmanın bir yolunu bulmalıyım.

Zamanım . Bir hamle yapmam gerekiyordu. Kennedy'yle konuşmadan önce bavula bir göz atmayı tercih ederdim ama kaybedecek zaman yoktu.

Victor beni bavula bakarken gördü. O anda içine bir göz atabilseydim, tüm cevapları bulacağımdan emindim. O sırada bu hâlâ çok riskliydi: Etrafta çok fazla insan vardı ve Victor o lanet şeye yaklaşmama kolay kolay izin vermezdi.

Saatim sabah 10:05'i gösteriyordu. Arama emri başvurusuna iki saat vardı. Döndüm ve Kennedy'ye baktım. Saatini kontrol ediyordu. Kennedy'nin yalan söylüyor olabileceğine dair içimde korkunç bir his vardı. AUSA Gimenez şu anda Yargıç Potter ile oturuyor olabilir. Eğer durum buysa, bir saatten fazla zamanım yoktu.

kapımı kırdılar. Rusların daireme bir şey yerleştirmiş olma ihtimalinin giderek arttığını düşünüyordum, FBI'ın Küçük Benny'yi havaya uçurmaya çalıştığım için beni duvara çivilemek için kullanabileceği bir şey. için dua ettim. Kennedy hakkında yanıldım, Ruslar hakkında yanıldım. Bir yerlerde, derin bir seviyede, bu şüphelerden en az birinin doğru olacağını biliyordum.

BÖLÜM ELLİ İKİ

Yargıç Pike ve jüri mahkemeye geri döndü. Miriam, Tony Geraldo'yu görevden aldı. Harry'den hâlâ bir iz yoktu. Tony'ye soracak hiçbir sorum yoktu ve o da Frank Sinatra gibi kendinden emin bir şekilde tanık kürsüsünden çıktı.

Miriam, "Halk Memur Raphael Martinez'i arıyor," dedi.

Miriam Martinez'le tekrar sağlam bir zemine oturacaktı. İfadesinde aşırı detaylandırma ya da teori üretme yok. Sadece gerçekleri anlattı. Sanırım bu durumda yaratıcı olmasına gerek yoktu. Benny'yi ölü adamın dairesinde suçüstü yakalamıştı ve Benny cinayet için Rus mafyasının başını ele vermişti.

Martinez otuzlu yaşlarının sonlarında, üzerine tam oturan bir takım elbise giymiş, yakışıklı bir İspanyol erkeğiydi. Tanık sandalyesine kendinden emin ama kibirsiz bir şekilde ilerledi. Kucağındaki evrak dosyası, önemli belgeleri işaretlemek ve jüriye iyi hazırlandığını göstermek için post-it notlarla süslenmişti. Başını dik tuttu ve jüri üyelerinin gözlerinin içine baktı. Martinez'in korkacak hiçbir şeyi yoktu.

"Memur Martinez, jüri üyelerine rütbenizi ve işteki deneyiminizi anlatır mısınız?"

Miriam'dan yine kötü haber, aynı anda iki soru. Bundan daha iyiydi. Sinirlerinin onu etkilediğini düşünmüştüm. Daha az savunucu o zamana kadar havlu atmış olabilirdi ama Miriam güçlü bir şekilde geri döndü. On dakika içinde iyi bir akış yakaladı ve

Martinez, Benny'nin itirafını ve savunma pazarlığını otuz dakikadan kısa bir sürede tamamladı.

Sağlam.

Son cevabını aldıktan sonra tanıktan uzaklaştı ve savcılık masasına geri dönerken bana doğru yürüdü.

"Şahidiniz" derken gülümsedi.

Martinez'i sarsmaya çalışsaydım, kaybederdim. Bazen kırılmayan tanıklar vardır ve Martinez kesinlikle bu kategoriye dahildi. Kısa tutmaya ve Miriam'ın doğrudan sorgusunda değinmediği konularda onu sorgulamaya karar verdim.

"Memur Martinez, lütfen paketi açın ve klasör üç, sekme dokuz, sayfa ikiye bakın" dedim. Çapraz sorguda "yapar ?" ya da "yapabilir misiniz?" diye sorulmaz. Her şey, kesinlikle her şey, bir ifade olmalıdır, soru değil. İyi avukatların, cevabını zaten bilmedikleri bir soruyu asla sormadıklarını söylerler. Bu doğrudur, ancak bunun nedeni avukatların herkesten daha fazla bilgiye sahip olması değildir. Bunun nedeni, soruda size istediğimiz cevabı vermemizdir.

Martinez, sarı post-it'lerinden biriyle işaretlediği sayfayı buldu.

"Memur bey, bu apartmanda kırılmış olarak bulunan bir resim çerçevesinin fotoğrafı mı?"

"Evet."

Jüriye döndüm ve cevaptan son derece memnun bir şekilde gülümsedim ve tekrar tanığa dönmeden önce kısa bir süre durakladım.

"Fotoğrafın altındaki açıklamada 'kırık fotoğraf çerçevesi' yazıyor ama bize çerçevede kaç fotoğraf olduğunu söylemiyor, değil mi?"

Gözleri kısıldı. Biraz şaşkın görünüyordu. "Hayır, öyle değil."

Memnun ve bilmiş bir sırtıyla tekrar jüriye döndüm ve Martinez'in cevabını yavaşça ve neşeyle tekrarladım: "Hayır, değil." Zorlu bir savaşta kazanılmış bir ödül gibi jürinin önünde tuttum. Jüri başını salladı. Henüz ne kazandığımdan emin değillerdi ama ilgilerini çekmiş görünüyordu. Miriam tepki vermedi. Yaklaşan bir bakışla dondu kaldı.

Her iyi avukatın rakibinin bir darbe indirdiğini düşündüğünde yapması gerektiği gibi can sıkıntısı. En iyisi ilgisiz görünmek ve jürinin sizi takip etmesini ummaktır. Aslında o sorular jürinin yararına değildi, Kennedy içindi: O fotoğraf karesini düşünmesini istedim.

"Müvekkilime danışmak için bir saniyenizi alabilir miyim, Sayın Yargıç?" "Evet, Bay Flynn."

Eğildim ve Volchek'e fısıldadım. "Kahvaltıda ne yedin?" Dedim.

"En sevdiğin, krep. Neden?"

"Savcıyla oyun oynuyorum, ona büyük bir plan yaptığımı düşündürüyorum ve genel olarak onu sinirlendiriyorum. Ama bilmem gereken bir şey var. Sanırım beraat etmeye yakınsın ve bombayı kullanmak zorunda kalmayacaksın. Bilmem gereken şey, Küçük Benny'nin jüriye ne söyleyeceği. Savcının elinde olmayan tek şey cinayet sebebi. Tahminimce sebebi Küçük Benny sağlayacak. Bilmem gereken, Mario Geraldo'ya suikast emrini neden verdin? O kadar istediğin fotoğraf çerçevesinin içinde ne saklıydı?"

Arturas ona tavsiyede bulunmak için orada değildi ve Victor da bu konuda çok hızlı görünmüyordu.

"Bay Flynn, başka sorunuz var mı?" diye sordu yargıç ama duymamış gibi davrandım.

"Haydi. Atışı bana ver. Küçük Benny'yi yok ama tanık sandalyesinde ne söyleyeceğini bilmezsem bunu yapamam. Fotoğraf çerçevesinin içinde ne vardı?"

Ellerini kalçalarında gezdiren ve pantolonunu düzelten Volchek sorumu tekrar düşündü.

"Mario benim biriyle fotoğrafımı çekti. Gizli çalıştığım biriyle. Kolluk kuvvetlerine yakın biri. O benim en büyük varlığım. Onu kaybetme riskini göze alamazdım. Mario resim için para istedi. Küçük Benny'yi onu öldürmesi ve kanıtları yok etmesi için gönderdim."

"Kaç tane fotoğrafı vardı?"

"Bir, kopya yok. Arturas'ın bana söylediği buydu. Anlaşma yapmak istedim. Arturas bir mesaj göndermek istedi."

"Ve Arturas size bunun sadece tek bir fotoğraf, Mario'nun Sirocco Club'da çektiği fotoğraf olduğunu mu söyledi?"

"Evet," dedi Volchek başını sallayarak. Gözleri doğaldı, yüz kasları gevşemişti, elleri açıktı ve kucağında duruyordu. Doğruyu söylüyordu. Bilmem gereken tek şey buydu.

Arturas Mario'yla anlaşmıştı çünkü Mario'nun elinde Arturas'ın karteller ve Yakuza'yla buluştuğu başka bir fotoğraf olduğunu biliyordu. Volchek, Arturas'ın karteller ve Japonlarla gizlice buluştuğunuğrenseydi, Arturas muhtemelen adını yırtık bir rublelik banknotun yarısında bulurdu. Arturas bu buluşmayı Volchek'ten saklamıştı ve Küçük Benny de Mario'yuldrp fotoğrafları yok ederek bunun gizli kalmasını sağlamıştı.

Bavulu incelemeden elde edebileceğim en fazla şey buydu.

Sabah 10:40.

Bunun için daha fazla zaman kaybetmeyi göze alamazdım. Arama emrini almadannce Kennedy ile konuşmalıydım.

BÖLÜM ELLİ ÜÇ

"Bay Flynn, bu tanığa başka sorunuz var mı?" dedi Yargıç Pike ve sabırsızca dişlerini göstererek cümlesini bitirdi.

"Sayın Yargıç, müvekkilimle birkaç dakika daha görüşebilir miyim?"

"On beş dakika ara," dedi Pike.

Ayağa kalkarken başını sallaması benim için yeterliydi ve hızla koridora doğru yürüdüm.

"Tuvalet molası," dedim Volchek'in yanından geçerken ve Victor'un gürültüyle kalkıp beni takip ettiğini duydum. Kennedy'ye yaklaşırken adımlarım yavaşladı. Arkamda Victor'un derin, yankılanan ayak seslerini duyabiliyordum, ben kararlı bir şekilde federasyona doğru ilerledikçe yaklaşıyordu.

Kennedy'nin koltuğuna bir metre.

Adımlarımı hızlandırdım, Victor'la arama mesafe koydum ve gözlerimi FBI ajanına kilitledim. Kennedy ona gördü ve ayağa kalkmaya başladı. Sol kravatını tuttum, onu ayağa kaldırdım ve yaklaştım, burun buruna, göğüs göğüse geldik ve elim görünmeden ceketinin içine kaydı.

Victor bana ulaşmadan önce, sadece iki kelimelik kısa bir cümle kuracak zamanım oldu.

"Güven bana."

Kennedy beni deliymişim gibi itti. Mahkeme kapılarını tekmeleyerek açtım, salondaki kalabalığın arasından geçtim ve

kendimi engelli buldum. On saniye sonra kapı alındı ve derin, Slav bir ses duydum.

"Hiçbir yere gitme avukat. Bekliyorum." Victor, dışarıda nöbet tutuyordu. Mahkeme salonu ara vermek için boşalıırken salonda arka plandaki gürültünün arttığını duyabiliyordum. Cebime uzanıp Kennedy'nin cep telefonunu çıkardım ve güvenli cep telefonumun numarasını çevirdim. Dört kez aldıktan sonra Kennedy cevap verdi.

"Bu da ne böyle?" dedi.

"Ben Eddie Flynn. Telefonunuz bende. Muhtemelen bunu zaten tahmin etmişsinizdir. Numaranızı arayanın kimliğinden tanıdığınıza şüphe yok. Elinizdeki telefon benim. Bu sabah kartınızı alamadığım için zgnm. Sizi aramam gerekiyordu ve numaranız bende yoktu, bu yüzden telefonları değiştirmek zorunda kaldım. Olay şu ki, Rus mafyası tarafından kaırıldım ve yardımınıza ihtiyacım var. Arkadaşın Tom Levine onlar için alışıyor. Kızımı kaçırdılar ve bombaları bende. Görünüşe göre çok kötü bir gün geçirmek üzeresin."

BÖLÜM ELLİ DÖRT

Telefonu kulağıma dayadım ve cesaret edebildiğim kadar yüksek sesle fısıldadım. "En iyi tahminim Arturas'ın Bratva'yı ele geçirmeyi planladığı. Patronuna tuzak kuruyor ama bunu nasıl yapacağını anlayamıyorum."

Kennedy basitçe, "Aklınızı kaçırmışsınız Bay Flynn," dedi.

"Belki, ama bu konuda haklıyım. Mario Geraldo öldürüldü çünkü Tom Levine'i Volchek ile yemek yerken gördü ve onların fotoğrafını çekti. Benny sana Mario'yu neden öldürdüğünü hiç söylemedi. Çünkü Mario fotoğraflarla Volchek'e şantaj yapmaya çalışıyordu. Ayrıca Arturas, Volchek'in arkasından diğer çete liderleriyle görüşüyordu. Gemiden atlamayacaksan ya da zaten içinde olduğun gemiyi kaçırmayacaksan rakiplerinle aynı yatağa girmezsin. Levine'in fotoğrafı sende; sağ ceketinin cebinde."

Bu benim oyunumdu. Kennedy'nin bana inanması ve Rusları tutuklaması üzerine kumar oynuyordum ama ona her şeyi anlatmaya cesaret edemiyordum. Ceketimdeki bomba, alt kattaki minibüsler, onları Bratva'ya bağlayan hiçbir şey yoktu. Minibüslerde ve bombada parmak izlerim olacaktı. Ona her şeyi anlatmadan önce Kennedy'nin bana inandığından emin olmalıydım. Birkaç saniye bekledim.

"mı?"

"Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz."

Sırtım banyo duvarına çarptı ve fayanslardan aşağı kaydım. Göğsümdeki boşluk hissi boğazıma doğru yayıldı.

"Ne?"

"Sizi ilgilendirdiğinden değil ama Ajan Levine birkaç yıl gizli görevde çalıştı. Görevi mafyanın içine sızmağı. Volchek ile birden fazla yemek yemişse hiç ."

"Ama Gregor'un cüzdanında bir FBI kartı buldum. Arkasında kalemle yazılmış bir numara vardı; Levine'in . Eğer birkaç yıl önce gizli görevdeyse, bir süre sonra diğer tarafa geçmiş. Rus mafyası için çalışıyor. Bunların hiçbirini size daha önce söyleyemezdim çünkü dinliyordu ve doğrudan Volchek'e rapor verecekti."

"Tom Levine madalyalı bir ajan. Bundan daha fazla kanıt ihtiyacım var. Bay Flynn, hikayenizin biraz çılgınca olduğunu söylemek zorundayım. Rehabilitasyondan sonra antrenmanlara yeni döndüğünüzü biliyoruz. Kendinizi iyi hissediyor musunuz?"

Yüzümü ovuşturdum ve derin düşündüm.

"Telefonumu bulduğun cebe bir bak. Bir el feneri bulacaksın. Ama bu gerçek bir el feneri değil; siyah bir ışık. Volchek, Tony Geraldo'ya rüşvet vermem için bana bir milyon dolar verdi. Ruslardan aldığım parayı işaretledim. Victor'un sağ eline bak. Kimyasal izi göreceksiniz. Bir arkadaşının elindeki bir milyon dolarla eşleşiyor ve bu kimyasal imza onu doğrudan Bratva'ya götürüyor. Mahkemenin karşısındaki banyodayım. Victor dışarıda bekliyor. Elini kontrol et, seni sonra ararım."

"Bil diye söylüyorum, Potter'la olan duruşmamız öne alındı. Gimenez Potter'ın odasının dışında bekliyor. Duruşma çok uzun sürmez. Her şey yolunda giderse, bir saat içinde ajanlarımız dairenizde olacak."

Kafamın arkasını fayanslara vurdum.

"Sen ertelenmedin. Duruşma her zaman saat on birde olacaktı. Sadece bana haber vermek istemedin."

Kennedy'nin bağlantısı kesildi.

Benimle ikinci kez oynadı. Önce arama iznini alacağını garanti eden rıza formuyla, sonra da zamanlamayla

izin duruşması. Ama daha da önemlisi, Kennedy hikâyeme inanmamıştı. Ona minibüsler için bodrum katını aramasını söylemeyi tekrar düşündüm ve bunun çok riskli olduğuna karar verdim; minibüsleri Bratva'ya bağlayacak hiçbir şey olmadan, bu bana büyük bir geri tepebilirdi. Harry'yi aradım ama cevap vermedi; belki de aramayı gördü ve numarayı tanımadığı için cevap vermedi.

Kennedy'nin telefonu titredi. Arayanın ekranında Andy Coulson yazıyordu, o sabah tanıştığım diğer FBI ajanı.

"Evet," dedim, en iyi dürüst Kennedy taklidimi yaparak.

Coulson, "Bir çatışma durumu var," dedi.

"Nerede?" Endişeli görünmeye çalışarak söyledim. Anthony ve Kertenkele'nin Amy'nin kurtarılmasının ardından bıraktıkları Rus cesetleri yığınına FBI'nın dahil olmasının an meselesi olduğunu biliyordum.

"Küçük İtalya. ATF bizden yardım istiyor."

Telefonu düşürdüm ve sonra hemen aldım. "Orada mısın patron?" dedi Coulson.

"Evet, buradayım. Küçük İtalya'da nerede?"

"Sesiniz doğru gelmiyor. Burada resepsiyon pek iyi olmasa gerek. Her neyse, Jimmy Fellini'nin Mulberry'deki eviydi. Yedi ölü var. Yaklaşık yirmi dakika önce oldu. Sence bu sabah Volchek'in ekibine yapılan saldırıyla bir ilgisi mi? Sanırım bir bağlantımız olabilir. Şapkalı Jimmy'nin restoranına ateş etmek için ciddi bir güç gerekir. Bence bu sabahki Severn Towers olayına bir Rus misillemesi. Eğer dikkatli olmazsak, burada bir çete savaşı çıkabilir."

Vücudum şok içinde donup kalırken yumruğumu ağzıma bastırarak bir çığlık attım.

"Orada mısın, Bill?"

Bir soru beynime saplandı ve kafatasımı delip geçen bir kurşun gibi yaktı. Telefonu iki elimle kavradım ve konuşmak için ağzımı açtım ama hiçbir kelime gelmedi. Soruyu sormazsam

sorusunu sorsam kafam allak olacaktı ama korktuğum cevabı alırsam öleceğimi biliyordum.

"Öyle mi... öyle mi...?"

", patron."

Kafamı duvara ve tükürdüm. "Küçük... küçük sarışın bir kız ölülerden biri mi?"

"Telefonumda ATF'den bir e-posta var. Bir kontrol edeyim."

Victor banyonun kapısını çaldı ve ben de sifonu çektim. Tırnaklarım avucuma battığı için elim kanamaya başladı.

"Hayır. Küçük bir kıza karşı hiçbir şeyim yok. Bana kapıda iki adam, bir garson ve üç adam olduğu söylendi. Anthony Fellini onlardan biriymiş. Görünüşe göre, birkaç adam makineli tüfeklerle içeri girmiş ve arkadaki gizli bir tünelden çıkmışlar. Araştırıp size haber vereceğim."

Coulson telefonu kapattı, ben de Jimmy'nin telefonunu aradım.

Hemen cevap verdi ve arka planda bir araba motorunun gürültüsünü ve araba kornalarını duyabiliyordum. Jimmy hareket halindeydi.

"Jimmy... Ben Eddie... Lanet olası Ruslar evinizi vurdu.

Anthony öldü. Sanırım Amy ellerinde."

"Biliyorum. Duydum. Telefon geldiğinde Kertenkele ve ben bize verdiğin parayı saklıyorduk. Sıkı dur, bu iş henüz bitmedi. Onu öldürmek isteselerdi, vurup restoranda bırakırlardı. O yaşıyor. Bundan eminim. Onu götürdüler. Kertenkele ve ben sana doğru yola çıktık. Bu işle bizzat ilgileniyorum. Anthony iyi bir çocuktu. Kız kardeşim öğrendiğinde kendini öldürecek. Eddie, kimsenin evime girip adamlarımı indirip düşünmesine imkan yok. Bu işle ilgileniyor görünmeliyim, anlıyor musun? O piçler öldü."

"Jimmy, savaş başlatamazsın. Amy ellerinde."

"Bunun bırakamam. Adliyenin dışında bekleyeceğiz.

Volchek ve ekibini görür görmez onları vuracağız." Telefonu kapattı.

Lavaboya koşup yüzüme ve başıma soğuk su çarptım. Arturas Amy'yi kontrol etmek için daireye gitmiş olmalıydı. Ona kimin ihanet ettiğini ve Amy'yi nereye götürdüklerini anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. Aptallık ettim. Anthony'nin Amy'yi restorana geri götürmesine izin vermemeliydim. Aynı zamanda Arturas'ın Jimmy'ye topyekûn savaş ilan etmesini de beklemiyordum. Bu tür bir hareket insanları . Jimmy bu adamların hakkında gelmedikçe, bölgedeki her iki paralık pezevenk Jimmy'nin alınmaya hazır olduğunu düşünecekti.

Kennedy'nin telefonu yine çaldı. Arayanın kimliğindeki tek kullanımlık cep telefonumun numarasıydı.

"Victor'un elindeki izi gördüm. Kolay olmadı. Neredeyse feneri fark edecekti. Yine de bunun bir şeyi kanıtladığını sanmıyorum. Ofisimi aradım ve bir temsilciye karınızı arattırdım. Bana ne tür telefon verdiğinizi bilmiyorum ama ofisim beni geri aramak için çok uğraştı. Her neyse, eşiniz kızınızın Long Island'da bir okul gezisinde olduğunu söylüyor. Kızınızın kaybolduğunu bildirmedi, siz de bildirmediğiniz. Bana yalan söylemeyin. Yardım istediğinizi biliyorum ama bana doğruyu söylemeye başlamalısınız. Elimizde sizinle ilgili bir dosya var. Geçmişini biliyoruz; eskiden bir çeşit dolandırıcıydın, ama beni dolandıramazsın. Bana yardım et. Bana doğruyu söyle."

Nefes verdim ve yavaş ve yumuşak bir şekilde konuştum.

"Kennedy, sana gerçeği söyledim. Bana inanmıyorsan, cehenneme gidebilirsin. Bu işi kendi bitireceğim."

BÖLÜM ELLİ BEŞ

Mahkemeye geri döndüğümde Volchek yüzünü bana döndü. Yerime oturdum ve kulağımı yakalamak için öne doğru eğildiğini hissettim.

"Polisle işiniz bittikten sonra sırada dansçı var, değil mi?" dedi.

"Evet. Benny'yi sona saklayacaklar."

"Dansçıdan sonra o ceketini dikmeyi düşünmelisin. Seni havaya uçurduğumda ceketini giyip Benny'nin yanında durmak istersen elbette bir sakıncası yok. Bu sana kalmış," dedi Volchek. Yüzünü ona döndüğümde elindeki füyeyi gördüm.

"Adamlarının geri kalanı nerede?" Dedim ki.

"Kızınızı kontrol ediyorum. Ne yapmak için burada olduğunuzu unutmayın Bay Flynn. İşimi şansa bırakamam. İyi iş çıkardınız ama bunun jüriye gitmesine izin veremem. Bombayı öğle tatilinde yerleştireceğiz."

Volchek'e sırtımı dönerek gözlerimi ve her şeyi yeniden düşündüm. Jean'in parmaklarımın arasında yüzen kaleminden çıkan yumuşak ısıklık sesi kalabalığın gürültüsünü bastırıyor gibiydi. Kennedy ile işi batırmıştım. Harry burada değildi. Rusları Amy'nin kaçırılmasıyla, ceketimdeki bombayla ya da minibüslerle ilişkilendirecek sağlam bir şeyim yoktu. Zaten bomba korkusu yaratma riskini göze alamazdım. Mahkeme güvenliği binayı boşaltır ve Volchek kaçır. Hayır. Polislerin bombalardan birini öğrenmesine izin verirsem Amy ölmüş sayılırdı.

Sadece bir seçenek kaldı.

Pike'ın katibine işaret ettim.

"Jean, bir iyiliğe ihtiyacım var. Sayın Yargıç'a bir işim çıktığını ve müvekkilimle fazladan on dakikaya ihtiyacım olduğunu söyle. Daha fazla değil."

"Saat on biri beş geçiyor Eddie ve bu davanın bugün görülmesini istiyor. Eğer mahkemeye geri gelirse ve sen burada olmazsan, geciktiğin her dakika için sana elli dolar ceza kesecek. Bunu iki hafta önce zavallı Bay Langtree'ye yaptığını gördüm. Prostat sorunları olduğunu biliyorsun. Kız kardeşi bana söyledi-"

"Üzgünüm, Jean. Müvekkilimle görüşmeye gitmem gerekiyor. Çabuk olacağım. Yapabilirsen onu oyala."

Volchek şaşkın görünüyordu.

"Aklıma bir şey geldi ama burada konuşamayız. Salonda bir konferans kabini bulalım" dedim.

"Ne oldu?"

"Sana söyledim. Burada olmaz. Onların gözleri ve kulakları var. Güven bana. Buna değer," dedim dosyaları çantaya yerleştirirken ve Samsonite'ı arkamda sürükleyerek kapıya doğru ilerlerken.

"Dosyaları burada bırakın," dedi Victor.

Ona cevap vermedim. Onun yerine Volchek'in beni takip ettiğinden emin olmak için döndüm. Bir saniye sonra ayağa kalktı, takım elbise ceketinin düğmelerini ilikledi ve benimle birlikte dışarı çıktı. Victor tekrar itiraz etmeye başladı ama Volchek onu susturdu.

* * *

En yakın konferans odasındaki tabelada ENGAGED yazıyordu.

Kapıyı çalmadan kapıyı açtım ve çantayı odanın köşesine taşıdım. Genç bir avukat ve müvekkili konuşuyorlardı, kâğıtlar masanın üzerine yayılmıştı.

"Özür dilerim. Bu odaya ihtiyacım var."

"Bu da ne böyle? Burada talimatları alıyorum. Sen sadece -"

"Hemen dışarı çık yoksa ."

Genç avukat ayağa kalktı; zinde, agresifti ve yaşlı bir avukatın müvekkilinin önünde kendisini göstermesini .

"Ne? Bana zarar mı vereceksin?" dedi.

"Normalde evet, ama bugün değil. Eğer gitmezsen sana zarar verecek," dedim ve kapı aralığında çerçevelemiş Volchek figürünü işaret ettim.

Genç avukatın müvekkili Rus mafyasının başını fark etti, avukatını yakaladı ve evraklarını ve avukatın evrak çantasını geride bırakarak onu dışarı sürükledi. Victor bir ayağını kabine soktu. Kapıyı ona doğru ittim.

"Sadece ben ve müşteri, sarışın."

Victor geri itti.

Volchek, "Rahatsız edilmediğimizden emin olun," dedi.

Victor isteksizce dışarı çıktı ve kapıyı kapattı. Odayı biraz daha ses geçirmez hale getirmek için duvarlar ağır yalıtımlı bir malzemeyle kaplanmıştı. Tüm konferans odaları aynı düzene sahipti çünkü bu odalarda konuşulanlar bir avukat ile müvekkili arasında gizli ve ayrıcalıklıydı. Bağırmadığımız sürece Victor ağır kapının diğer tarafındaki konuşmaları duyamazdı. Volchek oturdu, parmaklarını karnına geçirdi ve tembelce dikkatini bana çevirdi. Ellerimi sandalyenin arkasına koyarak

Volchek'in üzerine eğildim ve sesimi alçak tuttum.

"Sana söyleyeceklerim şok etkisi yaratacak, bu yüzden seslenme; bu toplantının sadece sen ve ben arasında geçmesi önemli. Kartlar masada, Olek; sana kazık atmaya çalıştım. Başaramadım. Şu anda bunların hiçbir önemi yok, çünkü seni hayatta tutabilecek tek adam benim."

BÖLÜM ELLİ ALTI

Volchek ellerini masanın üzerine koymuş, bana saldırmaya hazırlanıyordu. "İhanet edenlere ne olduğunu biliyorsun-"

"Başarısız olduğumu söyledim. Jimmy'nin adamlarından bazıları Amy'yi bulup götürdüler ve evet, o dairede kim varsa öldürdüler. Senin kızın olsaydı sen de aynısını yapardın. Arturas az önce Jimmy'nin restoranını bastı; Jimmy'nin ailesinden bazılarını öldürdü ve Amy'yi geri aldı. Ama işler değişti. Artık bununla ilgili değil. Bak, senin benden daha büyük sorunların var," dedim ve Mario'nun Arturas'ın çektiği fotoğrafı Volchek'e fırlattım.

Yarı yolda ayağa kalktı, fotoğrafı gördü ve tekrar oturdu. Boynunda bir damar belirdi ve dişlerinin arasından alçak bir tıslama çıktı.

"Bu, Küçük Benny'nin Mario'yu öldürdükten sonra yaktığı fotoğraflardan birinin kopyası. Tony'den bir kopyasını aldım. Resimde ne olduğunu söylememe gerek yok. Bu senin adamın Arturas'ın rakibinle buluşması. O fotoğraftaki adamlar dün mahkemeye geldiğinde seni alkışlayan adamlarla aynı. Birkaç dakika önce sana Mario'nun sana şantaj yapmak için kaç fotoğraf kullandığını sordum. "Bir" demiştin. Yani bu fotoğrafın varlığından haberiniz yoktu. Tahminimce Arturas'ın Mario'yu öldürmek istemesinin asıl sebebi buydu. Mario'yu öldürmeni öneren Arturas'tı, değil mi?"

Bir an için gözleri benimkilerle buluştu. Başını salladı ve bakışlarını fotoğrafa geri çevirdi. Gözlerinin köşesinde bir titreme başladı.

dudakları sıkılaşmadan önce.

"Arturas, siz Mario'yu ldrtmeden çok önce rekabete katılmayı planlıyordu. Size Mario'nun sizin ve FBI muhbirinizin fotoğrafı için para istediği söylendi ve böylesine değerli bir varlığı kaybetmenin size zarar verebileceğini biliyorum. Ama Mario'yu bir FBI kaynağını tehdit ettiği için öldürmek İtalyan Mafyası ile savaş başlatmayı gerektirmez. Bu riski almaya değmez diye düşündüm ve tahminimce siz de öyle düşünmediniz. Arturas seni suikast emri vermeye ikna etti. Mario'yu öldürmek ve *iki* fotoğrafı da yok etmek için güvenebileceği birine ihtiyaı vardı. Bu yüzden sana Küçük Benny'yi kullanmanı söyledi. Arturas, Mario'yu öldürmesi ve pisliğini temizlemesi için Benny'ye güvendi. Sonra Benny yakalandı. şimdi Arturas'ın başka bir planı var ve içimden bir ses bu bavulda her ne varsa bize tam olarak neler döndüğünü anlatacak diyor."

Fotoğrafı avucunun içinde buruşturdu. Kolu titriyordu ama bunun çabadan mı yoksa bastırılmış öfkeden mi kaynaklandığını anlayamadım.

"Ne? Ne bavulu?" dedi.

"Bu," dedim, dosyayı masanın üzerine koyarak. "Dün gece iki minibüsün bu adliyenin bodrum katındaki otoparka girdiğini gördüm. Adamlarınız tarafından kullanılıyorlardı ve her iki minibüs de patlayıcılarla doluydu."

Volchek'in omuzları çöktü, ağzı açıldı ve öfkesi şok içinde dağılır gibi oldu. "Sana inanmıyorum," dedi.

"Arturas minibüslerin gelişini izledi ve ben de Gregor'un minibüslerden birinin yolcu koltuğuna bunun aynısı olan ağır bir valiz koyduğunu gördüm. Bu sabah çantayı kontrol ettim ve boş olduğunu gördüm. Dün gece boş değildi. Bu beni Arturas'ın neden birbirinin aynısı iki bavulu olduğunu düşünmeye itti. Sanırım bu sabah gördüğüm bavul Arturas'ın dn dosyaları taşımak için kullandığı bavuldu ve dün gece getirdikleri bavul da aslında buydu. st kattaki ofiste açık bir şekilde durduğunu gördüm. Bu çantanın sahte bir tabanı var."

Çantayı açarak kanıt dosyalarını çıkardım ve yere koydum. Parmaklarımı sahte tabanın etrafında dolaştırdım ve dikişi buldum: Hızlı açma için cırt cırt. Kapağı çektim.

"Bunların hiçbiri için benim sözüme güvenmenize gerek yok. Gelin kendiniz bakın," dedim.

Çantanın içinde ne bulacağımdan emin değildim. Önemli bir şey, Arturas'ın planlarının anahtarı olan bir şey. Hayal gücüm ne öngörmüş olursa olsun, gerçekte bulduğum şeyin yakınından bile geçmiyordu.

BÖLÜM ELLİ YEDİ

Çantanın gizli bölmesinin içinde düzgünce katlanmış iki tulum yığını gördüm. Gri, ağır iş tulumlarıydı. Bellerinde güvenlik teçhizatına benzer bir tür koşum takımı vardı. Tulumun kemerinden ince ama güçlü bir kablo uzanıyordu ve hattın sonunda bir çıtçıtli klips buldum. Tulumlar iple iniş için yapılmış gibi görünüyordu. İlk üniforma 5XL, ikincisi XXXL, üçüncüsü büyük beden ve sonuncusu da küçük bedendi; yakasındaki etiketlerden anlayabiliyordum.

Tulumun altında dört adet kompakt otomatik tüfek buldum. MP5'lere benziyorlardı. Silahlar kısa menzilli çatışmalar için idealdi ve yakından bakıldığında dört yüz kiloluk bir adamı saniyeler içinde paramparça edebilirlerdi. Şarjörler her bir silahın namlusuna tek parça koli bandıyla bantlanmıştı. Çantadaki son eşya kafamı karıştırdı. Bir model uçak için uzaktan kumandaya benziyordu. Çelik ve plastik karışımı, yaklaşık bir ayak kare olduğunu tahmin ettim. Teleskopik bir anteni, iki kumanda çubuğu ve biri yeşil, diğeri kırmızı iki düğmesi vardı. Kumandayı silahların altındaki çantasına geri koydum.

Volchek gizli bölmenin içini görebilmek için masanın etrafından dolaşıp arkamda durmuştu.

"Bunların hiçbirinden haberin yoktu, değil mi?" Şaşkın ifadesi bana cevabımı verdi.

"Bu da ne?" dedi Volchek, elini silahlara ve kıyafetlere atarak.

"Bu, Arturas'ın ikimize de palavra sıktığının kanıtı. Bize mahkeme salonuna bomba sokabilecek tek kişinin ben olduğumu söyledi. Ama bombayı istediği zaman kendi başına da sokabilirdi."

Volchek başını sallayarak sessizce dudaklarını oynattı; sanki bu onun için çok fazlaydı. Hayatını adamlarının sadakati üzerine inşa etmişti. Gerçekten de varlığı tam bir itaat, onur ve bağlılığa bağlıydı. Diğer Bratva'ların küçük kıskançlıklar yüzünden yok olduğunu görmüş ve adamları üzerinde tam kontrol sahibi olduğundan emin olmak için adımlar atmıştı. Şimdi bu ömürlük temeller yıkılıyordu.

Geride durup Volchek'e baktım.

"Muhtemelen benimle aynı bedensin. Sence bunun içine sığabilir misin?" Büyük boy tulumu elime alarak söyledim.

"Hayır," dedi Volchek.

İkimiz de Arturas'tan en az otuz kilo daha ağırdık.

"Bunun Arturas'ın bedeni olduğunu söyleyebilirim. Büyük bedenler Gregor ve Victor içindir, küçük olan..."

"Benny," dedi Volchek.

Volchek'in o tek kelimesiyle sanki bir anahtar yerine oturmuş gibi hissetti. Tüm sorular, davadaki tüm tutarsızlıklar ve Arturas'ın yaptığı tüm hamleler tek bir reddedilemez düşünce içinde eriyip gitmişti: Küçük Benny'yi öldürmek asla planın bir parçası olmamıştı.

"Arturas Küçük Benny'yi gözaltından kaçırarak. Başından beri planladığı şey buydu. Bir düşünün. Küçük Benny tüm Bratva'dan vazgeçip tanık koruma programına girebilirdi. Yapmadı; seni Mario'nun cinayetiyle suçladı, başka bir şey yapmadı. Çünkü Arturas'ın senin operasyonunu devralacağını umuyordu. Benny tutuklandıktan sonra Arturas seni öldüremedi çünkü sana ihtiyacı vardı. Bunun için ortaya çıkmaya ihtiyacı vardı.

Savcı Benny'yi kürsüye çıkarsın diye. Dün sabah bana ne dediğini hatırlıyor musun? *Bağlantılarım bile Küçük Benny'nin yerini tespit edemiyor.* Arturas daha önce Benny'yi bulamadığı için gözaltından çıkaramadı; FBI'daki adaminiz Levine bile Benny'nin nerede saklandığını bilmiyordu. Arturas seni duruşmaya gelmeye ve Benny'yi bana mahkemeye sokturduğu bir bombayla öldürmeye ikna etti. Sonuçta tüm bunlar onun planı, ama sadece seni buraya, mahkemeye getirmek için, böylece Benny saklandığı çıkarılabilecek. Eğer Arturas'ın Benny'yi ortadan kaldırmak için bir planı olmasaydı, mahkemeye asla gelmezdin, çeker giderdin. Benny kürsüye çıktığında, Arturas seni öldürecek, tüm mahkeme salonunu havaya uçuracak, Benny'yi alacak ve kaçacak."

"Hayır. Bu hiç mantıklı değil. Nasıl kaçabilir ki?"

"Bütün binayı havaya uçuracak. Minibüsler bunun için var. Herkesin Benny, Gregor ve Victor'la birlikte patlamada öldüğüne inanmasını istiyor. Bunu nasıl yapacağını tam olarak bilmiyorum. Tulumlar bir çeşit kılık değiştirme olmalı. Ama işe yaramasının tek yolu bu. FBI ölü adamlar için insan avı yapmaz."

"Bu çılgınlık," dedi Volchek, bir adım geri çekilip gözlerini odanın içinde gezdirerek.

Gerildim ve Volchek bunu görebiliyordu.

Bildiği ya da inandığı her şeyin yavaş yavaş çözülmekte aniden farkına varması onu gerginleştirdi, tehlikeli hale getirdi.

Bana doğru hamle yaptı ama ben hazırdım.

BÖLÜM ELLİ SEKİZ

Ayağımla göğsüne vurdum ve onu geriye doğru yumruklayarak yastıklı duvara çarpmasına neden oldum. Akıcı bir hareketle MP5'lerden birini aldım, şarjörü banttan çıkarıp yuvasına yerleştirdim, silahı kurdum ve Volchek'e doğrulttum.

Ellerini kaldırdı.

Kapı iki kez çalındı ve Victor'un Rusça seslendiğini duyduk. Kargaşanın bir kısmını duyduğunu ve her şeyin yolunda olup olmadığını öğrenmek istediğini tahmin ettim.

"Ona her şeyin olduğunu söyle. *İngilizce olarak.*"

Volchek bu konuda düşündü ve sonunda seslendi, "Bizi bırakın. Her şey yolunda."

İkimiz de bir süre bekledik, ikimiz de hareket etmedik. Volchek'in gözleri silahtan hiç ayrılmadı.

"Seni şu anda öldürebilir, Arturas'ı dışarıda bekleyebilir, onu sessiz bir yere götürebilir ve Jimmy'nin adamına kızımın nerede olduğunu söyleyene kadar işkence ettirebilirdim. Ama bunu yapmayacağım. kalmadıkça kimseyi öldürmeyeceğim. Arturas bana çok iyi tuzak kurdu. FBI daireme doğru geliyor ve sanırım Arturas bütün suçu benim üzerime atmak için oraya bir şey yerleştirdi. Bu yüzden yeni bir anlaşma yapacağız. Amy'nin nerede olduğunu bulacaksın ve onu bir bırakacaksın. Bunu şimdi yapacağız."

Volchek başını salladı.

"Hiçbir yere gidemezsin, Flynn. Bu binanın her yerinde polisler ve korumalar var. Sanırım hâlâ bana kazık atmaya çalışıyorsun."

"Nesin sen, aptal mı? Hâlâ bana inanmıyorsan, Arturas'ın sana verdiği patlayıcıyı çıkar."

Yavaşça ceketinin cebine uzandı ve cihazı çıkardı. "Yak onu."

"Ne? Ceketindeki bomba şimdi burada patlarsa ikimiz de ölürüz."

"Sadece silahlan. Yap ."

Sırtındaki bombayı ateşlemek için düğmeye bastı. Hiçbir şey olmadı: ne bir titreşim, ne de füyede bir ışık. Bakışlarını MP5'ten ayıran Volchek, bir yandan alnını ovuşturup Rusça mırıldanırken bir yandan da füyeyi incelemeye başladı.

"At şunu" dedim.

Tek elimle yakaladım, silahı Volchek'in göğsüne doğrulttum ve füyeyi masanın kenarına çarptım. Kırılan plastikten yumuşak bir çatırtı geldi, ses duvarlardaki dolgular tarafından yutuldu.

Boş plastik parçaları masaya fırlatırken Volchek'in yüz ifadesinin şaşkınlıktan farkındalığa dönüşmesini izledim. Parçalanan sadece füyeye değildi. Volchek'in tüm dünyası yerle bir olmuştu.

Dizlerinin üzerine çökerek iki elini başının üzerine koydu. Parmakları saçlarını tararken küfür etti.

"Sana söylemiştim. düşürülüyorsunuz. Anladığım kadarıyla Arturas Benny'yi kurtarmak için ikimizi de öldürmeye hazır. Bombayı patlatıp Küçük Benny'yi öldürme ihtimaline karşı sana gerçek füyeyi verme riskini göze alamazdı. İşte kanıtı burada, önünde. Sana yalan söyledi. Bana yalan söyledi. Anlayamadığım şey neden olduğu. Arturas neden bir adam için böyle bir risk alsın ki?"

Volchek'ten derin bir kahkaha koptu, sonra dişlerini sıkarak kahkahasını hızla susturdu. Bana aptalmışım gibi baktı.

"Küçük Benny bana ihanet ettiğinde Arturas'ı neden kestiğimi sanıyorsun?" dedi ve Arturas'ın yüzündeki yara izini yansıtmak için yanağını sertçe tırmıkladı.

"Arturas küçük *veledinin* sorumluluğunu üstlenmek zorundaydı," dedi Volchek, son kelimeyi öğrenmiş gibi tükürerek.

Yine o kelime, velet, ama bu sefer anlamlıydı. Arturas'ın Benny hakkında konuşurken "*moy brat*" dediğine kulak misafiri olmuştum. Bratva *kardeşlik* anlamına geliyorsa, *velet* de ...

"Kardeş. Onlar kardeş," dedim.

Volchek sahte bir gülümsemeye zorladı ve sanki her şey çok basitmiş gibi ellerini uzattı. Onu değerlendirmek için bir saniye düşündükten sonra Volchek'in sonunda gerçeği gördüğüne karar verdim.

"Arturas seni kaçmamaya, bu duruşmaya gelmeye ikna etti, böylece seni öldürüp kardeşini kurtarabilecekti. Bundan kurtulmasına izin mi vermek istiyorsun?"

"Hayır. Ama sana güvenemem."

"Bana güvenmek zorundasın. Amy'yi bırak, ben de seni bu durumdan kurtarayım."

"Polise ya da FBI'a giderek mi? Hayır."

"Bunu yapamayız. Kennedy bana inanmıyor. Ve sen de Arturas'ın sana söylediği tek bir kelimeye bile güvenemezsin. Bahse girerim seni bekleyen bir uçak yoktur. Senin de başın benim kadar . Hiçbir yere kaçamazsın, ne Arturas sana tuzak kurarken ne de cinayet davası başındayken. Bu işte beraberiz, Volchek. Burada başka bir oyun yok. Arturas'a tuzak kurmalıyız, böylece tüm suç onun üstüne kalacak. Amy'yi bırak, ben de sana yardım edeyim."

Bir an için başparmağını ısırды ve kendini ayağa kaldırdı. Artık durumu sorgulamıyordu. Bunun ötesine geçmişti. Şimdi bir çıkış yolu düşünüyordu. Pantolonunu düzeltti ve oturdu.

"Gitmesine izin veremem. Sana güvenebileceğimi bilene kadar olmaz." Silahı indirdim ve etrafıca düşündüm.

"Bana güvenmeni sağlamak için söyleyebileceğim hiçbir şey yok. Ben sana kesinlikle güvenmiyorum. Şu anda ortak bir düşmanımız var ve elimizdeki tek şey bu. Bana biraz inanç göster. Onu bana getir. Hâlâ hayatta olduğunu bilmem gerek. Onu güvenli bir yere götürecek biri var."

Volchek yavaşça başını salladı.

"Hayır. Sen beni bu cinayetten kurtar. Sonra onu serbest bırakacağım." "Zaman yok."

"O zaman anlaşma yok."

Silahın benim elimde olması önemli değildi, Volchek'i kendi ekibinden kurtarabilecek tek kişinin ben olmam da önemli değildi. Kızım hâlâ onun elindeydi, yani tüm kartlar ondaydı.

O da bunu biliyordu.

"Ekte hâlâ güvenebileceğin biri olduğuna emin misin?" "Evet.

Şoförüm Uri. O benim yeğenim. Bana ihanet etmektense ölmeyi tercih eder. O benim kanımdan. Ve Arturas onu duruşmadan uzak tuttu; geçen hafta benim için başka bir şoför ayarladı. Arturas kızınızı ofisime getirmiş olacak. Buraya yakın. Sürüş mesafesinde başka güvenli bir yer yok. Uri orada olacak. Şu anda güvenebileceğim tek kişi o. Arturas'ın başka kimleri yoldan çıkardığını bilmiyorum - muhtemelen herkesi- ama Uri'ye karşı gelmeye çalışmaz bile.

Ben. Flynn, Öldürmek senin Kızım yok değil
faydaEğer yeni bir günah keçisi . Beni bu cinayetten
kurtarın,

ve kızına sahip olacaksın. Sana söz veriyorum." Bu manyak benim son umudumdu. Amy'nin son.

Başka bir şeyim yoktu.

Şarjörü tüfekten çekip çıkardıktan sonra yerde genç avukatın bıraktığı açık evrak çantasına baktım, aklıma bir fikir gelince gülümsedim ve "Tamam. Fazla zamanımız yok. Ben savcılık davasının sağlayacağım. Sen bana Amy'yi getireceksin; sonra ikimiz de Arturas'ı alacağız. İşler böyle yürüyecek..."

BÖLÜM ELLİ DOKUZ

Savunma masasına doğru koşarken çantanın altındaki tekerlekler takırdadı. Dosyaları açarken kapıda bir kargaşa duydum.

-Arturas, Volchek'i mahkeme salonundan dışarı çağırdı; yaralı adam henüz geri dönmüştü. Girişte durmuş fısıldaşıyorlardı. Volchek agresifleşti.

Jean saatini bana doğru salladı ve "*Üzgünüm*" diye bağırdı. Yargıçla konuşmuş ve müvekkilimle daha fazla zaman geçirmek için yaptığım ricaya soğuk bir tepki almış olmalıydı. Yargıç Pike girişini yapmak ve jüriyi geri çağırmak üzereydi. Tanık Memur Martinez tanık sandalyesinde oturmaya devam ediyordu.

Ayağa kalktım ve tartışan Ruslara doğru yürüdüm.

"Nerede o?" dedi Volchek.

Arturas yanıtını fısıldadı.

"Onunla şimdi konuşmak istiyorum. Avukat beni kurtarabilir. Onu motive etmek istiyorum. Onu Uri ile birlikte arabaya bindirin ve hemen telefona bağlayın," dedi Volchek.

"Bizi kazıklamaya çalıştı, Olek.

Yapamayız-" "Şimdi yap, yoksa uçağa biner giderim."

Volchek rolünü oynuyordu. Arturas ona Severn Towers'taki çatı katına yapılan saldırıyı ve misillemesini anlatmış olmalıydı: Jimmy'nin restoranını vurmak ve Amy'yi yeniden yakalamak. Arturas, Volchek'in kaçmasına izin veremezdi; kardeşini kürsüde görmesi gerekiyordu yoksa planladığı her şey suya düşecekti.

Arturas ceketinden telefonunu çıkardı, aradı, Volchek'e verdi ve iki adam da koridora ıktı. Ben de peşlerinden gittim ve bana şüpheyle bakan Victor'a göz kulak oldum. Dev Gregor mahkeme salonunda yerini aldı.

Salonun sessiz bir köşesinde Volchek ve Arturas'a katıldım.

"Uri, ben Olek. Küçük kızı al -sadece sen, başka kimse yok- ve onu mahkemeye getir. Mercedes'i kullan. Dışarı ıktbana mesaj at. Beklemenı istiyorum. Buraya geldiğinizde size talimatları vereceğim. Onu telefona ver..." Anlaştığımız gibi, benim yararım için İngilizce konuştu.

Kaburgalarıma gelen sert bir yumruk beni ikiye katladı. Hızlı ve ihtiyatlıydı. Salon neredeyse boştu. Herkes mahkemedeydi ve duruşmanın yeniden başlamasını bekliyordu. Arturas'ın yüzü bir nefret maskesiydi. Bir yumruk daha atmaya çalıştı ama yumruğunu yakaladım.

"Kızın yaşasa bile sen bugün öleceksin. Sana söz veriyorum," dedi Arturas.

Hiçbir şey söylemedim. Yumruğunu , ceketini düzeltti ve yere tükürdü.

Volchek hoparlöre bastı.

Amy konuşamıyordu. Tek duyduğum onun korkunç, kontrol edilemez ığlıklarıydı. Midem sanki bedenimden çıkmaya çalışıyormuş gibi hissediyordum ve ağzımda safra tadı alabiliyordum. Arka planda Uri'nin onu çalıştığını duyabiliyordum. Amy ığlık attı. Arturas bir önceki sabah ilk kez gördüğüm aynı mide bulandırıcı gülümsemeyi takınmıştı. Volchek'e, Amy'ye, Arturas'ın boğazını parçalamaktan başka bir şeye odaklanmaya çalıştım.

"Yaralandı mı?" Ben sordum.

Volchek cevap vermeden önce Uri, "Hayır. Sadece ağlıyor. Ona şeker getireyim mi?" Uri'nin sesi biraz yavaşmış gibi geliyordu.

"Evet. Ona şeker getir. Sakinleştir onu, Uri. Şimdi git."

Arturas görmeden Volchek bana hafifçe başını salladı. Rolünü oynadığını görmemi istiyordu.

Ben de başımı salladım. Anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirme zamanı.

ALTMİŞİNCİ BÖLÜM

Volchek çoktan savunma masasındaki yerini almıştı ve ben de ona katılmak üzereyken Arturas beni bir tarafa çekti ve koridorun yarısına kadar yürüdük.

Soğuk, alçak sesi hâlâ tenimi ürpertiordu.

"Küçük avukat numaralarınla ne yaptığını bildiğini mi sanıyorsun? Olek'i kandırabilirsin ama beni kandıramazsın. Bu davayı kazanamazsın. *Hiçbir* şey bilmiyorsun. Sırtındaki bomba bu binadaki tek bomba değil. Bodrumda iki cihaz var. Çok büyükler. Kızının yaşamasını istiyorsan, Küçük Benny'yi hemen kürsüye çıkar. Olek'e tek kelime etme, yoksa onu hemen öldürürüz."

İlk aklıma gelen, Levine'in Arturas'a dairemdeki arama emri hakkında bilgi verdiğiydi. Arturas oraya her ne yerleştirdiyse, duman ve enkaz temizlenene kadar bulunmaması gerekiyordu. Arturas her şey bitene kadar tutuklanmamı istemiyordu. Artık herkes FBI'ın zaman çizelgesine göre çalışıyordu.

11:20.

Benny'yi kürsüye çıkarmak ve Volchek'e bir sonuç aldirmek için kırk dakika.

"Herkes ayağa kalksın! Ertelenmiş olan bu mahkeme açılmıştır!"

Binadaki en hızlı yargıç küçük bacaklarını kapıdan geçirdi ve yerine oturdu. Büyük olasılıkla kırk dakikam olmadığını biliyordum. Kennedy'nin adamları her an daireme girebilirdi. Zaman olduğuna inanmak zorundaydım. Olmak zorundaydı.

Saatimi öğlene kadar geri sayacak şekilde ayarladım.

"Buna ihtiyacın olacak," dedi Arturas, karnıma sert bir şey sokarak. Düşmeden önce ellerimle nesneyi kavradım. Daha bakmadan ne olduğunu anlamıştım. Amy'nin bana verdiği kalem, Amy'ye arkadaşı olduğunu gösterebilmesi için Jimmy'ye verdiğim kalem. Islak gibiydi ve baktığımda kapağında kurumuş kan gördüm.

Ben daha soramadan Arturas mırıldandı: "Bu onun kanı değil avukat bey. adamı vurduğumda kanı tutuyordu. Benny'yi kaldır, çabuk."

Arturas yerine dönerken Yargıç Pike, "İşiniz bittiyse, Avukat Bey?" dedi.

"Geç kalmanızla duruşmanın sonunda ilgileneceğiz. Kısa bir ara verdiğinizize göre, Bay Flynn, bu tanığa başka sorunuz var mı?"

Volchek başını salladı.

Arama emrini ve minibüsleri aklımdan çıkardım. Bunların hiçbirinin önemi yoktu. Amy için Volchek'i bir sonuca ulaştırmam gerekiyordu. Kızımın hayatı için adalet oyunu oynamak .

"Sadece birkaç sorum olacak Sayın Yargıç," dedim.

Martinez gülümsedi. Şimdiye kadar işinin bitmesini bekliyordu.

"Memur Martinez, Bay Geraldo'nun cinayet soruşturmasının tüm sorumluluğu sizdeydi, değil mi?"

"Evet."

"Tanık X'in Bay Geraldo'yu vurup öldüren kişi olduğu doğru değil mi?"

"Doğru, ama bunu müvekkilinizden aldığı emirle yaptığını söylüyor."

"Ve polis memurları tarafından maktulün dairesinde cinayet silahıyla birlikte bulundu ve daha sonra Bay Geraldo'yu öldürdüğünü itiraf etti?"

"Evet."

"Avukat olmadığınızı anlıyorum ama birçok cinayeti araştırdınız ve çok sayıda cinayet davası izlediniz. Eğer bir şüpheli maktulle birlikte bir dairede bulunursa ve cinayet

Ayaklarının dibinde bir silah, bu durumda da dumanı tüten *gerçek* bir silah olsaydı, savunması pek de mümkün olmazdı, değil mi?"

Martinez zorla geri a gülümseme ve dedi, "O olabilir
Eğer onu savunuyorsunuz, Bay Flynn."

Jüri kıs kıs güldü. Polisi sevdiler. Hafifçe gitmek zorundaydım.

"Cinayet davalarındaki deneyiminiz göz önüne alındığında, bu konumdaki bir adam daha hafif bir ceza almak için her şeyi yapabilir veya söyleyebilir."

"Bu mümkün."

"Peki olay yerinde bu cinayeti sanıkla ilişkilendirecek herhangi bir adli kanıt bulunmadı mı?"

"Hayır. Sadece Tanık X'in elinde bulunan bir rublelik banknot."

"Sanığın parmak izleri o banknotta yoktu, doğru mu?"

"Fark edilebilen tek parmak izi Tanık X'e ve onu kayıt altına alan gözaltı memuruna aittir. Diğer tüm parmak izleri bu kişilerin parmak izleri tarafından gizlenmiştir."

"Özür dilerim, Memur Martinez. Aslında, 'Hayır. Sanığın parmak izleri bir rublelik banknotta bulunamadı' demek istiyorsunuz. Bu doğru değil mi?"

"Sanığın parmak izleri bulunamadı."

"Memur bey, NYPD geçmişte kısmi avuç içi izleriyle mahkumiyet kararları verdi. Bu doğru değil mi?"

"Sanırım öyle."

"Sanığın avuç içi izleri faturada bulunmadı." "Hayır, bulunamadı."

"Yani Olek Volchek'in bu faturaya dokunduğunu gösteren hiçbir adli kanıt yok mu?"

Martinez Miriam'a baktı. Ona herhangi bir yardımda bulunamazdı. "Bu doğru."

"Başka sorum yok."

Hiçbir şekilde öldürücü bir haç değildi. Yine de yapabileceğim her şeyi yapmıştım. Bir saat kadar zamanım olsaydı daha iyisini yapabilirdim ama zamanım yoktu.

"Yönlendirme yok," dedi Miriam.

Volchek'e fısıldadım, "Uri ne tip bir Mercedes kullanıyor?"
"Beyaz, S-Serisi."

Polis yargıca teşekkür etti ve tanık sandalyesini boşaltmak üzere ayağa kalktı. Böyle anlarda, bir tanık çıkarılıp diğeri çağrıldığında, yargıç, avukatlar ve kalabalık bunu küçük bir mola olarak kabul eder; tıpkı yeni bir vurucunun kaleye adım atması gibi. Arturas arkamda ve sağımda oturuyordu. Sola doğru eğildim, Kennedy'nin telefonunu avuçladım ve Jimmy'ye bir mesaj *yazdım: Volchek ile bir anlaşma yaptım. Amy beyaz bir Merc, S-Class içinde mahkeme binasının etrafında bir yere park etmiş olacak. Ben söyleyene kadar harekete geçme. Ama benim işaretimle onu almaya hazır ol.*

ALTMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM

"Bayan Sullivan, bir sonraki tanışınızı dinleyecek miyiz?" dedi Yargıç Pike. "Evet, Sayın Yargıç. Halk Nikki Blundell'i çağırıyor."

Soluk tenli, genç ve güzel bir kadın halka açık koltuklardan kalktı ve kürsüye doğru ilerlemeye başladı. Uzun, dökümlü siyah bir pantolon ve krem rengi bir bluz giymiş, kumral saçlarını topuz yapmıştı. Uzun boylu ve atletikti, hızlı ve zarif bir şekilde hareket ediyordu. Miriam'ın onunla görüşmesi muhtemelen otuz dakika sürecekti. Gece kulübü dansçısı tanık kürsüsünün yarım kapısını açtığı anda Miriam'a doğru koştu.

"Neden sadede gelmiyoruz? Dansçıyı unutalım. Tanık X'i arayın ve bu işi bitirelim."

"Listemde sırada o var, Eddie. Yıldız adamımı beklemen gerekecek." "Ona kanıt göster. İtiraz etmeyeceğim. Sadece işleri koy," dedi.

Normalde, iddia makamı tanıklarına yönlendirici sorular soramaz. İşlerin hızlı ilerlemesine ihtiyacım vardı ve Miriam, Nikki'nin tüm doğru notları aldığından emin olarak tanıdığı en iyi noktalarına yönlendirme fırsatını memnuniyetle kullanacaktı.

Miriam'ın yanında dururken Kennedy'nin cep telefonunun titrediğini hissettim. Sırtımı Arturas'a dönerek mesajları kontrol ettim; Jimmy'den bir cevap. *Bekliyor olacağım. Arkanı kollaması için Kertenkele'yi gönderiyorum.*

Gece kulübü dansçısı yemin ederken, ben de ihtiyatlı bir cevap verdim. *Bodrum katındaki asansörlerin yanındaki çöp kutusunda bir silah var.*

Miriam hemen işe koyuldu.

"Bayan Blundell, 12. Cadde'deki Sirocco Club'da dansçı mısınız?"

"Evet."

Nikki Blundell zarif görünüyordu ve fazla aksanı olmadan konuşuyordu. Miriam'ın bu tanığın tipik bir gece kulübü dansçısı gibi değil de profesyonel görünmesi için kıyafet seçimine epey zaman harcamış olması gerektiğini düşündüm.

"Peki Sirocco Club'da çalışmadığınız zamanlarda ne yapıyorsunuz?"

"Columbia'da hukuk öğrencisiyim."

Nikki Blundell'in kolayca idare edebileceğim güzel, biraz da değersiz bir genç kız olmasını bekliyordum. Bunu hiç beklemiyordum; Nikki Blundell birdenbire jüri üyelerinin bayıldığı türden yarı profesyonel bir tanık oluverdi.

"İki yıldır Sirocco Club'da mı çalışıyorsunuz?" "Bu doğru."

"Biraz sıra dışı görünüyor, hukuk öğrencisi ve erotik dansçı?"

Kalabalık bunu sevdi. Jüri biraz utanmış görünüyordu ama gülümsediler ve cevabı duymak için yaklaştılar.

"Ben bir direk dansçısıyım ve aslında erotikten çok egzotik bir tarzım var. Zevkli." Cevabının son kısmı için jüriye döndü. "Aslında direk dansı yapmayı kilisenin yanındaki halk salonunda bir gece kursunda öğrendim. Bugünlerde pek çok kız bunu fitness için yapıyor. Gerçekten iyi bir egzersiz ve ipuçları harika. Hukuk fakültesi masraflarımı kendim karşılıyorum. Garsonluk yaparak o kadar para kazanamazdım. Babam kilisenin papazı.

-Onun için sorun yok, ben de neden olmasın dedim."

Jüri üyeleri birbirlerine başlarıyla selam verdi. Haç takan kadınlardan bazıları bile gülümseyip omuz silkti. Nikki Blundell'in işinden elde edebileceğim tüm kazançlar kalıcı olarak yok oldu.

"Bayan Blundell, sizi söz konusu geceye geri götüreceğim, yaklaşık iki yıl öncesine, 4 Nisan'a. O gece kulüpte çalışıyordunuz ve bir şey mi gördünüz?"

"Evet. Rutinimi yeni bitirmiştim ve kalabalıktan bir kamera flaşı gördüm. Bu dikkatimi çekti. Kulüp müdürünün kuralları gereği müşterilerin fotoğraf çekmesine izin verilmez. Bu yüzden flaş büyük bir ve fotoğrafı kimin çektiğini görmek istedim."

"Peki ne gördün?"

"Sanığı gördüm, şuradaki adamı." Volchek'i işaret etti. "Onu net bir şekilde gördüm. Başka bir adamla - fotoğrafı çekmiş olması gereken adamla - kavgaya tutuştu. Bir sürü itiş kakış oldu; sonra ayrıldılar."

"Gördüğünüz adamlardan birinin sanık olduğundan ne kadar eminsiniz?"

Nikki jüriye baktı, başını salladı ve şöyle dedi: "Hayatım zerine yemin ederim. Yüzde yüz sanık yaptı. Kavgayı o başlattı. Diğer adamı öldürmek istiyormuş gibi görünüyordu. O yaptı, buna şüphe yok."

Harika bir cevaptı ve Miriam duraklayarak jürinin bir iki saniye düşünmesine izin verdi. Jüri yelerinden bazıları birbirleriyle bakıştılar. Nikki jürinin gözüne girmeyi başarmıştı.

"Sanık ve diğer adamdan ne kadar uzaktaydınız?" "Yaklaşık yetmiş fit diyebilirim."

"Kavgayı gördüğünüzde elinde kamera olan adamı tanıdınız mı?"

Notlarımda "kamera" kelimesinin altını çizdim. Bu bana Küçük Benny ile nasıl başa çıkacağım konusunda bir fikir verdi ve Volchek ile biraz yalnız kalmamı sağladı.

"O zaman değil ama yaklaşık bir hafta sonra gazetede resmini gördüm. Haberde adının Mario Geraldo olduğu ve kulüpte saldırıya uğradığını gördüğüm günün ertesinde öldürüldüğü yazıyordu. Kendimi çok kötü hissettim ve polisi aradım."

"Daha sonra polis karakoluna gittiniz ve size o gece Mario Geraldo'ya saldırırken gördüğünüz adam olabilecek ya da olamayacak bazı kişilerin fotoğrafları gösterildi. Hatırlıyor musunuz?"

"Evet. Kurbanı saldıran adamın fotoğrafını görene kadar bir sürü fotoğrafa baktım."

Miriam Volchek'in bir fotoğrafını gösterdi. NYPD şehirdeki her şüpheli çete liderinin fotoğrafını taşır.

"fotoğraf bu muydu?"

"Evet. Elinde kamera olan adama saldıran adam bu."

"Tanığın, sanık Olek Volchek'in bir fotoğrafını teşhis ettiği kayıtlara geçsin."

Etki için bir duraklama daha.

"Bayan Blundell, davalı bunun kalabalık bir gece kulübü olduğunu iddia edebilir. Bunun olduğunu nasıl bu kadar net gördünüz?"

"Çünkü sahnede idim ve tüm kulübü kuş bakışı görebiliyordum. Aslında, tüm mekandaki en iyi manzaraya sahiptim. Yüksek bir konumum vardı."

"Bayan Blundell, bu 4 Nisan gecesi, bu davadaki kurban Mario Geraldo öldürülmeden sadece yirmi dört saat önce meydana geldiğini söylüyorsunuz. Gördüklerinizin gerçekten o tarihte gerçekleştiğinden nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?"

"Oh, bu kolay. Ertesi gün büyükannemin doğum günüydü. Vardiyamdan sonra eve gittiğimi ve sabah beşe kadar onun doğum günü pastasını pişirdiğimi hatırlıyorum."

Miriam tanıktan uzaklaştı, bana göz kırptı ve savcılık ekibinin geri kalanıyla birlikte yerine oturdu. Notlarımı kontrol ettim.

"Çok iyi," dedi Volchek. "On iki soruda kızarıyor," dedim.

ALTMİŞ İKİNCİ BÖLÜM

"Bayan Blundell, 4 Nisan gecesi ne kadar içtiniz?"

Önce zor soruyu aradan çıkarmak istedim.

Cevabını verirken jüriye doğru eğildi, sanki bu sadece ikisinin arasında olan özel bir meseleymiş gibi.

"Menajer, sahneye çıkmadan önce tüm kızlar için soyunma odasına bir şişe şampanya getiriyor. Belki bir kadeh içmişimdir?"

"Kavga ederken gördüğünüz iki adamdan belki yetmiş metre uzakta olduğunuzu söylediniz; seksen, doksan, yüz metre uzakta olabilir miydiniz?"

"Hayır, o kadar uzak değil. En fazla seksen fit diyebilirim."

"Sirocco Club şehrin o bölgesindeki diğer gece kulüpleri gibi parlak ve iyi aydınlatılmış bir yer olabilir mi?"

Güldü, eliyle ağzını kapattı ve kirpiklerini jüriye doğru kırıştırdı.

"Hayır. Tabii ki . Karanlıktı."

"Ama iyi aydınlatılmıştınız. Siz onların büyük yıldızlarından birisiniz; üzerinizde belki iki ya da üç spot ışığı olurdu?"

"Dört, aslında. Hayır, bekle-evet, sanırım dört."

"Peki Sirocco kaç kişi alıyor? İki bin mi, üç bin mi?" "4 Nisan Cuma gecesi idi, yani kulüp dolu olurdu."

Evet. Kolayca birkaç bin diyebilirim, ama gördüğümü gördüm. Sanki ben

kamera flaşının dikkatimi çektiğini söyledi. O adamı, yani sanığı Bay Geraldo'ya saldırırken gördüm. Onu net bir şekilde gördüm."

Her fırsatta sanığı teşhis etmek için iyi bir eğitim almıştı.

"Şunu anlamama izin verin; alkol aldınız, muhtemelen oldukça yorgunsunuz çünkü rutininizi yeni bitirdiniz, dört büyük, parlak spot ışığı doğrudan yüzünüze parlıyor ve seksen fit ötede, karanlıkta, birkaç bin kişinin ortasında, sanığı net bir şekilde görebiliyor musunuz?"

Nikki Blundell bacak bacak üstüne attı, tekrar bacak bacak üstüne attı, birkaç saniye gözlerini hızla kırıştırdı, jüriye baktı ve "Evet" dedi.

Jüri üyelerinden birkaçı arkalarına yaslanıp kollarını kavuşturdular; Nikki Blundell hakkındaki ilk izlenimlerini sorgulamaya başlamışlardı.

"O sırada bu kavga hakkında çok fazla düşünmediniz; ancak gazetede Bay Geraldo'nun resminin yer aldığı makaleyi okuduktan sonra polisle temasa geçtiniz. Kanıtınız buydu, değil mi?"

"Bu doğru."

"Bu makale mi?" Bir gece önce dosyaların birinde okuduğum *New York Times* makalesinin bir kopyasını elimde tutarak "Bu makale" dedim. Sayfa ikiye katlanmıştı ve tanığın ve jürinin künyeyi, Mario'nun resmini ve manşeti görmesine izin verdim. CİNAYETLE MAFYA BAĞLANTISI.

"Evet. Makale bu."

"Doğrudan sorgunuzda, karakolda sanığın bir fotoğrafını seçtiğinizi ve onu kurbanla kavga eden adam olarak teşhis ettiğinizi söylediniz, ancak onu seçmek için 4 Nisan'da kulüpte gördüklerinize dair hafızanızdan başka bir nedeniniz yoktu, değil mi?"

"Doğru."

"Sanığın fotoğrafını daha önce hiç görmediniz mi?" "Hayır. Tabii ki görmedim. Daha önce hiç fotoğrafını görmemiştim."

Gazeteyi çevirerek tanığın ve jürinin alttaki fotoğrafı görmesini sağladım: Volchek'in cinayetten mahkemeye çıkarıldıktan sonra adliyeden çıkarken çekilmiş fotoğrafı.

"Tanığın polisle temasa geçmeden önce okuduğunu kabul makalede sanık Olek Volchek'in bir fotoğrafının yer aldığı kayıtlara geçsin" dedim, tanığa bunu doğrudan sormamaya ve kendini açıklamasına fırsat vermemeye dikkat ederek.

Elimde olay yerinde çekilmiş bir fotoğrafı tutarak, "Sanığı büyük bir kalabalığın içinde, karanlıkta, seksen metre ötede, dört spot ışığı yüzünüze doğrultulmuş halde gördüğünüzde, bugün olduğu gibi sakalı var mıydı, yoksa sinekkaydı tıraşlı mıydı?" diye sordum.

Yine babamın eski numarası. Elimdeki fotoğrafın arkasını gördü ve dudağını ısırıldı. Tek bildiği, Volchek'in aynı gece kulüpten çıkarken çekilmiş kamera görüntülerinin bende olduğuydu. Adamın traşlı olup olmadığını bilmiyordu ve onu kim suçlayabilirdi ki? Bunun gibi ayrıntılar çoğu görgü tanığından kaçır, dürüst olanlardan bile. Dikkatli olmak zorundaydı, çünkü onu gazete haberiyle çoktan yakalamıştım.

"Bilmiyorum. Çok ."

Eğildim ve cevabı not defterime yazdım, yazarken de jürinin yararlanması için yüksek sesle ve yavaşça tekrarladım. "*Bilmiyorum, çok uzaktaydım.* Sadece bir soru daha Bayan Blundell. Hukuk bitirdikten sonra bölge savcılığına başvuracak mısınız?"

"Bunu hiç düşünmedim," dedi.

Bu doğru olsa bile, jürinin bunu düşünmesini engellemezdi.

"Teşekkür ederim, Bayan Blundell."

Jürinin bazı üyeleri Miriam'a zamanlarını boşa harcamış gibi sertçe baktı.

"Yönlendirmek mi?" dedi Yargıç Pike.

Miriam başını salladı. Nikki tanık sandalyesinden ayrılırken Miriam'a yarım bir gülümseme verdi. Savcı buna karşılık vermedi.

"Sayın Yargıç, Tanık X'i çağırıyoruz," dedi Miriam.

BÖLÜM ALTMİŞ ÜÇ

Mahkeme görevlisi, tanık kürsüsünün yaklaşık altı metre gerisinde, sağ duvardaki yan kapıyı açtı. Siyah düz kasketli bir güvenlik görevlisi kapının dışında bekliyordu. İçeri girdi, onu iyi görünümlü takım elbiseli bir adam izledi. Güvenlik görevlisi kelepçeleri açtı ve tanığın bileklerinden çıkardı.

Volchek patlayıcıyı elinde tutarak Arturas'ın onu orada gördüğünden emin oldu. Tanık X ufak tefek, iyi giyimli bir adamdı. Tanık kürsüsüne geldiğinde ona, gözlerine ve ağzına uzun uzun baktım. Bu yüzü tanıyordum. Arturas'tan daha küçük ve genç olmasına rağmen, ağabeyinin sert yüz hatlarını taşıyordu. Omzumun üzerinden baktım ve Arturas'ın küçük kardeşine gülümsediğini gördüm. Bu gülümseme Arturas'ın genelde takındığı soğuk sırtıştan farklıydı. Bunun bilmiş bir gülümseme olduğu hissine kapıldım.

Benny de planın içindeydi.

Mahkeme kâtibi tanığa bir seçenek sundu: İncil üzerine yemin etmek ya da tasdik etmek. Benny İncil'i seçti, sağ eline aldı ve karttan okumaya başladı. Benny yemini bitirdi ve Sayın Yargıç'ın izniyle yerine oturdu.

Saatimi kontrol ettim: öğlene yirmi dakika vardı.

Eğer Miriam'ın Küçük Benny'yi doğrudan sorgulamasına izin verirsem, daha bir soru bile sormadan zamanım tükenecekti. Bu sorunu nasıl halledeceğime dair birkaç fikrim vardı ama o küçük

Nikki Blundell'in doğrudan sorgusundaki "kamera" kelimesi bana en iyi fikri vermişti.

Tek ihtiyacım olan Miriam'ın bana bir yol göstermesiydi. Şansım yaver giderse, ilk sorusu olan yerleşimciyle bana bir şans verebilirdi. Sonra işin geri kalanını benim için yapardı.

Miriam ayağa kalktı ve ilk sorusunu sordu, zararsız bir merhaba ve duruşmaya hoş geldiniz türünden bir soru. Notlarını bir kenara bırakıp tanığa baktığında ve soruyu patlattığında nefesimi tuttum.

"Size Bay X dememin bir sakıncası var mı?"

Elim havada, hızla ayağa kalktım. "İtiraz ediyorum, Sayın Yargıç."

Miriam şaşkınlıkla geri çekildi ve sonra bunu hızla öfkeyle değiştirdi. Sesi kalın bir kesik ritme büründü ve her hece benden duyduğu nefreti açıkça ortaya koydu.

"Sayın Yargıç, şimdiye kadar Bay Flynn'in davranışlarına katlandım ama bu affedilemez. Bu soruyu sormama itiraz etmesi mümkün değil."

Savcının o çıkışına kadar bana yere işemişim gibi bakan Yargıç Pike, birden gözlüklerini burnunun ucuna kadar indirip kenarlarından Miriam'a bakarak, *"Bu mahkemedeki pisliklerle ben ilgilenirim, teşekkürler Bayan Sullivan"* dercesine sessiz bir azarlama yaptı.

"Bay Flynn, ne yapıyorsunuz? Bu soruya itiraz edemezsiniz. Reddedildi. Geçerli bir itirazınız yoksa lütfen oturun ve sessiz olun," dedi Yargıç Pike.

Daha bitirmemiştim.

"Sayın Yargıç, bu soruya itiraz edebilirim ve Sayın Yargıç izin nedenini açıklamak istiyorum." Yargıcın anlaması için biraz zamana ihtiyacım vardı. Tekrar itiraz edemedim doğrudan konuya girdim.

"Sayın Yargıç, bir erkek ya da kadın, Birleşik Devletler mahkemesinde, kendisini suçlayan kişiyi tanıma ve onunla yüzleşme hakkına sahiptir. Bu hak Altıncı Anayasa Değişikliği ile güvence altına alınmıştır. Bu konuyla ilgili olarak mahkemeye bir önerim var."

Gabriella Pike'in yüzüne katıksız bir inanmazlık ifadesi yayıldı. Miriam'a döndü, sanki birinden biraz sağduyulu olması için yardım istiyordu.

"Bay Flynn'in bu konuyu neden şimdi gündeme getirdiğini anlayamıyorum, Sayın Yargıç. Bu tanık aylardır listede. Bay Flynn'in itiraz için yeterli zamanı vardı. Sayın Yargıç'ı bu talebi reddetmeye davet ediyorum."

Gittikçe iyileşiyordu, "talep etmek" yerine "davet ediyordu".

"Bence Bay Flynn, bu konuyu daha önce dile getirmeliydiniz. Ancak, bu kritik aşamada konuyu gündeme getirdiğiniz için, ayağa kalkıp katibime ilgili içtihadı bulması için izin vermek zorundayım. Beş dakika içinde tekrar oturacağım. Jürinin bu hukuki tartışmayı dinlemesi gerekmeyecek. Kanıtlara devam etmeye hazır olduğumuzda jüriyi çağıracağız. Sanırım Bayan Sullivan, bu konunun özünün Tanık X'in kimliğinin gizli kalmasını sağlayıp sağlayamayacağı olduğunu göz önünde bulundurarak, Bay Flynn'in talebinin gizli *olarak* dinlenmesini istiyorsunuz?"

"Biliyorum, Sayın Yargıç," dedi Miriam.

Bu konuyu gizli *olarak* ele almak zorunda kaldılar. Bu eski hukuk terimi, mahkemenin jüri ve halk olmadan özel olarak oturduğu anlamına gelir.

Yargıç ayağa kalktı ve "Mahkeme salonunu boşaltın" dedikten sonra odasına doğru ilerledi.

Volchek'in güldüğünü duydum.

"Sende bir şeyler olduğunu biliyordum," dedi Volchek.

Mahkeme görevlisi, avukatlar ve sanık dışında herkesi duruşma salonundan dışarı çıkardı.

Arturas bavulu kaldırdı.

"Hey. Dosyalara ihtiyacım olacak," dedim.

Tereddüt etti ve sonra çantayla birlikte uzaklaşmaya başladı. "Arturas, bekle. Onlara ihtiyacı olduğunu söyledi," dedi Volchek.

Arturas'ın bildiği kadarıyla ne Volchek ne de ben bavulun gerçekte ne içerdiğine dair hiçbir fikre sahip değildik. Çantayı bırakıp mahkeme salonundan çıkmadan önce bana bakarken parmağını saatine vurdu.

Bu kısa erteleme Benny ile geçirdiğim zamanı kesti ama Volchek ile bir deneme daha yapmam gerekiyordu.

Yalnız olduğumuzdan ve savcılığın duyamayacağından emin olunca Kennedy'nin cep telefonunu masanın üzerine koydum. Volchek'e takası ayarlamak için bize biraz yalnız zaman ayıracağımı söylemiştim. İçten içe, Amy'nin gitmesine izin verecek kadar çok şey görmüş olmasını umuyordum.

"Küçük Benny'de şansımı denedim. Şimdi yapalım şu işi. Adamını ara ve Amy'yi serbest bırakmasını söyle."

"Hayır. Plana sadık kalacağız. Önce karara ihtiyacım var. Anlaştığımız gibi takası şimdi ayarlayacağız."

Aradı ve cevap bekledi. Ben de aynısını yaptım. İlk Jimmy açtı.

"Benim. Arabayı gördün mü?"

"Buldum. Benden yaklaşık 30 metre uzakta. Sürücü caddede, arabanın arka kapısına yaslanmış durumda. Volchek'e güvenemezsin. Seni becerir ve Amy'yi öldürür," dedi Jimmy.

Elimi kavradım ve sesimi alçak tutarak, "Sanmıyorum. Şu anda gerçekten güvenebileceği tek kişi benim. Onun kışını kurtaracağım, o yüzden bana ihtiyacı var. Ama her boka sararsa, ne gerekiyorsa yapmanı istiyorum... Amy..."

"Söylemene gerek yok. Onu şimdi alabilirim. Bekle. Şoför cep telefonuna cevap veriyor," dedi Jimmy.

Volchek konuşmasına Rusça başladı.

"İngilizce," dedim ona.

"Uri, sana işaret verene kadar bekle. Bu bir arama ya da mesaj olacak. Ya kızın gitmesine izin verirsin ya da... ne yapacağını biliyorsun," dedi Volchek.

"Eddie, şoför taşıyor. Ceketinin cebinden bir tabanca çıkardı. Ona zamanında ulaşmamın imkanı yok. Kapının hemen yanında duruyor. Amy arkadaysa, sadece bir saniyeye ihtiyacı olacak," dedi Jimmy.

"Değiş tokuşu bekleyin. Seni arayacağım. Eğer aramazsam... Eğer bana bir şey olursa, onu söz ver. Söyle ona... söyle ona

Baban çok üzgün. Ona sevdiğimi söyle..."

Boğazım düğümlendi, kızımı kaybetme düşüncesiyle boğuldum.

"O biliyor. Ona ulaşacağım. İyi şanslar, dostum. Kertenkele sana doğru geliyor."

Odanın kapısı açıldı; Yargıç Pike göründü.

Volchek ve ben telefonlarımızı kapattık ve kaldırdık.

Telefonu cebime koyar koymaz titreştiğini hissettim. Pike bana baktı. Mesajı kontrol edemedim. Henüz bakamadım.

ALTMİŞ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Yargıç, "Talebiniz nedir Bay Flynn?" diye sordu.

"Sayın Yargıç, hiç şüphesiz People v. Stannard davasını ve ilgili makamları okudunuz." Bu içtihat, savcının bir tanığın kimliğini gizli tutmak için neleri kanıtlaması gerektiğini ortaya koyuyordu. Eğer iyi kötü çalışan bir ceza avukatı olsaydınız, bu sorunla en az bir kez karşılaşmış olurdunuz. Daha önce bunun sorun olduğu iki davaya bakmıştım. İkisi de satın alma ve soygundu: Gizli bir polis memuru uyuşturucu alıcısı gibi davranır; satın alma işlemi kaydedilir ve olay mahkemeye intikal gizli polis genellikle kimliğini gizli tutar ve mahkemede sadece kalkan numarasıyla tanınır.

"Bu tanığın anonim kalması müvekkilimin savunmasına hanel getirmektedir; etkili bir savunma yapma kabiliyetimizi olumsuz etkilemektedir. Sayın Yargıç, tanığı bu konuda çapraz sorguya çekmek için izin istiyorum. Kimliğini açığa çıkarmaya çalışmayacağım. Sadece hayatının neden tehlikede olduğunu hissettiğine dair kanıtlarının gücünü test etmek istiyorum. Eğer kanıtların yetersiz olduğuna karar vererseniz, o zaman kimliğinin korunmasına gerek yoktur ve adı açıklanmalıdır."

"Bu kabul edilebilir. Jürinin bu kanıtı duyması şartıyla hızlı bir doğrudan sorgulama yapabiliriz," dedi Miriam.

Miriam bana güçlü ve akıllıca karşılık veriyordu. Jürinin önünde Küçük Benny'ye cehennemi yaşatmamı istiyordu, böylece ona sempati duyacaklar ve benim gerçek bir sert adam olduğumu düşünmeye başlayacaklardı.

"Anlaştık," dedim. Benny'nin bir an önce kürsüye çıkmasını istiyordum.

"Tamam. Tanığı ve jüriyi geri alalım. Eğer jüri bunu duyacaksa, mahkemenin halka açık olarak yapılmasına gerçekten bir itirazınız var mı?"

Miriam ve ben başımızı salladık.

Pike, "Jüri yeniden toplanana kadar ayağa kalkacağım," dedi ve odaya geri döndü. Bu bana biraz zaman kazandırdı. Mahkeme güvenlik görevlisi Tanık X'i almak üzere yan kapıdan çıktı.

Mahkeme görevlisi kapıları açtı ve salon tekrar doldu. Arturas, Victor ve Gregor mahkemeye geri döndüler. Arturas oturacağı yere doğru cep telefonundan komutları tuşladı, telefonu birkaç saniye kulağına götürdü, sonra bir *tutuşla* telefonu tekrar gözlerinin önüne getirdi ve işlemi tekrarladı. En üst sıradaki koltuklara ulaştığında, hâkimin görme ihtimaline karşı telefonunu kaldırdı. Oturmadan önce mahkeme salonunun kapısına özlemle baktı. Oturdu ve kollarını kavuşturdu. Telefonla birine ulaşmaya çalıştığını düşündüm, her an kapıdan girmesini beklediği birine. Beklediği kişi gelmemişti.

Kennedy'nin telefonunun tekrar titrediğini hissettim. Arturas bana daha yakın bir yere oturmuştu. Arturas beni yakalamadan telefonu cebimden çıkarıp kontrol edemezdim. Volchek ve Arturas'ın duyabileceği kadar yüksek sesle fısıldadım, "Savcıyla konuşmam gerek, istediği herhangi bir karar olup olmadığına bakmalıyım."

Volchek bunu bir saniye kadar düşündü ve "Peki" dedi.

Masasına yaklaştığımda Miriam bana kaşlarını çattı. Ayakta durdum, masanın üzerine eğildim ve kâğıtları karıştırdım. Volchek'e sırtımı döndüm. Telefonun titreşimi kesildi.

Olay yeri fotoğraflarının kopyasını alırken Miriam'a, "Buna bir göz atmak istersin," dedim.

"Ne? Bana orada olmayan bir fotoğraf mı göstereceksin... Hayır. Bana jürinin kayıp bir fotoğrafı neden umursaması gerektiğini göster."

dedi.

"Buraya gel," dedim ve ayağa kalkıp solumda durarak beni Ruslardan iyi bir şekilde korudu. Onunla kırık fotoğraf çerçevesi hakkında biraz sohbet ederken, Kennedy'nin telefonunun tekrar titrediğini hissedebiliyordum. İki kısa titreşim patlaması, sonra hiçbir şey. Aramalar ve mesajların bir karışımını alıyor olmalıydı.

Miriam'ın fotoğraflara tekrar bakmasını sağladıktan sonra telefonu çıkardım.

Kennedy'nin cep telefonu iki yeni mesaj ve dört cevapsız arama kaydetmiş.

Cevapsız aramalara baktım. İlk ikisi "Ferrar" adında birinden, ikisi de "Weinstein "dan geliyordu ve ajan olduklarını tahmin ettim. Mesajları kontrol ettim.

İlk mesaj beş dakika önce Ferrar'dan geldi. *Avukatın dairesindeyiz. Hala iyi miyiz? Sen aksini söylemedikçe 60 saniye içinde gidiyoruz.*

İki dakika önce gönderilen son mesajı açtım. Arturas'ı fena halde hafife almıştım. *Eddie Flynn'den bir intihar notu buldum. Bütün binayı havaya uçuracaktı. Sacha'nın nakliye manifestosunu ve adliyenin şemasını bulduk. Onu yakalayın ve binayı arayın.*

Telefon elimde titredi - Ferrar yine arıyordu. Miriam resimlerle o kadar meşguldü ki fark etmedi. Hiçbir şey görmemişti. Omzunun üzerinden baktım. Kennedy dört sıra arkada oturuyordu. Tek başına oturuyordu. Etrafta başka ajan yoktu ama elbette Kennedy'ye ulaşamazlardı çünkü telefonu bendeydi. Kafamda olası senaryoyu canlandırdım. Hem Ferrar hem de Weinstein benim dairemde buraya kadar kışlarını yırtarak geleceklerdi. Bunun yarım saat, en fazla kırk dakika süreceğini tahmin ettim. Ferrar Kennedy'ye ulaşamazsa, diğer ajanlardan bazılarını aramayı deneyeceğini düşündüm.

Çift kapı kuvvetle açıldı ve Ajan Coulson Kennedy'nin koltuğuna doğru ilerledi. Coulson patronuna bir şeyler fısıldadı. Kennedy ayağa kalktı ve bana doğru ilerlemeye başladı. Adımımı attım.

Miriam'dan uzaklaştı ve mahkeme salonunun ortasında durdu. Avukatlar buna "kuyu" diyor. İlerlerken silahını çekerek bağırdı, "Kıpırdama, Flynn. Tutuklusun."

ALTMİŞ BEŞİNCİ BÖLÜM

Volchek, Kennedy'nin bana doğru bir hamle yaptığını fark etti ve sağ başparmağı cep telefonunun üzerine kaydı.

İlk defa söyleyecek bir şey bulamadım.

Kennedy önümde durdu, Glock'unun namlusu kafama doğrultulmuştu. Coulson da silahını çekmişti ama geride kalıp patronunu korudu.

Ellerimi havaya kaldırırken Kennedy'ye "Yanlış adamı yakaladınız," dedim.

"Yavaşça yere yat, yüzüstü," dedi Kennedy. "O benim avukatım. Bu tacizdir," dedi Volchek.

Ellerimi yukarıda tutarak önce bir, sonra iki dizimin üzerine çöktüm; sonra ellerimi yere koydum ve aşağı indim. Mermer zemin yanağımda soğuk bir his uyandırdı. Ellerimi haç pozisyonunda nabzımın kulaklarımda güm güm attığını duydum.

Ellerim arkamdan çekildi ve kelepçelendi. Güçlü bir kol beni ayağa kaldırdı.

"Ne halt ediyorsun sen?" dedi Miriam. "Seni onun saçmalıklarına kanmaman konusunda uyarmıştım. Eddie'nin seni kandırdığını görmüyor musun? Tutuklanmak istiyor. Hatalı yargılama için oynuyor. Jüri dönmeden çıkar şu lanet kelepçeleri."

Ajan Miriam'ı görmezden geldi.

Kennedy'ye fısıldamayı başardım. "Güven bana. Bunu yapmayın. Kızım ellerinde. Arturas kardeşini kurtaracak. O da

o bavulda otomatik silahlar var."

Kennedy galerideki insanların başlarının üstünü görebilmek için bir adım öne çıktı. Bavul açık duruyordu ve sahte tabanının üstünde bir dosya duruyordu.

"Şu boş bavulu mu diyorsun? Çok geç, Flynn. Dairende intihar notunu, *Sacha*'nın manifestosunu ve adliye binasının planlarını bulduk. Her şey bitti."

O anda tek yapabildiğim Jimmy'nin Amy'yi alması, bir şekilde ona ulaşması ve onu annesine götürmesi için dua etmektir. Uzun zamandır dua etmemiştim. Ellerimi birbirine kenetledim ve Tanrı'dan Jimmy'nin kızımı kurtarmasına yardım etmesini istedim. Uzuvlarımdaki ağrı şiddetlendi ve vücudum ağırlaştı, yavaşladı, adrenalinin son rezervleri de başarısızlığımla birlikte tükenmeye başladı.

Kennedy beni mahkemeden çıkarmaya başladı ama gazeteciler kelepçeli halimin fotoğrafını çekebilmek için mahkeme salonundan çıkmaya çalışırken istemeden de olsa küçük bir kargaşa yarattığını fark etmemişti.

Arkamdan gelen bir ses Kennedyyi durdurdu.

"Memur bey! Sen oradaki! Arkanı dön. Lanet olsun!" Sesi tanıyordum.

Kennedy ve ben dönüp arkamıza baktık. Yargıç Pike sandalyesinin önünde, Kıdemli Yargıç Harry Ford da onun yanında duruyordu. Altmış küsur yaşı akıp gitmiş gibiydi. Artık yaşlı bir yargıç gibi görünmüyordu. Sırtı dik ve çenesi gururluydu.

"Kimsin sen?" dedi Harry, bakışlarının gücüyle Kennedy'yi yere yapıştırarak.

"Ben Özel Ajan William Kennedy, bu şüpheliyi sorgulamak üzere buraya getiriyorum," dedi ve tekrar dönüp gitmek üzereydi.

"*Özel Ajan* Kennedy, o adamla kapıdan dışarı adımını atarsan bir saat içinde *Bay* Kennedy olursun. Arkanı dön, kelepçeleri çıkar ve kışının üstüne otur," dedi Harry, daha çok

Nam'ın yüzbaşı yargıçtan daha iyi. Kennedy durdu ve döndü ama kelepçeleri çıkarmadı.

"Gardiyan," diye seslendi Harry, Benny'yle birlikte mahkemeye yeni dönmüş olan güvenlik görevlisine, "Özel Ajan Kennedy Bay Flynn'i serbest bırakmazsa, o ajanı tutuklayacaksın. Direnirse vurun onu," diye gürledi Harry.

Artık protesto etmeye başlayan Kennedy mahkemeye hitap etti. "Bu adam bir..." diye başladı - büyük bir hata.

"O kelepçeler beş saniye içinde çıkarılmazsa, bu adliyenin hücrelerinde uzun zaman geçirirsiniz," dedi Harry.

Kennedy'nin gözlerinin hızla benimle Harry arasında gidip geldiğini gördüm. Daha önce hiç duymadığım bir sessizlik mahkeme salonunu kaplamış gibiydi. Kennedy'nin nefes alışının ağırlaştığını duyabiliyordum. Gardiyanın öne doğru hareket ettiğini ve silahını çektiğini duydum. Harry'den yayılan manyetik güç her neyse, açıkça güvenlik görevlisine doğru yol buluyordu ve o da silahını ciddi bir şekilde Kennedy'ye . Benden başka kimsenin duyamayacağı şekilde yakınına eğildi.

"Burayı havaya mı uçuracaksın Eddie? Her şeyi bitirecek misin?" dedi Kennedy.

"Tuzağa düşürüldüm. Kızımı kurtarmak için ne gerekiyorsa yapacağım."

"Bomba nerede?"

"Sana söyledim, Levine kirli."

Ona bodrumdaki minibüslerden bahsedemezdim. Eğer söylersem Kennedy binayı boşaltırdı ve benim biraz daha zamana ihtiyacım vardı. Sadece biraz daha zaman.

"Sana inanmıyorum. Levine madalyalı bir ajan. Güvenlik şu anda tüm binayı arıyor. Sana zerre kadar güvenmiyorum."

"Kennedy, bırak gitsin," dedi Miriam.

"Yapamam ve bu arada, bu federal bir mesele. Sizin burada yetkiniz yok Bayan Sullivan," dedi.

"Gitmesine izin verebilirsiniz ve vereceksiniz de. Eyalet yasalarına göre yönetilen bir mahkeme salonundasınız ve Rus devlet başkanını

Mafya hatalı yargılama yapar. Avukatı tutuklanırsa, dava düşer ve o da buradan çekip gider. Eddie'nin istediği de bu. Bunu göremiyor musun?"

Tereddüt hissetmiştim. Kafası fazla mesai yaparken Kennedy'nin gözleri yerde gezinmeye başladı.

"Zaman doldu," dedi Harry.

"Biraz daha zamana ihtiyacım var, lütfen. Burada kal. İzle. İlginç olacak. Hiçbir yere gitmiyorum. Ceketimin sol cebinde bir kartvizit bulacaksın. Ona bak."

Sırtım Arturas'a dönük olduğu için Kennedy'nin kartı aldığını göremeyecekti. FBI ajanı kartı parmaklarının arasında çevirdi.

"Bu sana bahsettiğim FBI kartı. Sen Levine'in kıdemli memurusun. Kayıtlarını okudun. Bana bunun onun el yazısı olmadığını söyle."

O şeyi elinde tutmak Kennedy'yi duraksatmıştı. Bunu ona daha önce vermeliydim. Yüz ifadesi yumuşadı; alnındaki çizgiler kayboldu. Ağzını hafifçe araladığında nefesindeki sabah kahvesinin kokusunu alabiliyordum. El yazısını tanıdı.

"O kart Gregor'un cüzdanından çıktı. Bak. Binayı arıyorsunuz, tamam. Siz ararken bana zaman verin. Bana otuz dakika verin. Yarım saat içinde hâlâ bana inanmıyorsanız, cesedimi tutuklayabilirsiniz."

Harry'nin canına tak etmişti. "Ajan Kennedy, beş saniyeniz doldu bile."

Kalabalıktan çığlıklar duydum, ardından güvenlik görevlisi Kennedy'ye doğru ilerlerken insanlar ateş hattından çıkmak için arkamızdaki koltukların üzerine tırmandılar.

Miriam'ın elinde cep telefonu vardı.

"Şehir saha ofisini arıyorum. Müdürünüz, ajanlarından birinin son on beş yılın en büyük mafya davasını neden berbat ettiğini bilmek isteyecektir."

Kennedy tereddüt etti. Başını eğdi. Tırnakları başparmağında hızla çalışıyor, deriyi yırtıyor, kan çekiyordu.

"Bu sabah bana ne söylediniz, Ajan Kennedy? Hatırlıyor musunuz? Bana Eddie Flynn'in eskiden bir dolandırıcı olduğunu söylemiştin. *Seni kandırıyor*, Kennedy. Tutuklanmak ve bu davayı mahvetmek istiyor. Bu süreç ne kadar uzun sürerse, tanığı eski patronundan korumak o kadar zorlaşır. Hadi ama. Düşün! Bunun için benim kariyer davamı mahvedemezsin. Hayatta olmaz," dedi Miriam.

Ağır bir nefes aldı ve başı yukarı kalktı.

"Yirmi dakikan var, Flynn. Gözüm üzerinde. Bir hareket yaparsan? Önce sen ölürsün," dedi Kennedy kelepçeleri çıkarırken, yargıca başıyla selam verdi ve beni hep gözünün önünde tutarak koltuğuna doğru yürüdü.

Bekçi silahını bıraktı. Harry ve Gabriella birbirlerine baktılar ve oturdular.

"Ajan Kennedy, bu mahkemede kanun benim. Bunu sakın unutmayın," dedi Harry.

Savunma masasındaki yerimi aldım. Kalabalığın gürültüsü bir cinayet duruşmasından çok ağır sıklet unvan maçındaki izleyicilerin sesine benziyordu. Volchek kolumdan tutup beni çekti.

"O da neydi öyle?" dedi Volchek.

"Şanstı. Saf, aptal bir şans."

Yargıç Pike duruşmayı yeniden başlatmaya hazır görünüyordu. Yargıçlık söz konusu olduğunda kendisini modernist bir reformcu olarak görüyordu ve mahkeme salonunda çekiç ve tokmak bulundurmayı reddediyordu. Elinin düz kısmını önündeki maun masaya vurdu ve ardından sessizlik için bağırdı.

"Yargıç Ford bu duruşmanın geri kalanını izleyecek," dedi. "Bu mahkemenin bazı üyelerinin davranışlarını göz önünde bulundurduğumda, onun burada olmasından memnunum."

* * *

Yargıç Pike kaleminin ucunu tıkırdatarak harekete geçirdi ve tanığı dinlemeye hazır bir şekilde not defterine dayadı. Jüri üyelerinin sonuncusu da içeri girdi ve Küçük Benny yeniden kürsüdeki yerini aldı.

tanık sandalyesi. Miriam, Benny'nin hayatına yönelik tehditle ilgili sadece birkaç soru soracak ve sonra onu yakalayacaktım.

Kennedy gözlerini benden hiç ayırmadı.

Ayağa kalkıp ceketini düzelten Miriam rahat bir nefes aldı ve kısa doğrudan muayenesine başladı.

"Bay X, bu davada nasıl tanık oldunuz?"

Benny soruya şaşırması gibi göründü, ama genellikle dürüst bir yanıtın iyi bir göstergesi olan hızlı bir şekilde cevap verdi.

"Polis tarafından bir cinayet mahallinde yakalandım." "Kimin cinayeti?"

"Mario Geraldo."

"Peki Bay Geraldo'yu kim öldürdü?" Bir duraklama. Benny ağzını sildi.

"," dedi, sanki birine Avustralya'nın başkentini anlatıyormuş gibi bir tavırla.

"Öyle mi?" diye sordu Miriam. Tanık küçük bir kanıtı atlamıştı ve ona bir şans daha veriyordu. İtiraz etmeliydim ama etmedim.

"Evet. Olek Volchek bana bir mesaj gönderdi. Bir rublelik banknotun yarısında kurbanın adı yazıyordu. Diğer yarısı bendeydi. Bu bir suikast için eski bir Rus şifresi."

İtiraz etmek için ayağa kalktım. Benny'ye ulaşabilmek için Miriam'ın acele etmesini istiyordum.

"Sayın Yargıç, bu konunun yakınından bile geçmiyor."

"Oraya doğru mu gidiyor?" dedi Yargıç Pike.

"Evet, Sayın Yargıç. Şimdi oraya varıyorum," diye yanıtladı Miriam.

"Bu cinayetten tutuklandıktan sonra ne oldu?" diye sordu.

"Bir anlaşma yaptım. Polise vur emrini kimin söylersem cezamda indirim yapılacak."

"Bunca zamandır hapiste miydin?"

"Hayır. Anlaşmamı yaptıktan sonra FBI korumasına girdim."

"FBI sizi neden koruma aldı?"

Lanet olsun. Yine itiraz etmek zorunda kaldım. "İtiraz ediyorum. Tanık FBI'ın amacını bilmiyor."

Yargıç Pike, kalemiyle Miriam'a dairesel bir hareket yaparak geri sarmasını ve yeniden ifade etmesini söyledi.

"Neden hapishanede cezayı çekmek yerine koruyucu gözaltında olduğunu düşünüyorsun?"

Benny hiçbir şey söylemedi. Önce Miriam'a, sonra yargıca baktı ve sonra gözleri Volchek'e kaydı. Saf nefret dolu bir bakış.

"Çok basit," diye başladı. "Olek başkalarından kendisi için adam öldürmelerini istiyor. Eğer hapiste olsaydım beni öldürtürdü. FBI beni Volchek'in sözlerinden koruyor çünkü onun için tek gereken bu, tek bir söz ve ölürsün. Ona karşı tanıklık edeceğimi biliyordu ve ölmemi istiyor."

Miriam daha iyiye gitmeyeceğini biliyordu ve çekildi. "Başka sorum yok."

Yargıç bana baktı, çapraz sorgumu bekliyordu. Mahkeme güvenliği, FBI ve muhtemelen NYPD o anda binayı didik didik ediyor, patlayıcı bir cihaza herhangi bir şey arıyorlardı. Her minibüste bir cam kırıldığına göre, arama ekibi bu kez bombaları kesinlikle bulacaktı. Bu sadece bir zaman meselesiydi. Belki de dakikalar. Kalabalık sessizdi, katilin savunma tarafından test edilmesini bekliyordu.

"Sadece birkaç sorum var," dedim. Benny'den on sekiz adım ötede, ölüm bölgesinin dışında durdum. Kalp atışlarım hızlanırken uzuvlarımdaki kurşun azaldı.

Son bir buçuk gün içinde olan her şey bu son dakikalara, bu son cevaplara bağlıydı. Babamı düşündüm ve madalyasının soğuk dokunuşunu tenimde hissettim.

"Bay Volchek sizi nasıl öldürebilir?" diye sordum.

Bu Benny'yi eğlendirmişe benziyordu. Güldü ve mahkeme salonunda etrafına bakındı, koltuğunda kaydı ve birkaç kez yüzünü sildi.

"Temsil ettiğiniz adam nasıl öldürdüğünü umursamıyor." "Bunu nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Biliyorum, yirmi yıldır onun için çalışıyorum. Birinin ölmesini , ölmüştür. Nasıl olduğu önemli değil."

"Bana bir örnek ver." Benny
artık gülmüyordu.

"Mario Geraldo-Volchek, üzerinde Mario'nun adı yazılı olan rublenin diğer yarısını bana gönderdi. Ben de Mario'yu vurdum. Onu vur, bıçakla, boş demedi. Rublenin üzerindeki ismi ölmesi gerektiği anlamına geliyor."

"Sadece birkaç örnek daha istedim, mesela öldürdüğü son üç kişi. Nasıl ölmüşlerdi?"

"Bunu nasıl bilebilirim?"

"Hayatınızdan endişe ettiğinizi söylüyorsunuz; müvekkilimin bir katil olduğunu söylüyorsunuz. Bana bundan bahsedin. Nasıl öldürdüğünü anlatın."

"Sana söyledim, onların isimlerini yazıyor..."

"Öyleyse bana öldürdüğü son üç kişinin adını söyleyin."

Benny'nin yüzünde bir öfke parıltısı gördüm, bir saniye içinde kayboldu. Benny'de o öfkeyi oluşturmam gerekiyordu. Amy'nin hayatı buna bağlıydı.

"Anlat bana!"

Küçük Benny öne doğru eğildi, yumruklarını sıktı. "Anlatmıyorum. Sadece bu cinayeti anlatıyorum."

"Bir anlaşma yaptınız ve on iki yıl hapis cezası aldınız. Yine de savcıya ve FBI'a çok daha fazlasını anlatabilirdin. Ama söylemedin. Bunun nedeni hâlâ örgütten birine sadık olman mı? Yoksa bundan fazlası mı var?"

Oturduğu yerde kıpırdanan Küçük Benny, aniden boğazını sıktığını hissettiği gömleğinin yakasını çekti. Bir bardak suya uzanmadan önce parmaklarını boynunda gezdirdi.

"Neden anlamıyorum," dedi.

"Oh, biliyorsunuz, Bay X. Bir cinayet mahallinde suçüstü yakalandınız. Bir anlaşma yaptınız. FBI'a müvekkilim Olek Volchek'i bu cinayet için verdiniz, doğru mu?"

"Doğru."

"Ama bugün buradasınız, görünüşe göre ölüm tehdidi ve bu adamın bizzat işlediği ya da talimatıyla gerçekleştirdiği diğer cinayetler hakkında herhangi bir ifade vermeyeceksiniz. Polise ya da FBI'a başka cinayetlerden bahsetmediniz ve bugün de bahsetmediniz, doğru mu?"

"Doğru."

"FBI'a müvekkilimin sözde uyuşturucu imparatorluğundan bahsetmediniz mi?"

Volchek tepki vermedi. Ona nereye varmak istediğimi zaten söylemiştim.

Yargıç Pike, "Müvekkiliniz herhangi bir uyuşturucu suçlamasıyla karşı karşıya değil, Bay Flynn, ancak müvekkilinizin bir uyuşturucu imparatorluğu olduğunu mu kabul ediyorsunuz?" diye sordu.

"Hayır, Sayın Yargıç. Savcılık müvekkilimin Rus mafyasını yönettiğini iddia ediyor. Kapı kapı dolaşıp kurabiye satmadıklarını varsayabiliriz."

Miriam davayı jüriye Volchek'in Rus mafyasının başı olduğunu iddia ederek açmıştı. O sırada itiraz etmemiştim, ancak açılışının bu kısmı aklımın ön saflarında değildi; hayır, bana bir şans veren jüriye söylediği başka bir şeydi. Uzun bir şans.

"Bay X, FBI'a müvekkilimin sözde uyuşturucu imparatorluğundan bahsetmediniz, doğru mu?"

Alarm şimdi çalarsa tüm plan başıma yıkılabilirdi. Benny'yi zorladım, "doğru" cevaplarla tekrarlayan bir ritim oluşturmaya çalıştım, davamı bir top gibi ona zıplattım, onu öfkeliendirdim, böylece düşünmeden öfkeyle cevap verdi.

"Doğru... Ben-"

Sözünü kestim. "Bu doğru. FBI'a müvekkilimin sözde uyuşturucu operasyonundan bahsetmediniz ve FBI'a müvekkilimin sözde fuhuş halkalarından bahsetmediniz, doğru mu?"

"Doğru." Cevap hızla geldi, hatta yıldırım hızıyla Pike müvekkilimin

Küçük Odessa'daki en iyi genelevi işletiyor. Savunma masasının etrafında dolanırken Benny'ye dik dik baktım. Başka tarafa baktı.

"Ve FBI'a müvekkilimin iddia edilen kara para aklama operasyonlarından bahsetmediniz, doğru mu?" Yavaşça Benny'ye doğru yürürken, aramızdaki mesafeyi azaltarak, yüzleşmeyi inşa ederek, ölüm bölgesine adım atarak söyledim.

"Doğru," dedi gözleri odanın içinde gezinirken.

Yaklaştık, göz göze geldik. Benny öne doğru eğildi, kaşları çatılmıştı.

"FBI'a müvekkilimin sözde insan kaçakçılığı açısından bahsetmediniz, doğru mu?"

"Doğru."

Aramızda bir metre vardı. Benny ona yaklaştıkça gözle görülür bir şekilde gerildi, sanki tanık kürsüsünün parmaklıklarından atlayıp beni boğarak öldürmeye hazırlanıyordu.

"FBI'a müvekkilimin yasadışı silah ticareti yaptığı iddiasından bahsetmediniz, doğru mu?"

"Doğru."

"Onlara bu operasyonlardan bahsetmediniz çünkü sanık bir suç örgütü yönetiyor olsaydı, FBI onu kapatırdı ve..."

Tanık kürsüsünün parmaklıklarına tutunarak kendimi Küçük Benny'ye , böylece kirli sırrını açığa vururken tam yüzüne bakabilecektim.

"O zaman bu duruşma bittikten sonra senin ve kardeşinin devralacağı bir iş olmayacak, değil mi?"

"Doğru."

Bunu söyler söylemez kendine geldi ve başını salladı. Pike kalemını düşürdü. Harry bir nefes verdi.

Benny, "Hayır, yani ne demek istediğini anlamıyorum, seni avukat bozuntusu!" dedi.

Ona "Volchek gerçeği biliyor" diye fısıldadım ve ayağa kalktı. Döndüm ve galeriye sırtımı dayadım. Benny beni itti, ama

Omuzlarımı tutmadan hemen önce ellerim ona doğru uzandı, hızlı ve yumuşak. Geriye doğru tökezledim ama dengemi korumayı başardım.

Gardiyan elini Benny'nin üzerine koyarak onu koltuğuna oturmaya zorladı. Pike, bana fiziksel müdahalede bulunduğu için Küçük Benny'ye bağırmaya başladı. Miriam tanığının gözünü korkuttuğumu söyleyerek itiraz etmeye başladı. Ama elimi kaldırarak ikisini de durdurdum. Çapraz sorguyu tamamlamadan önce Kennedy'ye bir göz attım; dikkatle dinliyordu.

"Benim hatam. Özür dilerim. Son bir sorum var. Tutuklandığınızdan beri polis ve FBI gözetimindeydiniz. Hiç kamu nezarethanesine girmediniz. Davalının hayatınız üzerine bir sözleşme yaptığını ne zaman öğrendiniz?"

Tereddüt etti. Bu soru ona garip gelmişti. Ömür boyu Bratva'nın bir üyesi olarak, patronuna ihanet ederse başına neler geleceğini biliyordu.

"Haber alamadım," dedi Benny, yüzünde hâlâ bir şaşkınlık ifadesi vardı.

"Yani hiç ölüm tehdidi almadınız mı?"

Soru havada asılı kaldı. Benny arkasına yaslandı, homurdandı ve aptalın tekiymişim gibi başını salladı.

"Hayır. Ölüm tehdidi almadım. Bu onun tarzı değil. *Pakhan*'a ihanet edersek ne olacağını biliyoruz; cezası ölümdür."

"Davalı, kendisine ihanet ettiği için başka kimin öldürülmesini emretti?"

"Söyleyemem," dedi Benny.

İşte bu kadar.

Her şeyin anahtarı.

"Sayın Yargıç, tanığın son cevabı ışığında duruşmayı durdurmak zorundayım," dedim.

Salonda toplanan kalabalık anında mırıldanmaya, fısıldaşmaya ve protesto etmeye başladı. Mahkeme salonunun arka kapılarının kapandığını ve Ajan Levine'in kalabalık bir insan sırası boyunca ilerlediğini duydum,

sağ tarafta boş bir koltuk buldu. Oturmadan önce, benden sadece birkaç adım ötede oturan Arturas'a doğru başıyla işaret etti. Hızlı bir işaretti; bir nanosaniye geçseydi kaçırabilirdiniz.

Kennedy kaçırdı.

Arturas koltuğunda kaykıldı, sırtını yargıca dayadı ve bir arama yaptığını gördüm. Konuşmayı duyamadım ama aradığı numaralar iPhone'unun dijital ekranında net bir şekilde görünüyordu.

911'i arıyordu.

ALTMİŞ ALTINCI BÖLÜM

Pike jürinin dışarı çıkmasını emretti. Çoğu jüri gibi onlar da yargılamanın düzenli olarak kesintiye uğramasına alışmaya başlamışlardı. Jürinin dışarı çıkmasını beklerken, Arturas'ın 911'i aramasını düşündüm. Tahminimce Arturas polislere binada bomba olduğunu ihbar etmişti ve bahse girerim onlara her bir minibüsün tam yerini ve ne kadar patlayıcı içerdiklerini de söylemişti. Acil servisler her gün tonlarca asılsız ihbarla uğraşıyor. Bir bayrağın kalkması ve noktaların birleşmesi uzun sürmezdi; cinayetten yargılanan Rus mafyasının başı, önemli bir tanığı koruyan FBI, dairem için çıkarılan arama emri, *Sacha*'dan çalınan patlayıcılar. En iyi tahminime göre mahkeme güvenliği binayı boşaltmaya başlamadan önce üç, belki de dört dakikam vardı. Arturas bu aramayı daha önce de yapabilirdi ama Levine ona başıyla onay verene kadar beklemişti. Bu işaretin arkasında tek bir şey olabilirdi; Levine bodrumdaki bombaların zamanlayıcısını çalıştırmış olmalıydı. Planın bir sonraki kısmı NYPD'nin topun ağzında olmasına ve binanın acil tahliyesi için çağrı yapmasına dayanıyordu. Tahliye çağrısı yapıldığında ve kıyamet koptuğunda, Arturas ve adamlarının çantaya dalması, otomatik silahları çıkarması ve Benny'yi serbest bırakması için mükemmel bir dikkat dağıtıcı olacaktı.

Yargıç Pike boğazını temizledi - şüphesiz savunmanın gereksiz bir müdahalesiyle daha başa çıkmaya hazırlanıyordu.

Gözlüklerini yavaşça çıkardı, notlarının üzerine koydu ve ellerini çenesinin altında birleştirdi. Son jüri de dışarı çıkarken Volchek'e göz kırptım. Telefonunu masanın üzerine koydu, kullanmaya hazırды.

"Bay Flynn, ne sorduğunuz konusunda çok açık olmanızı istiyorum. Sanırım Tanık X'in anonimliğini geçersiz kılmak için bir talebiniz var?"

"Bu talebi tartışmıyorum. Buradaki mesele anonimlik değil; mesele hatalı yargılama" dedim.

Pike'ın kaşları havaya kalktı. Kennedy'nin telefonunu elime aldım, Jimmy'yi aramaya hazırdım. Kalabalık dramının kokusunu aldı ve sessiz mırıltı heyecanlı seslerden oluşan bir koroya dönüşmeye başladı. Miriam karşılık vermeye hazır bir şekilde öne doğru oturdu ve iki jüri de endişeli bakışlar attı.

Yargıç Pike, "Hatalı yargılama ilan edilmesini mi talep edeceksiniz?" dedi.

"Hayır, Sayın Yargıç." Miriam'a döndüm. "Bunu benim için savcılık yapacak."

Miriam ayağa kalktı, yüzünde şaşkınlık ve iğrenme karışımı bir ifade vardı. Boynu anında kıpkırmızı olmuştu ve o kadar sinirlenmişti ki kalemını havaya fırlatıp yere düşmesine izin verdi.

"Sayın Yargıç," diye başladım, "az önce Tanık X'in ifadesini dinlediniz - yeminli ifadesine göre tek bir ölüm tehdidi bile almamış. Bir tane bile. Jüri, savcılık tarafından yanlış yönlendirildi." Notlarımı aldım. "Bayan Sullivan açılış konuşmasında jüriye müvekkilimin Rus mafyasının başı olduğunu ve tanığın tehdit edildiğini söyledi. 'Bu adam ölüm tehdidi altında yaşıyor' dedi. Notlarımda var. Altını çizdim, iki kere. Eğer jüri, Tanık X'in, sanığın Rus Mafyasının başı olduğu iddia edilen bir davada iddia makamının tanığı olduğu için ölüm tehdidi altında olduğuna inandıysa, o zaman bunun açık anlamı müvekkilimin onu tehdit ettiğidir. Müvekkilimden ya da başka birinden böyle bir tehdit gelmediğini artık biliyoruz. Tanığa doğrudan ölüm tehdidi alıp almadığını sordum ve şöyle dedi

"Hayır. Sorun şu ki, savcı jüriye çok farklı, doğru olmayan bir şey söyledi."

Miriam masasını yumruklarken yüksek bir gümbürtü duydum. "Sayın Yargıç, tanık onun büyük bir suç örgütünün parçası olduğunu, Rus mafyası için tetikçilik yaptığını söyleyecek. Bu tür örgütlerde muhbirlerle ne olduğu çok açık."

"Hayır, Sayın Yargıç, öyle değil. Tanık, iddia edilen bu örgüt hakkında herhangi bir kanıt sunmamıştır. Çapraz sorgumda bu konuya da değindim ve ona her türlü fırsatı verdim - uyuşturucu, fuhuş, kara para aklama, cinayetler. Tanık bize hiçbir şey söylemedi. Örgütle ilgili herhangi bir kanıt vermeyi reddetti. Jüri önünde ölüm tehdidi aldığına dair kanıt yok ve tanık da tehdit aldığını reddediyor. İddia makamı jüriyi ve mahkemeyi yanıltmıştır. Sayın Yargıç, savcılığın jüriyi kasıtlı olarak yanlış yönlendirdiğini iddia etmiyoruz, ancak savcının yanlış beyanı jüriyi müvekkilime karşı açıkça önyargılı hale getiriyor." Miriam'a döndüm. "Bunun masum bir yanlış beyan olduğundan eminiz ve eğer savcılık doğru olanı yapar ve hatalı yargılama talep ederse, müvekkilimi savcılığın görevi kötüye kullandığına dair bir şikayette bulunmaması için teşvik edeceğim."

Miriam sandalyesini tekmeleyerek önümden çekti ve yargıcın oturması için yaptığı ricayı duymazdan gelerek bana doğru hışımla yürüdü. Haklı olduğumu biliyordu ve bu onu öldürüyordu. Tecrübeli bir savcı olarak, Pike'ın davanın karara izin vermeyeceğini biliyordu.

"Seni piç. Ne yapıyorsun?" dedi.

"Bunu senin için yapıyorum, Miriam. Bu davayı kaybedeceksin. Duruşmayı iptal et. Başka bir el yazısı uzmanı bul ve baştan başla. Hatalı yargılama isteyebilirdim. Ama bunu yaparsan, bunu istediğin gibi satabilirsin, akıllıca bir hareketmiş gibi gösterebilirsin çünkü uzmanın havaya uçtu."

Başını iki yana salladı. "Senin işin bitti, Eddie. Bir dahaki sefere müşterinizin batmasını sağlayacağım. Umarım bundan zevk alırsın çünkü

resmen   m  r boyu savcının bok listesindein."

E  er bu oyun do  ru oynanırsa, m  vekkilime neden hatalı yargılama yaptırdı  ımla ilgili sorulara cevap vermek zorunda kalmak istemiyordum. Savcılı  ın talebi savunmasını sa  layarak, gelecek   iddet fırtınasıyla biraz mesafe yaratmı  tım.

Miriam bluzunu d  zeltti ve ba  ka bir   ey s  ylemeden masasına d  nerek sıkılmı   di  şlerinin arasından mahkemeye hitap etmeye ba  ladı. "Sayın Yargı  , Bay Flynn'in belirtti  i hususlar ı  ı  ında, mahkemeden hatalı yargılama kararı vermesini talep etmekten ba  ka se  ene  im yok."

A  ır a  ır oturdu ve kollarını kavu  turdu.

Benny tanık sandalyesinde d     nceli bir   ekilde oturmu  , parmaklarını parmaklı  a vuruyordu. Arturas bankta   ne do  ru kaymı  ,   antaya dalmaya hazırlanıyordu.

Telefonunu bana do  ru e  en Volchek, yazdı  ı mesajı g  rmeme izin verdi. *Bırak onu gitsin.*

Jimmy'yi ararken, "G  nder," dedim, telefonu masanın altında g  zlerden saklayarak, aramamın ba  landı  ına dair g  stergeyi g  rmeyi bekledim. Kimse bana bakmıyordu; t  m g  zler yargıcın   zerindeydi.

Yargı   Pike bir an i  in g  zlerini kapattı ve sandalyesinde geriye do  ru sallandı, on ya  ındaki kızımın hayatının onun kararına ba  lı oldu  u ger  e  inden habersizdi.

Derin bir i     ekerek, "Ba  ka bir se  ene  im oldu  unu sanmıyorum. L  tfen j  riyi geri   a  ırın, ben de onları g  revden alayım. Hatalı yargılama ilan ediyorum," dedi ve Harry ile fısılda  maya ba  ladı.

Kalabalık g  rledi.

Volchek g  nder d    mesine bastı.

Telefonuma Jimmy cevap verdi. "Jimmy, onu dı  arı   ıkarıyor. Git getir onu." "Ben gidiyorum..."

"Jimmy, mesajı g  rene kadar bekle..."

Ba  lantımız kesildi. Hemen tekrar aramaya ba  ladım. Pike ne yaptı  ımı fark edemeyecek kadar Harry'ye dalmı  tı. Onun i  in   nemli de  ildi. Ona g  re duru  ma yeni bitmi  ti, bu y  zden kayıt dı  ı kalmı  lardı.

Jüri mahkemeye geri dönmeye başlarken salon bir alarmin gürültüsüyle doldu.

Arka kapılar çarparak açıldı ve bir güvenlik görevlisi mahkeme salonuna koşarak alarmin sesini duyurmak için bağırmaya başladı. "Hemen tahliye etmeliyiz. Bomba imha ekibinin emri."

Muhafız eğildi ve kalabalık tarafından süpürülmeden önce öksürdü. Bağışmalar başladı ve halk salonu panik içinde boşaldı. İnsanlar birbirlerini iterek ve vurarak geçmeye çalışıyor, her biri kapılar için mücadele ediyordu. Miriam'ın ekibi dosyalarını bırakıp koşmaya başladı. Miriam hareket etmedi. Olduğu yerde kalmıştı, gözleri bana dikilmişti, ağzı açıktı ve yüz ifadesi korku ve şok karışımıydı. Yardımcılarından biri geri koştu, kolundan tuttu ve onu çıkışa doğru sürükledi.

Kennedy nefes nefese kalan gardiyana doğru koşarak ona ulaşmaya çalıştı ama o çoktan ilk gazeteci dalgasını koridora yönlendirmeye başlamıştı.

Arturas bavulun içine daldı.

Bu Ruslar için mükemmel bir dikkat dağıtmaydı. Bütün bina kaosa sürüklendi, insanlar dışarı çıkmak için birbirlerinin üzerine tırmandı. Harry'nin Yargıç Pike'ı odasına giden kapıdan geçirmesini izledim.

Paniğin ortasında Volchek oyununu oynadı; koltuğuna tırmandı, Küçük Benny'yi işaret etti ve bağırdı, "Fünye onda. Cebinde!"

Bir an için çığlıklar yoğunlaştı. Alarmin ritmi bir kalp atışına kadar yavaşlamış gibiydi ve tüm gözler Küçük Benny'ye döndü. Arturas başını bavuldan kaldırdı ve şaşkınlıkla kardeşine baktı.

Benny başını salladı ve ceplerini yokladı. Ona eşlik eden muhafız silahını çekti ve Küçük Benny'ye doğrulttu. Kendi silahını Benny'ye doğrultan Kennedy talimatlar yağdırmaya başladı. "Yere yat! Yere yat!"

Küçük Benny ağzı açık, şaşkın bir şekilde ceplerini yokladı ve sonra ceketinin sol cebinde bir şey hissetti

Orada olmaması gereken bir şey. Eli tanımadığı çıkıntının üzerinde durduğunda ifadesi korkuya dönüştü ve titremeye başladı. Bir elini teslimiyetle havaya kaldırarak cebinde ne olduğunu kontrol etmekten kendini alamadı ve sahte fünüyeyi çıkardığında gözleri beni buldu ve bağlantıyı kurdu. Volchek'in konferans kabininde bana verdiği sahte fünüyeyi, o odada kırıp açtığım ve MP5'in şarjöründen bir parça koli bandıyla tekrar kapattığım fünüyeyi, birkaç dakika önce beni tanık sandalyesinden ittiğinde Benny'nin üzerine yerleştirdiğim fünüyeyi tutuyordu.

Benny'nin şaşkınlığı ve ani farkındalığı vücudunu sıvı nitrojen yağmuru gibi dondurdu. O şok ve ölümcül tereddüt anında alarmin ani, içgüdüsel ritmi yeniden hızlanmış gibiydi. Volchek de en az benim kadar kolluk kuvvetleri protokollerini biliyordu: Bir şüphelinin elinde bir fünüye varsa, o adamı derhal ölümcül güç kullanarak etkisiz hale getirirsiniz.

Kennedy ateş açtı, yarım saniye sonra muhafız da ateş etti ve Küçük Benny gözleri kocaman ve şaşkın bir şekilde öldü.

Volchek'in cinayetten yeniden yargılanma ihtimali Tanık X birlikte ortadan kalktı. Bu bir beraat kadar iyiydi ve kızımın hayatı karşılığında Volchek ile yapabileceğim tek anlaşmaydı. Arkamdan gırtlaktan gelen bir kükreme duydum. Arturas'tan geldiğini anlamak için dönmeme gerek yoktu.

Volchek'in kapıya doğru koştuğunu görmek için tam zamanında döndüm. Koridorun yarısında durdu ve kalan Rusların tulumlarını giyip çantadan MP5'leri almalarını izledi. Arturas çantada gördüğüm büyük RC ünitesiyle çok meşguldü. Onu çalıştırmış, birkaç kumandaya basmış, sonra da uzaktan kumandayı yere atmıştı. Volchek'in beklemeye yoktu. Zaferini kazanmıştı. Döndü ve kaçtı. Arturas Volchek'i aramak için ayağa kalktığında, Bratva'nın başı çoktan gitmişti.

BÖLÜM ALTMIŞ YEDİ

"Silahlar!" Diye bağırdım ve savunma masasının arkasına saklandım. Gregor ve Victor'un tulumlarını giydiklerini ve boş tüfek şarjörlerine baktıklarını görece kadar biraz eğildim. Her bir saldırı silahına ait mühimmat, genç avukatın konferans salonunda bıraktığı evrak çantasındaki kâğıtların altında duruyordu. Volchek ve ben çantayı yeniden paketlemeden önce her bir şarjördeki her bir mermiyi parçalamıştık.

"Silahlarınızı bırakın ve yere yatın," diye bağırdı Kennedy, Rusların hazırlanmaya çalıştığını görmüştü. Ajan Coulson da ona katıldı, Glock'unu Gregor ve Victor'a doğrultmuştu. Kalabalıktan yeni çığlıklar gelmiyordu; sonuncusu da çoktan kapılardan kaçmıştı.

Benny'nin güvenliğini sağlayan muhafız, silahını doğrultmuş bir halde Ruslara doğru ilerledi.

Jimmy'yi aramaya çalışırken kalbim göğsümde çarpıyordu. açmadı. Başımı kaldırdım ama uyarıda bulunmak için çok geç kalmıştım.

"Kımıldama," dedi Levine.

Kennedy ve Coulson'ın arkasında durmuş, silahıyla iki adamı da izliyordu. Kennedy ve genç ajan donakaldı. Başını sallayan Kennedy gözlerini kapattı, başını eğdi ve küfretti.

"Silahını indir yoksa ölürlers" diye bağırarak Levine, silahını güçlükle tutabilen güvenlik görevlisine alarmin üzerinden seslendi.

çok zor nefes alıyordu, dehşet içindeydi ve birkaç dakika önce silahını ateşleyip ilk kez öldürdüğü için adrenalin doluydu.

Kennedy tabancasını indirerek, "Levine, bunu yapma," dedi.

"Tetiği çekmek zorunda kalmamayı tercih ederim, Bill. Az önce bodrumdaki iki cihazı çalıştırdım ve on iki dakika içinde bu bina enkaza dönecek. Eğer bir kurtarma ekibi cesedinizi bulursa, üzerinde kurşun yarası olmamasını tercih ederim. Silahlarınızı bırakın ve muhafızlara da aynısını yapmalarını söyleyin."

FBI adamları silahlarını yavaşça yere indirdi. İşe yaramaz MP5'i bırakan Gregor, güvenlik görevlisine doğru yürüdü ve Beretta'yı elinden kaptı.

Yanımdaki ayak sesleri. Belindeki kayıştan gelen metalik şingirtiyı duydum-Arturas.

Beni yakamdan tutup yargıç kürsüsünün önüne fırlattı.

Levine, "Dizlerinizin üzerine çökün, elleriniz arkanızda olsun," dedi ve hem Kennedy hem de Coulson buna uydu.

"Şimdi bana inanıyor musun, pislik?" Dedim ama Kennedy bakışlarıma karşılık veremedi. Gözleri kendisinden iki adım ötede mermer zeminde duran silahına kilitlenmişti.

Arturas benden uzaklaştı ve sol cebinden fünyeyi çıkardı.

"Seni pislik. Olek ile bir anlaşma yaptın. Merak etme. Onu bulacağız. Bugün öleceksin, avukat. Ödeyeceğin bedel bu."

Daha da geri çekildi, ölüm bölgesinin dışına çıktı.

Birkaç dakika boyunca her şey ağır çekimde gerçekleşiyor gibiydi. Bedenim elektriklenmiş, aşırı tetikte, uyanık hissediyordum ama yine de hareketlerim yavaştı; başım alarmin ritmiyle birlikte çarpıyordu.

Gregor genç güvenlik görevlisinin silahını kemerine soktu, sonra da kocaman elleriyle çocuğun boynunu kırdı.

Kirli federal Levine, silahının kabzasını Coulson'ın kafasına indirdi ve ortağının yere yığılmasını biraz da eğlenerek izledi.

Victor Coulson'ın silahını aldı ve odanın temiz olduğundan emin olarak yavaşça kapıya doğru yürüdü.

Ondan gittikçe uzaklaşmamı izlerken Arturas'ın dudaklarında o morg gülümsemesi belirdi.

Bir buçuk gün boyunca sırtımda taşıdığım bombanın fünyesine bastı. Hiçbir şey olmadı.

O bir saniyelik tereddüt gülümsemesini bozdu. Fünyeye tekrar bastı. Harry'nin dün gece aldığı fünyeye.

Hiçbir şey.

"Hepsini öldürün," dedi.

Levine, Beretta'yı Kennedy'nin kafatasına indirmek yerine, silahı aşağı doğru savurdu ve göğsüme nişan almadan önce patronuna iki el ateş etti.

Gözlerimi kapattım ve kızımı sıcak bir yaz gününde Prospect Park'ta çimlerin üzerinde yatarken gördüm.

Bir atış.

Ne acı, ne sıcaklık, ne soğukluk, hiçbir şey hissetmedim.

Gözlerimi açtım ve Levine'in hareketsiz durduğunu gördüm, başının yanında kırmızı bir sis buharlaşırken silah elinden düşüyordu. Öne doğru düştü, boynunda kurşun yarası vardı ve arkasında 'yi gördüm.

Ruslar anında için eğildiler.

Kertenkele mahkeme salonunun arka tarafında, bodrumdaki çöp kutusuna bıraktığım Beretta'yla Victor'a nişan aldı. Sarışın dev yeterince hızlı tepki vermedi. Atışları vahşiceydi ve Kertenkele ölümcül derecede isabetliydi.

Arkamdaki pencere patladı. Üç metre ötemdeki savcılık masasından maun parçaları fırladı ve Gregor'un güvenlik görevlisinin silahını bana doğru boşalttığını fark ettim. Ayağa fırladım, döndüm ve koşmaya başladım. Savcılık masasına bir kurşun daha isabet etti, yüzüme toz ve kıymıklar savruldu.

Siper yoktu. Gidecek bir yer yoktu.

Bir silah sesi duydum ama durmaya cesaret edemedim.

Ceketim, astarını yırtan bir mermi yüzünden savruldu. Pencere hızla yükseliyordu. Son beş metreyi on dördüncü kattaki kırık pencereye doğru koştum ve son cam parçalarının arasından atladım ancak soğuk New York havası beni yuttu.

Tüm şehrin genişliğinin yükselişini izlerken, akıllı bir orospu çocuğu olduğum için dua ettim.

ALTMİŞ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Çıglık attım.

Çerçeveye tutunan cam parçalarından bazıları, uçsuz bucaksız gökyüzü tarafından yutulmadan önce silah sesleri yüzünden çatlayıp parçalandı.

Ve düştüm.

Geriye doğru düşerken bir an için tek görebildiğim binanın tepesi ve yukarıdaki gökyüzü oldu; kırım çeyrek mil aşağıdaki betona doğru savruluyordu. Düşmem bir ömür gibi gelmişti ama sahneye çarpıp başım çelik zemine çarptığında sol omzumun acıyla patlaması muhtemelen iki, belki de üç saniye . Gözlerimin önünde beyaz ışık damlacıkları belirip patlıyor gibiydi.

Beni tutan asma iskele, adliye binasının dış cephesinin yenilenmesi için özel olarak inşa edilmişti. Şehirdeki en uzun iskelelerden biriydi, kırk ayak uzunluğunda ve altı ayak genişliğindeydi. Sahneyi çatıya sabitleyen çelik kablolar bileğim kadar kalındı ve yere kadar uzanıyordu. Dün ve bu sabah mahkemeye girmeden önce bu sahnedeki işçileri gördüğümü hatırlıyordum. Koşum takımları olan tulumları ve Samsonite'in içine gizlenmiş büyük uzaktan kumandayı da hatırlıyordum.

Burası Rusların kaçış yoluydu. NYPD adliyeyi ve batı girişindeki caddeyi kordon altına alırken, Ruslar binanın doğu tarafından sessizce aşağıya inmeyi planladılar

Teçhizatçı kıyafetleriyle çelik sahneye çıkarlar, bir arabaya binerler ve kimse binadan çıktıklarını fark etmeden giderlerdi. Polisler ve federaller onların öldüğünü, bina patladığında altında kaldıklarını düşüneceklerdi. Kaçıp saklanacaklar ve Volchek'in operasyonunu uzaktan devralacaklardı. Ve kimse onları aramaya gelmeyecekti.

Mahkeme salonundan gelen silah sesleri kesildi.

Çekinerek ayağa kalktım. Düşüş sahnenin titremesine neden olmuş ve sahne hafifçe sallanmaya başlamıştı. Her iki taraftaki güvenlik demirlerini tutarak ayağa kalktım. Sahnenin kontrolleri kilitliydi, sistemi çalıştırmak için bir anahtar gerekiyordu. Sahne hareket etmiyordu. Arturas'ın mahkemede kısa bir süre çalıştırdığı telsiz kumandasının sahneyi uzaktan kontrol ettiğini tahmin etmişim.

Bir silah sesinin arkamdaki pencereyi patlattığını duydum; ilk günden beri adliye binasında bulunan dört kemerli kum camından biri. Platform boyunca kırık pencereye doğru yürüdüm. Pencere pervazında bir figür belirdi.

Arkasına bir sandalye fırlatırken ağır ağır nefes alıyordu. Pencereyi kırmak için kullandığı sandalyeyi. Cübbesi sıva tozundan bembeyaz olmuştu. Öksürdü ve neredeyse düşüyordu.

Harry'ydi. Benim için geri gelmişti.

BÖLÜM ALTMİŞ DOKUZ

"Dikkatli ol," dedim.

Harry yalpaladı sonra yükseklik ona çarptığında süslü duvarları kavradı. Kendimi çıkıntıya çıkarmak için sahnenin raylarına bastım. Mahkeme salonundaki silah sesleri yeniden başladı.

Arturas karşı uçtaki çelik platforma indiğinde sahne sarsıldı ve sallandı. Arturas benim geldiğim pencereden atlamıştı. Yaşam halatını platformun güvenlik rayına bağladı. Halat belinden uzanıyor ve tulumun içine dikilmiş üç yönlü kalın bir deri kayışa bağlanıyordu. Diz çökerek sahnenin uzaktan kumandasını yere koydu, takma topuğunu geriye kaydırды ve bıçağını çıkardı.

"Elimi tut Eddie," dedi Harry.

"Avukat," diye bağırdı Arturas.

Tıpkı bir gün önce Ted's Diner'ın tuvaletinde ilk karşılaştığımızda olduğu gibi gülümsedi. Kalkık ağzına doğru uzanıyor gibi görünen o sivri yara izi soğuk havada pembemsi bir renk almıştı. Farklı görünüyordu, artık o soğukkanlı katil değildi. Gözlerinde acı ve intikam özlemi vardı. Düştüğüm için başım hâlâ çınılıyordu. Başımdaki yaradan boynuma kan damlıyordu ve omzumla sırtımın bir ay boyunca moraracağını düşünüyordum.

"Her şey bitti, avukat," dedi Arturas.

kadar hızlıca geri çekildim, Harry'nin uzattığı eli sadece dokunma mesafesindeydi. Arturas belki yirmi adım ötede duruyordu.

Uzakta.

"Bahse girerim bu tulumlar gerçekten ağırdır."

Arturas beni kabul etmedi. İlerlemeye başladı.

"Bahse girerim bu takımlar o kadar ağırdır ki birkaç kilo fazlalığın farkına bile varmazsınız."

Dondu kaldı ve yavaşça başını eğdi.

Elleri göğsünde, sırtında gezindi ve sağ uyluğundaki büyük cebe ulaştığında durdu. Volchek de ben de Arturas için büyük beden bir takım elbise düşünmüştük. Volchek'le anlaşma yapar yapmaz bombayı o tulumun içine saklamıştım.

Pantolonumun cebinden gerçek fünüyeyi çıkardım, görmesi için havaya kaldırdım ve "Buna gülümse, pislik herif" dedim. Harry'nin elini tuttum, pencerenin pervazına sıçradım ve fünüyeyi patlattım.

Sahne tam düşerken eski ordu yüzbaşı beni yukarı çekti. Patlama Arturas'ı ikiye böldü, kontrol panelini havaya uçurdu ve ardından sahne savrulup yere doğru fırladı. Dizimi çıkıntıya koyup kendimi güvenliğe çektiğimde, aşağıdaki boş kaldırıma doğru hızlanırken yuvarlanan çeliğin iniltisini duydum. *Tanrıya şükür NYPD bloğu boşalttı*, diye düşündüm. Sahnenin yere çarparken çıkardığı ses dişlerimi titretiyor gibiydi; sahne zıplayıp kırılırken korkunç bir burkulma ve çarpma sesi duyuyordum.

"Biraz yardım eder misiniz?" Coulson'ın sesiyle pencereden döndüm. Kennedy'nin yarı baygın bedenini omzunda taşıyordu. Kennedy zar zor nefes alıyordu ve kurşunlardan en az birini bir yelek yemiş görünüyordu. Beretta'yı pantolonunun içine sokan Kertenkele koşarak bize doğru geldi ve kanlar içindeki Kennedy'yi Coulson'dan aldı. Genç ajan ayakları üzerinde biraz dengesiz görünüyordu.

"Büyük Rus öldü. O sonuncusuydu," dedi Kertenkele.

"Gidelim," dedi Harry.

Her şey çok hızlı olmuştu ama yine de minibüsler patlamadan önce binayı boşaltmak için en iyi ihtimalle altı, belki de yedi dakikamız olduğunu tahmin ediyordum.

YETMİŞİNCİ BÖLÜM

Asansör zemin kata doğru alçaldı. Merdivenleri kullanacak vaktimiz yoktu.

Alarm her saniyenin geçişini artan bir aciliyetle işaretliyor gibiydi.

Sabit bir zemin bulmak için ayaklarını kaydıran Kertenkele, Kennedy'yi kaldırdı, böylece yaralı adamın ağırlığı omuzlarına eşit olarak yayıldı. Nefesimi kontrol edemiyordum; panik ve yorgunluğun karışımıydı. Coulson hâlâ başını tutuyordu. Sadece Harry sakın görünüyordu ama onun gerçekten korkudan kaydığını söyleyebilirdim. Gözleri kontrol panelinin üstündeki zemin göstergesini hiç terk etmedi.

Harry her katın geçişini sessizce mırıldandı. Alarm çalmaya devam etti.

Saniyeler akıp gitti.

"Jimmy onu yakaladı mı?" Dedim.

"Bilmiyorum," dedi Kertenkele.

Onu tekrar aramayı denedim ama sinyal yoktu.

Lütfen onu yakaladığını söyle. Lütfen...

Asansör lobide durdu ve biz de dışarı aktık. Giriş kapıları açılmıştı ve tahliye edilenlerin sonuncusunun yaklaşık iki yüz metre ötede polis kordonuna doğru hızla ilerlediğini görebiliyordum.

Coulson Harry'nin kolunu tuttu ve "Kaç," diye bağırdı. Kertenkele Harry'nin yanından uçarak geçti. Biz de peşinden gittik.

Mahkeme merdivenlerine ulaştışımızda bir megafondan bize doğru gürleyen bir ses duyduk. Bir polis yaklaşık beş yüz metre önümüzde duruyordu, kafası bir patlama bariyerinin etrafından dolanıyordu. Merdivenlerden aşağı kayarak koştuk. Ölen ajanın kanı Kertenkele'nin sırtını ve pantolonunu ıslatmıştı ve ayakkabılarını ıslatan kan yüzünden biraz kaymaya başlamıştı.

Harry ve Coulson önümden gitti, Jimmy'nin telefonunu tekrar arayıp bariyere doğru koşarken almasına izin verdiğimde hızım yavaşladı.

Ciğerlerim yanıyordu ve binadan uzaklaşmış olmamıza rağmen, kafamın içinde hala alarmin zamana vuruşunu duyabiliyordum. Bu acımasız vuruş, koşarken topuklarımın yere vurma sesiyle karıştı ve zaman hızlandıkça bacaklarım yavaşlıyor gibiydi.

Neredeyse bitmiştim, nefesim kesilmişti, gücüm . Başım acıdan çığlık atıyordu. Bacaklarımı hareket ettirmek, kollarımı pompalamak, ağzımı sonuna kadar açmak ama yeterince hava alamamak için her şeyimi harcadım.

Kordona yaklaşmıştık, elli metre kalmıştı. Sağlık görevlilerinin bize yardım etmesi için açılan patlama bariyerindeki boşluktan kalabalığın içindeki bazı yüzleri seçebiliyordum. Kalabalığın içindeki yüzleri aradım ama Amy ya da Jimmy'yi göremedim.

İleride, Kertenkele Kennedy'yi kendisine doğru hızla gelen bir sedyeye bıraktı.

Tekrar aradım.

Artık yaklaşmıştım.

Coulson, Harry ve Kertenkele bariyere ulaşıp arkasına saklandılar.

Telefon bağlandığında neredeyse oraya varmıştım ve Jimmy'nin sesini duydum. "Eddie ben-"

Sonra dünya .

Patlama beni anında sağır etti. Aniden yoğun suya gibi. Ayaklarımın caddeden ayrıldığını hatırlamasam da havada uçuğumu hissettim. Başım kaldırıma çarptı ama acıyı hissetmedim, sadece içimdeki boşluğu hissettim.

Etin ve kemikli kafatasının kaldırım taşlarına çarpma sesi. Sanki pis bir gaz, toprak ve tuğla bulutu boğazıma çarpmış ve dişlerimin arasına gömülmüş gibi hissettim.

Yerde yatarken, bir zamanlar adliye binasının olduğu yerde şimdi korkunç bir siyah toz bulutunun durduğunu görebiliyordum. Bina yıkılırken korkunç bir kükreme şehri sarstı ve hiçbir şey duyamasam da tonlarca tuğlanın parçalanırken çıkardığı o vahşi sesi hissettim. Yoğun bir yanan metal ve eski ahşap kokusu beni boğdu ve toprak, taş ve duman içinde kaldım. önce, çığlıklar ve havada çalkalanan milyarlarca cam parçasının kakofonisi arasında Harry'nin bana seslendiğini duyduğumu .

Ve başka bir şey hatırlamadım.

YETMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM

Ağzımda sıcak ve ıslak bir şey hissettim. Dudaklarım kuruydu ve öpücük rahatlatıcıydı.

Çaba sarf ederek bir gözümü açtım ve kendiminkinin birkaç santim yukarısında Christine'in yüzünü gördüm.

Bir hastane yatağında olduğumu fark etmem bir saniye sürdü.

Karım benden uzaklaştı. Gözleri , yüzü gözyaşlarıyla kirlenmişti. Daha fazla gözyaşı ağzını kapattı, parmakları titriyordu. Ağladıkça öfkeleniyor, göğsüme ve kollarıma tokatlar . Ellerimi nazikçe kaldırdım ve , benden uzaklaşırken hıçkırarak ağladı ve başını salladı.

Christine uzaklaştığında arkasında küçük bir figür gördüm, odamdaki ziyaretçi koltuğunda uyuyan biri. O gün kızımın saçlarına vuran ikindi güneşini hiç bu kadar güzel görmemiştim. Işığın güneşten mi yoksa kızımdan mı geldiğini bilmeden uzun süre ona baktım. Üzerinde kottan çok rozet ve iğneler olan küçük ceket, altında Springsteen tişörtü, yeşil kot pantolonu ve büyük botları vardı.

Çok huzurlu görünüyordu.

"Seni orospu çocuğu," dedi Christine usulca, kızımızı uyandırmak istemiyordu. "O çok şanslı. Ölebilirdi. Onun hayatını tehlikeye attınız, siz ve o firma."

"Onu asla riske atmam. O en önemli-"

"Ama sen *yaptın*. Ona neler yapabileceklerini düşündüğümde."

"Chrissie, seni seviyorum ve Amy'yi seviyorum."

"Bu değil Yeterince, Eddie. Senin hayat, senin müşteriler- bu çok tehlikeli. Bu riski almayacağım. Bu Amy için adil değil."

Başını sallayarak sessizce durdu. "Onlar benim müşterilerim değildi..."

"Umurumda değil. Küçük kızımızı aldılar. Ve seni asla affetmeyeceğim." Ona cevap veremedim.

"Gidip birine uyandığını söylemem gerek."

Hâlâ sandalyede uyuyan kızımıza baktı.

"O çok yorgun. İkimiz de yorgunuz, Eddie. Onu uyandırabilirsin. Bekliyordu. Hemşireyi çağırayım."

Christine gözyaşlarını bir mendille sildi, döndü ve gitti. Sanki odadan daha fazlasını terk ediyormuş gibi hissettim. Evliliğimize kalıcı olarak sırtını dönüyordu.

"Amy," diye seslendim.

Uyandı ve bana doğru koştu. Ona daha önce hiç sarılmadığım gibi sarıldım. Saçlarını öptüm ve birlikte ağladık. Sırtımdaki, omzumdaki ağrı beni ayağa kalkıp Amy'yi kontrol etmekten, iyi olduğundan emin olmaktan alıkoymadı - çürük, kesik, sıyrık yoktu. Ona uzun süre bakmama izin vermedi. Küçük kolları boynumu kavradı ve beni olabildiğince sıkı tutarak saç spreyi, kalem, kot ve sakız karışımı harika kokusuyla sardı.

"Seni yakaladım. Tuttum seni..." Tekrar ettim.

Sonunda beni bıraktı, yanımdaki yatağa oturdu ve elimi tuttu.

"Baba, bu biraz tuhaf gelebilir ama sana yeni bir kalem almak istiyorum," dedi.

Onu tekrar kollarıma alarak kalemin önemli olmadığını söyledim. Kalemin üzerine ne yazdığı umurumda değildi - bazen bir pislik olduğumu ama onu tamamen sevdiğimi ve gitmesine izin vermek istemediğimi söyledim. Asla.

Ona artık endişelenmesine gerek olmadığını söyledim. Güvende olduğundan emin olacağımı söyledim.

* * *

O gece, Berkley'nin yatağına bağlı Hanna Tublowski'nin olağan rüyalarını görmeden uyudum. Onu bulduğumdan beri ilk kez o gece onu görmeden uyuyabildim.

Bir hafta içinde Kennedy ile düzgün bir şekilde konuşabilecek kadar iyi hissettim. Yanımdaki odadaydı, hasar görmüştü ve uzun süre yavaşlamıştı ama iyileşebilir durumdaydı ve hayattaydı. Tüm olanları göz önünde bulundurursak, oldukça iyi atlatmıştım; kötü bir beyin sarsıntısı geçirmiştim, dört kaburgam kırılmıştı ve bazı kesikler ve derin çürükler vardı. Kennedy'ye hikayemi anlattım ama hepsini değil. Harry her zaman yaptığı gibi beni destekledi. Kennedy çok özür diledi ve hatta federaller beni sorgulamak için ofisinden geldiklerinde yardımcı oldu. Jimmy avukatı aracılığıyla sprey kodlu bir milyonu teslim etti, iki milyonu kendine, birini de bana ayırdı.

Harry gelip bana gizlice alkol veriyordu, ben de hiç düşünmeden içiyordum ve akşamları kâğıt oynuyorduk. Ama çoğunlukla, dünyadaki en iyi şeye sahiptim.

Çocuğum oldu.

* * *

Birkaç gün sonra Harry beni New York Şehir Hastanesi'nden almaya ve daireme geri götürmeye geldi. Kilitleri değiştirmiş ve evi benim için toplamıştı. Ben kaldırımdan üstü açık arabasına doğru dikkatlice adımlarken çantamı taşıdı. Harry arabanın kilidini açtığı anda bir korna sesi duydum. Caddenin karşısında beyaz bir limuzin gördüm. Olek Volchek yolcu kapısında durmuş, beni yanına çağırıyordu.

"Eddie, yapma bunu," dedi Harry.

Trafiğin içinden caddenin diğer tarafına geçerken kaburgalarım vücuduma sıcak bir acı gönderdi.

"Ne istiyorsun?" Dedim.

Volchek ellerini kaldırdı ve "Sadece FBI'a ne söylediğinizi bilmek istiyorum" dedi.

"Merak etmeyin. Onlara her şeyi Arturas'ın planladığını, senin de en az benim kadar kurban olduğumu söyledim. Sen temizsin. Her ne kadar seni göndermek istesem de aptal değilim. FBI'a her şeyi anlatırsam, Severn Towers'a suikast düzenlediğimi öğreneceklerini biliyorum."

Sadece bir saniyeliğine gülümsedi.

"Güzel. Birbirimizi anladığımıza sevindim. Bir daha bana karşı gelme. Ödeştik sayılır. Bu konuyu kapatalım derim. Unutma, kızının nerede yaşadığını biliyorum."

Muhtemelen Rus olan, siyah kot pantolon ve siyah deri ceket giyen başka bir adam sürücü koltuğundan indi, limuzinin etrafında yürüdü ve Volchek için yolcu kapısını açtı. Şoför iri yarı, çirkin, boksör burnu ve küçük, siyah gözleri olan biriydi. Bana bir Doberman'ın hırsızın kışına baktığı gibi baktı. Bu adamın şoförlükten çok daha fazlasını yapmak için işe alındığı belliydi. Volchek Bratva'yı yeniden inşa ediyordu. Bu adama kapıyı açtırması tamamen yeni keşfettiği gücünü göstermek ve hâlâ işin başında olduğunu göstermek içindi.

Bir adım uzaklaştım, durdum, etrafımda döndüm ve "Hey, bir şey daha..." diye seslendim.

Volchek'in bir ayağı limuzindeydi ve bana doğru yarım döndü, şoförü hâlâ açık kapıyı tutuyordu.

Her nefes alışımda bana çarpan acıyı görmezden gelerek dengemi sağladım ve şoförün kaval kemiğine olabildiğince sert bir tekme atarak onu bir dizinin üzerine gönderdim. Ayağımı indirirken duruşumu ayarladım, kalçamı kilitledim ve bir sağ kroşe fırlattım. Yumruk Volchek'in kafasını yolcu camına doğru gönderdi. Açık kapıyı tutarak şoförün yumruk sarhoşu suratına çarptım.

Bratva'nın patronu ıslak asfaltın üzerinde yatıyordu, küçük cam küpleri gövdesini kaplamıştı ve elleri kendini korumak için havadaydı.

"O Amy, Jack ve kız kardeşi içindi. Endişelenmenize gerek yok. FBI hakkında. Senin Şapkalı Jimmy için endişelenmen gerek. Hâlâ yeğeni için kan istiyor. Yerinde olsam, kendimi ve koca maymunumu alıp uçağa binerdim. Ve bil diye söylüyorum, ödeşmeye yakın bile değiliz. Kızımın şu anda belediye başkanından daha fazla güvenliği var. Jimmy ve ben bundan emin olduk. Onu sürekli izleyen insanlar var, bu yüzden artık beni korkutmuyorsun, pislik. Seni bir daha görürsem ya da askerlerinden biri bana ya da aileme yaklaşırsa, yavaşça ölmeni izleyeceğim."

Caddeyi geçip Harry'nin arabasına doğru ilerlerken arabalar ve taksiler durdu. Yargıç başını ovuşturup bana küçümseyerek baktı ve konuştuğunda sesi yumuşak ve hayal kırıklığıyla kurşuniydi.

"Bu aptalcaydı," dedi Harry.

Ve söylediği çoğu şeyde olduğu gibi haklıydı.

BÖLÜM YETMİŞ İKİ

Hastaneden çıkalı bir ay olmuştu. Amy yeniden uyum sağlamaya başlamıştı. Hâlâ korkuyordu ve tek başına dışarı çıkmıyordu ama yavaş yavaş kendine geliyordu. Umarım yakında okula geri dönecekti. Jimmy'nin adamları hala ona ve Christine'e göz kulak oluyorlardı ve Volchek'i William Caddesi'nde bıraktığımdan beri kimse ondan haber alamamıştı. Amy ve ben her akşam saat sekizde telefonda konuşuyorduk ama Christine benimle konuşmayı reddediyordu. Onu suçlayamazdım. Amy'nin gözünün önünden ayrılmasına da izin vermiyordu, bu yüzden az ziyaretçim oluyordu - iki haftada bir, iki saatliğine, eski aile evimde.

İkinci el Mustang'imi köşeye park ettim, arabadan indim ve yolcu koltuğundaki deri çantayı çıkardım.

Önümdeki küçük ev Bronx'un özellikle yoksul bir bölgesinde, iki katlı, köhne bir evdi. Pencere pervazları çürümüşü ve dışarıdan bile içerinin rutubet kokusunu alabiliyordum. O evin önünden birçok kez geçmişim. Her seferinde arabayı durduracak cesareti kendimde bulamamışım.

Bugün olmaz.

Sabah yediyi beş geçiyordu. Sokak sessizdi.

Çantayı ön basamağa bıraktım ve zili çaldım. Koridorda ayak sesleri.

Mustang'imin kapısını açıp binerken arkamdan kapı kilitlerinin ve güvenlik zincirlerinin takırtılarını duydum. Hanna arabayı sürerken

Tublowski ön kapısını açtı. Çantayı ve üzerine yerleştirdiğim mektubu aldı.

Affedilmek istemedim. Bana bunun benim hatam olmadığını söylemesini istemedim.

Ne yaptığımı biliyordum; bu hatayı bir daha asla yapmayacağımı biliyordum; bu dünyada kötü insanlar olduğunu biliyordum ve adalet oyununda kendi rolümü oynadığımı ve gerçekte kim olduğumu hatırladığım sürece, bu insanların başkalarına zarar vermek için ikinci bir şansı olmayacaktı.

Dikiz aynamda Hanna Tublowski'nin mektubu bırakıp çantayı açtığını ve dokuz yüz bin dolarının bir kısmını kaldırıma döktüğünü gördüm. Ben köşeyi dönerken arabama baktı.

Mustang'i üçüncü vitese taktım ve gaza bastım.

TEŞEKKÜRLER

Menajerim AM Heath'ten Euan Thorneycroft'un tutkusu, bilgisi ve becerisi olmasaydı, bu kitap var olamazdı. O benim için bir editör, bir akıl hocası ve bir arkadaş oldu. AM Heath'teki herkese beni yayınlanmış bir yazara dönüştürmek için yorulmadan çalıştıkları için teşekkür etmek istiyorum. Özellikle Jennifer, Helene, Pippa ve Vickie'ye teşekkürlerimi sunuyorum.

Orion Books'taki olağanüstü yetenekli editörüm Jemima Forrester'a tüm sıkı çalışması, keskin içgörüler ve bol coşkusu için teşekkür ederim. Orion ile çalışmak bir zevkti ve Graeme Williams, Angela McMahon ve tüm Orion ekibine teşekkürlerimi ve övgülerimi sunuyorum. En azından bilyardo masasında, kendisi de bir tür üçkağıtçı olan Jon Wood'a çok özel teşekkürler.

Christine Kopprasch ve Amy Einhorn'a da Eddie Flynn'e ABD'de bir yuva sağladıkları, yetenekleri, vizyonları ve bu kitabı tutkuyla savundukları için teşekkür etmek isterim. Eddie, Christine ve Amy'den bir iki şey öğrenebilir. Ve Flatiron Books'taki herkese özverileri ve sıkı çalışmaları için kocaman bir teşekkür. Inkwell Management'tan George Lucas'a da teşekkürlerimi sunarım.

Böyle iyi insanlar tarafından temsil edildiğim ve yayınlandığım için çok şanslıyım.

Tüm aileme, arkadaşlarıma, yazar dostlarıma ve beta okuyucularıma, özellikle Simon Thompson, Ace, McKee ve "" John'a

Mackell, cesaretlendirmen için teþekkür ederim; benim için gerçekten çok anlamlıydı.

En büyük teþekkürüm, bana katlandığı, bana inandığı ve her gün benim ve çocuklarım için yaptığı her küçük şey için muhteşem eşim Tracy'ye gitmeli.

YAZAR HAKKINDA

Steve Cavanagh, Belfast, Kuzey İrlanda'nın önde gelen sivil haklar avukatlarından biridir. İlk romanı *olan Savunma*, İngiliz Polisiye Yazarları Derneği Ian Fleming Çelik Hançer Ödülü'ne Yılın Gerilim Romanı dalında aday gösterilmiştir. Steve, 2010 yılında işyerinde ırk ayrımcılığına uğrayan bir fabrika işçisini temsil etmiş ve Kuzey İrlanda hukuk tarihindeki en büyük tazminat ödülünü kazanmıştır. Steve yazmaya ve avukatlık yapmaya devam etmektedir. Evlidir ve iki küçük çocuğu vardır.

stevecavanaghbooks.com. Veya e-posta güncellemeleri için [buradan](#) kaydolun.

**Bu Flatiron Books e-kitabını satın
aldığınız için teşekkür ederiz.**

Özel teklifler, bonus içerik almak için,
ve yeni çıkan kitaplar ve diğer harika okumalar
hakkında bilgi almak için haber bültenlerimize
kaydolun.

Sign Up

Veya bizi çevrimiçi olarak ziyaret edin
us.macmillan.com/newslettersignup

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için

[buraya](#) tıklayın.

İÇİNDEKİLER

BAŞLIK SAYFASI
TELİF HAKKI BİLDİRİMİ
İTHAF
EPIGRAFI

BİRİNCİ BÖLÜM İKİNCİ
BÖLÜM ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
BEŞİNCİ BÖLÜM
ALTINCI
BÖLÜM YEDİNCİ
BÖLÜM
SEKİZİNCİ
BÖLÜM
DOKUZUNCU
BÖLÜM
ONUNCU
BÖLÜM
ON BİRİNCİ BÖLÜM
ON İKİNCİ BÖLÜM
ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
ON DÖRDÜNCÜ
BÖLÜM ON BEŞİNCİ
BÖLÜM
BÖLÜM ON ALTI BÖLÜM
BÖLÜM ON SEKİZON YEDİ

ON DOKUZUNCU BÖLÜM
YIRMINCI BÖLÜM
BÖLÜM YİRMİ BİRYİRMİ
YİRMİ BÖLÜM İKİ BÖLÜM
BÖLÜM BÖLÜM YİRMİ
BEŞÜÇYİRMİ DÖRT
BÖLÜM ALTIYİRMİ
BÖLÜM YİRMİ YEDİYİRMİ
YİRMİ BÖLÜM BÖLÜM
DOKUZSEKİZ

OTUZUNCU BÖLÜM
BÖLÜM OTUZ BİR
BÖLÜM OTUZ İKİ BÖLÜM
OTUZ ÜÇ BÖLÜM OTUZ
DÖRT BÖLÜM OTUZ BEŞ
BÖLÜM OTUZ ALTI BÖLÜM
BÖLÜM OTUZ DOKUZOTUZ
YEDİ BÖLÜM OTUZ SEKİZ

KIRKINCI BÖLÜM
BÖLÜM KIRK BİR BÖLÜM
KIRK İKİ BÖLÜM KIRK ÜÇKIRK
KIRK BÖLÜM BÖLÜM
BEŞDÖRT

BÖLÜM KIRK ALTI BÖLÜM
BÖLÜM BÖLÜM DOKUZKIRK
KIRK SEKİZKIRK YEDİ
BEŞİNCİ BÖLÜM
ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

BÖLÜM ELLİ İKİELLİ ELLİ
ELLİ ELLİ BÖLÜM ÜÇ
BÖLÜM BEŞDÖRT BÖLÜM
BÖLÜM ALTI
BÖLÜM ELLİ YEDİELLİ
BÖLÜM ELLİ DOKUZSEKİZ
BÖLÜM BÖLÜM ALTMİŞ
BÖLÜM ALTMİŞ BİR
BÖLÜM ALTMİŞ İKİ
BÖLÜM ALTMİŞ
ÜÇALTMİŞ ALTMİŞ
BÖLÜM DÖRT BÖLÜM
BEŞ
BÖLÜM ALTMİŞ ALTI
BÖLÜM ALTMİŞ
BÖLÜM ALTMİŞ
BÖLÜM ALTMİŞ
DOKUZYEDİSEKİZ
YETMİŞİNCİ BÖLÜM
BÖLÜM YETMİŞ BİR BÖLÜM
YETMİŞ İKİ

TEŞEKKÜRLER YAZAR
HAKKINDA TELİF HAKKI

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

SAVUNMA. Telif Hakkı © 2015, 2016 Steve Cavanagh. Tüm hakları saklıdır. Bilgi için adres: Flatiron Books, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010.

www.flatironbooks.com

İlk olarak İngiltere'de The Orion Publishing Group Ltd'nin bir baskısı olan Orion Books tarafından ciltlessiz olarak yayımlanmıştır.

Kapak tasarımı: Ervin Serrano

Kapak fotoğrafı Nikolaus Gruenwald/Offset

Kongre Kütüphanesi Kataloqlama-yayın verileri istek üzerine temin edilebilir. ISBN 978-1-

250-08225-1 (ciltli)

ISBN 978-1-250-09071-3 (e-kitap)

e-ISBN 9781250090713

E-kitaplarımız promosyon, eğitim veya iş amaçlı kullanım için toplu olarak satın alınabilir. Lütfen Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile (800) 221-7945, dahili 5442 numaralı telefonda veya MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresinden e-posta yoluyla iletişime geçin.

İlk ABD Baskısı: Mayıs 2016

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

